DESCHIDEREA PORTII DRAGONULUI

De

Chen Kaiguo si Zheng Shanchao

Tradus din chineza de Thomas Cleary

Introducerea traducătorului

Această carte este o traducere a biografiei autorizate a lui Wang Liping, un maestru taoist în viaţă, scrisă de doi dintre vechii săi discipoli. Wang Liping reprezintă a optsprezecea generaţie de Transmiţători ai ramurii taoiste a Porţii Dragonului, care îşi are descendenţa spirituală cu peste opt sute de ani în urmă. În copilărie, Wang Liping a fost ales pentru a fi antrenat special pentru rolul de Transmiţător de către trei dintre cei mai venerabili maeştri ai ramurii taoiste a Porţii Dragonului.

Obiceiul creşterii din copilărie a unor persoane special alese ca deţinători şi Transmiţători ai învăţăturilor ezoterice este răspândit atât printre budiştii tibetani, sufiţii khajagani, cât şi printre taoiştii Porţii Dragonului.

După ce a fost localizat de către venerabilii maeştrii ai Porţii Dragonului, Wang Liping a fost ulterior educat şi antrenat în practici taoiste timp de cincisprezece ani. Acum el însuşi este un profesor. Aceasta este povestea copilăriei sale şi a începuturilor antrenamentului său ezoteric, bazată pe propriile sale amintiri.

Ramura Poarta Dragonului este o grupare a puternicei şcoli taoiste a Realităţii Complete, care a integrat budismul şi confucianismul într-o nouă formă de taoism. Taoismul Realităţii Complete s-a extins, în cele din urmă, pe tot cuprinsul Chinei în Evul Mediu şi îşi continuă existenţa şi în zilele noastre. În ultimii zece ani

au fost traduse în limba engleză numeroase texte şi lucrări clasice făcând parte din această şcoală.

Şcoala Taoistă a Realităţii Complete este în general împărţită în două tradiţii de bază, cea de Sud şi cea de Nord. Oarecum mai vechea tradiţie de Sud îşi are rădăcinile în opera lui Zhang Boduan (Chang Po-tuan, 983-1082) a cărui capodoperă ***Înţelegând realitatea*** este considerată una dintre lucrările clasice ale alchimiei spirituale taoiste, care este studiată şi de către taoiştii din Tradiţia Nordică. O altă lucrare de alchimie spirituală a aceluiaşi autor, ***Tratat de patru sute de ideograme asupra Elixirului Auriu*** este de asemenea larg apreciată şi studiată de către taoiştii ambelor tradiţii.

Tradiţia Nordică a Şcolii Realităţii Complete îşi are rădăcinile în opera lui Wang Chongyang (Wang Che, 1113 - 1171), în special prin lucrarea sa ***Cincisprezece declaraţii asupra întemeierii unei învăţături***. Se crede că Wang a studiat cu Lu Dongbin (Lu Tung-pin), marele maestru cunoscut ca Străbunul Lu. Numele acestuia este asociat cu integrarea budismului şi confucianismului cu taoismul antic, pentru a produce germenii noii alchimii spirituale a Taoismului Realităţii Complete. Se crede că Wang Chongyang a studiat chiar şi cu profesorul lui Lu, iar mai târziu el însuşi a învăţat numeroase personaje celebre din tradiţia taoistă.

Înţelegând realitatea; Învăţături interne ale taoismului; Vitalitate, energie şi spirit; Spiritul lui Tao; Surorile nemuritoare; Cartea echilibrului şi armoniei; Secretul Florii de Aur reprezintă versiuni în limba engleză a lucrărilor de şi despre Străbunul Lu, Wang Chongyang, Zhang Boduan şi alţi adepţi ai Şcolii Taoiste a Realităţii Complete.

Gruparea taoistă a Porţii Dragonului, al cărei succesor este Wang Liping, a fost un vlăstar al tradiţiei Nordice a Şcolii Realităţii Complete. Întemeietorul său în secolul al treisprezecelea este maestrul Chang-chun, care a fost unul dintre cei mai străluciţi discipoli ai lui Wang Chongyang. Chang-chun, Maestrul Eternei Primăveri, a fost unul din înţelepţii care l-a sfătuit pe Genghis Khan să păstreze vechea civilizaţie a Chinei după cucerirea sa de către mongoli, cu peste opt sute de ani în urmă. Genghis Khan l-a numit pe Chang-chun supraveghetor al religiilor în China, gruparea Porţii Dragonului jucând astfel un rol esenţial în conservarea culturii chineze.

Taoiştii îi atribuie lui Chang-chun partea esenţială a lucrării ***Călătorie spre Vest***, o poveste simbolică ce rezumă învăţături taoiste, budiste şi confucianiste. ***Călătorie spre Vest*** a fost popularizată ca piesă de teatru în timpul dinastiei Yuan (1277-1377) şi apoi a fost dezvoltată în timpul dinastiei Ming (1368-1644) într-unul din cele mai renumite şi populare romane ale literaturii chineze. În lucrarea ***Vitalitate, energie şi spirit***, tradusă şi în limba engleză, pot fi găsite comentarii despre semnificaţia spirituală internă a ***Călătoriei spre Vest***, scrise de către Liu I-Ming, un maestru din a unsprezecea generaţie a grupării Porţii Dragonului.

Supravieţuitor al tumultuoasei ere a Marii Revoluţii Culturale, Wang Liping are reputaţia de a fi maestru al unor foarte neobişnuite categorii de cunoştinţe şi capacităţi. În calitate de Transmiţător antrenat în mod special, el continuă tradiţia Porţii Dragonului de menţinere şi îmbunătăţire a ştiinţelor taoiste. În completarea activităţilor sale de predare şi vindecare şi a muncii sale de recompilare a învăţăturilor taoiste, Wang Liping este consilier al multor comitete oficiale

consacrate cercetării în medicina chineză, în dietă şi alte elemente ale culturii chineze în mod tradiţional integrate în taoism. El este, de asemenea, soţ şi tată.

De-a lungul vremurilor, a devenit o obişnuinţă pentru taoişti să proiecteze şi să folosească diferite formate educaţionale, în concordanţă cu principiile originale de flexibilitate enunţate de vechiul clasic Lao-tzu sau în **Dao De Jing**. În scopul unei proiectări moderne a învăţăturii Porţii Dragonului, maestrul Wang Liping prezintă un nou cadru filozofic, menţionat sub numele de *lumea triplă*.

Primul nivel al lumii triple constă în trei tărâmuri: **oameni, întâmplări şi lucruri**. Acesta este un nivel al experienţei care are atât formă, cât şi substanţă, care este accesibil simţurilor umane obişnuite şi instrumentelor ştiinţifice ce au fost inventate pentru a extinde şi mări paleta acestor simţuri.

Nivelul de mijloc al lumii triple constă în cele trei tărâmuri ale **cerului, pământului şi umanităţii**. Acest nivel de experienţă include ceea ce are formă dar nu are substanţă, şi ceea ce are substanţă dar nu are formă. Acesta este deja un nivel dincolo de domeniul înţelegerii obişnuite. Ceea ce are formă dar nu are substanţă este precum visurile; ceea ce are substanţă dar nu are formă este numit vitalitate, energie şi spirit.

Cel mai înalt nivel al lumii triple constă în cele trei tărâmuri ale **universului, timpului şi spaţiului**. Aceşti termeni, aşa cum sunt folosiţi aici în contextul taoismului, nu au exact aceeaşi semnificaţie aşa cum sunt înţeleşi în mod obişnuit. Considerate a fi domeniul a ceea ce nu are nici formă nici substanţă, cele trei nivele superioare, aşa cum sunt experimentate prin practica taoistă, sunt mult mai vaste şi mai bogate decât ceea ce este în mod

obişnuit experimentat prin simţuri ca fiind universul, timpul şi spaţiul. Acesta este tărâmul lui Tao.

Ca şi în cazul tuturor tiparelor de lucru taoiste, acest sistem filozofic nu este stabilit în scopul condiţionării doctrinare sau conceptualizării abstracte, ci, mai degrabă, este proiectat ca un mijloc eficient de a structura cunoaşterea, practica şi experienţa. Este necesară cultivarea specială a acestor facultăţi chiar pentru a percepe ceea ce este dincolo de concepţiile obişnuite; deci direcţia necesită o modalitate de indicare ce nu poate fi descrisă exact.

Aşa cum se va vedea în această carte, care descrie întâmplări uluitoare în decursul antrenamentului maestrului Wang Liping, fiecare nivel al sistemului corespunde anumitor exerciţii taoiste, nivele de percepţie şi modalităţi de auto-cultivare. Astfel, sistemul conduce mintea din tărâmul cunoscutului în tărâmul necunoscutului, prin dezvoltarea şi rafinarea capacităţilor care în mod obişnuit zac adormite în starea necultivată.

Această carte ilustrează ceva din posibilităţile taoismului la care se face aluzie în unele lucrări clasice, printr-o remarcabilă poveste a unui vrăjitor modern aparţinând acestei tradiţii. Pe parcursul ei, cartea descrie condiţiile din China, în trecut şi în prezent, personalităţi remarcabile ale anilor trecuţi, principii şi practici ale nemuritorilor taoişti, originile învăţăturilor Porţii Dragonului, precum şi noi viziuni asupra potenţialului uman şi posibilităţilor acestuia în viitor.

Partea I

Intrarea pe Cale

道

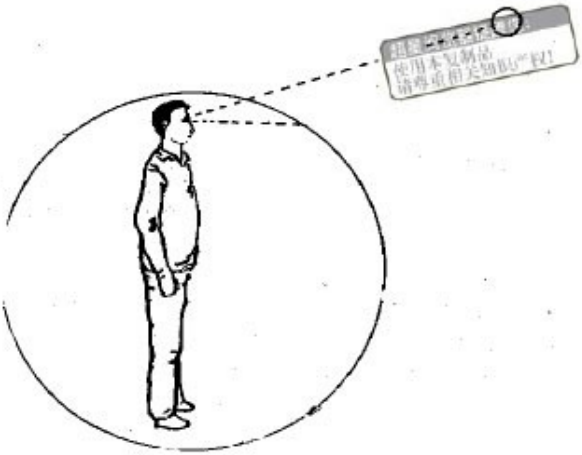

1
Căutarea învăţătorilor

În anul 1960, pe un pisc al unui munte sacru, ascuns întregii lumi, a avut loc unul dintre cele mai semnificative momente din istoria secretă a Chinei. Noaptea era luminată strălucitor de lună, briza oceanului răcorind aerul în mod plăcut. Trei bărbaţi în vârstă, singurii moştenitori ai unei cunoaşteri străvechi, stăteau în faţa unei peşteri secrete pe sfântul Munte Lao, în adâncă meditaţie.

Muntele Lao sau Lao Shan în limba chineză nu este foarte bine cunoscut multor persoane din afara Chinei. Pentru localnici este sursa celei mai bune ape; pentru iniţiaţi şi pelerini, el reprezintă unul dintre cele mai sacre locuri ale taoismului, tradiţia originală a Chinei, cea mai veche ştiinţă a lumii. Muntele Lao are deschidere către mare în două locuri, în est şi în sud; abrupt şi impunător, el pare că se ridică chiar din fundul oceanului. Muntele este presărat cu bolovani enormi şi stânci uriaşe şi acoperit cu tot felul de plante şi copaci. Valurile mării bubuie la picioarele sale, nori albi îi încercuiesc mijlocul. Când stai pe versantul muntos aţintindu-ţi privirea către mare în timp ce răsare soarele simţi un enorm sentiment de transcendenţă dincolo de lumea obişnuită. Astfel, Muntele Lao a devenit preţuit de căutătorii taoişti ca un loc pentru cultivarea conştiinţei şi dezvoltarea naturii esenţiale.

De-a lungul secolelor, mulţi maeştrii taoişti de renume au practicat cunoaşterea lor secretă tradiţională pe Muntele Lao. De-a lungul anilor, multe mânăstiri

taoiste au fost construite pe munte; există, de asemenea, multe peşteri secrete în defileuri, acoperite de frunzişuri şi viţă de vie, extrem de dificil de atins şi cunoscute doar de puţini oameni.

Cei trei bătrâni care stăteau pe munte în acea noapte luminoasă din 1960 erau maeştrii ai grupării Porţii Dragonului din cadrul Şcolii Taoiste a Realităţii Complete, deţinători ai unor secrete şi capacităţi considerate de mult timp legendare.

Zhang Hodao, Călător al Infinitului, era un Transmiţător din a şaisprezecea generaţie a grupării Porţii Dragonului. În vârstă de 82 de ani la acea vreme, el fusese pe vremuri un doctor renumit al curţii imperiale în timpul dinastiei Qing (1644-1911). Acest călător era denumit, în mod tradiţional, Doctorul Straniu.

Wang Jiaoming, Călător al Seninătăţii Pure, era un Transmiţător din a şaptesprezecea generaţie a grupării Porţii Dragonului. Discipol al Marelui Maestru Zhang Hodao, el avea atunci 72 de ani. Fost instructor la Academia Militară Huangbu, el era un expert avansat în artele marţiale. Era de asemenea expert şi în calcule şi era cunoscut sub denumirea de Calculatorul Straniu.

Gu Jiaoyi, Călător al Vidului Pur, era un alt discipol al lui Zhang Hodao, şi fusese ales, de asemenea, ca Transmiţător al celei de-a şaptesprezecea generaţii a grupării Porţii Dragonului. El avea o metodă unică de a vindeca boala prin acupunctură fără ca, de fapt, să introducă ace în corp; din acest motiv, el era în mod curent cunoscut sub denumirea de Acupunctorul Infinit.

În decursul anului ce trecuse, cei trei maeştrii taoişti au fost absorbiţi în consultări secrete în legătură cu o problemă de maximă importanţă nu numai pentru ei,

ci şi pentru întreaga lume. Având o vârstă înaintată, ei încercau să găsească un succesor, o persoană care ar urma să poarte cunoaşterea care i-ar permite să devină un Transmiţător din cea de a optsprezecea generaţie a grupării Porţii Dragonului.

Şcoala Taoistă a Realităţii Complete a fost întemeiată cu nouă secole în urmă, când China de nord, tărâmul şi centrul cultural străvechi al poporului chinez, a fost invadată de războinicii călăreţi ai stepelor. Misiunea şcolii în timpul crizei a fost să păstreze nu numai învăţăturile interne ale taoismului, dar şi învăţăturile secrete ale budismului şi confucianismului.

Taoiştii din Şcoala Realităţii Complete socotesc cinci persoane ca fiind Cei Cinci Străbuni Nordici: Wang Xuanbu, Zhongli Quan, Lu Dongbin, Liu Haizhan şi Wang Chongyang. Şapte discipoli străluciţi ai maestrului Wang sunt cunoscuţi ca Cei Şapte Înţelepţi Nordici.

Printre aceşti şapte se numără Qiu Chuji, mai popular cunoscut ca Changchun, sau Adevăratul Om al Eternei Primăveri. El a fost întemeietorul grupării Porţii Dragonului cu opt sute de ani în urmă. Atât de mare era reputaţia Adevăratului Om al Eternei Primăveri încât Genghis Khan l-a chemat în Asia Centrală şi l-a numit, sub el, drept lider peste toate religiile din China.

Secrete neconcepute chiar de către chinezi, ca să nu mai vorbim de occidentali, se află păstrate în gruparea Poarta Dragonului chiar şi în zilele noastre. Atât de mare era puterea acestor învăţături interne încât aceşti trei vechi maeştrii ai celor de-a şaisprezecea şi a şaptesprezecea generaţii au petrecut nenumărate ore în meditaţie profundă pentru a rezolva problema găsirii unui moştenitor al acestei cunoaşteri.

O parte din ştiinţa secretă a Porţii Dragonului se află într-o carte cu modele simbolice, cunoscută sub denumirea de *Configurarea şirei spinării*[1]. Folosită în trecut pentru analiza tendinţelor şi previziunilor unor evenimente, această carte deosebită a fost în mod intenţionat deformată în urmă cu peste şase sute de ani printr-un plan imperial ascuns, ca parte a unei campanii mai largi de ţinere a populaţiei în ignoranţă şi sclavie. Din fericire, integritatea originală a cărţii a fost păstrată intactă în gruparea taoistă a Porţii Dragonului, ce îşi propusese misiunea de a păstra cunoştinţele ezoterice.

Noul Transmiţător la care s-au gândit bătrânii s-a dovedit a fi un tânăr pe nume Wang Liping, care avea 11 ani în 1960. Wang Liping s-a născut în 1949, chiar la mijlocul anului lunar. Oamenii care îl cunoşteau spuneau că el era diferit chiar de când era copil. Era capabil întotdeauna să găsească lucruri prin preajma casei şi niciodată nu se înşela, găsindu-i pe partenerii săi de joacă de-a v-aţi ascunselea, indiferent de cât de bine se ascundeau aceştia.

Wang Liping s-a născut într-un mare oraş din nord-estul Chinei, iar mai târziu s-a mutat, împreună cu părinţii săi, într-un vechi oraş-fortăreaţă situat lângă faimosul Munte Veşnic Înzăpezit, Changbai Shan. Prin zona oraşului-fortăreaţă curge Yongding, Râul Tulbure, care izvorăşte din adâncurile Muntelui Veşnic Înzăpezit. Cu muntele în spate şi râul în faţă, oraşul-fortăreaţă emană o forţă energetică extraordinară în atmosferă. Este numit Oraşul Cărbunelui, având „aurul negru" în pământ, şi a prosperat foarte mult în timpurile noastre. În acest nou oraş dintr-o veche fortăreaţă a trăit Wang Liping cea mai mare parte a vieţii sale.

[1] Titlul în textul tradus în limba engleză este „Figuring the Backbone".

Familiile Wang constituiau un important clan în acea regiune, unul al cărui strămoşi au fost renumiţi pe vremuri. Pe timpul tatălui lui Wang Liping familia sa nu mai era ca odinioară, dar el reuşise totuşi să absolve Colegiul Industrial Fengtian, lucru considerat o importantă realizare în acele vremuri.

Mama Wang era o femeie blândă şi echilibrată. Ea a dat naştere la patru fii şi două fiice, cu toţii plini de viaţă şi robuşti, cu excepţia celui de al doilea fiu, Liping, care era slab şi neputincios. Când Liping avea un an a izbucnit un incendiu în casa familiei Wang. Pierdut în agitaţia creată, copilul Liping s-a ars la cap. Deşi arsura s-a vindecat, copilul a continuat după aceea să sufere de dureri de cap, iar vederea i-a fost şi ea afectată. Mai mult, spre îngrijorarea mamei sale, niciunul dintre doctorii consultaţi nu fuseseră în stare să-l ajute pe băiat.

Familia Wang avea mulţi copii, iar către sfârşitul anilor '50 şi începutul anilor '60 viaţa de zi cu zi în China era grea. Încă din copilărie micul Liping era blând şi ascultător protejându-i pe fraţii şi surorile mai mici. El se purta la fel şi cu prietenii şi colegii săi de joacă din împrejurimi. Ori de câte ori vreun alt copil dorea ceva şi se întâmpla ca Wang Liping să aibă, îl dăruia cu inima uşoară.

Într-o zi din toamna anului 1962, pe când familia Wang servea prânzul, s-a auzit la uşă o voce strigând: „Vă rog, ceva de mâncare!”. Viaţa fusese foarte dificilă în ultimii ani şi mulţi oameni fugeau de mizerie căutând mâncare peste tot, de la câmpiile centrale până în nord-est. Ori de câte ori oamenii veneau la uşă cerşind, Mama Wang dăruia ceva cu bucurie, pentru a-i ajuta.

De această dată a fost Liping cel care s-a ridicat primul auzind strigătul cerşetorului la uşă. Înainte ca

mama sa să se poată ridica de la masă el deja apucase câteva chifteluţe din legume şi se îndrepta către uşă cu ele. Când deschise uşa, Liping fu uimit de ceea ce văzu. În faţa uşii stăteau trei bătrâni. Ei arătau destul de diferit faţă de tipul de oameni care veneau de obicei şi cerşeau. Aceşti bătrâni păreau blânzi şi binevoitori şi deşi hainele le erau uzate şi zdrenţuite ei stăteau drepţi ca şi tinerii, cu ţinuta fermă şi sigură, cu o prezenţă ce emana un aer de vigoare şi putere.

Cei trei bătrâni întinseră mâinile după chifteluţele aduse de Liping. Înfulecându-le pe loc, fără niciun cuvânt cei trei bătrâni îşi întinseră mâinile din nou, ca şi când ar cere mai mult.

Oarecum descumpănit, Liping intră înăuntru fără a sta mult pe gânduri şi le aduse mai multe chifteluţe. După ce le mâncară, bătrânii îşi încrucişară privirile şi plecară bine dispuşi. Cugetând la ciudăţenia întâmplării, când Liping îşi ridică privirea, cei trei bătrâni dispăruseră deja fără urmă.

Deşi atunci nu ştia, tânărul Wang Liping avea un motiv serios pentru a fi descumpănit de această întâlnire. După cum s-a demonstrat mai târziu, cei trei bătrâni nu erau oameni obişnuiţi, ci vrăjitori taoişti care trăiau de mult ascunşi în peşteri din munte practicând artele secrete. În realitate, ei nu coborâseră de pe munte pentru a cerşi mâncare, ci pentru a găsi moştenitorul cunoaşterii lor.

Taoismul este religia nativă în China. Funcţiile sale cele mai directe şi universale pentru oamenii din lumea obişnuită sunt recunoaşterea legilor universale, promovarea sănătăţii, prevenirea bolilor, prelungirea vieţii, stimularea dezvoltării culturii şi civilizaţiei bazate pe

cooperarea reuşită dintre om şi Natură şi dintre individ şi societatea în ansamblu.

Cei trei maeştri taoişti care veniseră să-l găsească pe Wang Liping petrecuseră mulţi ani în peşterile din munte cultivându-şi propriile fiinţe. Ei atinseseră deja cele mai înalte domenii de realizare atât în practica interioară cât şi în cea exterioară, mult dincolo de scopul taoiştilor obişnuiţi.

Pentru a găsi un urmaş ei îşi folosiseră vederea interioară, precum şi cartea specială de previziuni transmisă în cadrul grupării lor. Ajungând la concluzia că persoana pe care o căutau se găsea deja în lume de peste zece ani, ei îşi făcuseră pregătiri pentru a pleca de pe munte şi a-l găsi.

Călătoria lor în vederea întâlnirii urmaşului a durat peste două luni, luându-le mai mult timp pentru a vindeca şi ajuta oamenii de-a lungul drumului decât călătoria însăşi. Caritatea şi servirea altora sunt o parte a tradiţiei taoiste, fie că sunt practicate la vedere sau în secret.

După ce ajunseseră la casa lui Wang Liping în acea zi şi îşi găsiseră moştenitorul spiritual, greutăţile drumului păreau că s-au dizolvat în aer pentru cei trei vrăjitori. Vorbeau şi râdeau pe drumul de întoarcere către clădirea abandonată la care se opriseră să locuiască. Scuturându-se de praf, ei s-au aşezat şi au aşteptat ca Wang Liping să vină să-i caute.

Cât despre tânăr, după prima sa întâlnire cu cei trei vrăjitori, în acea zi, Liping nu îşi putu înfrâna dorinţa intensă de a merge să-i caute. Fiind în clasa a cincea pe acea vreme, fusese zăpăcit toată după amiaza la şcoală. După ore, în loc să meargă acasă împreună cu colegii de clasă, ca de obicei, s-a trezit bântuind ici şi colo distrat, în

cele din urmă îndreptându-se agale către locul unde maeştrii îşi instalaseră tabăra.

Wang Liping îi găsi pe cei trei bătrâni stând într-o magazie, vorbind şi amuzându-se. Vrăjit, se aşeză să-i asculte.

Profesorii îşi găsiseră discipolul. Iar viitorul Transmiţător al învăţăturilor taoiste ale Porţii Dragonului îşi găsise ghizii. Astfel, în toamna anului 1962, Wang Liping a început un curs de ucenicie în vrăjitoria taoistă, care avea să dureze cincisprezece ani.

2

Rafinarea minţii

Chiar dacă cei trei vrăjitori taoişti stăteau şi discutau între ei, părând să-l ignore pe tânărul lor vizitator, ei îl examinau pe ascuns, prin percepţiile lor interioare. Dându-şi seama că băiatul suferea de migrenă cronică şi avea probleme cu ochii, bătrânii maeştri se apucară să-l trateze fără a da vreun indiciu vădit în legătură cu ceea ce făceau.

Treptat, Wang Liping deveni conştient de o excepţională claritate a minţii, iar privirea i se clarifică şi ea. Acum ştia că acei trei bătrâni nu erau, în mod sigur, oameni obişnuiţi.

De partea lor, de îndată ce maeştrii l-au privit cu atenţie pe Wang Liping şi-au dat seama că el era, într-adevăr, cel pe care îl văzuseră în viziunile lor din ultimii trei ani, cel pe care îl căutau. Wang Liping era destinat să devină un Transmiţător al celei de-a optsprezecea generaţii a taoismului Porţii Dragonului.

Cel mai în vârstă dintre cei trei stătu liniştit pentru o vreme, cu ochii închişi. Apoi el deschise ochii încet şi îşi aţinti privirea către tânărul Liping: „Bună, şcolarule! Se face târziu şi eşti departe de casă! Nu ţi-e teamă să te întorci, în întuneric?”

Fără a se gândi, tânărul răspunse: „Teamă de ce? Când mă joc de-a v-aţi ascunselea cu prietenii, cu cât e mai întuneric, cu atât e mai distractiv! De ce anume mi-ar fi teamă?”

Cei trei bătrâni fură încântaţi. Gu Jiaoyi îl trase pe Wang Liping spre el şi îi spuse: „Vino, joacă-te de-a v-aţi ascunselea cu noi!”. Ducându-l afară, într-un cimitir nu prea îndepărtat, bărbaţii îl provocară pe băiat la jocul de-a v-aţi ascunselea, spunându-i că îl vor declara învingător dacă va găsi măcar unul din ei în întuneric”.

Liping acceptă degrabă provocarea. El trecea pe acolo în fiecare zi şi cunoştea terenul foarte detaliat; credea că era imposibil ca bătrânii să se poată ascunde de el.

Băiatul îşi acoperi ochii şi începu să numere, aşteptând ca bătrânii să se ascundă. Dar Zhang Hodao îl trase şi îi spuse: „Nu e nevoie de aceasta. Doar stai aici cu ochii deschişi şi priveşte-ne când vom pleca să ne ascundem. Priveşte cu atenţie - nu vom merge departe!”

Dar bătrânii rămaseră pe loc, aşa că Liping îi rugă să meargă să se ascundă. Nici acum ei nu se mişcară, dar o voce spuse: „Mai bine uită-te cu atenţie - deja ne-am ascuns!”

Auzind aceasta, Liping îşi încordă ochii pentru a vedea, dar nu putu găsi nicio urmă a celor trei. Cum ar fi putut ei dispărea chiar în timp ce-i vorbeau? De ce paşii lor nu au făcut niciun zgomot? Liping începu să privească atent întreaga zonă, căutând în fiecare ungher sau crăpătură, în orice loc unde cineva s-ar fi putut ascunde. Nimic. Niciun sunet. Întregul loc era pustiu. Complet zăpăcit, după aproape o oră, băiatul se întoarse la copacul de unde pornise întreg jocul. Cei trei bătrâni apărură dintr-odată în faţa lui, invitându-l să-şi recunoască înfrângerea!

În realitate vrăjitorii nu fuseseră niciun moment plecaţi. Ei rămăseseră acolo tot timpul, exersând arta de

a se face nevăzuţi. Aceşti maeştri taoişti nici măcar nu aveau nevoie de protecţia întunericului; ei ştiau cum să dispară din faţa ochilor oamenilor obişnuiţi chiar şi în plină zi. Aceasta este o artă obţinută numai în faza mijlocie a realizării.

Wang Liping nu ştia nimic din toate acestea; nu simţea decât uluirea şi respectul său crescut faţă de maeştri. Ei îi spuseră să plece acasă şi să se întoarcă ziua următoare, după ore, şi să nu spună nimănui întâmplările la care a fost martor.

Wang Liping merse acasă în acea seară şi îi găsi pe părinţii săi îngrijoraţi. Unde a fost el până aşa târziu? Ce a făcut? Dar Liping dădu din colţ în colţ, aşa că nu-l forţară. Erau vremuri grele în China, şi fiecare membru al familiei trebuia să aibă grijă de ceilalţi, dar uneori nu poţi ţine totul sub control. Liping era al doilea fiu, la urma urmei, iar părinţii săi trebuiau să se îngrijoreze mai mult în legătură cu fraţii şi surorile mai mici. De multe ori, Liping venea şi pleca de unul singur.

Cât despre cei trei bătrâni, oamenii din partea locului îi simpatizau pentru vârsta lor înaintată, dar şi pentru că veniseră acolo tocmai din inima ţării. Abilităţile lor de vindecare era bine primite de către oameni, deşi bătrânii lăsau puţin să se întrevadă pentru a-şi păzi identităţile de maeştri taoişti. De-a lungul timpului oamenii au ajuns să-i respecte pe cei trei bătrâni, care nu cereau nicio recompensă pentru serviciile lor. Ei obişnuiau să-l lase pe Wang Liping să facă treburi casnice pentru ei, iar acesta observa cum tratează ei bolile. Între aceste activităţi îi vorbeau tânărului lor protejat despre lucruri care să-l orienteze pe Cale.

Având nevoie de un loc liniştit unde să-şi antreneze noul lor discipol, cei trei învăţători găsiră un

vechi atelier de fierărie abandonat de mult timp, destul de departe de traficul zilnic. Maeştrii curăţară locul, plantară câţiva copaci în faţă şi înfiinţară o grădină de zarzavaturi în spate. Populaţia din satele de munte, provinciali simpli, cinstiţi şi direcţi în felul lor de a fi erau impresionaţi de actele de caritate ale venerabililor bătrâni vindecători şi obişnuiau să le trimită în dar lemne de foc, orez şi alte lucruri trebuincioase.

Odată cu trecerea timpului, Wang Liping se obişnui treptat cu bătrânii maeştri, care începură să-l îndrume pe căi subtile pentru a-l pregăti pentru marele curs de antrenament pe care avea să-l parcurgă.

Într-o noapte rece de toamnă, pe când cei patru stăteau adunaţi în jurul unei lămpi, Marele Maestru Zhang Hodao începu să povestească despre taoiştii şi principiile taoiste străvechi. El vorbi cu multe detalii despre Changchun, Adevăratul Om al Eternei Primăveri, care a trăit pe vremea lui Genghis Khan şi a fost întemeietorul grupării Porţii Dragonului.

Changchun a intrat pe calea taoistă la vârsta de nouăsprezece ani şi a devenit un discipol al marelui Maestru Wang Chongyang pe când avea douăzeci de ani. După ce profesorul său a decedat, Changchun a călătorit spre Muntele Zhongnan, un străvechi centru de studii spirituale.

Sosind la sfârşitul iernii, Changchun s-a trezit înzăpezit timp de cinci zile şi nopţi, închis într-un mic altar. În pericol de a muri de foame şi de frig, Changchun a intrat într-o transă adâncă.

În mijlocul profundei sale meditaţii, Changchun auzi dintr-o dată o voce. Privind în sus, el văzu un bătrân

stând în faţa lui, aducându-i în dar hrană. Punând darul în faţa lui Changchun, bătrânul se întoarse şi plecă.

Urmându-l pe bătrân până la uşa altarului Changchun privi dar nu văzu altceva decât o întindere vastă de zăpadă neatinsă. Nu era nicio urmă de paşi.

Când ninsorile s-au domolit şi călătoria a fost din nou posibilă, Changchun îşi continuă drumul spre vest până ajunse la o vale uriaşă, cunoscută sub denumirea de Valea Râului Fa. Albia râului era foarte largă iar apa creştea sau scădea alternativ în înălţime, încât era imposibil să construieşti un pod sau să călătoreşti cu barca. Prin urmare, călătorii erau nevoiţi să-şi facă cu greu drum prin apă. Văzând pericolele la care erau expuşi oamenii, Changchun se hotărî să rămână acolo şi să-i ajute pe călători, cărându-i peste râu pe umerii săi.

Instalându-şi un altar pe mal, Changchun trăi timp de şase ani lângă râu, petrecându-si nopţile în meditaţie şi zilele transportând călătorii peste apă.

În această perioadă de timp, Changchun a experimentat de nu mai puţin de şapte ori ceea ce taoiştii numesc Marea Moarte, şi a trecut prin ceea ce ei numesc Mica Moarte de nenumărate ori. Murind şi întorcându-se la viaţă el a reuşit să transceandă lumea obişnuită a oamenilor, evenimentelor şi lucrurilor.

Marele maestru îşi încheie discursul cu aceste cuvinte: „Străbunul nostru spiritual Changchun avea o vorbă: «Când nu este produs nici măcar un singur gând, aceasta este libertate; când nu este nimic în minte, aceasta este iluminare nemuritoare.» Iată cât de intens se cultivau şi antrenau nemuritorii spirituali şi vrăjitorii celeşti!”

Apoi bătrânul se întoarse către Wang Liping şi-l întrebă: „Ai ascultat cu atenţie?”

Trezit brusc din reveria sa, băiatul răspunse că a fost atent, cu adevărat.

Bătrânul îl întrebă ce a înţeles din aceste poveşti.

Liping răspunse cu mare siguranţă: „Doar cu o inimă sinceră şi cu voinţă puternică este posibil să înveţi Calea şi să dezvolţi un potenţial real.”

Cei trei bătrâni zâmbiră. Cel mai vârstnic maestru îl întrebă pe băiat: „Vrei să studiezi Calea?”

„Da”, răspunse Liping cu cea mai serioasă şi determinată voce, „dar nu ştiu cum. Nu am un învăţător care să mă îndrume.” El nu-şi dăduse încă seama cine erau cei trei bătrâni.

Marele maestru spuse: „Dacă doreşti să studiezi Calea, nu te îngrijora că nu ai un învăţător. Cine crezi tu că suntem noi? Eu sunt Transmiţător din a şaisprezecea generaţie a învăţăturilor lui Changchun, iar aceştia doi care sunt cu mine fac parte din a şaptesprezecea generaţie. Acum că suntem bătrâni, dorim să împărtăşim ceea ce am învăţat şi noi. Dacă doreşti să înveţi Calea, doar fii pregătit să lucrezi puternic. Altfel, cum te poţi ridica deasupra condiţiei oamenilor obişnuiţi? Prima cerinţă pentru a învăţa Calea este să munceşti din greu; apoi trebuie să înveţi să fii un membru al societăţii, ceea ce înseamnă să faci bine şi să te abţii de la a face rău, întărindu-ţi caracterul. Când ţi-ai dezvoltat virtutea şi ţi-ai clădit caracterul, în cele din urmă vei intra pe Cale în mod natural.”

De pe acum cei trei bătrâni vrăjitori erau satisfăcuţi de faptul că Wang Liping avea, într-adevăr potenţial, iar

momentul ales era cel potrivit. Totuşi, ca întotdeauna, ei trebuiau să înceapă cu începutul, îndrumându-l pe discipol treptat pentru a obţine o profundă realizare.

În ***Scriptura eternei purităţi şi eternului calm*** se spune:

Calea include claritate şi obscuritate, mişcare şi linişte. Cerul este clar, pământul este obscur; cerul este în mişcare, pământul este nemişcat. Masculinul este clar, femininul este obscur; masculinul este activ, femininul este liniştit. Coborând de la sursă pentru a se ramifica, acestea creează miliarde de fiinţe. Claritatea este sursa obscurităţii, mişcarea este fundaţia liniştii. Dacă oamenii pot fi clari şi calmi, întregul univers va veni către ei.

Spiritului uman îi place claritatea, dar mintea o tulbură. Minţii umane îi place calmul, dar dorinţele o atrag. Dacă poţi întotdeauna să-ţi laşi dorinţele deoparte, mintea va deveni calmă, în mod natural; limpezeşte-ţi mintea, şi spiritul va deveni calm, în mod natural.

Dificultatea punerii acestei învăţături în practică constă în „a lăsa dorinţa deoparte, a limpezi mintea şi a intra în linişte.” Acest lucru este dificil în special în zilele noastre, când atât de multe resurse umane şi materiale sunt devotate servirii unei nesfârşite procesiuni de dorinţe şi ambiţii, fără a le satisface vreodată cu adevărat şi fără a obţine vreodată o înţelegere obiectivă a efectelor acestui întreg proces asupra societăţii umane şi a relaţiei sale cu Natura.

Ca atare, primul exerciţiu pe care bătrânii maeştrii l-au învăţat pe Wang Liping a fost o practică numită „penitenţă”. Aceasta înseamnă, în contextul taoismului, curăţarea minţii, îndepărtarea influenţelor lumeşti care deja infectează conştiinţa, eliminarea gunoaielor.

Modul în care se face acest lucru este prin izolare temporară şi auto-examinare. Procesul este subdivizat în trei părţi. În prima parte, discipolul stă într-o cameră întunecată timp de două luni fără a face nimic. Prin aceasta se reduce treptat cruzimea şi violenţa din natura omului. Al doilea stadiu al practicii implică şederea nemişcată într-o cameră întunecată pentru o perioadă determinată de timp, care este mărită în mod progresiv. În al treilea stadiu discipolul este mutat într-o cameră liniştită obişnuită şi i se cere să stea nemişcat cel puţin timp de patru ore.

Într-o dimineaţă după micul dejun, în loc să meargă la şcoală, Wang Liping se îndreptă direct către aşezământul celor trei maeştri taoişti. Deja în acel moment taoismul îl interesa pe tânăr mai mult decât şcoala. El îi găsi pe bătrâni nemişcaţi şi cufundaţi în meditaţia de dimineaţă. În ciuda vârstei lor înaintate, bătrânii vrăjitori aveau feţe tinere şi păr negru. Ochii lor străluceau cu o lumină stranie. Liping se aşează şi li se alătură în acest exerciţiu, dar marele maestru îl opri cu o întrebare: „Eşti absolut sigur că doreşti să studiezi taoismul cu noi? Eşti sigur că nu te vei răzgândi?”

Liping insistă că este extrem de hotărât să meargă înainte. Astfel că marele maestru continuă. „De îndată ce ţi-ai pus în inimă să înveţi Calea”, spuse el, „trebuie să începi cu începutul. Aminteşte-ţi că nu trebuie să te temi de greutăţi. Astăzi te vom învăţa prima lecţie, care nu implică explicarea principiilor, doar practică efectivă. Trebuie să faci cum îţi spun, întrucât, dacă eşuezi în această lecţie nu trebuie să mai vii să ne cauţi deloc”. Bătrânul fusese ferm. Doar cu această scurtă introducere, el îl puse pe tânăr să-l urmeze către magazia pe care o curăţaseră pentru acest exerciţiu.

Arătând către camera întunecată, marele maestru îi spuse lui Liping: „Mergi înăuntru şi stai liniştit. Nu începe să plângi că vrei să pleci, întrucât nu te vom lăsa să ieşi sub nicio formă.” Spunând acestea, bătrânul vrăjitor îl împinse pe băiat înăuntru şi închise uşa.

Wang Liping nu crezuse defel că bătrânul chiar va face aceasta. Magazia era complet goală şi întunecată. Nu putea să vadă nimic. Închipuindu-şi că bătrânul îi testa sinceritatea şi l-ar fi lăsat să iasă mai devreme sau mai târziu, băiatul decise să aştepte în linişte.

Mai uşor de spus decât de făcut. După o vreme Liping începu să se învârtă, orbecăind şi lovindu-se de pereţi de câteva ori. Învârtindu-se până ce transpiră, se aşeză pentru a se odihni. Apoi se ridică şi începu să se învârtă din nou. Pe măsură ce repeta acest lucru încontinuu neliniştea sa creştea; dimineaţa părea la fel de lungă ca un an.

Dintr-odată uşa se crăpă şi o rază de lumină îl orbi pe tânărul dinăuntru. Îl auzi pe un bătrân strigându-i să iasă, şi el apăru, frecându-se la ochi. Băiatul era extrem de supărat, dar se purtă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Wang Jiaoming îl întrebă: „Mai poţi suporta, băiete?”

Liping crezu că învăţătorul îl testează, şi chiar dacă se săturase, el spuse: „Nici o problemă. Lecţia este uşoară. M-am descurcat bine?” Dorea să obţină o notă bună.

„E în regulă”, răspunse încet bătrânul maestru, “dar hai să luăm prânzul”.

Liping fusese insuportabil de nervos toată dimineaţa şi trebuise deja să urineze într-un colţ al magaziei. Când îl auzi pe învăţător spunându-i că se descurcase bine îşi închipui că trecuse testul, deşi nu cu note foarte bune.

Masa de prânz nu decurse la fel ca de obicei. Cei trei bătrâni vorbiră foarte puţin; niciunul nu aduse în discuţie felul în care Liping îşi petrecuse dimineaţa. Băiatul îşi închipui că simulau indiferenţa, deci se decise să le facă jocul. Înfulecându-şi mâncarea, el aşteptă să vadă care va fi următorul test. Nu se aştepta însă la ceea ce avea să urmeze.

Wang Jiaoming spuse ca din întâmplare: „Liping, întoarce-te în magazie şi stai acolo." Fără a arunca măcar o privire către băiat, bătrânul îl duse înapoi în magazie şi îl încuie.

Tânărul Liping nu anticipase această încercare. Credea că fusese testat îndeajuns.

Întrucât bătrânul nu-i dăduse îndrumări specifice în privinţa a ceea ce ar trebui să facă, Liping se hotărî să-şi petreacă timpul făcând sport, boxând cu umbra în întuneric, aşezându-se să se odihnească atunci când obosea. Nu după mult timp, totuşi, băiatul realiză cu o greutate sporită că nu se pregătise corespunzător pentru acest test. Chemarea naturii sale interioare începu să-l sâcâie până când crezu că va exploda. Pe măsură ce minutele treceau ca orele el devenea din ce în ce mai nerăbdător şi, la un moment dat, Liping se întârâtă izbind şi lovind uşa cu piciorul, ţipând şi chemându-i pe bătrâni pentru a fi lăsat afară. Într-un sfârşit, se făcu de ruşine.

În ce-i priveşte pe cei trei maeştri taoişti, chiar dacă erau ocupaţi cu tratarea durerilor oamenilor din

partea locului ei îşi focalizau atenţia interioară către tânărul lor învăţăcel. Prin puterea clarviziunii ei erau perfect conştienţi de zbaterea sa. Lao-tzu spunea: „Cei care se cuceresc pe ei înşişi sunt puternici." Bătrânii maeştri nu erau nemiloşi; ei făceau ce era necesar pentru a crea o nouă persoană. În I Ching se spune: "Loialitatea şi corectitudinea sunt metode de dezvoltare a caracterului."

Începând din acea zi, Liping venea o dată la trei sau patru zile pentru a practica „penitenţa" în magazie. De fiecare dată durata izolării sale creştea, de la o jumătate de zi la o zi, de la o zi la o zi şi o noapte. După câteva sesiuni el învăţă să se controleze, iar inima şi mintea îi deveniră calme şi limpezi. Obţinând acestea, el începu să-şi utilizeze creierul pentru a se gândi la întrebări. Mentorii săi îi spuseseră ca această „gândire structurată" era un subiect extrem de important în antrenarea creierului.

Lao-tzu spunea: „Mişcarea învinge frigul, nemişcarea învinge căldura; calmul limpede este un purificator al lumii." El mai spunea: **„Goleşte-te până la extrem, menţine nemişcarea stabilă; în timp ce miliarde de lucruri acţionează împreună, astfel eu observ ceea ce se întoarce." Esenţialul este în nemişcarea calmă; când nemişcarea îşi atinge punctul culminant, ea produce mişcare, în timp ce tu observi subtilul. „Gândire structurată" înseamnă că după ce trupul şi mintea au atins punctul culminant al nemişcării creierul concepe un „lucru", fie că este o scenă, un personaj sau un eveniment. Trebuie să proiectezi gândul în viitor sau în trecut şi astfel provoci acel lucru să se dezvolte şi să evolueze până ce se obţine un „rezultat". Se consideră că exerciţiul a avut efect când acest rezultat conţine un înţeles**

clar stabilit. Această operaţiune a procesului gândirii se numeşte „gândire structurată”.

Acum, Liping stătea în linişte în camera întunecată practicând gândirea structurată după indicaţiile mentorului său. Întâi el reflectă la faptul că deşi corpul său era reţinut într-o micuţă cameră întunecată gândul său nu putea fi închis şi împiedicat să se învârtă peste tot.

Având acestea în minte, Liping îşi concentră în mod deliberat atenţia către tatăl său. Ce făcea el acum? Liping şi-l închipui pe tatăl său la muncă, cu biroul său şi tot ceea ce se afla pe el - creioane, calculator, instrumente de desenat, o ceaşcă cu apă fierbinte pe jumătate plină, o scrumieră cu câteva mucuri de ţigară în ea. Acum Liping şi-l închipui mental pe tatăl său, cu ţigara în mâna stângă, expirând încet o dâră de fum în timp ce scria pe o hartă mare, făcând însemnări circulare şi pătrate.

Chiar în acest moment tatăl său era absorbit în muncă, o slujbă ce era, totuşi, teribil de monotonă şi plictisitoare. Neterminând până la ora prânzului tatăl său continuă toată după-amiaza, îngrozit că această sarcină îi va lua zile întregi pentru a o termina. Ce corvoadă!

Liping se hotărî să schimbe subiectul. Acum el începu să se gândească la colegii săi de şcoală, aflaţi acum în clasă. Este a doua oră, iar profesorul de matematică citeşte lecţia. El vorbeşte despre bazele contabilităţii, despre evidenţe, duble intrări, încasări şi plăţi, conturi, bilanţuri si multe altele. La fel de incredibil de plictisitor. Toată lumea se află în clasă, cu excepţia lui Liping. Nimeni nu ascultă cu foarte mare interes, în special prietenii lui Liping, care privesc la locul său gol şi se gândesc ce bine e de el că nu a trebuit să vină la o

asemenea oră de tortură. Abia aşteaptă să iasă afară şi să se joace!

Dar nici acest subiect nu era prea interesant, reflectă Liping, aşa că gândurile sale se opriră.

Acum Liping începu să examineze cărţi în mintea sa. Iată un manual, zise el, şi începu să-l examineze mental cu atenţie, de la prima lecţie. Iată o vedere a Marelui Zid, foarte mare şi impresionantă. Aţintindu-şi privirea la Marele Zid de pe o creastă a unui munte îndepărtat, Liping îl văzu mental ca un enorm dragon ale cărui coadă şi cap nu le putea vedea, şerpuind prin fortăreaţa munţilor înalţi. El începu să şi-l descrie. Zidul are câţiva metri înălţime, este făcut din lespezi şi blocuri de piatră şi este construit de-a lungul crestelor munţilor. Cu adevărat o privelişte ameţitoare. Marele Zid este o cristalizare de sânge, sudoare şi măiestrie a nenumăraţi lucrători; este un simbol al poporului chinez.

A mers mai bine acum. Liping îşi încheie exerciţiul cu gândul că într-o zi va urca şi el Marele Zid, îşi va aţinti privirea către magnificele râuri şi munţi ai pământului său natal şi va fi mândru că este chinez.

Exerciţiile de gândire structurată i-au dezvoltat lui Wang Liping puterea intelectuală şi i-au întărit starea de bine, atât fizică cât şi mentală. Micuţa cameră întunecată nu mai constituia o închisoare, ci o parte integrantă a întregului univers al spaţiului şi timpului. În această infinită expansiune a spaţiului şi timpului gândul se poate avânta în voie. Tot ceea ce „văzuse” Liping - oamenii, întâmplările, lucrurile - erau foarte concrete, foarte realiste, foarte vii. Era un univers plin de viaţă, un univers în care nu se mai simţea singur. Şi nu mai simţea timpul ca pe o povară, întrucât avea prea multe lucruri de făcut pentru a mai fi plictisit.

Cu toate acestea, lui Liping îi era deseori foame când practica în magazie întrucât bătrânii maeştri nu îl mai scoteau de acolo pentru masă. În schimb, apăreau uneori din senin şi îi aruncau câte ceva. Uneori era doar o piatră, ca şi cum bătrânii se jucau cu el. Uneori era mâncare, pe care tânărul o înfuleca în câteva înghiţituri.

Era, de asemenea, frig în magazie. Toamna în China de nord este rece, în special noaptea, când frigul îţi intră în oase. Bazându-se pe schimbările de temperatură şi pe senzaţiile din trupul său, Liping reuşi treptat să-şi dezvolte, prin gândire structurată, mai întâi abilitatea de a distinge ziua şi noaptea, apoi abilitatea de a distinge dimineaţa, după-amiaza, seara şi miezul nopţii.

Există un proverb care spune: „E nevoie de o sută de şlefuiri pentru a face oţelul puternic.” La fel este şi cu fiinţele umane; ele nu ajung la o mare înzestrare până nu sunt cizelate. În termeni taoişti, dacă doreşti să devii o fiinţă umană realizată, deşi bazele iniţiale sunt, bineînţeles, importante, rafinarea în timp este mult mai importantă, întrucât nu există o altă cale de a obţine realizarea.

În cursul celor două luni de izolare în întuneric, Wang Liping a avut prima sa înţelegere a Căii. Cei trei bătrâni au văzut că avea inimă sinceră şi voinţă de neclintit. Având ca punct de plecare aceste calităţi, ei deciseră să-l accepte în mod oficial ca discipol.

Au ales o dată prielnică pentru ceremonie. În acea noapte cerul era clar, luna plină atârnând în pătrarul estic, luminând peste lumea oamenilor de dedesubt. Bătea un vânt uşor, iar câteva pete de nori pluteau încet pe cer. Osteneala zilei se sfârşise, oamenii dormeau acum. Munţii din depărtare abia se puteau zări în lumina lunii; păreau ca o turmă de oi înghesuite una în alta, fără

să se mişte. Grânele şi plantele încremeniseră pe câmpuri; din când în când, foşnetul uşor al frunzelor murmura în bătaia vântului, dar culoarea lor nu se mai putea distinge.

Întregul pământ era cufundat într-o linişte profundă; doar cei trei bătrâni şi tânărul lor ucenic rămăseseră treji, îndeplinind ceremonia ce marca iniţierea oficială a lui Wang Liping drept cel de al optsprezecelea Transmiţător al ramurii taoiste a Porţii Dragonului. I se atribuise numele taoist Yongsheng, care înseamnă Viaţa Eternă, şi numele religios Linglingzi, care înseamnă Cel Eficient Spiritual.

Când ritualul s-a încheiat, marele maestru îi făcu băiatului un sumar al principiilor taoiste:

„Calea primordială este fără formă şi imagini, fără început şi sfârşit, nenumită şi indescriptibilă. Ideograma pentru Cale, pe care o utilizăm ca o înlesnire, este plină de înţelesuri ascunse.

Se scriu primele două semne. Cel din stânga simbolizează lumina, iar cel din dreapta simbolizează întunericul, ca şi în simbolul absolutului unde yin-ul şi yang-ul se înlănţuie. Aceste două semne reprezintă soarele şi luna de pe cer, apa şi focul de pe pământ şi cei doi ochi ai fiinţelor umane, care par că îşi reântorc privirea şi o aţintesc spre interior în timpul exerciţiilor de rafinare.

Sub aceste două semne se scrie o singură trăsătură de condei care înseamnă «unul», ceea ce reprezintă întregul tuturor lucrurilor. Sub acesta este scris simbolul pentru «sine», referindu-se la tine însuţi, însemnând că totul în univers este cuprins în propriul corp, iar Calea nu este separată de tine însuţi. Când

piesele de mai sus sunt asamblate ele formează cuvântul «cap» care semnifică faptul că practicarea Căii este cel mai bun şi cel mai important lucru pe care cineva îl poate face în lume. La urmă se scrie semnul pentru «călătorie», însemnând a călători sau a acţiona, care semnifică activitatea naturală al învăţăturii prin intregul corp, Calea fiind realizată în propriul corp, Calea fiind realizată în întreaga lume. Acestea sunt înţelesurile conţinute în structura ideogramei pentru Cale".

Marele maestru făcu o pauză pentru o clipă, apoi continuă: „Taoismul chinez a fost înfiinţat de Lao-tzu. Esenţa doctrinei sale se află în întregime cuprinsă în cuvântul «Tao», Calea. Metodele de atingere a Căii se bazează pe nemişcare.

Minunile nemişcării sunt inepuizabile. Este, prin urmare, posibil să participi la evoluţie şi să cuprinzi totul; cerul, pământul şi omenirea sunt cu toate incluse în ea.

Oamenii din întreaga lume ştiu doar cum să vorbească despre nemişcare; ei nu pot intra cu adevărat în ea deoarece nu i-au găsit sursa.

Sursa nemişcării se află în vacuitate. Toate lucrurile şi schimbările prin care ele trec sunt doar condiţii temporare, care în final se întorc în nimic şi din nimic se reintorc la vacuitate. Atâta vreme cât mintea umană nu este liniştită şi tăcută vor rămâne gânduri de dorinţă, care creează obstacole enorme în calea cultivării rafinării.

De îndată ce dorinţele egoiste apar, spiritul originar este deranjat, energia originară este blocată şi antrenamentul nu are niciun efect. Eliberează-te de dorinţele egoiste, intră din punct de vedere fizic şi mental într-o nemişcare tăcută, iar energia originară va fi efervescentă, in timp ce spiritul originar va fi viu.

Modul de a intra în nemişcarea tăcută este prin a elimina treptat gândurile haotice de dorinţe personale, măturând din cale obstacolele creşterii spiritului şi energiei originare, nivelând calea. Acest principiu, de a distruge un lucru pentru a da viaţă altuia, reprezintă marea realizare a nemişcării. Când vine vorba de cea mai înaltă formă de odihnă, nimic nu se compară cu nemişcarea. Chiar dacă miliarde de lucruri o mişcă dinafară, mintea nu se agită, chiar dacă nu ştie de ce. Apoi, când vitalitatea, energia şi spiritul originar sunt pline, nemişcarea ajunge la punctul culminant şi se transformă în mişcare. De îndată ce mişcarea exterioară este simţită constant în interior, atunci poţi şti în mod natural cum se întâmplă. Mărirea şi prelungirea duratei vieţii umane sunt obţinute, de asemenea, în acest mod.

De îndată ce ai intrat pe uşa către Cale trebuie să înţelegi acest principiu şi să-l aplici cu sârguinţă. Apoi lucrarea va progresa mult, în mod natural."

Acestea fiind spuse, marele maestru se ridică şi ură tuturor noapte bună. Era deja ora unu dimineaţa.

Ziua următoare, toţi se sculară devreme de dimineaţă iar cei trei bătrâni îl învăţară pe Liping câteva exerciţii tradiţionale de box cu umbra. După micul dejun, Călătorul Infinitului şi Călătorul Vidului Pur plecară, lăsându-l pe tânărul învăţăcel singur cu Călătorul Seninătăţii Pure.

Acest bătrân fusese cândva instructor la academia militară şi era expert atât în exerciţii externe cât şi interne. Viguros şi hotărât, era extrem de exigent şi pretenţios cu elevii săi. Îl chemă la el pe Liping şi îi spuse următoarele cuvinte:

„Acum vei începe o nouă lecţie. Ai trecut prin «penitenţă», iar acum vei trece prin al doilea obstacol, care îţi cere să înveţi să stai cu picioarele încrucişate într-o cameră întunecată.

Practicile Porţii Dragonului pun în special accent pe asigurarea că fundaţia este solidă şi necesitatea ca noi să o facem fermă, puternică. Acest exerciţiu al statului cu picioarele încrucişate este un antrenament esenţial pentru începători şi trebuie practicat toată viaţa. Fiecare pas al antrenamentului implică acest exerciţiu, deci dacă îl înveţi bine, vei obţine nenumărate beneficii de pe urma lui.

Sunt trei modalităţi de a sta cu picioarele încrucişate. Una este şederea naturală, care se mai numeşte şi şederea familiară. Apoi, există şezutul cu un picior încrucişat, în care îţi pui un picior pe partea interioară a coapsei celuilalt picior. În sfârşit, există şezutul cu ambele picioare încrucişate, în care îţi pui ambele picioare pe coapsele picioarelor opuse. Poziţia naturală reprezintă pământul; poziţia cu un picior încrucişat reprezintă umanitatea; iar poziţia cu două picioare încrucişate reprezintă cerul. Când se adaugă şi diverse poziţii de ţinere a mâinilor, posturile de şedere cu picioarele încrucişate sunt extrem de variate. Totuşi, astăzi îţi voi vorbi de şederea naturală.

Când eşti aşezat, păstrează-ţi partea de sus a corpului dreaptă, cu cei doi ochi aţintiţi drept înainte, adunând treptat lumina spiritului. Pune limba pe cerul gurii, închide buzele, cu dinţii uşor strânşi. Pune-ţi mâinile pe genunchi, cu palmele în jos. Linişteşte-ţi spiritul şi meditează în linişte, eliminând treptat toate gândurile haotice.

Sunt câteva lucruri care te pot deranja în camera întunecată", încheie mentorul, „deci este avantajos să practici acest exerciţiu. De ce să nu mergem chiar acum?" Maniera de a se exprima a bătrânului maestru era seacă şi precisă. Când termină îşi aţinti privirea direct către tânărul Liping. Primind mesajul, băiatul îşi dădu seama că nu avea încotro decât să urmeze indicaţiile maestrului.

De această dată, Liping luă, la început, o grămadă de fân uscat şi îl împrăştie pe podeaua barăcii înainte de a se încuia înăuntru pentru a practica statul cu picioarele încrucişate. Din fericire, învăţătorul nu îi înfăţişase şi multe alte cerinţe, lăsându-l să se descurce singur. Fiind tânăr şi încă în procesul dezvoltării fizice Liping era destul de flexibil pentru a reuşi să stea în toate cele trei poziţii de şezut. Totuşi, nu era capabil să le menţină prea mult timp.

Cultivând deja practica în camera întunecată de două luni, deşi nu putea intra în nemişcare deplină, Liping învăţase, cu toate acestea, să se adapteze mediului. În această zi specială, el se clătină de câteva ori pe parcursul şederii dar, pe ansamblu, reuşi să se menţină, trecând printr-o mulţime de experienţe în timp ce stătea jos. După câteva zile de practică progresase considerabil în această practică a şezutului.

Într-o zi, Călătorul Seninătăţii Pure îl chemă pe Wang Liping şi-l întrebă ce obţinuse din practică. După ce îi dădu un raport detaliat al procesului şi experienţelor sale, tânărul spuse în final: „Nu pot să elimin gândurile haotice din creierul meu şi nu pot obţine nemişcarea. Te rog, învaţă-mă o metodă de a reuşi acest lucru."

Aceasta era exact ceea ce avea de gând bătrânul vrăjitor. „Pentru a îndepărta gândurile haotice" îşi începu

el răspunsul, „întâi foloseşte o apreciere formală pentru a le aborda. De îndată ce apare un gând haotic apreciază-l imediat: fie declară-l corect, fie declară-l greşit sau declară că nu-i mai permiţi să continue. Făcând această determinare, opreşte-te imediat şi nu permite reflectării să continue la nesfârşit. Apoi, gândurile haotice vor dispare de la sine; acesta este modul în care poţi intra în nemişcare."

Întorcându-se în camera întunecată, Wang Liping se aşează cu picioarele încrucişate, corectându-şi corpul şi domolindu-şi respiraţia şi începu să-şi liniştească mintea. Acum, când era asaltat de gânduri haotice folosea această metodă pentru a scăpa de ele. După ce repetă acest proces de mai multe ori, descoperi că funcţiona foarte bine. Liping se simţi fericit. După încă câteva zile de practică, aceste gânduri haotice deveniră din ce în ce mai rare în fiecare zi, tinzând încetul cu încetul să se evapore pe măsură ce exerciţiul intrării în nemişcare avansa treptat. Deşi avea numai 13 ani, cu puţină experienţă de viaţă şi relativ puţine dorinţe - deci mintea sa era mai pură şi mai inocentă decât a unui adult obişnuit - cu toate acestea, tot trebuia să scape de gândurile haotice care-i apăreau.

După de şapte ori câte şapte zile de stat în magazia întunecată, Wang Liping acumulase o oarecare experienţă în şezutul în linişte şi învăţase un exerciţiu eficient. În acest moment, el învăţase cea mai importantă parte a exerciţiului „penitenţei" iar natura sa interioară sălbatică era în mare măsură ţinută în frâu. Acum, în vorbirea şi comportamentul zilnic se manifesta ca un copil al Căii. În decurs de câteva luni era ca şi cum s-ar fi transformat într-o altă persoană.

În zilele lucrătoare Wang Liping continua să meargă la şcoală pentru a nu-şi neglija educaţia obişnuită. După şcoală el mergea să-i viziteze pe maeştrii taoişti pentru a-şi practica exerciţiile.

La început, părinţii lui Liping erau îngrijoraţi de schimbarea apărută în fiul lor, dar când descoperiră motivul îşi dădură seama că cei trei bătrâni aveau un caracter impecabil: ei vindecaseră rănile băiatului, îl învăţaseră exerciţii spirituale şi-l iniţiaseră în adevărata Cale. Când aflară toate acestea, părinţii lui Liping fură mai mult decât uşuraţi: erau pe deplin încântaţi.

Ca să ne întoarcem la poveste, după ce Wang Liping stătuse de şapte ori câte şapte zile în magazia întunecată cei trei maeştri îl chemară la ei. „Astăzi", începu Călătorul Seninătăţii Pure, „îţi vom da o nouă lecţie. Stai în această cameră timp de patru ore. După ce termini, poţi pleca acasă."

După patruzeci şi nouă de zile de stat în întuneric, Liping se gândi că, în mod sigur, nu va avea probleme să stea patru ore. Închipuindu-şi că era doar un test, el se sui pe o platformă şi se aşeză în poziţia lotus cu faţa la profesorii săi. După ce-şi corectă poziţia cum trebuie, închise ochii şi începu să stea liniştit.

În prima oră Wang Liping stătu nemişcat ca o statuie din piatră. Trecu o altă oră şi încă rămase ferm. Totuşi, după aceasta, el trebui să-şi adune toate forţele întrebându-se când se va termina timpul, spunându-şi că va trebui să stăruie întrucât învăţătorii săi îl priveau.

Minutele abia se scurgeau. Picioarele lui Liping începură să amorţească, la fel ca prima dată când practicase statul cu picioarele încrucişate. Coapsele îl dureau şi se umflaseră, dar şoldurile îl mai ţineau încă şi

atâta vreme cât îşi menţinea talia dreaptă nu avea probleme. Totuşi, după o vreme până şi oasele şoldurilor începură să-l doară, pieptul şi spatele inferior începură să ardă şi întregul său trup se acoperi de transpiraţie. Picături mari de sudoare îi curgeau în timp ce lupta să-şi menţină poziţia verticală, şi în cele din urmă tânărul îşi pierdu cunoştinţa şi căzu.

„Stai drept!" tună Wang Jiaoming, Călătorul Seninătăţii Pure, ca un instructor de armată.

Revenindu-şi, tânărul învăţăcel se aşeză din nou, dar picioarele sale erau atât de amorţite încât nu le putu încrucişa.

„Întoarce-te la poziţia cu două picioare încrucişate", îi ceru din nou mentorul.

Dar picioarele lui Liping nu urmau nici măcar ordinele sale; era dezorientat. Cei doi mentori luară o frânghie şi îi legară o mână de câte un picior, aşezându-l în poziţia corectă pentru a putea continua să stea cu picioarele încrucişate.

Deşi era încă un copil, tânărul Wang Liping avea o voinţă puternică. Ochii săi erau plini de lacrimi, dar refuză să le dea drumul. Scrâşnind din dinţi, se aşeză la loc. Mai târziu, în viaţă, ochii i se vor umple din nou cu lacrimi când va vorbi cu recunoştinţă de eforturile pline de abnegaţie, de severitatea necruţătoare şi de blândeţea spirituală a învăţătorilor săi taoişti.

După şase luni de antrenament riguros, tânărul Wang Liping îşi încheie practica fazei „penitenţei". El putea acum să stea liniştit toată ziua şi toată noaptea cu trupul stabil şi mintea liniştită, insensibil atât în exterior cât şi în interior la perturbări.

3

Concentrarea spiritului vital

Conform declaraţiilor maestrului Wang Liping, întreaga durată a antrenamentului său poate fi împărţită în nouă stadii. În acest moment al povestirii el se afla în al doilea stadiu, care implică colectarea minţii şi dezvoltarea naturii esenţiale. Această muncă are încă legătură cu rafinarea esenţei interne a minţii, dar este dusă la un nivel mai înalt şi mai dificil decât „penitenţa"; cerinţele sale sunt mai stricte, iar condiţiile externe ale practicii sunt încă şi mai dificile. Scopul este de a-l face pe practicant să concentreze spiritul vital, folosind concentrarea unificată a întregului spirit pentru a analiza micile modificări ce au loc în corp, producând capacităţi extraordinare de tip obişnuit.[2]

Pentru acest exerciţiu, mentorii l-au mutat pe Wang Liping într-o groapă în pământ. Groapa era îngustă, întunecoasă şi umedă, fără o prea bună circulaţie a aerului. În mod normal, aceasta nu ar fi considerată un loc potrivit pentru exersare, dar cei trei vrăjitori au avut un motiv foarte întemeiat pentru a găsi acest loc, astfel ca ucenicul lor să stea şi să facă lucrul său intern. Nu era vorba doar de a folosi un mediu ostil pentru dezvoltarea unui caracter deosebit, după cum s-ar putea deduce; principiul utilizării unor medii neprielnice are o motivaţie mult mai pozitivă.

[2] Se referă la un tip specific de capacităţi, care apar la începutul antrenamentului; ele sunt considerate „obişnuite" (n.tr.).

Groapa, coborând adânc în pământ, era întunecoasă şi umedă. Putea fi principiul aici în interior? Suprafaţa terestră şi adâncimea corespund ambele elementului pământ din cadrul celor cinci elemente, deci, energia pământului este dublată. Umbra şi întunericul sunt extremele yin-ului, iar când yin-ul îşi atinge extremele, apare yang-ul. Umezeala, ce reprezintă sursa vieţii, corespunde elementului apă din cadrul celor cinci elemente. Atât în aranjarea primară, cât şi în cea temporală a celor opt trigrame din I Ching sau ***Cartea Schimbărilor***, apa şi pământul se află în partea de jos. În ***Tradiţiile Schimbărilor,*** se spune: „Desăvârşită este fundaţia creatoare a pământului; toate fiinţele trăiesc întreţinute de pământ, în măsura în care asta corespunde cu ceea ce primeşte de la cer. Pământul este dens şi susţine creaturile; virtuţile sale sunt fără margini, îmbrăţişarea sa este cuprinzătoare, iar gloria sa este măreaţă, astfel încât toate lucrurile înfloresc."

În **Dao De Jing** se spune „Calea ascultă Natura", şi se recomandă vacuitatea tăcută şi menţinerea centrării, ambele fiind virtuţi asociate pământului. În simbolul trigramei pentru apă din I Ching, yin-ul înconjoară prin exterior, iar yang-ul se află în centru, reprezentând „yang-ul cufundat în yin, gol în exterior şi plin în interior". În ***Tradiţiile Schimbărilor*** se vorbeşte despre: „A trece prin dificultăţi pline de primejdii fără a-şi pierde credinţa, depăşindu-le cu succes cu ajutorul fermităţii şi echilibrului". Acesta părea a constitui argumentul pentru ca cei trei vrăjitori să folosească o groapă în pământ pentru a-l antrena pe Wang Liping. De partea sa, bineînţeles, tânărul învăţăcel nu avea nicio bănuială cu privire la intenţia învăţătorilor săi de a-l pune acolo.

Sărind în groapă, Liping aprinse beţişoare parfumate în fiecare din cele patru colţuri, după

instrucţiunile primite. Micuţa cavernă se umplu rapid cu fum, iar tânărul se aşeză şi începu să-şi practice exerciţiile interioare.

La început Liping fu în stare să stea calm şi liniştit, dar nu după mult timp fumul deveni atât de dens, combinat cu umezeala şi vaporii răcoroşi ce atârnau greu în aer, încât îi deveni dificil să respire. În final, natura sa primitivă îşi pierdu din nou răbdarea şi strigă „Mă sufoc!". Spera că învăţătorii îl vor lăsa să iasă din groapă, dar Wang Jiaoming îi spusese deja să urmeze instrucţiunile cu stricteţe, fără nicio obiecţie. În această privinţă ştia că dacă nu ar fi ascultat ar fi fost pedepsit cu severitate. Tot ce putea să facă era să urmeze cursul prescris de mentorul său.

Îi era greu să stea cu picioarele încrucişate, închis în groapa rece şi întunecoasă şi sufocându-se. Închipuindu-şi că mentorul său deja îl închisese şi nu s-ar mai fi întors, Liping se hotărî să-şi schimbe poziţia şi să-şi relaxeze puţin corpul. Astfel că se rezemă de o latură a gropii şi îşi întinse braţele şi picioarele.

Tocmai ce se aşezase confortabil şi, într-o clipă, o schimbare total neaşteptată avu loc în înfăţişarea gropii chiar dinaintea ochilor lui Liping. Dintr-odată păru mare ca o sală de ceremonii, şi luminată puternic. Marele maestru şi cei doi mentori ai săi stăteau în faţa lui cu un aer şi o înfăţişare a unor oameni aparţinând unor tărâmuri nemuritoare. Faţa marelui maestru era roşie. Cu o voce solemnă el spuse: „Ce tupeu! Un copil mediocru ca tine îndrăzneşte să se prostească în faţa unor oameni ca noi? Cum crezi că ne poţi păcăli? De vreme ce ai devenit discipol, trebuie să-ţi respecţi angajamentul. Fie că profesorul este sau nu prezent, trebuie să-ţi aminteşti aceasta, în inima ta. Metodele de realizare a Căii sunt

transmise verbal de către învăţători, dar ţi se cere să le cultivi în mod serios în trupul tău. În situaţia ta de acum, dacă nu elimini cât de curând posibil toxinele şi tendinţele din inima ta de abatere de la datorie, şi nu îţi aduni spiritul şi îţi dezvolţi natura, cum poţi realiza tu Calea?”

Terminându-şi discursul, marele maestru îşi închise ochii. Unul din mentori ridică o riglă dar nu o coborî. Celălalt mentor scoase o frânghie, dar se opri aici. Wang Liping îngenunche în grabă şi scoase un strigăt de iertare promiţând că nu va mai fi atât de obraznic.

Când îşi ridică din nou capul, Liping nu văzu decât interiorul gropii, înghesuit, întunecos, umed şi sufocant ca înainte. Dar simţi o durere în palmele mâinilor şi îşi văzu picioarele legate strâns. Atunci îşi dădu seama că marele maestru şi cei doi mentori ai săi îl pedepsiseră deja, într-un fel.

Împietrit de ruşine, Liping înţelese acum cât de dezvoltate erau realizările maestrului şi mentorilor săi; el îşi dădu seama şi că mintea sa nu fusese curăţată pe deplin, şi că se afla destul de departe de Cale. Încetă să mai aibă iluzii şi să se laude cu inteligenţa sa limitată. El se întoarse din toată inima către Cale şi lucră la început practica „colectării minţii şi dezvoltării naturii”, „rămânând în centru, liniştit şi gol.”

Când Wang Liping învăţă să stea cu picioarele încrucişate timp de patru ore în groapa umplută cu fumul beţişoarelor, bătrânul maestru şi mentorii săi începură, în sfârşit, să-i transmită învăţăturile grupării Porţii Dragonului din cadrul Şcolii Taoiste a Realităţii Complete, cunoscute sub numele de „Arta Exerciţiilor Interne ale Capacităţilor Mentale Obţinute Prin Nestematele Spirituale Tradiţionale”. Pe măsură ce învăţa de la

mentori, Liping lucra la aplicarea acestor noi abilităţi în practică, astfel că eforturile sale îl conduseră treptat pe Adevărata Cale.

Conform lucrării clasice a Nestematelor Spirituale, arta exerciţiilor interne ale capacităţilor mentale reprezintă una din vechile metode taoiste folosite în munca internă. Doctrina sa este: „ieşirea din ciclul naşterii şi morţii este pe primul plan, confortul şi viaţa lungă sunt pe plan secundar." Trăsăturile sale speciale sunt includerea atât a mişcării cât şi a nemişcării şi cultivarea atât a naturii esenţiale cât şi a energiei vitale. Această artă are multe tehnici, simple şi uşor de practicat, formând în mod natural un sistem detaliat şi uşor de înţeles pentru antrenarea capacităţilor fiinţei umane, în totalitatea sa.

Această învăţătură este de mult timp preţuită de către specialiştii în domeniu şi a fost păstrată doar în memorie, fiind transmisă mai departe doar prin viu grai, în mod individual, de la învăţător la discipol; ea a fost ţinută secretă, nefiind divulgată marelui public.

Arta Exerciţiilor Interne ale Capacităţilor Mentale Obţinute prin Nestematele Spirituale Tradiţionale este împărţită în „trei exerciţii" şi „nouă metode". Cele „trei exerciţii" sunt „Exerciţiile Celor Trei Nemuritori", adică exerciţii de şedere în linişte, exerciţii implicând mişcări externe, cunoscute sub denumirea de exerciţii de echilibrare, precum şi exerciţii în somn, practicate de voie. Cele „nouă metode" se ocupă de dezvoltarea capacităţilor mentale, oprirea procesului îmbolnăvirii, vindecarea bolilor, transmiterea cunoaşterii, stabilizarea minţii, deciderea naşterii şi morţii, deconectarea sufletului pământean şi primirea imaginilor.

Dintre aceste nouă metode, primele patru sunt metode pentru a-i ajuta pe oameni să-şi creeze fericirea; ultimele cinci sunt metode pentru a-i depăşii pe alţii şi metode pentru a-i controla pe alţii. Cea de-a patra metodă, „transmiterea cunoaşterii" include, de asemenea, metode pentru a-i depăşii pe alţi oameni.

ꕥ

Într-o zi, marele maestru şi cei doi mentori ai săi îl chemară pe Wang Liping si începură să-i explice prima metoda a realizărilor Nestematelor Spirituale, şi anume dezvoltarea capacităţilor mentale. Zhang Hodao, Călătorul Infinitului, spuse: „Această metodă a dezvoltării capacităţii mentale este o metodă de exersare în nemişcare, cultivată îndeosebi în poziţia şezând cu picioarele încrucişate. Acum poţi practica această metodă, întrucât ai învăţat elementele de bază ale acestei poziţii.

Această metodă a dezvoltării capacităţilor mentale este ea însăşi împărţită în nouă paşi. Primul pas constă în vizionarea retrospectivă, întoarcerea în frageda pruncie. Al doilea pas constă în distincţia clară între real şi ireal. Al treilea pas constă în dezvoltarea clarităţii spiritului. Al patrulea pas constă în cunoaşterea căii pe care s-o urmezi. Al cincilea pas constă în a înceta să mănânci pentru a căuta viaţa. Al şaselea pas constă în schimbarea în haine noi. Al şaptelea pas constă în vederea prin mecanismul de funcţionare al Naturii. Al optulea pas constă în a întoarce timpul. Al nouălea pas constă în practica contemplării urcând către lună. Astăzi îţi vei începe practica cu primul pas, vizionarea retrospectivă către frageda pruncie."

Deşi nu dădea niciun semn, Wang Liping era încântat. „Nu-i de mirare că m-au pus să studiez atât de mult timp şederea în linişte. Ce multe lucruri sunt de învăţat!”

Gu Jiaoyi, Călătorul Vidului Pur, continuă de unde rămăsese marele maestru. „După ce intri în nemişcarea tăcută, stând cu picioarele încrucişate, de îndată ce gândurile haotice sunt eliminate şi atunci când nemişcarea atinge punctul culminant, ea produce mişcarea. Apoi, diferite feluri de halucinaţii vor începe să apară în creierul tău. Când vei închide ochii vei vedea imagini extrem de vii - păsări zburând pe cer, animale fugind şi sărind pe pământ, flori, plante şi copaci ce cresc pe pajişti, oameni implicaţi în munca lor sau în alte activităţi. Când apar asemenea imagini, ele nu sunt de fapt halucinaţii. Creierul începe să prezinte din nou scene reale pe care le-ai văzut în trecut, deci este vorba de memorie.

Când oamenii obişnuiţi îşi amintesc evenimente din trecut, ei nu le văd atât de clar şi elocvent. Doar după ce s-a atins realizarea în practica intrării în nemişcare este posibil să «vezi» clar în interiorul creierului.

Treptat, ar trebui să vezi lucruri petrecute cu mult timp în urmă, pe care nu le-ai putea scoate la iveală doar prin puterea memoriei sau a aducerii aminte. Acum vei fi capabil să le vezi clar. Te poţi întoarce în trecut până în copilărie, deoarece gândirea ta merge invers acum. Aceasta se numeşte «vizionare retrospectivă în frageda pruncie». Când gândirea se întoarce în trecut noi spunem că este vorba de «retrospecţie», dar în realitate este vorba de «contemplare», o vedere clară a imaginilor.

Nu te speria când apar astfel de scene. Trebuie să le laşi să se schimbe în voia lor. Este însă extrem de necesar să le priveşti îndeaproape şi să le examinezi cu atenţie. Nu trebuie absolut deloc să le laşi să treacă prea repede prin faţa ochilor, fără a le percepe în mod clar."

„În regulă acum", încheie mentorul, „mergi şi stai în gaura din pământ, linişteşte-ţi mintea şi observă ce scene apar."

Wang Liping se întoarse din nou în groapă şi se închise înăuntru. Aprinzând trei beţişoare parfumate, se aşeză pe o grămadă de paie şi intră într-o stare de nemişcare. După aceste câteva zile de practică, Wang Liping înţelese avantajele efectuării acestor exerciţii în groapă. Fumul beţişoarelor nu-l mai sufoca ci, în schimb, crea o atmosferă eterică.

După o perioadă de şedere în linişte Wang Liping îşi simţi trupul devenind nimic. Înăuntrul creierului său era un gol complet. Apoi, dintr-odată începură să apară imagini. Acestea nu erau asemănătoare cu cele ce-i apăruseră înainte, pe când practica gândirea deliberată în camera întunecată. Acele imagini fuseseră formulate în mod intenţionat de către minte; acestea apăreau în mod spontan. Era foarte reale, distincte şi clare.

Urmând instrucţiunile mentorului său, Wang Liping nu simţi niciun fel de teamă, ci urmări imaginile îndeaproape, observând cum apăreau şi cum se modificau, înregistrându-le în memorie. Nu avea nici cea mai mică idee în privinţa modului în care timpul şi spaţiul se pot modifica în acest mod: spaţiul se transforma într-un miraj, iar timpul îşi inversa curgerea. Stând acolo în linişte, Wang Liping trecea de fapt prin experienţa „vizionării retrospective, întoarcerii la frageda pruncie".

Liping nu-şi dădu deloc seama cât timp trecuse dar, în cele din urmă, imaginile se estompară şi dispărură. Atunci el îşi încheie exerciţiul şi ieşi din groapă. Afară văzu că deja se înnoptase de-a binelea; apoi îşi dădu seama că şederea înăuntru durase patru ore. Totuşi, în timpul vizionării retrospective el văzuse multe locuri şi evenimente ce se întindeau pe durata a câţiva ani.

Când Wang Liping le povesti învăţătorilor săi despre experienţele avute în contemplarea interioară, în timpul acestei sesiuni de meditaţie liniştită, ei observară că tânărul era cu adevărat inteligent, sincer şi învăţa repede. Încântaţi, ei îl îndemnară să continue să-şi practice exerciţiile pentru a obţine o stabilitate temeinică.

În ceea ce-l privea, după această experienţă, Wang Liping deveni din ce în ce mai atent în studierea taoismului. Într-o zi când intră în groapă, la scurt timp după intrarea în nemişcare, cu ambii ochi privind spre interior, el descoperi pe neaşteptate că era capabil să vadă totul în propriul său corp, din exterior spre interior. Inima sa tânără era pură, şi nu simţi niciun fel de teamă, doar o senzaţie de mirare. Fără a deveni supărat sau entuziasmat el continuă să contemple, observând fiecare detaliu.

Când termină acest exerciţiu, Wang Liping comunică celor trei maeştri viziunea sa interioară. Schimbând priviri pline de înţeles bătrânii vrăjitori zâmbiră fără a spune nimic. Dându-şi seama că ei aveau ceva de spus în privinţa experienţei sale, Liping le ceru un indiciu.

Călătorul Vidului Pur râse şi spuse: „Ai mai progresat în meditaţia liniştită. Acum deja ai intrat în al doilea pas al metodei dezvoltării capacităţilor mentale,

care este numit «distincţia clară între real şi ireal». Când contempli interiorul propriului corp după ce intri în nemişcare, poţi vedea caracteristicile interne ale propriului tău trup cu o claritate perfectă, chiar dacă ochii îţi sunt închişi şi te afli în întuneric deplin. Când acest lucru se întâmplă, în niciun caz nu trebuie să devii surprins sau speriat, şi nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să observi şi să distingi cu precizie. Vezi exact câte oase sunt în cap, ce formă au ele şi cum sunt îmbinate. Care este forma organelor tale interne? Ce culoare au ele? Există pete? Îţi va fi de folos dacă poţi vedea limpede aceste lucruri şi le poţi înregistra clar. Acest exerciţiu este esenţial când se pune problema diagnosticării şi tratării bolilor. Oamenii pot arăta bine văzuţi din afară, dar când poţi vedea problemele interioare ale trupurilor lor vei şti dacă sunt sau nu bolnavi, şi dacă sunt, unde anume se află acestea. Această metodă de exersare este numită «distincţia clară dintre real şi ireal». Acum, de vreme ce ai acces la acest domeniu, ar trebui să continui să practici, observând structura trupului tău, amintindu-ţi fiecare detaliu."

După un moment de reflecţie tăcută, Călătorul Infinitului îşi reluă ideea. „După ce aceşti doi paşi sunt încheiaţi", începu el, "fundaţia lucrului tău interior este asigurată, şi îţi va trebui mai multă înţelegere a principiilor lucrului intern cultivate de vindecătorii din vechime.

Lucrul intern cultivă atât esenţa cât şi viaţa. Exerciţiile pentru esenţă cultivă spiritul, sufletul, voinţa, conştienţa, nemişcarea profundă şi stabilitatea. Exerciţiile pentru viaţă cultivă energia, sângele, vitalitatea, tendoanele, oasele şi pielea. Metodele de cultivare includ atât nemişcarea cât şi mişcarea. Ele sunt sistematice şi

regulate, dar sunt, totuşi, adaptabile, pentru a fi în concordanţă cu condiţiile naturale.

Practicile pentru sănătate ale grupării Poarta Dragonului se bazează pe tehnici străvechi pentru atingerea longevităţii. Ele sunt modelate după principiile yin-ului şi yang-ului şi sunt ajustate logicii calendaristice. Yin-ul şi yang-ul reprezintă constante ale cerului şi pământului; logica calendaristică reprezintă modul în care este organizată igiena.

Lucrarea interioară a învăţăturilor Nestematei Spirituale include aspecte referitoare la cer, pământ şi omenire, folosite ca mijloace de îmbinare a yin-ului si yang-ului, a celor cinci elemente şi celor opt trigrame externe cu yin-ul, yang-ul, cele cinci elemente şi cele opt trigrame interne, în scopul cultivării lor. Această lucrare reprezintă fundaţia pentru punerea bazelor şi cultivarea esenţei şi vieţii.

Cerul, pământul şi omenirea reprezintă un univers; fiinţa umană individuală este, de asemenea, un univers, un microcosmos. Toate schimbările din macrocosmos, din întregul univers exterior afectează microcosmosul, micul univers al individului, şi toate schimbările din microcosmos corespund cu schimbările din macrocosmos.

Practicile de rafinare cultivate conform modelului lunii învârtindu-se în jurul pământului au ca rezultat un microciclu, care pătrunde prin cele trei trecători, trece prin poarta cerului, deschizând ochiul ceresc şi coborând prin cele trei câmpuri. Când este deschis orificiul ochiului ceresc, vederea internă este posibilă.

Orificiul ochiului ceresc constă în trei puncte pe o linie, din afară spre înăuntru, combinându-se pentru a

forma «elixirul suprem». «Orificiul» se găseşte între sprâncene, «ochiul», în mod tradiţional cunoscut sub denumirea de «nirvana» se găseşte în interior, iar «cerul», denumit şi «oglinda cerească», se găseşte în spatele acesteia. Orificiul este în mod natural întotdeauna deschis, dar ochiul trebuie să fie cultivat; cerescul este primordial. Orificiul este deschis, dar nu percepe obiecte. Ochiul percepe lucruri chiar şi când este închis, văzând înapoi în ceresc. Acum, când orificiul ochiului tău ceresc este deschis, ai capacitatea vederii interne şi poţi cultiva cu succes rafinarea în concordanţă cu ciclurile soarelui şi lunii. Aceasta este urmată de «emiterea în exterior a energiei interne», care poate atrage către tine animale mici. Această practică este legată de munca la cel de-al treilea pas al dezvoltării capacităţilor mentale, şi anume claritatea spiritului."

În timp ce Călătorul Infinitului vorbea, Wang Liping asculta cu atenţie, atent şi fascinat, în profundă tăcere interioară, dornic să nu piardă niciun cuvânt. Erau totuşi unele lucruri pe care încă nu şi le putea aminti, pe care nu le putea înţelege. Călătorul Vidului Pur explică în detaliu până ce Liping le înţelese clar şi le memoră.

Călătorul Vidului Pur vorbi apoi: „Motivul pentru care ţi-am spus dinainte despre «claritatea spiritului» constituie o precauţie. Orice ar putea apare, nu-l lăsa să te sperie - trebuie să ai claritatea şi înţelepciunea spiritului. În cei doi paşi anteriori scenele ce îţi apăreau erau în totalitate ale creierului tău sau erau percepţii ale viziunii interne. În acest al treilea pas energia internă radiază în afară astfel încât animalele mici senzitive vor veni către tine urmând energia, adunându-se în jurul tău. În acest moment nu trebuie sub nicio formă să te agiţi. Nu-ţi fie frică şi nu le lua în seamă - doar lasă-le în pace. Deşi animalele vor veni direct către tine, ele nu-ţi vor face

niciun rău. Când îţi vei termina exerciţiul ele vor pleca. Aceste animale mici vor fi îndeosebi şoareci, nevăstuici şi unele păsări. Ele sunt destul de inteligente şi au o senzitivitate ieşită din comun. Unele din ele îşi aţintesc privirea către cer şi venerează luna, absorbind vitalitatea soarelui şi esenţa lunii, cultivând unele din metodele inferioare de exersare, urmând Natura. Pur şi simplu comportă-te ca şi când nimic nu s-ar întâmpla. Dacă nu le provoci, nu te vor deranja."

Ascultându-l pe mentorul său vorbind despre asemenea lucruri Wang Liping cugeta: „Ce minunată e lumea aceasta! Cine ar fi crezut că acele micuţe animale, care par oamenilor atât de drăguţe, au, de asemenea, şi o senzitivitate ieşită din comun. Şi ele ştiu cum să caute misterele Naturii şi s-au gândit la nemurire. Extrem de interesant!"

După aceasta, Liping cultivă pentru o vreme „distincţia clară între real şi ireal". De îndată ce îşi văzu limpede structura corpului său începu să practice exerciţiul emisiei externe, şi animalele mici veniră şi se adunară în jurul său, ghemuindu-se lângă el ca şi când l-ar fi ascultat spunând poveşti interesante sau cântând melodii încântătoare.

Urmând sfatul mentorului său, Liping nu le băgă în seamă pe micile creaturi. Cu o nestrămutată claritate a spiritului, el îşi continuă exerciţiul. Când termină, fiecare animal se întoarse în vizuina sa şi niciunul nu-l mai deranjă în vreun fel. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru lui Liping îi venea să râdă, dar în inima sa mai făcea un pas pe calea înţelegerii misterelor Naturii.

Când primii trei paşi fură încheiaţi mentorii îi prezentară lui Liping cel de-al patrulea pas, „cunoaşterea căii pe care s-o urmezi."

Care este înţelesul „cunoaşterii căii pe care s-o urmezi”? El se găseşte în fundaţia colectării minţii şi hrănirii esenţei astfel încât să nu mai existe absolut deloc gânduri haotice şi să poţi avea capacitatea de a contempla în interior şi a emite în exterior; în acest moment este necesar să avansezi în antrenarea conştientă a gândirii la un nivel superior.

Gândirea efectuată în acest stadiu nu mai este gândirea constructivă deliberată practicată în camera întunecată, nu este nici şirul de imagini văzute în cursul contemplării interioare din cadrul primilor doi paşi ai metodei dezvoltării capacităţilor mentale. În acest exerciţiu, mai degrabă, se ridică o problemă specifică, se determină rezultatul său şi se prezintă o metoda de soluţionare.

Acest exerciţiu al „cunoaşterii căii pe care s-o urmezi” nu înseamnă gândire haotică; este esenţial să începi prin a stabili subiectul sau problema centrală. Înainte de a te antrena pentru intrarea în nemişcare creierul este plin de gânduri haotice, deci chiar dacă ai dori să-ţi potoleşti mintea pentru a te gândi la o problemă anume, este foarte dificil de realizat acest lucru. Dar după ce te-ai antrenat pentru intrarea în nemişcare gândurile haotice sunt îndepărtate, iar puterea creierului tău este de zece, o sută, chiar o mie de ori mai bună ca înainte.

Subiectul stabilit pentru acest exerciţiu nu este urmărit retrospectiv ci, mai degrabă, în perspectivă. Când problemelor ce apar în cursul vieţii nu li se pot găsi rezolvări prin mijloace obişnuite şi, cu toate acestea, necesită soluţionare, ele sunt acum avute în vedere prin acest exerciţiu şi se caută o cale de rezolvare. Acest

antrenament al puterii creierului sau al gândirii, este numit „cunoaşterea căii pe care s-o urmezi”.

„Calea pe care s-o urmezi” se referă la o problemă urgentă care îţi apare şi care necesită soluţionare; aceasta, bineînţeles, ca un prim pas. Este nevoie de antrenament suplimentar când se pune problema determinării căii pe care s-o urmezi în cazul unor probleme mai cuprinzătoare şi pe termen lung. Cu toate acestea, primul pas al „cunoaşterii căii pe care s-o urmezi” constituie realizarea de bază, extrem de importantă pentru dezvoltarea ulterioară.

Principiul esenţial al metodei dezvoltării capacităţilor mentale este folosirea sa în vindecarea bolilor şi ajutorarea oamenilor, aşadar „cunoaşterea căii pe care s-o urmezi” este utilizată îndeosebi pentru vindecare. Când o examinare în timpul zilei nu scoate la iveală o imagine clară a unei boli sau un mod de vindecare, atunci acest exerciţiu se efectuează la mijlocul nopţii, avându-se în vedere problema specifică pentru a realiza o examinare mai îndeaproape a simptomelor şi a găsi o metodă de tratament.

Pe măsură ce Wang Liping punea instrucţiunile învăţătorilor în practică, pas cu pas, puterea creierului său se dezvolta considerabil. Era mult mai avansat, în această privinţă, nu doar faţa de cei de-o seamă cu el, ci şi faţa de cei adulţi. Nu numai că lecţiile de la şcoală erau floare la ureche pentru el, dar nu avea nicio problemă în a examina şi a rezolva probleme reale de viaţă.

Dar Liping nu era doar inteligent, era deştept. Ori de câte ori se afla în compania altor oameni se purta la fel ca ei cu dragă inimă, tăinuindu-şi adevăratele realizări, astfel încât oamenii să creadă despre el că era un tânăr obişnuit.

Cât despre cei trei bătrâni vrăjitori taoişti, ei acordau foarte multă atenţie acestui proces. Se spune că o sută de ani de dezvoltare umană abia ajung pentru stabilizarea bazelor. Deşi Liping făcea progrese în învăţarea exerciţiilor interne el nu începuse încă să înveţe exerciţiile externe.

ꕥ

La nivelele cele mai avansate, atât exerciţiile interne cât şi cele externe au ca obiect atât subtilul, cât şi rafinarea. Subtilul este cel ascuns, infinitezimalul, semnalul unui eveniment, cheia către ceva anume. Rafinatul este cel amănunţit, profund, esenţial. În ***Tradiţiile Schimbărilor*** se spune: „Schimbările reprezintă mijloace prin care cei înţelepţi descoperă profundul şi investighează subtilul." Se mai spune: „Persoanele cultivate acţionează pentru a vedea în subtil, nu stau de pomană toată ziua". Şi, de asemenea: "Persoanele cultivate cunosc atât ceea ce este subtil cât şi ceea ce este evident, ceea ce este moale şi ceea ce este tare." Lao-tzu spunea: „Luptătorii pricepuţi din vechime erau subtili, eficienţi într-un mod misterios, atât de profunzi încât erau impenetrabili." Guan-tzu spunea: „Gândul nu cunoaşte doar partea grosieră; el vede şi în subtil, deci este esenţa vitală a dezvoltării."

Scopul subtilului şi rafinării îl reprezintă cultivarea esenţei şi vieţii. Dacă faci cea mai mică eroare vei rata în totalitate. Dacă nu vezi în subtil şi în rafinat nu poţi atinge tărâmurile sublime. În ideea de a ajuta dezvoltarea subtilului şi rafinarea în tânărul lor ucenic, cei trei bătrâni

maeştri l-au supus pe Wang Liping unui antrenament mai special.

Mai întâi Liping fu închis înăuntrul unei lăzi mari din lemn. Lada fusese construită special pentru acest exerciţiu de antrenament. Era înaltă cât Liping, cu puţin spaţiu liber în jurul feţei, spatelui şi în părţile laterale. Totuşi, partea superioară fusese ţintuită cu ţepuşe lungi de câţiva centimetri. Pentru a evita să fie prins în ele, Liping trebuia să stea în centru fără să se mişte. Ca şi când aceasta nu ar fi fost îndeajuns, bătrânii maeştrii adăugaseră încă un obstacol.

Când Liping intră în ladă, o examină cu foarte mare atenţie. Folosindu-şi capacitatea pe care şi-o dezvoltase în şederea în linişte din ultimele câteva luni el se aşeză nemişcat înăuntrul lăzii, gândindu-se că nu va fi atât de greu ca statul cu picioarele încrucişate - de fapt, era mai confortabil decât şezutul. Nu bănuise că mentorii vor înălţa lada într-un copac şi-l vor lăsa sa atârne acolo, legănându-se în bătaia vântului.

Nu era suficient spaţiu pentru ca tânărul să-şi împartă atenţia, întrucât se concentra în totalitate pe menţinerea echilibrului înăuntrul lăzii, pentru a evita sa fie prins în ţepuşe. Studiind cu atenţie relaţiile subtile dintre mişcările vântului, copacului, lăzii şi propriului corp Liping descoperi treptat un fel de regularitate. Apoi, nu mai fu nevoit să facă niciun efort fizic; tot ce trebuia era să se concentreze cu atenţie completă.

După două luni de practică Wang Liping îşi dezvoltase capacitatea de a observa chiar şi cea mai uşoară mişcare a firelor de iarbă în bătaia vântului. Făcând acest exerciţiu noaptea, în munţi, era capabil să simtă un şoarece fugind chiar şi de la câţiva metri depărtare.

Când Liping trecu acest obstacol, cei trei vrăjitori taoişti micşorară puţin dimensiunea lăzii astfel ca Liping doar să încapă înăuntru, fără niciun fel de spaţiu liber pentru mişcare. Pentru a evita să fie înţepat el era nevoit să-şi menţină trupul absolut nemişcat. Întrucât avea deja câteva luni bune de antrenament de bază în meditaţia în linişte, în picioare şi aşezat, acest exerciţiu constituia doar o problemă de creştere a gradului de perfecţiune; astfel, după o vreme, Liping fu capabil să stăpânească total acest exerciţiu.

Învăţătorii obişnuiau să întindă tot felul de capcane pentru ucenicul lor, pentru a-i testa concentrarea şi a-i stimula capacitatea inteligentă de reacţie rapidă. O dată, Liping se furişă pe ascuns la locul unde stăteau bătrânii maeştri, sperând să vadă ce făceau aceştia. Dintr-odată s-a auzit un strigăt puternic care l-a aruncat înapoi câţiva metri, provocându-i câteva cucuie. Călătorul Liniştii Pure râdea din interiorul colibei: „Hoţomanule! De ce stăteai în dreptul uşii noastre?” Acum Liping îşi dădu seama că bătrânii taoişti fuseseră mereu conştienţi de tot ceea ce făcuse. De acum încolo ştia că trebuia să se păzească şi să nu devină neglijent.

Altă dată când Liping stătea pe vine, pe hazna, auzi pe cineva ţipând dedesubtul său. Se părea că cineva căzuse în canalizare. Chiar când Liping se pregătea să strige auzi un sunet ca şi când cei trei maeştri ar fi râs. „Iarăşi am fost păcălit de bătrânii taoişti”, îşi dădu el seama, înfrânându-şi supărarea. „O să le-o plătesc eu! Aşteaptă şi-ai să vezi!”

După cum s-a dovedit, aceasta era una din urzelile Călătorului Vidului Pur. Intenţia sa era să-l stârnească pe Liping, să vegheze ca el să-şi menţină întotdeauna un nivel înalt de atenţie în decursul vieţii de

zi cu zi şi să nu neglijeze detaliile şi subtilităţile. După această lecţie Liping îşi mări gradul de vigilenţă.

Într-o zi Wang Liping văzu o pioneză pe perete şi puse la cale un plan. Luând pioneza, el o ascunse în patul Călătorului Vidului Pur. Apoi, ocupându-se de alte lucruri ca şi când n-ar fi urzit nimic, aşteptă în linişte ca bătrânul maestru să se înţepe, drept răzbunare pentru festele jucate. Nu îşi închipuise că el însuşi urma să fie cel înţepat în acea seară când se aşeza în pat pentru a-şi practica exerciţiile interne. Deşi durerea era ascuţită, nu lăsă să se vadă aceasta pe chip.

Călătorul Vidului Pur văzu ca Liping suferea, dar făcu doar o vagă remarcă: „Tinere, eşti încă slab."

Primind mesajul, Wang Liping râse amar şi spuse: „Eşti prea crud". Cu toate acestea, testele dintre învăţători şi discipol aduceau amuzament procesului cultivării spirituale.

Următoarea încercare a fost practicarea exerciţiilor interne înăuntrul unei urne uriaşe. Când era răsturnată urna era suficient de mare pentru ca Wang Liping să stea pe vine cu capul plecat. Înăuntru se găseau două cărămizi pe care să se aşeze. Urna era situată peste o hazna, având ca deschidere doar o crăpătură pe margine. La acea vreme era foarte cald, iar când soarele era deasupra capului, în interiorul urnei fierbea; oricine s-ar fi aflat înăuntru ar fi transpirat abundent. Mai mult, duhoarea, muştele şi viermii îi provocau lui Liping senzaţia de vomă. Mentorul său folosise această metodă pentru a-l face pe Liping să fie capabil să practice concentrarea unitară în orice condiţii. Într-un asemenea loc departe de ochii lumii haznaua constituia cel mai bun instrument pentru acest scop. Cei trei bătrâni vrăjitori ştiau cu adevărat cum să folosească terenul şi

elementele mediului, luând de la ele materialele cu care să aranjeze spaţii de practică a exerciţiilor taoiste.

Tocmai când Wang Liping considera imposibilă intrarea în nemişcare şi practicarea exerciţiilor sale din cauza condiţiilor deranjante din urnă şi dimprejurul său, dintr-odată auzi o bătaie în urnă. Apoi auzi vocea groasă şi puternică a Călătorului Liniştii Pure certându-l: „Nu te mai gândi la alte lucruri! Concentrează-te la exerciţiul tău!”. După o vreme Călătorul veni din nou şi deterioră atmosfera în mod intenţionat, zgâriind urna cu o piatră; el dorea să vadă dacă scârţâitul l-ar fi deranjat pe Liping. Simţind că testul nu era suficient de dur, el luă mizerie din hazna şi o scurse prin vârful urnei, intensificând duhoarea şi făcând viermii să se târască prin interiorul urnei.

Wang Liping nu mai putu suporta şi ţipă, cerând îndurare. Totuşi, ar fi fost mai bine pentru el să nu cerşească milă, întrucât aceasta i-a cauzat belele şi mai mari. Văzând că Liping nu se putea linişti bătrânul mentor puse gaz pe foc, picurând mizerie prin crăpătura urnei, mânjindu-l pe tânăr cu excremente. Liping îl ştia pe Călătorul Vidului Pur ca fiind cel mai sever dintre maeştri în privinţa antrenamentului, niciodată arătându-i milă. Tot ce putea face era să îndure în tăcere.

Încă din prima zi în camera întunecată, când se făcuse de ruşine scăpându-se pe el, Liping se asigurase că va fi pregătit înainte de fiecare exerciţiu. Totuşi, de data aceasta, când trebui să-şi facă nevoile, fu prea greu de suportat pentru el. Dori să răstoarne urna şi să iasă de acolo. Dar mentorul său, observând mişcare înăuntrul urnei, apucă un băţ şi îl vârî înăuntru, împungându-l pe Liping şi rănindu-l în câteva locuri.

Liping nu putea ieşi, dar nici nu putea să se abţină. Nu avea altă soluţie decât să-şi dea drumul chiar acolo, înăuntrul urnei. Ştiind ce s-a întâmplat, mentorul îl certă pentru că şi-a bătut joc de locul său de exersare, cerându-i să îl cureţe. Liping ştia că regulile de comportament nu permiteau neascultarea; întrucât deja se sacrificase pentru Cale, nu putea decât să asculte ordinele învăţătorilor săi. Nu avea încotro decât să şteargă mizeria cu propriile haine.

După câteva zile de practică a acestui exerciţiu, Wang Liping se adaptă treptat la acest mediu, iar mentorul său nu mai veni să-l deranjeze în timpul exerciţiilor sale. Fiind un tânăr cu adevărat extraordinar, el trecu şi de acest obstacol, folosind nemişcarea pentru a stăpâni perturbările, mirosurile şi mizeria, colectându-şi mintea şi hrănind esenţa, rafinând natura minţii sale către o şi mai înaltă puritate.

Ulterior, văzând că cimitirul de alături putea fi folosit pentru exerciţii, cei trei bătrâni vrăjitori adăugară încă un element în procesul colectării minţii şi dezvoltării naturii esenţiale. Ei numeau aceasta „liniştirea spiritului şi păzirea casei”.

Întrucât această practică este dificil de realizat, mai întâi cei trei bătrâni l-au chemat la ei pe Liping şi i-au vorbit, în mod serios. „Practici Calea de ceva timp”, îi spuseră ei tânărului, „şi ai făcut progrese importante. Acum dorim să adăugam un alt exerciţiu pentru a-ţi întări curajul şi a-ţi stabiliza sufletul tău ceresc. Ai curajul să încerci?”

Wang Liping ştia doar că trebuia să înveţe orice exerciţiu i s-ar fi dat. Fără să bănuiască în ce urma să se implice, fără să se mai gândească deloc, răspunse afirmativ.

Călătorul Infinitului râse şi spuse: „Foarte bine! Această tehnică este dusă la îndeplinire de unul singur noaptea, într-un cimitir. Ai curaj?”

„Nu e chiar aşa de greu!” răspunse tânărul.

Simţind că starea de spirit a tânărului era propice, Călătorul explică: „Străbunii spuneau că relaţia spiritului vital cu corpul fizic este asemănătoare cu cea dintre un monarh şi ţara sa. Dacă spiritul este agitat înăuntru, corpul fizic se deteriorează în exterior, aşa cum o ţară intră în haos în interior când autoritatea ce o conduce este ignorantă.

Deci persoanele educate ştiu că trupul fizic depinde de spirit, în vreme ce spiritul are nevoie de trup ca să rămână prezent. Prin urmare, ei cultivă natura esenţială pentru a conserva spiritul şi liniştesc mintea pentru a păstra trupul intact. Când trupul şi spiritul au o relaţie strânsă unul cu celălalt, atât interiorul cât şi exteriorul sunt îngrijite.

Cei ce trăiesc corespunzător sunt clari şi deschişi, calmi şi liniştiţi, cu puţin egoism şi puţine dorinţe. Ei nu păstrează povara lucrurilor exterioare în propriile minţi, deci puritatea spiritului lor este remarcabilă. Deschişi către orice şi imperturbabili, liniştiţi şi fără griji, menţinându-şi această stare prin unitate, hrănind-o cu armonie, ei îşi rezolvă treburile zilnice în mod înţelept, realizând, calmi, armonia universală.

Tu deja ai experimentat efectele colectării minţii şi hrănirii naturii sale esenţiale, dar nu ai realizat stabilizarea sufletului ceresc şi întărirea sufletului pământean. Din acest motiv îţi vom da un alt exerciţiu, pentru a-ţi stabiliza spiritul.”

Liping încuviinţă, prinzând înţelesul general a ceea ce bătrânul maestru spusese, presupunând că tot ce avea de făcut era să practice ceea ce maeştrii îl învăţaseră.

Târziu în acea noapte, când totul era nemişcat, cimitirul era tăcut ca însăşi moartea. Luna nu strălucea, iar nori întunecaţi acopereau stelele de pe cer. Nu era nimeni în acel loc dezolant în afara celor trei bătrâni vrăjitori şi a tânărului lor ucenic, practicând exerciţiile interne.

Cei trei bătrâni îşi aleseseră deja locurile şi se aşezară. Călătorul Liniştii Pure îi spuse lui Wang Liping să aleagă un loc pentru el însuşi şi să se aşeze acolo. El trebuia să stea timp de patru ore, terminându-şi lecţia la ora unu dimineaţa.

Stând în acel loc şi concentrându-se, Liping îşi spuse că acest exerciţiu nu va fi dificil, văzând că cei trei învăţători erau şi ei acolo. Nu ştia că cei trei bătrâni vrăjitori dispăruseră deja pe tăcute în noapte: doi se întorseseră la locuinţa lor, iar unul rămăsese în urmă pentru a-l urmări pe Liping de la distanţă.

Cel ce rămăsese să-l supravegheze era Călătorul Liniştii Pure, căruia îi plăcea foarte mult să joace feste. După ce Liping intră în nemişcare Călătorul începu să emită tot felul de ţipete de *banshee*[3] şi urlete de lup pentru a-l distrage pe tânăr din exerciţiul său. Acum însă Liping ajunsese la o realizare importantă, nemaifiind tulburat de ţipetele şi urletele îngrozitoare, ce dădeau fiori pe şira spinării. El le auzi dar nu le dădu atenţie, practicându-şi lucrarea interioară.

[3] Spirit feminin care prevesteşte moartea în folclorul irlandez, n.tr.

Liping îşi încheie exerciţiul la sfârşitul primei ore de după miezul nopţii. Când îşi deschise ochii şi privi, văzu că cei trei bătrâni maeştri plecaseră. Fără niciun alt gând el se întoarse şi dădu să plece. Dintr-odată tânărul văzu o umbră întunecată mişcându-se încoace şi încolo prin faţa sa, nici prea departe şi nici prea aproape, încercând să-i blocheze ieşirea din cimitir.

Liping se întrebă dacă într-adevăr văzuse o fantomă. Chiar dacă era o fantomă, se gândi el, nu era speriat. Continuă să meargă, dar acum umbra întunecată se mişca din loc în loc, încercând să-l facă să se învârtă în cerc. Întărindu-şi nervii, circulând energia originară prin corp, Wang Liping îşi întinse mâna dreaptă ca o lamă de sabie şi o înfipse cu un strigăt puternic drept în umbra întunecată.

Dintr-odată umbra întunecată dispăru, iar Liping auzi un râset extrem de clar chiar în ureche. Distingând vocea mentorului său, Călătorul Liniştii Pure, Liping spuse în repezeală: „Încă mă testezi!" Atunci mentorul apăru, lăudându-se că l-a zăpăcit, după care îl apucă de mână şi îl conduse înapoi.

După cum s-a dovedit, acest exerciţiu din cimitir avusese numeroase avantaje. După ce practicase o vreme, Liping simţea yin-ul şi yang-ul armonizându-se pretutindeni prin întregul său trup; plin cu energie pură, el stăpânea şi bazele practicii stabilizării spiritului şi păzirii casei. Wang Liping învăţă că prin autocontrol, curaj şi calmă încredere în sine, este posibil să aduci totul în linişte, în nemişcare absolută. Eşti în întregime singur: atât trupul cât şi spiritul sunt prezente, sinele este maestrul lor, şi sinele intră în nemişcare, linişte şi calm. „De îndată ce mintea este liniştită în mod spontan, spiritul este netulburat; când spiritul este netulburat, întotdeauna

va fi clar şi calm.” De îndată ce mintea este liniştită si spiritul este în pace, singura înţelegere este vacuitatea; această vacuitate reprezintă Calea. Este, de asemenea, şi un univers individual, un tărâm de experienţă individual.

După repetarea acestor practici de nenumărate ori, Wang Liping îşi dezvoltase o mai mare stabilitate şi stăpânire de sine. El intra şi ieşea din cimitir ca şi când ar fi intrat şi ieşit pe o uşă; morţii fără număr îngropaţi acolo nu-l deranjau niciun pic. Cu spiritul şi sufletul netulburate, el atinsese un nivel important de realizare.

Cei trei bătrâni vrăjitori formau o echipă puternică, devotându-şi atenţia totală muncii de formare a noului Transmiţător. Călătorul Liniştii Pure era într-adevăr aspru şi rigid, dar nu încăpea îndoială că avea o inimă bună. Trecut de 70 de ani, el făcea din nou munca sa de instructor de armată. Ziua căuta peste tot cele mai bune locuri pentru ca Wang Liping să aibă unde să-şi facă exerciţiile, transformând locurile speciale în instrumente pentru a-l ajuta la antrenament. Noaptea îl controla şi-l supraveghea pe Liping când acesta îşi făcea exerciţiile. Instruindu-l şi îndrumându-l pe tânăr el îl îndemna şi îl ajuta, devotându-se cu un efort cu adevărat extraordinar muncii de formare a noului Transmiţător al taoismului Porţii Dragonului. Îl trata pe Liping ca pe propriul său fiu; într-adevăr, relaţia lor era mai apropiată decât cea dintre un tată şi fiul său.

Şi cum sunt relaţiile normale dintre taţi şi fii? Unele persoane sunt iubitoare şi apropiate. Unii sunt iubitori dar incapabili de a oferi îndrumare, lăsând copii să se descurce singuri. Sunt dintre aceia care oferă orice, inclusiv îndrumare, dar cu conţinut şi metode discutabile. Deşi au mâncăruri şi hrană bună, nu au o inimă pură.

Sunt dese cazurile de comportament problematic al copiilor din familiile bune. Munca depusă pentru educaţie este importantă pentru evoluţia speciei umane.

Trecând prin acest curs sistematic de antrenament, Wang Liping depăşea obstacol după obstacol. Adăugând exerciţiilor externe şi studiul, el cultivase acum o fundaţie solidă atât în exerciţiile interne cât şi în cele externe. Din punctul de vedere al oamenilor obişnuiţi el era deja extraordinar, dar bătrânii vrăjitori ştiau că tânărul lor ucenic acţiona totuşi în lumea triplă inferioară, destul de departe încă de lumea triplă mijlocie.

4

Cultivarea intensivă a lumii triple

Han Zhongli a fost unul dintre cei Opt Nemuritori din legendele populare taoiste. Discipolul său Lu Dongbin, un alt Nemuritor dintre cei Opt, se numără printre cei mai renumiţi şi apreciaţi vrăjitori taoişti din toate timpurile. Există o carte numită *Cronicile Transmiterii Căii de la Zhong către Lu*, care constă în dialoguri între aceşti doi titani despre practica alchimiei spirituale interne. Adunat, redactat şi difuzat de către Maestrul taoist Huayang, acest text include următoarea discuţie:

Lu întrebă: *„Care este principiul Marii Căi, ce este greu de cunoscut şi greu de practicat?”*

Zhongli răspunse: *„Întrucât metodele auxiliare minore produc uşor efecte vizibile şi au fost popularizate de laici care nu s-au trezit niciodată în întreaga lor viaţă, acest lucru a devenit o asemenea tendinţă încât a ajuns pe punctul de a altera Marea Cale.”*

Lu întrebă: *„Deja cunosc metodele auxiliare minore. Pot afla ceva despre Marea Cale?”*

Zhongli răspunse: *„Calea, în mod fundamental, nu are nicio întrebare; întrebarea, în mod fundamental, nu are niciun răspuns. Dar când adevărata energie se divide, simplitatea totală deja s-a pierdut. Calea îl creează pe unu, unu îl creează pe doi, doi îl creează pe trei. Unul simbolizează substanţa, doi simbolizează funcţia, trei simbolizează creaţia şi evoluţia.*

Substanţa şi funcţia nu sunt mai presus de yin şi yang; creaţia şi evoluţia sunt cauzate din propria lor interacţiune. Superiorul, mijlociul şi inferiorul sunt cele trei principii fundamentale; cerul, pământul şi omenirea participă în mod colectiv la înfăptuirea unicei Căi. Calea creează cele două energii, cele două energii creează cele trei principii fundamentale, cele trei principii fundamentale creează cele cinci elemente, cele cinci elemente creează toate fiinţele.

Dintre toate fiinţele, cele mai inteligente şi mai nobile sunt fiinţele umane. Doar fiinţele umane caută principiile tuturor lucrurilor şi îşi desăvârşesc natura lor proprie; găsind principiul şi desăvârşindu-ne natura, ne îndeplinim destinul. Îndeplinindu-ne destinul, conservându-ne vieţile, ne armonizăm cu Calea pentru a deveni la fel de stabili precum cerul şi pământul, şi pentru a trăi veşnic în acelaşi mod."

Lu spuse: *„Cerul şi pământul trăiesc veşnic, dar durata de viaţă a omului este de doar o sută de ani, şi foarte puţini abia ajung la 70 de ani. Cum poate Calea exista doar în cer şi pământ, fiind departe de omenire?"*

Zhongli spuse: *„Calea nu este îndepărtată de oameni, ci oamenii se îndepărtează ei înşişi de Cale încercând să cultive viaţa fără a şti cum să facă acest lucru. Motivul pentru care ei nu ştiu cum să facă acest lucru este necunoaşterea momentului potrivit pentru a depune efortul. Motivul pentru care ei nu cunosc momentul potrivit este neînţelegerea mecanismului cerului şi pământului."*

„Mecanismul cerului şi pământului" se referă la legile prin care funcţionează universul. Omenirea este născută între cer şi pământ. O fiinţă umană este un microcosmos influenţat şi reglat de către macrocosmos.

Până ce nu cunoşti legile naturale, momentul adecvat şi metoda potrivită, nu vei obţine reuşită în învăţarea Căii. Cizelează natura temperamentală a obiceiului dobândit şi natura esenţial fundamentală va apărea de la sine. Renunţă la mintea obişnuită, păstrează adevărata minte. Unde îşi are sălaşul adevărata minte? În Natură.

Lucrarea de colectare a minţii pentru cultivarea naturii sale esenţiale a fost încheiată în decurs de un an. Wang Liping reuşise să se descurce cu practicile din camera întunecată, din groapa din pământ, din urna gigantică şi din cimitir ţintind către Natura însăşi.

Toate lucrurile din lumea triplă a cerului, pământului şi omenirii reprezintă un partener în cultivare, în procesul înfăptuirii Căii – soare, lună, stele, plante, munţi, râuri; flori, plante şi copaci; păsări şi animale; vânt, ploaie, tunet şi fulger; căldura şi frigul; primăvara, vara, toamna şi iarna; estul, vestul, sudul şi nordul. Totul conţine creaţia şi evoluţia; totul ascunde subtilul. Acum, sub tutela celor trei vrăjitori, Wang Liping începu cultivarea intensivă a lumii triple.

Soarele răsare şi apune, luna creşte şi descreşte, polii se rotesc şi stelele se deplasează; primăvara dă viaţă, toamna ucide, vara face să crească şi iarna înmagazinează; mările seacă şi stâncile se ivesc; dinastiile se schimbă şi erele trec. Lumea triplă a cerului, pământului şi omenirii, adică mijlocul celor trei tărâmuri, fluctuează, un lucru scăzând în timp ce un altul creşte, golindu-se şi umplându-se alternativ, cu nenumărate schimbări şi transformări petrecându-se întotdeauna. Şi totuşi, toate acestea formează, un singur sistem complet în care contrariile se îndreaptă de la dezechilibru către echilibru şi hrănesc dezechilibrul din echilibru, producând mişcare regulată şi armonioasă. Omenirea, aflându-se în

mijlocul acestora, trăieşte şi acţionează în conformitate cu ordinele Naturii, fiind supusă la multe presiuni, atât din partea Naturii, cât şi din partea societăţii.

Forţele nu diferă doar ca direcţie; ele sunt şi inegal distribuite în timp, şi au nenumărate caracteristici diferite. Simţurile unor persoane le pot percepe, în timp ce alţii nu pot; unele sunt benefice trupului uman, altele sunt dăunătoare. Ştiinţa modernă a efectuat analize detaliate ale acestor forţe ce pot fi percepute, dar nu recunoaşte existenţa nenumăratelor forţe imperceptibile. Totuşi, efectele acestor forţe asupra trupului uman şi vieţii umane sunt chiar mai mari decât cele ale forţelor perceptibile.

Această deficienţă nu există în vechile culturi ale Chinei şi a altor popoare. Întâi de toate, aceste culturi au acceptat existenţa unor asemenea forţe; mai mult, ele au investigat aceste forţe, folosind diferite metode, testându-le şi învăţând să lucreze cu ele. Excelenţa culturii tradiţionale chineze constă în concepţia sa cuprinzătoare în care cerul, pământul şi omenirea sunt unite într-un singur tot; această vedere evită părtinirea şi prejudecata. Când se pune problema gradului de percepţie obţinut şi a modului în care acesta a fost exprimat în cuvinte, atunci este o altă chestiune.

Cultura taoistă reprezintă unul dintre principalii stâlpi ai culturii tradiţionale chineze. Metodologia sa, gradul în care s-a obţinut perceperea universului şi a trupului uman este cu adevărat uimitoare pentru omul modern. Este posibil ca cei din Vest să-i aprecieze valoarea mai mult decât chinezii înşişi, văzând-o ca pe o nestemată lustruită a civilizaţiei umane.

Cerul, pământul şi omenirea reprezintă o continuitate, o totalitate, un sistem, cu omenirea trăind în mijloc.

Marea Cale lucrează pe tot cuprinsul Universului, neopunându-se armoniei care se echilibrează ea însăşi.

Taoiştii şi-au croit drum pe această Cale de mii de ani, folosind-o pentru a percepe Universul şi pentru a cultiva şi rafina fiinţa umană, lăsând în urma lor o comoară nepreţuită de nenumărate scrieri. Cei trei bătrâni vrăjitori taoişti de pe Muntele Lao, aparţinând grupării Porţii Dragonului, foloseau tehnicile transmise de către strămoşii lor spirituali pentru a-l antrena pe tânărul lor discipol Wang Liping. Mentorul lui Liping îl învăţă acum un exerciţiu de echilibrare, făcând parte din tehnicile Nestematei Spirituale de exerciţii interne pentru stăpânirea capacităţilor mentale.

Acest exerciţiu pentru echilibru, una din metodele de exersare ale Puterii Nestematei Spirituale, face parte din categoria exerciţiilor externe; el s-a dezvoltat din elaborarea unor tehnici de respiraţie încă şi mai vechi. Practicantul combină mişcări fizice armonioase cu modele strict adaptate de respiraţie, apoi continuă folosind intenţia, energia şi întregul sistem de puncte senzitive din corp pentru a schimba mase de energie cu plantele, animalele, fiinţele umane şi alte entităţi naturale. Este numit exerciţiu de echilibrare deoarece permite practicantului să obţină o stare de echilibru sau stabilitate prin opoziţia sau rezistenţa mutuală a maselor de energie, în interacţiunea dintre omenire şi plante, dintre omenire şi animale, între fiinţele umane, şi între omenire şi alte entităţi naturale.

Această practică, după nume, principiu şi metodă, actualizează un tip de gândire filozofică profundă. Luând în considerare relaţia dintre oameni şi alte fiinţe în contextul sistemului global al universului, tratând aceste relaţii în mod serios, într-o manieră cuprinzătoare, ideea

de bază este de a evita distrugerea echilibrului sistemului global pe măsură ce se maximizează exprimarea şi întrebuinţarea energiei utile pentru a stabili un nou echilibru între sine şi lumea exterioară, în scopul de a hrăni viaţa, de a întări corpul şi de a creşte longevitatea.

Călătorul Liniştii Pure începu această lecţie aşezându-se în faţa unui pin uriaş. „Vezi acest copac?", îi spuse lui Liping. „Astăzi vom lucra cu el. Este un copac enorm. A trecut prin ani de căldură aprigă şi frig aspru, suflat de vânt şi bătut de ploi. Forţa sa vitală este cu adevărat puternică, conţinând ceva folositor pentru cultivarea noastră.

În corpul uman există căi de circulaţie a energiei, căi ale circulaţiei sanguine şi căi de eliminare a deşeurilor. Şi copacul are căi de circulaţie a energiei, căi de circulaţie a apei, căi de absorbţie a elementelor nutritive şi căi de eliminare a deşeurilor produse. Exerciţiul de echilibrare constă în principal din metode de emisie şi absorbţie a aurelor forţelor eterice. Lucrul cu un copac implică un schimb de energie cu copacul pentru a obţine un echilibru al yin-ului şi yang-ului şi al celor cinci elemente în corpul uman.

Copacii au diferite culori de bază, asociate în mod variat cu cele cinci elemente. Culoarea de bază a acestui pin este verde. Dintre cele cinci elemente, aceasta corespunde lemnului. În corpul uman, ea corespunde ficatului. Când oamenii se confruntă cu maladii ale ficatului, acest lucru se datorează slăbiciunii elementului apă. Când apa este puţină, lemnul nu creşte. Rinichii administrează apa, iar culoarea asociată cu apa este negru. Copacul asociat cu culoarea negru este cedrul. Deci, pentru a vindeca maladia ficatului trebuie să lucrezi

cu cedrul pentru a reumple apa din rinichi, apoi vei lucra cu pinul.

Maladiile ficatului pot apărea şi din energia focului în exces, care provoacă o pierdere din energia lemnului, deci este necesar un control al energiei focului pentru a vindeca în mod eficient ficatul. Maladia ficatului poate proveni şi dintr-un exces al energiei metalului, care provoacă tensiuni în energia lemnului. Deci, este de asemenea necesar să controlăm energia metalului pentru a vindeca ficatul. În orice caz, este necesar să găseşti un copac corespondent cu care să lucrezi. Doar atunci poţi armoniza yin-ul, yang-ul şi cele cinci elemente în corpul uman, scăpând de boală şi întărind corpul."

Wang Liping deja auzise de la Călătorul Infinitului despre acest principiu al celor cinci elemente care se stimulează şi se supun una pe alta, deci acum înţelese cu perfectă claritate explicaţia Călătorului Liniştii Pure. El înţelese chiar şi ceea ce voia Călătorul să spună prin „aură de forţe eterice".

Călătorul Liniştii Pure continuă: „Există, în total, nouă feluri de exerciţii de echilibrare. Începând de astăzi le vom studia unul câte unul." Apoi Călătorul merse până la pinul uriaş şi se aşeză la circa jumătate de metru depărtate de el. „Priveşte ce fac eu," îi spuse lui Liping.

Stând cu tălpile picioarele la nivelul lărgimii umerilor, cu genunchii uşor îndoiţi, mentorul îşi menţinea pieptul în poziţie dreaptă. Ridicându-şi braţele, el le extinse în faţa sa, drepte dar nu ţepene, cu coatele deschise, cu palmele îndreptate către copac. Aţintindu-şi privirea drept înainte cu ochii aproape închişi, bătrânul vrăjitor îşi îndoi şi îşi îndreptă lent picioarele, mişcându-se în sus şi în jos în timp ce îşi menţinea trunchiul drept,

măturând lent cu ambele mâini în jurul trunchiului copacului.

În timp ce demonstra mişcările, Călătorul explica: „Fii atent la acordarea respiraţiei. Când te ridici inspiri, iar când cobori expiri. Deoarece mişcările fizice se efectuează încet, respiraţia trebuie să fie lentă, subtilă, profundă, lungă şi egală. În acelaşi timp trebuie adăugată o anumită gândire conştientă la această combinaţie. Atenţia este plasată în palme, şi îţi imaginezi copacul ca un stâlp enorm de energie de o anumită culoare. În acest caz, pinul de care mă folosesc este un stâlp de energie verde. Imaginează-ţi palmele emiţând o masă de energie de aceeaşi culoare, făcând schimb cu masa de energie a copacului."

Wang Liping începu exerciţiul, imitându-şi mentorul. Bătrânul vrăjitor se aşeză lângă el urmărindu-l cu atenţie, prevenindu-l când trebuia să fie mai atent, oprindu-l atunci când Liping ajunsese la momentul în care putea executa mişcările corect şi, în mod clar, simţise unele lucruri.

În munţii din acea regiune există o mare varietate de copaci, ceea ce îl face un loc bun pentru a practica acest exerciţiu. În fiecare dimineaţă la răsărit şi în fiecare seară, la apus, Wang Liping obişnuia să practice acest exerciţiu pe o perioadă stabilită de mentorul său, alegând o specie diferită de copac, una după alta. El învăţă, de asemenea, şi mai multe posturi diferite.

Călătorul Liniştii Pure era foarte serios în privinţa învăţăturii, iar cerinţele sale erau stricte. Pentru acest exerciţiu, el decise să adauge o provocare în plus. Instalând un scripete în copac, el agăţă o piatră de o frânghie şi încolăci frânghia pe scripete astfel ca piatra să poată fi ridicată şi coborâtă trăgând de frânghie. Când

Wang Liping practica acest exerciţiu, bătrânul vrăjitor ţinea de frânghie astfel ca piatra să stea chiar deasupra capului tânărului, obligându-l astfel să controleze viteza mişcărilor sale, în timp ce-şi menţinea partea superioară a corpului perfect dreaptă. Bătrânul mentor manevra frânghia astfel ca o singură mişcare în sus şi jos să dureze o jumătate de oră, deci mişcarea era extrem de înceată, chiar mai dificilă decât statul nemişcat; şi întrucât respiraţia trebuia să se armonizeze cu acest ritm, acest lucru adăuga încă un grad de dificultate exerciţiului.

În patru ore Liping făcuse chinuitoarea mişcare înceată în sus şi în jos doar de câteva ori. Genunchii îl ardeau de durere, coapsele se înmuiaseră iar osul sacru îi amorţise. Era confruntat, totuşi, cu piatra de deasupra capului său, şi cu severitatea mentorilor săi care îl observau, deci indiferent de cât de greu sau dureros ar fi fost, trebuia să continue cu fermitate.

Când timpul pentru acest exerciţiu expiră, hainele lui Liping erau îmbibate de transpiraţie. El nu mai avea putere nici să meargă. Bătrânul vrăjitor, mentorul său, era îndurerat de ceea ce vedea, dar cum ar fi putut stimula o realizare excepţională în discipolul său fără un asemenea antrenament? Vârstnicul Călător aproape că îl cără în spate pe tânărul său ucenic, dar, de fapt, avu şi el parte de un exerciţiu pe cinste.

Obişnuindu-se să facă acest exerciţiu sub piatră, Wang Liping obţinuse deja mai mult decât aptitudinile obişnuite în armonizarea trupului şi respiraţiei şi în realizarea schimbului de energie cu copacii, în acest exerciţiu. Chiar şi fără mentorul său de faţă era capabil să îl execute destul de bine.

Mentorul lui Liping dorea ca el să stabilizeze o fundaţie solidă atunci când începuse să lucreze la

exerciţiile de echilibrare, deci încercă o nouă metodă. Cei trei bătrâni vrăjitori descoperiră un loc extrem de potrivit în munţi. Nu era un loc extins, dar avea cinci copaci uriaşi de specii diferite, câte unul în fiecare dintre cele patru puncte cardinale şi unul în centru. La est se afla un pin, la sud o paulownia, la vest un plop tremurător, în nord un cedru, iar în mijloc se afla o salcie. În mod fericit ei formau o ordine naturală a celor cinci elemente şi a direcţiilor lor asociate, deci constituia un loc potrivit pentru a utiliza cele cinci elemente externe în rafinarea celor cinci elemente dinăuntrul trupului uman.

Când cei trei bătrâni vrăjitori descoperiră acest loc ei priviră spontan unul către altul cu uimire. Marele maestru, Călătorul Infinitului, bătu din palme şi spuse: „Acesta este un dar din partea cerului!" În consecinţă, ei instalară o plasă din frânghii între aceşti copaci, cam la jumătate din înălţimea unui om; apoi îl puseră pe Wang Liping să se plimbe pe sub plasă, cu picioarele ghemuite dar cu partea superioară a corpului dreaptă, cu vârful capului abia atingând plasa, astfel ca el să nici nu poată sta drept în poziţie verticală şi nici să nu se aplece prea jos.

După ce practică în acest mod timp de două luni, Liping putea merge în acest „pas de cal" pe tot cuprinsul zonei dintre cei cinci copaci. El putea chiar să ducă un vas cu apă pe cap, „galopând" cu pas rapid fără a vărsa o picătură, păstrând suprafaţa apei netedă ca o oglindă.

Cu cei cinci copaci ordonaţi în acel loc, atunci când mergeai printre ei, cele cinci elemente din corpul uman corespundeau cu cele cinci elemente exterioare ale copacilor. Mentorul lui Liping îl puse să se plimbe de-a lungul unui traseu anume fixat, întemeiat pe interrelaţiile celor cinci elemente; scopul era de a

armoniza cele cinci elemente interne din trupul uman, folosind cele cinci elemente externe pentru a exercita o influenţă asupra celor cinci elemente interne, astfel încât să se ajungă la un echilibru al celor cinci elemente interne, pentru a scăpa de boli şi a prelungi viaţa. Prin varierea traseului, adăugând diferite poziţii ale mâinilor şi îmbinând modelele de respiraţie, era posibilă, de asemenea, scoaterea la iveală a capacităţilor latente ascunse în trupul uman şi cultivarea unor puteri extraordinare. De la aceşti copaci foarte obişnuiţi ai lumii naturale, Wang Liping fu în cele din urmă capabil să extragă şi să absoarbă capacităţi neobişnuite.

Copacii sunt cele mai mari plante; aşa cum copacii pot fi clasificaţi după afinitatea lor cu cele cinci elemente, la fel este şi în cazul altor plante care conţin, de asemenea, energie vitală şi pot fi utilizate în exerciţiile taoiste. Depinzând de propria lor condiţie fizică şi nevoie de putere, practicanţii folosesc o formă specifică de exerciţiu de echilibrare pentru a absorbi acea energie vitală, făcând schimb de corpuri subtile.

Ca şi plantele, animalele pot fi de asemenea diferenţiate în funcţie de cele cinci elemente, şi oamenii pot folosi relaţia cu ele pentru a se cultiva. Mentorul lui Wang Liping îi dădu instrucţiuni specifice de exersare cu fiecare specie.

Într-o zi, Călătorul Vidului Pur îl chemă la el pe Liping. Arătând către un coş aşezat pe pământ, el spuse: „Este ceva în coş. Priveşte cu atenţie!”

Privind încordat printre nuiele, Liping văzu un şarpe lung încolăcit în coş, ridicându-se către capac. În mod inconştient, el tresări. Oamenii din nord nu sunt obişnuiţi cu şerpii şi e posibil să se sperie când văd unul. Wang Liping îşi întrebă mentorul de ce adusese şarpele.

Bătrânul vrăjitor îi răspunse că îi era de folos, pentru a efectua exerciţii cu el. Liping nu înţelese ce voia el să spună.

Învăţătorul îi explică faptul că cel mai subtil exerciţiu de echilibrare îl reprezintă cultivarea dual㠄, care necesită un partener de un anume fel. Nu există nimic în lumea triplă care să nu poată fi un obiect sau un partener în cultivarea dual㠄. Şarpele este un gen de animal care de obicei trăieşte în locuri umbroase, reci şi umede, astfel că natura sa este yin extrem. Cultivarea dual㠄 cu un şarpe face posibilă dezvoltarea unor capacităţi extraordinare în trupul uman.

Când bătrânul vrăjitor termină această explicaţie Liping văzu cum gura sa se strâmbă emiţând un sunet ciudat, asemănător cu sâsâitul unui şarpe. Şarpele se aşeză imediat în coş, liniştit şi complet imobil. Îndrumându-şi discipolul să nu aibă teamă în lucrul cu şarpele, bătrânul vrăjitor îl învăţă pe Liping o metodă de exersare dual㠄. După câteva zile de practică Liping observă senzaţii extraordinare.

Într-o noapte cu lună strălucitoare Călătorul Vidului Pur îl duse pe Liping la deschizătura acoperită cu muşchi a unei micuţe peşteri din munte. Ordonându-i ucenicului său să stea la o oarecare distanţă de peşteră, bătrânul vrăjitor începu să scoată un sunet. Nu după mult timp şerpi de toate mărimile ieşiră afară din locurile lor ascunse, târându-se din toate direcţiile către gura peşterii. Liping văzu şerpii oprindu-se lângă peşteră, sclipind cu o lumină rece sub lună, încolăcindu-se pe pământul acoperit cu muşchi, scoţându-şi limba din când în când.

Fără a-i mai fi frică, Wang Liping se linişti mai întâi. Mentorul său îi spuse să exerseze în maniera în

care îl învăţase, aşa că Liping luă postura potrivită şi începu să lucreze. Închizându-şi ochii, el se bază doar pe senzaţiile interne pentru a exersa împreună cu şerpii.

Şerpii, o duzină sau mai mulţi, începură să-l înconjoare pe Liping, mişcându-se cu toţii în aceeaşi direcţie, urmând mişcările mâinilor şi ale energiei sale. La început mai încet, ei măriră viteza, apoi treptat încetiniră din nou; iar apoi începură să danseze şi să zburde, sclipind în lumina lunii.

Liping schimbă apoi tehnica pe care o utiliza. Imediat şerpii se opriră din ţopăit, căzând fără nicio mişcare la pământ, în final devenind atât de ţepeni încât efectiv păreau morţi.

Când trecuseră patru ore şi se făcuse momentul ca Liping să-şi încheie exerciţiul şerpii îşi reveniră şi plecară, fiecare îndreptându-se spre direcţia din care venise. Văzând că Liping stăpânise tehnicile acestui exerciţiu, mentorul său, care stătuse acolo urmărindu-l tot timpul, simţi un val de fericire în inima sa.

Mai târziu, Călătorului Vidului Pur îl învăţă pe Liping metode de a lucra cu alte animale precum bursuci, nevăstuici, şoareci, şi alţii. Liping practică cu fiecare dintre acestea pe câmp, noaptea, până când stăpâni toate aceste metode.

Toate exerciţiile cu animale mici sunt practicate noaptea deoarece animalele sunt entităţi de yin pur şi sunt în principal nocturne. Dar aceste mici ghemuri de conştienţă vitală au multă energie spirituală; uneori ele pot fi văzute venerând luna în nopţile liniştite şi fără vânt, iar unele din ele au obţinut realizări în exerciţii de dezvoltare.

Conform teoriei şi practicii taoiste a celor trei tărâmuri, fiecare lucru viu cu formă şi substanţă are o aură de forţă eterică. Dar aceasta înseamnă încă a privi problema de pe nivelul celui mai de jos dintre cele trei tărâmuri – cel al oamenilor, evenimentelor şi lucrurilor. Dacă ne ridicăm mai sus la nivelul de mijloc al celor trei tărâmuri – cerul, pământul şi omenirea – modul de existenţă al evenimentelor şi fenomenelor se ridică la un nivel şi mai înalt, şi întâlnim această problemă imediat. Acesta este nivelul la care îşi are logica profundă seriozitatea cu care budiştii şi taoiştii privesc uciderea.

Într-o noapte clară, cu lună strălucitoare, Călătorul Infinitului anulă exerciţiile de la mijlocul nopţii. În locul lor el îi conduse pe ceilalţi vrăjitori şi pe tânărul lor ucenic în josul muntelui pe o colină aflată la cotitura unui râu. Aţintindu-şi privirea fix pentru o vreme, în cele din urmă Călătorul se întoarse către discipolii săi şi spuse: „Vedeţi energia de pe această colină?" Ceilalţi doi Călători spuseră că vedeau o energie albastră, foarte puternică.

Acum, bătrânul maestru îi spuse lui Wang Liping: „Acest loc este foarte bun. Energiile yin şi yang se contopesc, se combină aici. Când energia pură se ridică pe munte sunt create cele mai bune condiţii pentru lucrarea de rafinare. Să ne facem exerciţiul aici."

Apoi marele maestru îi făcu lui Liping o descriere detaliată a metodei de practicare cu munţii. Când termină, toţi patru începură exerciţiul.

Wang Liping fu învăţat metode de dezvoltare a capacităţilor mentale şi deja obţinuse micul circuit; orificiul ochiului său ceresc era deschis şi deja practicase cu succes şi alte diferite metode de exerciţii de echilibrare. Acum, pe măsură ce practica ceea ce învăţase în acea noapte, după doar două ore, cu ochiul

său ceresc vedea energia albastră răsărind de deasupra munţilor. Pe măsură ce folosea această energie pentru a se cultiva, puterea în trupul său creştea în salturi rapide. După ce trecuseră patru ore şi cei patru terminaseră exerciţiul, Liping le spuse bătrânilor vrăjitori că văzuse cu adevărat energia şi obţinuse progrese uriaşe din lucrul cu ea.

Într-o zi Călătorul Liniştii Pure îl duse pe Wang Liping la un mic bazin unde deja pregătise o platformă mare. Călătorul îl puse pe Liping să se aşeze cu picioarele încrucişate pe platformă, apoi îi dădu drumul uşor în apă, unde treptat se opri în mijlocul bazinului. Liping stătea în linişte pe platformă, efectuându-şi lucrarea interioară; urmând instrucţiunile mentorului său el îşi ridică lucrarea la un nivel cu totul nou.

Când trecură patru ore şi Călătorul fu sigur că Liping atinsese starea potrivită, deranjă suprafaţa apei cu mâna, trimiţând un val de unde către centrul bazinului. Când undele se apropiară de platformă, reflecţia lui Wang Liping în apă fu deranjată; el însuşi simţi doar cum inima i se înfioră şi trupul i se clătină. Când undele trecură, suprafaţa apei deveni din nou la fel de calmă, iar trupul şi mintea lui Liping reveniră la starea anterioară de linişte. Călătorul îl testă în acest mod de mai multe ori, iar Liping simţi cu succes undele de fiecare dată. Văzând că realizările sale erau destul de profunde, Călătorul îl puse pe Liping să încheie exerciţiul şi să vâslească spre mal. Tânărul ucenic îi povesti mentorului său totul în legătură cu senzaţiile pe care le avusese pe apă, găsindu-le mai presus de înţelegerea sa.

Când se întoarseră la locuinţa vrăjitorilor, lui Wang Liping i se dădu, în sfârşit, o explicaţie a principiului acestui exerciţiu. Pe măsură ce tânărul practica munca

de cultivare dual cu tot felul de lucruri şi fiinţe, realizările sale interne şi externe creşteau împreună. Acum, atât sufletul ceresc yang cât şi sufletul pământean yin din trupul său fuseseră întărite şi sensibilizate. Din punctul de vedere al oamenilor obişnuiţi, umbrele şi reflecţiile sunt ireale, lucruri care au formă dar nu au substanţă, fără nicio valoare pentru fiinţa umană. Cu toate acestea, din punctul de vedere taoist, aceste „umbre şi reflecţii ireale, cu formă dar fără substanţă" au, de asemenea, forţă eterică, care poate fi simţită de către trupul uman la contactul cu ele. Oamenii care nu au fost rafinaţi prin lucrul interior sunt insensibili la aceste impresii, dar cei cu realizări înalte pot simţi destul de clar chiar şi asemenea subtilităţi. Acesta este motivul pentru care mintea şi trupul lui Liping s-au tulburat când reflecţia sa a fost deranjată în apă. Când cineva ajunge la „tărâmul de mijloc al celor trei" umbrele şi reflecţiile nu mai sunt forme fără substanţă; acum nu numai că ele au formă, ele au şi substanţă. Acesta este principiul care stă în spatele practicii vindecării bolii prin lucrul asupra umbrelor oamenilor, după cum află Wang Liping mai târziu de la mentorul său.

La acest moment Liping revăzu „sferele mentale ale celor opt trigrame" învăţate de la mentorul său, practicând încontinuu. De îndată ce trecu treptat de la o bilă de energie la nouă bile, de culori diferite, ele se roteau în jurul trupului său, deasupra şi dedesubt, la stânga şi la dreapta. Wang Liping determină locurile celor opt trigrame, stabili o direcţie şi o ordine fixe şi apoi trecu de la un loc spre următorul, atât de uşor şi repede încât efectiv zbura; el îşi menţinea partea superioară a trupului dreaptă, fiind tot timpul echilibrat, îmbinând diferite poziţii ale mâinilor şi diferite moduri de respiraţie într-un flux infinit de variat, în timp ce aceste nouă bile colorate de

energie se învârteau în jurul său, deasupra şi dedesubt, la stânga şi la dreapta, conform cu trasee ordonate.

De îndată ce fu capabil să facă acest lucru, Wang Liping reuşi să-şi extragă mental propriile organe, să le rotească în aer, să le maseze şi să le pună la loc în abdomen. Acest exerciţiu care întăreşte organele interne este pur şi simplu de neconceput pentru o persoană obişnuită fără antrenamentul mental indispensabil.

Pe măsură ce Liping cultiva intens cele trei tărâmuri, realizările sale deveneau mai subtile cu fiecare zi. Călătorul Liniştii Pure îi transmise, de asemenea, şi alte metode de exersare în timpul somnului şi de circulare naturală a energiei, ca parte a tehnicilor Nestematelor Spirituale pentru dezvoltarea capacităţilor mentale.

Exerciţiul de somn este unul din cele trei moduri de lucru taoist care se fac relaxate. Practicantul se găseşte fizic într-o postură de somn, dar mental el se află într-o stare activă, astfel că este posibil să lucreze chiar şi în timpul somnului. „Trupul este nemişcat, dar mintea se află în mişcare", atenţia inducând curgerea energiei, stabilizând spiritul şi întărind trupul. Exerciţiul de somn se împarte în unsprezece forme; când se obţine un anume grad de eficienţă în fiecare formă, acestea sunt combinate într-un sistem total, care produce un echilibru al yin-ului şi yang-ului în întreg trupul.

Metoda circulaţiei naturale a energiei reprezintă una din tehnicile auxiliare ale sistemului Nestematelor Spirituale. Este numită şi metoda absorbţiei naturale a energiei. Nu există limitări de timp şi loc în executarea acestei practici dar este mai bine să se facă în locuri unde există multe flori, mulţi copaci şi aer curat.

Metoda de bază de lucru este de a merge în mod normal, îmbinând atenţia cu respiraţia. De exemplu, se fac trei paşi cu fiecare inspiraţie şi trei paşi cu fiecare expiraţie. După ce acest mod de respiraţie devine natural se creşte la şase paşi cu fiecare inspiraţie şi şase paşi cu fiecare expiraţie. Proporţia este crescută şi mai mult, la doisprezece, apoi douăzeci şi patru de paşi cu fiecare inspiraţie şi expiraţie într-un asemenea mod încât atât mersul cât şi respiraţia rămân naturale şi relaxate, fără niciun simţ al constrângerii.

De îndată ce această practică este stăpânită, se introduce o altă metodă de antrenament. Acum se merge cu trei paşi inspiraţie, trei paşi ţinându-se respiraţia şi trei paşi expiraţie. Acest mod de inspiraţie, oprire, expiraţie, oprire se repetă încontinuu în timpul mersului, după modelul prescris. Când acesta a fost stăpânit, perioada circulaţiei energiei este din nou crescută, astfel că se merg şase paşi inspirându-se, şase paşi ţinându-se respiraţia, şase paşi expirându-se şi alţi şase paşi ţinându-se respiraţia. Apoi, aceasta este din nou crescută până când se poate merge doisprezece paşi, apoi până la douăzeci şi patru de paşi la fiecare interval.

Aşa cum circulaţia energiei prin respiraţie este îmbinată cu mersul, şi gândurile trebuie armonizate. Când inspirăm ne imaginăm cum energia respiraţiei este absorbită prin piele din toate direcţiile. Când expirăm ne imaginăm că această energie radiază din întregul corp în toate direcţiile. Când ne ţinem respiraţia după ce inspirăm ne imaginăm că trupul devine un singur tot. Când ne ţinem respiraţia după expiraţie ne imaginăm că ne aflăm în nori.

Pe măsură ce Wang Liping urma instrucţiunile date de mentorul său, era capabil să folosească atât

starea de trezie, cât şi somnul pentru a face exerciţii, cufundându-şi mintea şi întreg trupul într-un lucru intern continuu.

Încântaţi să-l vadă pe tânărul lor ucenic făcând asemenea progrese în antrenamentul său, bătrânii vrăjitori îl purtară mai adânc în misterele taoismului. Liping învăţase deja principiile de bază precum Infinitul, yin-ul şi yang-ul, cele trei principii fundamentale, cele patru forme, cele cinci elemente, cele şase energii, cele şapte comori, cele opt trigrame, cele nouă încăperi şi multe altele. El cunoştea, de asemenea, ideile vechilor clasici taoişti precum Lao-tzu şi Chuang-tzu şi chiar memorase unele din cele mai importante pasaje. Bătrânii vrăjitori, marele maestru şi cei doi mentori ai săi începură acum să-i predea mai multe texte importante din scrierile autentice taoiste precum I Ching sau ***Cartea Schimbărilor***, ***Tratatul clasic despre medicină internă al Împăratului Galben***, ***Cartea corespondenţei ascunse***, ***Cartea Curţii Galbene*** şi ***Cartea liniştii pure***. Ei vorbeau şi despre străvechii adepţi ai taoismului, despre practicile, activităţile şi învăţăturile lor.

Între timp, la şcoală, Wang Liping studia materii obişnuite precum limba maternă, matematica, natura, geografia, istoria şi biologia. Prin comparaţie, ceea ce învăţa de la cei trei vrăjitori era enorm de vast, bogat şi profund.

Într-o noapte, Călătorul Infinitului îl învăţă pe Liping câteva principii practice ale exerciţiilor taoiste transmise de-a lungul descendenţei lor: „Străbunul nostru profesor Wang Chongyang spunea că există cinci clase de nemuritori. Nemurirea fantomă chiar nu merită efortul. Nu este necesar să vorbeşti despre nemurirea oamenilor. Nemuritorii pământeni rămân pentru totdeauna în lume;

nemuritorii spirituali merg de la fiinţare la non-fiinţare. Cei care pot apărea şi dispărea în mod neânţeles, care îşi au fiinţa în afara corpului fizic şi care îşi pot dubla trupurile sunt numiţi nemuritori spirituali. Nemuritorii cereşti sunt consideraţi de nivel mai înalt decât nemuritorii spirituali.

Elevii Căii nu trebuie să urmeze lucrurile mediocre şi inferioare. Ei trebuie să studieze principiile unicului vehicul suprem, suprema, ultima, sublima Cale, înţelegând clar yin-ul şi yang-ul cerului şi pământului, având o înţelegere profundă a evoluţiei creatoare a celor cinci elemente. Principiul yin-ului şi yang-ului este incomparabil de măreţ; cerul şi pământul, soarele şi luna, cele cinci elemente, toate evoluează din el. De îndată ce Absolutul se divide apare energia clară, ce devine imagini în cer; energia opacă coboară, devenind forme pe pământ. Esenţa lemnului şi cea a focului produc yang major. Esenţa metalului şi cea a apei produc yin major. Cerul şi pământul, şi soarele şi luna se dezvoltă din influenţa acestei energii bipolare.

Această energie bipolară acţionează încontinuu pe tot cuprinsul cerului şi pământului, circulând peste tot fără sfârşit, producând toate speciile creaţiei. Deci o fiinţă umană se naşte din sperma tatălui şi ovulul mamei, din energia yang a soarelui şi energia yin a pământului, şi dintr-un suflet ceresc solar yang şi un suflet pământean lunar yin, dintr-un spirit expansiv yang şi o vitalitate fluidă yin. Astfel, un corp uman este creat din aceeaşi unică energie ca cea a universului.

Deci cerul şi pământul sunt marele tată şi marea mamă a fiinţelor umane. Cei ce realizează acest lucru transcend universul şi toate fluctuaţiile sale, în timp ce cei care nu reuşesc acest lucru rămân captivi într-un ocean de suferinţă în vârtejul miliardelor de forme. Cei care nu

sunt constrânşi de cele cinci elemente sau ataşaţi de yin şi yang sunt numiţi nemuritori cereşti de cel mai înalt nivel.

Aceste afirmaţii exprimă planul suprem. Pe măsură ce oamenii de pe pământ observă cursul soarelui şi al lunii, acestea urmează cicluri continue, fiecare dintre ele având ciclul specific. În ce priveşte soarele, când el răsare căldura creşte şi energia se aprinde; acest lucru este simbolizat de foc. Când soarele apune căldura scade iar energia se diminuează; acest lucru este simbolizat de apă. Când soarele se află în punctul cel mai îndepărtat de pământ, căldura se dispersează şi energia se risipeşte; acest lucru este simbolizat de lemn. Când soarele se află în punctul cel mai apropiat de pământ căldura se adună şi energia se colectează; acest lucru este simbolizat de metal. Când cursul soarelui este paralel cu pământul căldura încetează şi energia se odihneşte; acest lucru este simbolizat de pământ. Astfel, de la primăvară la vară, toamnă şi iarnă, şi înapoi la primăvară, cele cinci elemente sunt cuprinse în mod inseparabil în cursului soarelui, formând ciclul unui an.

În ce priveşte luna, când ea descreşte căldura creşte şi energia se înfierbântă; acest lucru este simbolizat de foc. Când luna creşte căldura scade şi energia se retrage; acest lucru este simbolizat de apă. Când luna se află pe această parte a pământului (în China – n.tr.) căldura se dizolvă şi energia se disipă; acest lucru este simbolizat de lemn. Când luna se află de cealaltă parte a pământului căldura se adună şi energia se colectează; acest lucru este simbolizat de metal. Când cursul lunii este la acelaşi nivel cu pământul căldura încetează şi energia se odihneşte (rămâne nemişcată); acest lucru este simbolizat de pământ. Astfel, luna creşte şi descreşte, descreşte şi creşte; cele cinci elemente sunt

cuprinse în mod inseparabil în cursului lunii, formând şi ele un ciclu, ciclul unei luni calendaristice.

Metoda antrenării puterilor Nestematelor Spirituale implică folosirea corespondenţelor dintre cele cinci elemente interne din corpul uman şi cele cinci elemente externe din soare şi lună, precum şi cele cinci elemente externe din pământ, cultivând în mod colectiv cele trei tărâmuri ale cerului, pământului şi omenirii, întorcându-ne de la nouă la opt, de la opt la şapte, de la şapte la şase, de la şase la cinci, de la cinci la patru, de la patru la trei, de la trei la doi, de la doi la unu, în final întorcându-ne la Absolut. Când Absolutul devine o singură sferă, munca puterilor Nestematei Spirituale este terminată."

ꕥ

Întrucât Wang Liping practica de câteva luni cultivarea celor trei tărâmuri, bătrânii vrăjitori îl introduseră în practica unicul vehicul suprem. Urmând instrucţiunile lor, metode secrete transmise de către fondatorii acestei descendenţe, Liping experimentă schimbări ale celor cinci elemente în stări extrem de subtile în corpul său, preluând energia primordială din soare şi lună pentru a mări energia originară din trupul său, înţelegând treptat modelul lui nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu. La acest punct, totuşi, munca pe care o făcea era una de tranziţie şi încă necesita rafinare.

Într-o seară, pe când luna plină răsărea, Wang Liping alese un loc în mijlocul unei culturi de plante luxuriante şi frumos mirositoare şi copaci şi se aşeză acolo pentru a exersa. Acordându-şi trupul, respiraţia şi

atenţia şi intrând într-o stare de nemişcare şi concentrare, el îşi aţinti mental privirea către luna aurie care răsărea încet de pe cerul estic. Văzu luna alunecând din ce în ce mai aproape de el, devenind treptat din ce în ce mai mare şi mai luminoasă, precum o bilă stranie de energie, emiţând miliarde de raze de lumină eterică, înghiţind întregul său trup. Liping simţi că propriul său trup se transmutase complet în energie şi nu mai exista corporal – şi nimic în lume nu mai era la locul său. Era doar o senzaţie, aceea a unui trup ca o masă de energie, înălţându-se pentru a se contopi şi dispărea în masa uriaşă de energie a luminii lunii. Timpul şi spaţiul nu mai existau.

Pe măsură ce răsăritul începea să se îngălbenească, norii de deasupra orizontului deveniră vizibili, transformându-se din negri către gri şi alb. Apoi un strat subţire de lumină de un auriu deschis apăru dedesubt. Într-o clipă cerul deveni albastru intens. Stelele dispăruseră, luna apusese către vest, un nou răsărit se ivise. Lumina purpurie izbucni dinspre est, anunţând răsăritul soarelui.

În timp ce globul auriu strălucitor al soarelui răsărea deasupra pământului, Wang Liping rămăsese încă nemişcat. El simţise deja răsăritul. Deschizându-şi ochii, el privi direct către soare pentru o clipă, apoi închise ochii şi adună lumina spirituală pe care o trimise în jos în trupul său astfel că acum un soare auriu se rotea în interiorul său. În timp ce Liping se îmbăia în lumina soarelui, soarele miniatural din trupul său era luminos şi viu ca un copil nou născut.

De pe acum, Wang Liping era capabil să stea nemişcat zile şi nopţi în şir. În timp ce stătea el examina minuţios modelele şi legile mişcării şi deplasării trupurilor

cereşti, găsind schimbările corespondente în stările subtile din trupul său, ajungând treptat la înţelegere. După cum descoperi, activităţile şi transformările trupului uman corespund cu activităţile şi transformările cerului şi pământului. Când există mişcare exterioară există întotdeauna reacţie internă; unde există reacţie, există simţire; unde există simţire, există cunoaştere. Există cunoaştere, dar nu şi o nouă revenire. Acest mod de realizare este deja destul de profund dintr-o perspectivă obişnuită, dar Liping era încă departe de a îndeplini cerinţele bătrânilor profesori vrăjitori. El trebuia sa cunoască şi, de asemenea, să se întoarcă, să revină de la nouă la unu, mergând înapoi pentru a cuprinde unitatea în nemişcare tăcută, atingând astfel Marea Cale. Această metodă de revenire este un lucru ce necesită practică pentru a fi obţinută.

În timp ce Liping se afla în procesul cultivării celor trei tărâmuri, mentorul său îl învăţă, de asemenea, câteva concepte uzuale ale practicii şi igienei taoiste.

ꕥ

Specialiştii în igienă consideră cerul şi pământul ca fiind cele mai mari lucruri, iar oamenii ca fiind cele mai inteligente fiinţe. Trupul uman este un microcosmos, un univers în miniatură având în el un soare şi o lună, yin-ul şi yang-ul precum şi activitatea celor cinci elemente – metal, lemn, apă, foc şi pământ – care se stimulează şi se controlează una pe cealaltă, obţinând avantaje una de pe seama celeilalte şi dominându-se una pe cealaltă, atingându-se astfel echilibrul.

Numerele asociate celor cinci elemente au fost deja stabilite cu trei mii de ani în urmă în capitolul „Modelul universal” al ***Documentelor clasice***: „Unu este atribuit apei, doi este atribuit focului, trei este atribuit lemnului, patru este atribuit metalului, cinci este atribuit pământului.” Acest capitol ilustrează şi natura celor cinci elemente: „Apei îi este atribuită umiditatea şi coborârea, focului îi este atribuită căldura şi urcarea, lemnului îi este atribuită unduirea şi caracterul direct, metalului îi este atribuită adaptarea şi schimbarea, pământului îi este atribuit semănatul şi recoltatul. În ***Tratatul clasic despre medicină internă al Împăratului Galben*** există o discuţie mai detaliată despre cele cinci elemente. „Nivelele de energie”ale celor cinci elemente sunt descrise în următorii termeni: „Lemnului îi este atribuită expansiunea şi armonia, focului îi este atribuită ascensiunea şi iluminarea, pământului îi este atribuită completitudinea şi transformarea, metalului îi este atribuită alinierea şi nivelarea, apei îi este atribuită liniştea şi supunerea.” „Insuficienţa” în cele cinci elemente este descrisă cu următorii termeni: „Lemnului îi este atribuită îmbinarea, focului îi este atribuită lumina palidă, pământului îi este atribuită atenta supraveghere, metalului îi este atribuită schimbarea prin adaptare, apei îi este atribuită evaporarea fluxului.” „Excesul” în cele cinci elemente este ilustrat astfel: „Lemnului îi este atribuită creşterea explozivă, focului îi este atribuită lumina puternică a zilei, pământului îi este atribuită bogăţia, metalului îi este atribuită soliditatea, apei îi este atribuită revărsarea.” Pentru a prelungi durata de viaţă este necesar a cunoaşte în amănunţime naturile şi relaţiile dintre cele cinci elemente, precum şi corespondenţa celor cinci elemente din trup cu cele cinci elemente din univers, stimulând şi cultivând adevărata energie.

Cea mai importantă relaţie cu funcţionarea corpului uman o au cerul şi pământul. Definite în mod brut, cerul şi pământul sunt constituite din pământ, lună şi soare. Rotaţia pământului înseamnă o zi şi o noapte; în termenii corespondenţei cu funcţionarea corpului uman acesta reprezintă ciclul dimineaţă-seară. Revoluţia lunii în jurul pământului, privită în termenii corespondenţei cu trupul uman reprezintă ciclul minor. Revoluţia pământului în jurul soarelui, privită în termenii corespondenţei cu trupul uman reprezintă ciclul major. Aceste cicluri reprezintă diferite periodicităţi în funcţionarea vieţii. Chiar şi oamenii necultivaţi ştiu destule pentru a munci şi a se odihni în acord cu ciclurile funcţionării cerului şi pământului; acesta este concordanţa. Oamenii cultivaţi se acordă în mod conştient cu activităţile ciclice ale naturii, armonizându-şi energiile yin şi yang din corp; aceasta este concordanţa practicată la nivelul celui mai înalt vehicul din viziunea taoistă.

Cei care sunt înalt cultivaţi folosesc energiile pure ale celor cinci elemente externe pentru a hrăni energia pură din interiorul trupului, opunându-se funcţionării naturii pentru a se ridica deasupra ei, combinând apa şi focul, producând şi strângând remedii, cristalizând elixirul alchimic şi făcându-l să crească, devenind astfel nemuritori.

În ***Tableta celor o sută de caractere*** de Străbunul Lu (Dongbin) se spune:

În cultivarea energiei, uită de cuvinte şi ocroteşte-o.
Cucereşte mintea, rămâi în inacţiune.
În activitate şi linişte,
cunoaşte străbunul originar.
Nu există niciun lucru; pe cine altcineva cauţi tu?

Ar trebui să le răspunzi cu reală statornicie oamenilor;
reacţionând faţă de oameni,
este esenţial să nu devii confuz.
Când nu devii confuz,
natura ta este în mod firesc stabilă;
Când natura îţi este stabilă,
Energia se întoarce în mod natural.
Când energia se întoarce,
elixirul cristalizează în mod spontan
în vas, împreunând focul şi apa.
Yin-ul şi yang-ul se ivesc
alternând mereu şi mereu
producând tunete peste tot.
Nori albi se adună deasupra vârfului,
roua proaspătă scaldă muntele îngheţat
După ce ai băut din vinul vieţii lungi,
rătăceşti liber;
cine te poate cunoaşte?
Stând şi ascultând melodia fără instrument,
înţelegi clar mecanismul creaţiei.
Toate aceste douăzeci de versuri
reprezintă o scară ce duce direct către cer.

Când soarele se ridică la răsărit creşte temperatura aerului din direcţia est, expus la razele soarelui; volumul său se dilată, şi se ridică uşor. Aceasta este considerată a fi energia rodnică a yang-ului minor. La prânz, soarele fierbinte este deasupra capului; temperatura aerului creşte, volumul său se dilată şi se ridică rapid. Acum este momentul când lucrurile cresc cel mai puternic; aceasta este considerată a fi energia în dezvoltare a yang-ului major. La apus, soarele coboară, căldura din aer se dispersează, volumul său se contractă

şi coboară uşor; acum lucrurile încep să se retragă. Aceasta este numită energia care se adună a yin-ului minor. La miezul nopţii soarele a dispărut şi noaptea este profundă; aerul se răceşte, se contractă şi se scufundă. Aceasta este numită energia de stocare a yin-ului major.

Energia din interiorul trupului uman corespunde acestui proces. Energia ficatului reprezintă energia rodnică a yang-ului minor. Energia inimii reprezintă energia în dezvoltare a yang-ului major. Energia plămânilor reprezintă energia adunată a yin-ului minor. Energia rinichilor reprezintă energia de stocare a yin-ului major. La miezul nopţii energia apare în rinichi; la răsărit, ea ajunge în ficat. La prânz, energia ajunge în inimă; energia acumulată în inimă produce fluid, care ajunge în plămâni la apus şi apoi în rinichi la miezul nopţii. Energia rinichilor este asemănătoare apei, energia inimii este asemănătoare focului, energia ficatului este asemănătoare lemnului iar energia plămânilor este asemănătoare metalului. Apa este udă şi curge în jos; focul străluceşte în sus. Când focul şi apa nu se echilibrează unul pe celălalt, nu trăim mult timp. Când lucrarea de rafinare a omului este stăpânită, apa se află deasupra şi focul dedesubt; apa şi focul se echilibrează una pe cealaltă, deci viaţa este prelungită.

Când Wang Liping lucră la micul circuit, sau ciclul lunar, prin concentrare şi putere interioară energia trecu prin cele trei trecători din coccis, mijlocul coloanei vertebrale şi ceafă. Când ajunse la „poarta cerului”, în vârful capului, el avu totuşi nevoie de un mentor pentru a fi ajutat.

În jurul deschiderii vârfului capului sunt întotdeauna patru puncte strălucitoare; străbunii le numeau „cele patru mari spirite ale porţii”. Datorită

supravegherii ferme, este dificil pentru energia pură dinăuntrul corpului să ţâşnească prin acel loc. Este necesar ca un profesor să mişte aceste „patru mari spirite ale porţii" înainte ca „poarta cerului" să poată fi deschisă.

Ceea ce îl impresionă pe Wang Liping ca fiind cel mai inedit în această nouă experienţă a sa veni după terminarea micului circuit, când putu simţi ceva cald şi umed înăuntrul corpului său ridicându-se încet prin spatele capului, apoi coborând încet în jos prin faţă. Întregul proces dură exact o lună, corespunzând ciclului lunii, petrecându-se complet natural şi spontan. Chiar fiind închis în camera întunecată pentru mai multe zile şi nopţi el fu capabil totuşi să determine cu precizie traiectoria lunii şi să cunoască în ce zi a cărei luni se afla.

Pământul se roteşte în jurul soarelui o dată pe an. Chinezii îl împart în douăzeci şi patru de energii sezoniere. Pentru scopul exerciţiilor taoiste, cele patru puncte considerate a fi cele mai importante sunt echinocţiul de primăvară şi de toamnă şi solstiţiul de vară şi de iarnă. Cerul şi pământul sunt reprezentate de o fiinţă umană: inima este cerul, rinichii sunt pământul, ficatul reprezintă locul yang-ului, plămânii reprezintă locul yin-ului; „energia" este yang, „fluidul" este yin. La solstiţiul de iarnă soarele, ce are direcţia către sud, începe să se îndrepte către nord; oamenii din Emisfera Nordică îl percep drept punctul culminant al yin-ului şi începutul apariţiei yang-ului, iar energia din rinichi începe să crească. La echinocţiul de primăvară energia rinichilor urcă înspre ficat. La solstiţiul de vară soarele, ce are direcţia către nord, începe să-şi modifice direcţia către sud; oamenii din emisfera nordică îl percep drept punctul culminant al yang-ului şi începutul apariţiei yin-ului, cu energia yang din trup urcând către zona inimii, unde

energia acumulată produce fluid şi fluidul începe să coboare. La echinocţiul de toamnă fluidul din inimă ajunge în plămâni, iar de aici reintră în rinichi la solstiţiul de iarnă.

În zilele cheie ale tranziţiei energiilor sezoniere, solstiţiile şi echinocţiile, Wang Liping examina îndeaproape schimbările subtile din corpul său, sub atenta îndrumare şi protecţie a mentorilor săi.

Lao-tzu spune: „Nemuritorul spirit al văii este numit femininul tainic; deschiderea femininului tainic este numită rădăcina cerului şi pământului. Deşi subtilă, ea există; folosirea sa nu este nefirească." Această deschidere a trecătorii mistice corespunde spaţiului cosmic. O scriptură taoistă spune că există 84.000 de kilometri între înălţimile cerului şi adâncimile pământului, astfel că centrul distanţei dintre cer şi pământ se află la 42.000 de kilometri deasupra. Dacă trupul uman este o reprezentare în miniatură a cerului şi pământului iar inima şi ombilicul sunt la o distanţă de 8,4 inci (aproximativ 21,3 cm), atunci centrul se găseşte la 4,2 inci (aproximativ 10,7 cm) depărtare de fiecare. Această deschidere se află chiar în centru, unde toate canalele se conectează, o deschidere goală cu o mică perlă atârnând liber. Acesta este adevăratul centru al universului în corp, deschiderea unde energia originară creatoare este depozitată. Prin urmare, profesorul maestru Chunyang spunea: „Femininul tainic, femininul tainic, adevăratul feminin tainic; nu se găseşte în inimă şi nici în rinichi. Descoperă începutul vieţii unde energia este receptată; nu considera ciudat că mecanismul celest a fost divulgat." Din aceasta se poate vedea importanţa acestei deschideri.

În cultivarea rafinării până în acest moment, Wang Liping experimentă, de asemenea, mica moarte, de mai multe ori.

5

Consumarea elixirului alchimic şi postirea

Trei ani trecură ca o clipă, timp în care Wang Liping continuă cultivarea celor trei tărâmuri. Văzând că ucenicul lor creştea şi se dezvolta, vrăjitorii Porţii Dragonului îl conduseră către domenii şi mai elevate. Lui Liping i se dădu pentru prima oară o pilulă alchimică, aceasta fiind una din cele mai de neuitat experienţe din viaţa sa.

Străvechile metode de igienă şi purificare erau împărţite în cultivare interioară şi dezvoltare exterioară. Dezvoltarea exterioară se referă la ingerarea unor substanţe speciale şi, în cele din urmă, ea a evoluat transformându-se în alchimie.

Aceste practici legate de alimentaţie au început în era Statelor Războinice înflorind în timpul dinastiilor Qin şi Han şi au devenit populare îndeosebi în vremurile lui Wei şi Jin. Faimoasa lucrare taoistă ***Naivul*** de Ge Hong îi dedică un întreg capitol.

„Elixirul alchimic exterior" este realizat prin purificarea şi combinarea unor substanţe precum plumbul şi mercurul. Ge Hong considera foarte important elixirul alchimic exterior, iar în lucrarea sa enciclopedică întocmeşte o listă cu duzini de formule alchimice. El

scria: „Dacă doreşti să obţii nemurirea spirituală axează-te doar pe ceea ce este esenţial. Cele mai importante lucruri sunt: să preţuieşti vitalitatea, să circuli energia şi să consumi elixirul. Aceasta este suficient; nu ai nevoie de mai mult. Totuşi, există versiuni relativ superficiale sau profunde ale acestor trei lucruri. Dacă nu întâlneşti un învăţător iluminat şi nu depui un efort intens, nu poţi cunoaşte totul prea curând."

A preţui vitalitatea se referă la „arta din dormitor". Înghiţirea elixirului, circularea energiei şi preţuirea vitalităţii sunt trei factori esenţiali în obţinerea nemuririi. Ge Hong oferă şi avertismente detaliate în ce priveşte alchimia: „Elixirul alchimic trebuie să fie realizat pe un munte deosebit, într-o zonă nelocuită, cu nu mai mult de trei persoane participante. Mai întâi posteşte o sută de zile şi îmbăiază-te în apă parfumată; păstrează-te curat, nu te apropia de nimic din ce este poluat şi să nu ai de-a face cu oamenii de rând. De asemenea, nu lăsa oameni care nu cred în Cale să afle despre aceasta, deoarece, dacă remediul spiritual este defăimat şi respins, elixirul nu se va dezvolta". Munţii deosebiţi au spirite virtuoase care îi protejează, deci ei constituie locuri propice pentru prepararea elixirului alchimic. Când taoiştii merg în munţi pentru a purifica elixirul ei aleg în primul rând o zi favorabilă şi merg purtând un talisman drept pavăză.

În mod sigur, această practică a consumului elixirurilor alchimice a avut efecte extraordinare, astfel că ea a continuat timp de mii de ani. Există multe legende populare despre efectele miraculoase ale „elixirului auriu", care au fost mai departe înfrumuseţate în opere literare, unde ele sunt descrise în mod exagerat. De-a lungul timpurilor au existat mulţi oameni ce au murit în urma consumului elixirului alchimic. Cinabrul este cu siguranţă folositor trupului uman, dar el trebuie purificat şi

preparat în mod corect, şi trebuie ingerat într-o manieră corespunzătoare.

Taoiştii au învăţat lecţii temeinice despre purificarea şi ingerarea elixirului alchimic, întemeiate pe experienţă profundă, deci ei sunt extrem de precauţi în procesul de rafinare. Cei care provin din gruparea Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete pun accent deosebit pe cultivarea alchimiei interne, dar încă iau elixire alchimice externe pentru a ajuta munca de cultivare internă. Atât prepararea cât şi ingerarea elixirurilor alchimice externe depind în mod egal de îndrumarea unui învăţător iluminat, cu foarte multă experienţă.

ꕥ

Sub protecţia celor trei bătrâni vrăjitori, Wang Liping înghiţi un bob de „elixir auriu" care fusese adus de pe Muntele Lao. El îl luă pe stomacul gol, iar „pilula de aur" se dizolvă treptat înăuntrul său, răspândindu-se în întregul său trup prin sistemul circulator. Cei trei învăţători îl puseră să stea cu picioarele încrucişate şi să înceapă lucrarea interioară, folosind puterea exerciţiului intern pentru a împinge elixirul lichefiat dinăuntrul trupului său în afară, până la suprafaţa pielii.

Noaptea era foarte tăcută. Locuinţa vrăjitorilor, extrem de îndepărtată de drum, era complet liniştită. Sub lumina palidă a lămpii, Wang Liping lucra în tăcere, înconjurat de cei trei învăţători. Bătrânii vrăjitori aveau pe feţe o expresie solemnă. Toţi trei, împreună cu studentul lor, erau angrenaţi într-o îndatorire sacră, un experiment măreţ.

Mentorii îi legară din nou picioarele lui Liping cu frânghii pentru a se asigura că va rămâne în poziţia cu picioarele încrucişate. Era pentru prima oară când se întâmpla aceasta de când începuse cultivarea celor trei tărâmuri. El cunoştea seriozitatea şi gravitatea situaţiei. Având în vedere gradul său actual de realizare, în situaţii obişnuite, în condiţii normale, frânghia nu ar mai fi fost necesară. Liniştindu-şi spiritul Liping circulă energia sa internă şi lucră conform metodei indicate de învăţătorii săi, ţinându-se neclintit pe măsură ce orele treceau.

Trecu o zi. Pe măsură ce toxicitatea din elixirul auriu începea treptat să acţioneze Wang Liping simţi ca şi cum interiorul îl ardea. Deveni ameţit, şi vederea i se întunecă. În final, el pierdu controlul şi căzu inconştient. Totuşi, deoarece picioarele îi erau legate, rămase în poziţia cu picioarele încrucişate. Călătorul Liniştii Pure îl stropi cu apă rece pentru a-şi reveni şi îl ajută să se ridice. Toţi cei trei vrăjitori folosiră anumite tehnici pentru a-şi ajuta, în mod invizibil, ucenicul. Wang Liping continua să reziste, efectuându-şi exerciţiul.

Noaptea trecu. În a doua zi cei trei vrăjitori văzură că pielea lui Liping îşi schimbase treptat culoarea, de la galben pământiu la roşcat şi apoi la o culoare închisă. După discernământul lor bazat pe experienţă, perioada periculoasă trecuse. Ei scoaseră un suspin de uşurare.

Prin acţiunea elixirului auriu toxinele din trupul lui Liping fuseseră împinse la suprafaţa pielii; aceasta era ceea ce provocase schimbările în culoarea pielii. Viaţa lui Liping nu mai era în pericol, dar încă nu putea încheia acest exerciţiu. Dacă s-ar fi oprit acum toxinele ar fi cristalizat în pielea sa, provocând căderea părului de pe întregul său corp, stricând munca deja efectuată.

Deşi realizarea lui Wang Liping era deja destul de profundă, după această epuizare a energie interne el îşi atinsese limitele rezistenţei. Durerea arzătoare din intestine trecuse, dar acum simţea pe pielea de pe întregul său corp o varietate de senzaţii inexplicabile greu de suportat, de ardere şi durere, umflături şi usturime. Voia să se scarpine peste tot, dar mentorul îi spuse să rămână liniştit şi să nu se mişte deloc.

O altă noapte dificilă trecu.

În după-amiaza celei de-a treia zi, trupul lui Liping deveni destul de confortabil şi relaxat, iar culoarea pielii sale trecu printr-o schimbare extraordinară. Din întunecat, roşcat şi galben pământiu se transformă într-un alb trandafiriu sănătos, iar fiecare por deveni un punct cristalin ce iradia, ca şi cum pielea sa ar fi strălucit într-o lumină puternică. Elixirul auriu îşi încheiase circulaţia prin trupul său şi fusese eliminat în întregime. „Căile energetice" din trupul lui Liping se deschiseseră complet, de la exterior către interior.

După ce efectuară o examinare atentă a stării tânărului, marele maestru aprecie rezultatul drept excelent. Cu toţii fură atât de fericiţi încât gesticulau şi dansau, felicitându-se unul pe altul.

Acum, vrăjitorii îl duseră pe Wang Liping în munţi. Trecând prin poienile înverzite din păduri peisajul de seară era extraordinar de frumos. Ei hotărâră să efectueze câteva exerciţii profunde de respiraţie stând cu faţa la soare în aerul proaspăt de munte. Bătrânii maeştri erau extrem de dezinvolţi. Liping era şi el relaxat, dar acum avea o stare neobişnuită. Nu mai avea nevoie să-şi folosească nasul şi gura pentru a respira, ca de obicei; tot ce trebuia era o uşoară mişcare din abdomen şi imediat energia cerului şi pământului curgea în întregul

său trup din toate direcţiile prin pori, limpede şi răcoroasă, fluidă şi uşoară, pătrunzându-l în întregime. O dată ce energia circula prin corpul său, părea ca şi cum el s-ar fi contopit cu universul.

Efectuând o atentă examinare a ochilor şi pielii lui Wang Liping, bătrânii vrăjitori constatară că trupul său trecuse printr-o schimbare fundamentală, atât în interior cât şi în exterior. Acum ei considerară că erau întrunite condiţiile pentru a transmite tânărului lor ucenic al patrulea pas al lucrării, şi anume reţinerea de la consumul de cereale.

Wang Liping era neobişnuit de la naştere, fiind în mod natural vegetarian fără a fi învăţat ceva despre aceasta. Dieta sa era simplă, constând din cereale şi legume. Acum că Liping învăţase unele tehnici ale capacităţilor Nestematei Spirituale, el era capabil să absoarbă putere direct din Natură. Învăţătorii săi plantaseră cereale şi legume pe câmpul lor iar grădina producea destul pentru a face faţă. Uneori, când era implicat în exerciţii, Liping nici măcar nu se gândea să mănânce zile în şir. Când mentorul îl învăţă să se reţină de la consumul de cereale el începu să facă acest lucru treptat, deci nu îi fu foarte greu. Cu toate acestea, el nu-şi dăduse seama cât de mult era de explicat în legătură cu această practică.

ꕥ

Taoiştii spun că există trei boli care dăunează trupului uman. Una este atribuită bunăstării materiale; alta o reprezintă aromele fine; iar a treia constă în plăcerile sexuale. Taoiştii mai spun şi că există trei

paraziţi în trup: unul trăieşte în creier, unul în piept iar altul în stomac. Şi aceştia sunt dăunători trupului uman. Cei trei paraziţi se hrănesc cu energia din cereale, deci dacă doreşti să scapi de ei este necesar să opreşti preluarea energiei din cereale. Este de asemenea necesar să te reţii de la consumul de cereale dacă doreşti să scapi de cele trei boli.

Practica reţinerii de la consumul de cereale a evoluat dintr-o practică a străvechii dinastii Qin de ingerare a energiei. În cartea sa ***Elegiile lui Chu*** faimosul poet taoist Qu Yuan scria: „Mâncând cele şase energii şi bând ceaţa, eu gâlgâi cu primul răsărit şi înghit ceaţa de dimineaţă. Conservând claritatea strălucirii spirituale, energia vitală este absorbită şi energia poluată inferioară este eliminată." Qu Yuan deja practica ingerarea energiei când a părăsit curtea imperială pentru a trăi în libertate.

Către sfârşitul dinastiei Han şi în timpul dinastiilor Wei şi Jin artele nemuririi spirituale au înflorit, astfel că practicile ingerării energiei şi reţinerii de la consumul de cereale au devenit foarte populare. Există multe referiri la reţinerea de la cereale în scrierile dinastiilor. În capitolul „Tradiţiile metodologiei" din *Documente ale Celei Din Urmă Dinastii Han* se spune: „Mengjie putea să înghită sâmburi de curmale şi să stea fără să mănânce timp de cinci sau zece ani. El putea, de asemenea, să-şi oprească respiraţia şi să rămână ţeapăn ca moartea pentru o sută de zile sau chiar o jumătate de an."

În capitolele secrete ale lucrării *Naivul* se spune: „Am văzut oameni care s-au reţinut de la consumul de cereale, mulţi dintre ei pentru doi sau trei ani. Trupurile lor erau uşoare, tenul era sănătos şi puteau îndura vântul şi frigul, căldura şi umiditatea. Niciunul dintre ei nu era

gras. Şi, de asemenea: „Există cineva care se bazează pe Viaţa însăşi, care se hrăneşte doar cu energie şi care deja a renunţat la consumul de cereale de trei ani. El poate urca un munte cu o greutate în spinare şi nu oboseşte deloc toată ziua. Din timp în timp el practică trasul cu arcul, dar vorbeşte puţin. Când vorbeşte, el nu ridică vocea. Întrebat despre acestea, el spunea că atunci când renunţi la consumul de cereale trebuie să eviţi total pierderea vitalităţii şi risipirea respiraţiei." Şi în zilele noastre există noi relatări despre oameni care trăiesc fără a consuma cereale.

ꕥ

Metoda de reţinere de la consumul de cereale transmisă lui Liping de către vrăjitorii Porţii Dragonului este împărţită în trei stadii succesive de antrenament.

Primul pas constă în a nu mânca cereale, ci doar a consuma suficiente fructe şi legume pentru a rămâne în viaţă. Practica reduce treptat povara tractului digestiv şi purifică organele interne; trebuie continuată timp de cel puţin două luni, de preferat mai mult. În timp ce lucra la acest pas Liping mergea la şcoală şi urma activităţi obişnuite, în mod normal. El obişnuia să meargă într-o zonă dens împădurită, bogată în plante înfloritoare, pentru a-şi efectua exerciţiile interne regulate la răsărit, prânz, apus şi miezul nopţii, pentru a-şi întări adevărata energie în organele sale interne. El duse la îndeplinire această etapă în nouăzeci şi opt de zile, puţin peste trei luni. După aceea se simţi confortabil din punct de vedere fizic şi cu mintea limpede.

Al doilea pas constă în post, sau reţinerea totală de la hrană, bându-se doar o cană de apă rece dimineaţa şi seara. Când acest exerciţiu este practicat nu mai există mizerie în corp; abia dacă găseşti ceva urină. Cu mintea deja curăţită, trupul este purificat. Doar se face schimb de energie adevărată cu Natura, simţind ca şi cum corpul a fost aşezat într-un tărâm cu totul diferit. Wang Liping perseveră în acest exerciţiu timp de mai mult de cincizeci de zile.

După încheierea acestor doi paşi trupul lui Wang Liping avea o incandescenţă trandafirie şi o strălucire cristalină ca şi cum abia ar fi ieşit din baie; mintea îi era limpede, avea o stare sufletească vioaie, purificat în întregime, din interior spre exterior. Bătrânii vrăjitori fură încântaţi la culme văzându-l ca un bebeluş renăscut, cu carnea şi sângele purificate într-un trup pur ca gheaţa şi jadul, curăţat de anii de poluare lumească acumulată. Petrecuseră patru ani de totală dedicare pentru a creşte această floare strălucitoare, absorbiţi complet în cioplirea şi şlefuirea unei pietre brute ca să devină o nestemată.

Liping era acum pregătit pentru al treilea pas, oprirea fiinţării. În ziua în care iniţiară acest pas vrăjitorii îi spuseră lui Liping: „Doar stai aici fără să te ridici, chiar fără să bei apă. Doar fă-ţi lucrarea internă în mod corect."

La această vreme era toamna anului 1966 când se iviră tulburări în China. Vrăjitorii Porţii Dragonului şi ucenicul lor nu băgau în seamă agitaţia, ci foloseau mai intens timpul pe care-l aveau la dispoziţie pentru efectuarea exerciţiilor. În fiecare zi la răsărit, la miezul zilei şi seara unul din mentori picura apă pură pe podea pentru a umezi într-un fel aerul din cameră. Wang Liping trebuia să-şi umezească întreg trupul cu această mică cantitate de vapori de apă, folosind adevărata energie

pentru a rămâne în viaţă. Ceilalţi doi mentori îl supravegheau, pe rând.

Trecu o zi, apoi alta. Trecu şi a treia zi, apoi a patra şi a cincea. Liping stătea ca o statuie din piatră, complet imobil, cu mintea liniştită ca moartea. Soarele, luna, stelele şi planetele; munţii, râurile, lacurile şi mările; florile, plantele şi copacii; părinţii, unchii şi mătuşile, profesorii şi colegii de la şcoală, marele maestru şi mentorii săi; cele patru anotimpuri; ziua şi noaptea; nordul şi sudul; susul şi josul; stânga şi dreapta; căldura şi fierbinţeala, frigul şi răcoarea, naşterea, îmbătrânirea, boala şi moartea; bucuria şi supărarea, proasta dispoziţie, traiul plăcut, amărăciunea şi picanteria - tot ceea ce văzuse, auzise, simţise sau îşi imaginase vreodată în viaţa sa, în întreaga lume, dispăruseră din creierul şi trupul lui Liping. Într-o stare de profundă detaşare de realitate el pierdu treptat simţul de sine însuşi. Timpul şi spaţiul nu mai existau; totul era gol, vid complet.

Trecură zece zile. Wang Liping rămânea stabil. Văzând tenul trandafiriu şi umed, constatând că celelalte schimbări din trup erau corespunzătoare, marele maestru şi mentorii săi fură extrem de uşuraţi. Cei doi mentori încă făceau cu rândul picurând apă pe podea în fiecare zi şi urmărindu-l pe tânăr.

Trecură cincisprezece zile.

Trecură douăzeci de zile.

Wang Liping părea complet normal; stătea acolo în tăcere ca un nemuritor, calm şi netulburat din punct de vedere fizic şi mental. Cei trei vrăjitori îl observau cu atenţie.

Trecură douăzeci şi cinci de zile. În acea noapte se porni o furtună cumplită, cu tunete şi fulgere. Vrăjitorii închiseră ferestrele în grabă; conştienţi de iminenţa apariţiei unor condiţii anormale ei se schimbară în veşminte taoiste, luară săbii ritualice, arseră tămâie şi îndepliniră o ceremonie. Marele maestru îi transmise un mesaj spiritual lui Liping: „Din vremuri străvechi Transmiţătorii din gruparea Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete au căutat Calea cu minţile lor şi au acceptat Calea în trupurile lor. Postirea şi oprirea fiinţării reprezintă un hotar între viaţă şi moarte. Ca Transmiţător al grupării Porţii Dragonului tu trebuie să procedezi precum străvechii noştri învăţători, să scoţi viaţa şi moartea din minte şi să nu-ţi denaturezi propriul viitor."

În transă, Wang Liping avu o viziune a unui om realizat instruindu-l. Amintindu-şi totul, el continuă să stea liniştit, cu spiritul şi sufletul aşezate la locul lor.

Trecu a douăzeci şi şasea zi.

Trecu a douăzeci şi şaptea zi.

Trecu a douăzeci şi opta zi. În acea noapte fu din nou furtună, de o sălbăticie înspăimântătoare. În coliba de pe munte ardea doar o lampă obscură. Atmosfera era tensionată; cei trei vrăjitori îl înconjurară pe Liping, cu săbiile ritualice în mâini, uitând complet de vuietul furtunii.

Dintr-o dată lampa tremură. Wang Liping se rostogoli încet şi căzu; picioarele sale se desfăcură şi se întinseră, iar ambele mâini îi atârnau fără vlagă. Avea o privire complet calmă, fără a se clinti deloc.

Vrăjitorii îi verificară pulsul şi respiraţia; ambele se opriseră. Ei îşi dădură seama că era mort. Imediat se

aşezară în formaţie de luptă, ţinându-şi valoroasele lor săbii ridicate şi efectuând un ritual ezoteric. Marele maestru făcu mai întâi ca vântul şi ploaia să se oprească în zonă, şi veghe ca spiritele să nu se amestece; el interzise şi entităţilor de yin pur să se apropie. Cei doi mentori ai săi îşi exercitară şi ei capacităţile extraordinare pentru a crea un scut protector în jurul trupului lui Wang Liping. Cei trei vrăjitori lucrară cu insistenţă, veghind cu atenţie zi şi noapte.

Mai devreme, marele maestru pusese o placă comemorativă pentru Wang Liping alături de plăcile comemorative ale străbunilor învăţători, arzând tămâie înaintea ei pe un altar într-un gest tradiţional de respect pentru cei morţi.

Cât despre Wang Liping, după ce postise şi intrase în oprirea fiinţării simţise cum totul era lipsit de substanţă; drept urmare, chiar şi simţul sinelui dispăru. Trupul său începuse dintr-odată să plutească, şi nu mai era conştient de nimic familiar din viaţa sa de zi cu zi. Deşi tocmai trecuse printr-o experienţă groaznic de dureroasă, aceasta deja se estompase în memoria sa. Acum simţea doar uşurinţă şi plenitudine, extrem de confortabile.

Într-o clipă fu întuneric absolut în jurul său, gol şi tăcut, fără substanţă şi rece. Simţind că era pe punctul de a cădea în abis, Liping începu să se lupte cu disperare, ca şi când ar fi să se caţere, dar nu putu găsi niciun loc de sprijin pentru mâini sau picioare; era neputincios ca un fir plutitor de aţă.

Apoi, dintr-o dată, o strălucire orbitoare se ivi. Văzând că era drum deschis, radiind de lumină, Liping începu să îl urmeze. Mergând cu un aer dezinvolt, nu vedea decât munţi înverziţi pe ambele laturi ale drumului,

cu torente rapizi ce curgeau prin văi, ierburi parfumate şi flori frumos mirositoare. Peisajul era total liniştitor, limpede şi proaspăt, fără vreo urmă de ceva lumesc în el.

Wang Liping nu avea nicio idee unde se duce. Dintr-odată el văzu mai mulţi oameni pe drum, îndreptându-se către el. Cu toţii erau îmbrăcaţi cu haine de modă veche şi erau foarte ceremonioşi. Ei îl salutară pe Liping zâmbind. Cel ce părea a fi cel mai în vârstă, un bătrân cu perciuni lungi şi argintii veni zâmbind şi îl apucă pe Liping de mână, conducându-l către o îngrămădire de case la umbra unei păduri aflate pe un versant muntos. Toate casele erau simple şi curate. Bătrânul îl conduse pe Liping într-o cameră şi îi indică că ar trebui să se aşeze. Celelalte persoane li se alăturară cu decenţă, ocupându-şi locurile într-o manieră ordonată.

Acum, cel mai în vârstă ceru să i se aducă lui Wang Liping ceai şi fructe. Acesta nu refuză, gândind că aceasta era exact ce îşi dorea. El ridică ceaşca şi bău, dar nu simţi nicio senzaţie de căldură sau răceală, doar o senzaţie parfumată scăldându-i plămânii şi pieptul. Apoi el luă o bucată dintr-un fruct şi îl mâncă. Nu auzi niciun sunet, doar simţi prospeţimea şi delicateţea gustului îmbogăţindu-i splina şi umezindu-i ficatul.

Cu toţii era încântaţi văzându-l pe Liping atât de zburdalnic, dar bătrânul părea că are ceva în minte. „Viaţa ta va mai continua mult timp," îi spuse în final lui Liping. „De ce acum te afli aici?"

Wang Liping nu înţelese ce voia să spună bătrânul. El continuă să înfulece din fruct complet absorbit. Văzând că Liping nu răspundea, bătrânul nu-l întrebă din nou. În schimb, el începu să-i prezinte pe toţi, începând cu el însuşi.

În momentul în care îl auzi pe bătrân explicându-i că el era propriul său străbun, Wang Liping puse fructul jos şi imediat se aplecă în faţa sa cu respect. Ceilalţi se dovediră a fi, de asemenea, unii dintre străbunii săi. Şi în faţa lor, unul câte unul, se aplecă respectuos.

Wang Liping îşi dădu seama că era încă tânăr. Iată-se hoinărind, vizitând casele străbunilor şi rudelor sale, chiar şi casele prietenilor acestora, ca şi cum deja i-ar fi cunoscut. Cum şi-ar fi putut el vedea străbunii înainte de aceasta? Acum că îi văzuse era fericit fără a-şi da seama în mod conştient de ce. Liping cultivase purificarea de mulţi ani, natura sa era liberă, şi ajunsese acum în acest ţinut splendid. Dar cum ar fi putut să-l vadă în trecut? În acest tărâm nu numai că peisajul era frumos şi rafinat; relaţiile dintre oamenii erau de asemenea foarte bune, iar aşezările erau organizate în mod ordonat, cu clădiri şi case frumoase. Toţi oamenii stăteau acolo în voie, conversând sau jucând şah.

Liping nu avea nicio idee cât timp trecuse. Tot ce simţise era că se întâlnise cu numeroşi oameni, învăţând multe lecţii de la ei. În termenii timpului terestru, experienţa sa era echivalentă cu câteva decenii în lumea noastră.

Singurele lucruri pe care Wang Liping nu putea să le înţeleagă la acea vreme era că nimeni nu muncea, nimeni nu se lupta şi nu purta duşmănie; şi chiar dacă petrecuse mult timp acolo el nu observase nici naşteri nici morţi, nici nu văzuse semne de boală sau îmbătrânire. Toate i se păreau destul de stranii.

Într-o zi, pe când Liping privea doi bătrâni jucând şah sub un enorm pin pe versantul unui munte, cel mai vârstnic străbun al său apăru dintr-odată, îl luă de mână şi îi spuse: „Trebuie să te întorci. Nu mai poţi rămâne

aici.” Apoi un grup de oameni apărură şi îl escortară pe Liping înapoi către drumul luminos şi îi urară „la revedere”.

În întuneric, Liping auzi un murmur insistent lângă ureche şi senzaţiile sale fizice îi reveniră treptat. Deschizând uşor ochii, în lumina palidă a lămpii el îi văzu pe cei trei vrăjitori ai Porţii Dragonului stând complet nemişcaţi, cu umbra palidă a săbiilor ritualice pâlpâind. Conştientizând că se afla încă în încăpere, Liping se ridică în grabă. Întreaga sa experienţă păruse ca un vis lung.

Văzând că îşi revenise vrăjitorii îşi opriră lucrarea internă şi se ridicară pentru a se închina cerului. Apoi îl îmbrăţişară pe Liping, vărsând lacrimi de bucurie şi uşurare.

Numai când îi auzi pe cei trei vrăjitori povestindu-i ce s-a întâmplat află Liping că se găsise în ‘oprirea fiinţării’ timp de douăzeci şi opt de zile, iar apoi fusese mort trei zile şi trei nopţi, timp în care cei trei vrăjitori menţinuseră o veghe asiduă şi epuizantă asupra sa.

În timp ce le asculta povestea Liping începu să plângă, din ce în ce mai tare.

Partea a II-a

Renaştere şi rafinare

道

Obţine culmea vidului,
păstrează cea mai profundă linişte,
aşa cum miriade de lucruri acţionează la unison,
eu astfel observ întoarcerea.

- Lao-tzu

6

Reîntoarcerea la viaţă după moarte

Ducând o luptă pe viaţă şi pe moarte zile în şir şi obţinând în final victoria totală, vrăjitorii şi ucenicul lor se cufundară într-un amestec complex de sentimente – greutate şi muncă, bucurie şi veselie, oboseală şi relaxare.

Călătorul Infinitului fu primul care se opri din lăcrimat. El însuşi umplu o ceaşcă de apă fierbinte şi i-o oferi lui Liping să o bea. Imediat Liping se simţi împrospătat şi relaxat. Bătrânii vrăjitori băură şi ei apă fierbinte pentru a ajuta la procesul de refacere a trupului, după încercarea cea grea.

Acum Călătorul Infinitului îl duse pe Liping la un altar improvizat şi îl puse să îngenuncheze înaintea sa în respect pentru învăţătorii săi străbuni. Când se ridică de acolo, Călătorul îi spuse: „Vezi ce este scris pe această placă funerară," arătându-i unul dintre însemnele de pe altar.

Privind cu atenţie, Liping observă că placa era inscripţionată cu aceste cuvinte:

IN MEMORIAM
WANG YONGSHENG
„LINGLINGZI"
TRANSMIŢĂTOR DIN A OPTSPREZECEA GENERAŢIE
GRUPAREA PORŢII DRAGONULUI
CALEA REALITĂŢII COMPLETE

Văzând aceasta Liping fu cuprins de uimire – acum îşi dădu seama că murise. Amintindu-şi ceea ce trăise, părea ca şi cum totul era încă în faţa ochilor săi. Când le povesti învăţătorilor ce se întâmplase, ei încuviinţaseră cu o mişcare a capului. Cu toţii trecuseră prin aceeaşi experienţă.

Mai târziu, la maturitate, Maestrul Wang Liping ne descria experienţa sa în următorii termeni: „A fost cea mai de neuitat experienţă a vieţii mele. Era atât de real încât nu am cum să o uit. Toţi oamenii din lume ştiu că există viaţă şi moarte, dar ei nu au cum să-şi amintească cum s-au simţit în momentul naşterii, şi doar cei morţi au experimentat personal cum se simt în momentul morţii şi cum este după moarte. Totuşi, când oamenii mor, ei nu se mai întorc la viaţă, deci ei nu pot spune nimic despre experienţa morţii.

Naşterea şi moartea sunt stadii critice în viaţa umană, dar s-au făcut încă puţine cercetări de către ştiinţa modernă în aceste privinţe. Cultura taoistă a făcut multe cercetări şi a acumulat multă literatură în privinţa acestui subiect; dar nu se poate să aplici această literatură cu folos, fără să schimbi modul de gândire deci e imposibil să urmezi o cercetare profundă a acestei teme cruciale.

Eu însumi sunt un om care a murit de multe ori, iar această primă experienţă m-a făcut să ajung la înţelegerea mai multor probleme. De exemplu, în privinţa timpului şi a spaţiului, aşa cum sunt considerate ele de obicei, cunoaşterea mea a devenit destul de diferită de cea a oamenilor obişnuiţi. Acest lucru a stabilit o fundaţie fermă pentru studiile mele taoiste ulterioare.”

Maestrul Wang Liping mai spunea despre experienţa sa de neuitat: „Momentul morţii a fost, cu siguranţă, extrem de dureros; chiar atunci când încercam

să mă eliberez, nu aveam nicio putere. Bineînţeles, dacă aş fi avut cât de puţină putere, nu aş fi murit.

Totuşi, această senzaţie a dispărut foarte repede, fiind urmată de o curgere rapidă a timpului înapoi în trecut şi de o transformare corespunzătoare a spaţiului. Tot ceea ce trăisem vreodată, fie că îmi aminteam sau nu, îmi apărea în faţa mea. În final a apărut cineva şi m-a condus către un loc total necunoscut, cu peisaje foarte frumoase, unde mi-am întâlnit rudele decedate. În trei zile de timp pământean, acolo am petrecut de fapt câteva decade. După ce mi-am revenit mi-am amintit în mod clar lucrurile învăţate în acel loc. Nu-i mai văzusem niciodată înainte pe bătrânii de acolo, dar când i-am descris părinţilor mei, ei le confirmară identităţile. Mama şi tatăl meu fură şi ei uluiţi, întrucât aceasta le dovedea că eu îi văzusem cu adevărat pe acei oameni şi nu inventasem nimic."

ꕥ

După întoarcerea la viaţă, mintea lui Wang Liping era clară, dar el se afla într-un fel de transă. Privind în jur, el găsi camera sa mică şi întunecată – cum de au loc oamenii să trăiască în acest spaţiu? Cât de plictisitor! Apoi el se gândi la marea masă a umanităţii, cu toţii aflaţi în acest spaţiu enorm şi totuşi înghesuit, muncind toată ziua pentru a-şi câştiga existenţa, luptându-se pentru viitorul lor, epuizându-şi energia vitală. Cu ce se ocupă ei aici? Ce plictisitor!

Văzându-l pe acest tânăr de şaptesprezece ani uluit, destul de diferit ca înainte, cei trei vrăjitori ştiură motivul. El înţelesese deja unele lucruri şi şi-a dat seama de anumite adevăruri. Călătorul Infinitului îi spuse: „Acum eşti o persoană diferită; vechiul tu a murit. Persoana care

a murit s-a întors sincer către Cale şi a încercat Calea cu propria sa fiinţă, fără ezitare sau frică. Cu toate acestea, el încă era un locuitor din nivelul inferior al celor trei tărâmuri; munca pe care el a lăsat-o neterminată este de datoria ta să o duci la bun sfârşit, deci ar trebui să continui vitejeşte înspre nivelul mijlociu al celor trei tărâmuri."

Wang Liping înţelese povaţa bătrânului maestru, dar starea sa emoţională era încă tulburată în acel moment. Poate că în ultima jumătate de an s-a consumat prea mult din adevărata energie a corpului său; deşi renăscuse şi „îşi schimbase oasele", constituţia sa era încă slabă, şi într-un fel era predispus la depresie.

Era o noapte de toamnă târzie; vântul rece îi flutura cămaşa lui Liping şi îi răvăşea părul. Fără să acorde atenţie, tânărul rătăcea fără ţintă. Vremea era extrem de întunecată şi noroasă; Liping nu avea nicio idee încotro se îndrepta, şi nici nu-i păsa. Mergea printr-un torent rece dintr-o vale, udându-şi hainele până la brâu. Mergea încontinuu, fără să-i pese. Liping nu avea nicio senzaţie de teamă; nu-l interesa nici dacă murea nici dacă trăia.

Ploaia începu să cadă, udându-l şi îngheţându-l complet pe tânăr. Ce senzaţie! În final se aşeză pe iarbă încolăcit, căzând într-un somn adânc.

În decursul vieţii umane, în lupta pentru a-şi atinge ţelurile stabilite de către ei înşişi oamenii îşi pot epuiza energia pe o jumătate de viaţă doar pentru a simţi, când şi-au atins ţelul, un sentiment de prăbuşire spectaculoasă. Fiecare om are acest fel de experienţă şi Wang Liping nu făcea excepţie în acest sens. El călătorise pe drumul vieţii chiar mai departe decât majoritatea oamenilor; mersese dincolo de timp; trecuse prin moarte, văzuse multe lucruri ce nu pot fi văzute în

lumea umană, iar apoi se întorsese. Nimic nu-l mai putea înşela, deci avea chiar mai mult drept decât majoritatea oamenilor să simtă sentimentul de cădere spectaculoasă, senzaţia de limitare a vieţii umane.

Wang Liping era acum un mort în viaţă. Era viu, dar murise; era mort şi totuşi trăia. Avea doar şaptesprezece ani şi abia trecuse printr-o luptă dureroasă pe viaţă şi pe moarte; murise şi apoi revenise la viaţă. Acum, că împărtăşise bucuria victoriei cu învăţătorii săi, lucrurile se aşezaseră la locul lor; întorcându-se la viaţa obişnuită avea doar un singur gând, o aversiune pentru această existenţă monotonă, un sentiment de dezinteres şi plictiseală.

Wang Liping începuse al cincilea stagiu al antrenamentului său taoist, cel al „mortului viu".

Fiindcă au trecut ei înşişi prin aceasta, maeştrii vrăjitori ştiau că stagiul „mortului viu" este foarte dureros din punct de vedere psihologic, şi e nevoie de ceva timp pentru a prinde putere. Astfel că ei vegheau tot timpul asupra lui, ajutându-şi ucenicul să-şi revină treptat.

În următoarele două luni Liping se comporta de parcă ar fi fost altcineva. Abia vorbea, iar comportamentul său nu era cel obişnuit; cineva care l-ar fi privit l-ar fi crezut într-un fel nebun. Sosi iarna, copacii erau goi iar vântul sufla rece; Liping hoinărea într-o jachetă veche zdrenţuită, nici măcar încheiat la nasturi. Întreaga ţară era în fierbere, iar viaţa de zi cu zi îşi pierduse deja ordinea normală; oamenii erau preocupaţi de ei înşişi, şi nu interesa pe nimeni când îl vedeau pe Liping în asemenea stare. Oamenii făceau tot ce puteau pentru a avea grijă de ei înşişi; foarte puţin se interesau şi de alţii.

Wang Liping nu avea nicio idee unde mergea; uneori se aşeza lângă drum, sau sub streaşina unei case, şi pur şi simplu se văita, plângând jalnic. Uneori se

întorcea acasă şi nu scotea niciun cuvânt. Când era întrebat ceva vorbea într-un mod atât de incoherent că nimeni nu putea să-şi dea seama ce spunea.

În această perioadă, într-o zi, mama lui Liping îl trimise să cumpere ulei, iar el ieşi şi se sui într-un autobuz fără să cumpere bilet. Văzând înfăţişarea zdrenţuită a tânărului şi aerul său excentric, controlorul îl ţinu sub supraveghere. În final, după ce parcursese ruta autobuzului de mai multe ori, Liping se întoarse şi coborî la o mică băcănie, nu departe de casa unde locuia. În faţa magazinului era un şir lung de oameni aşteptând să-şi cumpere raţia lor de ulei. Liping merse drept în faţa rândului ca şi cum nu i-ar fi văzut pe ceilalţi oameni ce aşteptau şi spuse că dorea să cumpere ulei. Persoanele ce stătuseră la coadă o jumătate de zi se supărară şi începură să se încaiere cu el; o patrulă de gardieni încercă să-l îndepărteze, dar Liping refuză să plece. Când paznicul îi flutură un pistol în faţă, tânărul se îmbărbătă şi mai mult. Lovindu-şi pieptul cu recipientul pentru ulei, Liping ţipă: „Hai, trage! Împuşcă-mă chiar aici! Răzvrătit sau cinstit, mort sau viu – nu-mi pasă!”

Văzându-l în această stare, oamenii nu se mai certară cu el, ci îl lăsară să cumpere ulei şi să plece de acolo pentru a evita provocarea unui incident.

Cât despre Wang Liping, el plecă din nou undeva într-o stare melancolică pentru o jumătate de zi. Când se întoarse acasă şi mama îl întrebă unde era uleiul, el nu putu să-i răspundă. Era ca şi cum nici nu i s-ar fi dat deloc această însărcinare.

Mamei lui Liping îi era foarte greu să-şi vadă fiul într-o asemenea stare. Ea merse să-i găsească pe „bătrânii doctori”, pentru a-i întreba ce anume i se întâmplase şi pentru a-i ruga să-l trateze. Zhang Hodao, marele maestru, râse şi spuse: „Băiatul este în regulă.

Nu este bolnav. «Cine poate deveni nemuritor spiritual fără să înnebunească?» Fiul tău este destinat să facă lucruri măreţe, deci liniştеşte-te.” Încrezându-se în ceea ce spusese bătrânul, Mama Wang îl lăsă pe Liping să facă ce dorea.

Cel mai straniu lucru era că deşi Wang Liping îşi petrecea zilele hoinărind fără scop, el mergea să-i viziteze pe bătrânii vrăjitori în fiecare zi. Şi în fiecare zi vrăjitorii îl puneau să aducă respect plăcii funerare a lui Wang Yongsheng – adică el însuşi – cerând ajutor. Liping nu înţelegea de ce trebuia să se plece lui însuşi şi să-şi ceară propriul ajutor; la urma urmei, era mort şi totuşi încă viu.

Văzând că nu înţelesese, Călătorul Vidului Pur îi spuse: „Eşti un mort viu. Deşi viu, eşti mort. Totuşi, deşi mort, eşti viu. Acum nu mai eşti ca ceilalţi oameni. Acum tot ce ai nevoie în această lume este un castron cu mâncare. Restul este în plus. Înţelegi?”

Aceasta nu avea niciun sens pentru Liping, deci Călătorul trebui să-l îndrume cu grijă. „Există trei tărâmuri în această lume”, începu el. „După moarte, unii oameni merg în tărâmul inferior; unii merg în tărâmul superior. Tărâmul superior este de o mie de ori mai bun decât cel inferior. Dar dacă doreşti să mergi în tărâmul cel mai de sus, va trebui să munceşti din greu pentru mai mult antrenament şi mai mult rafinament. Mai târziu vei înţelege tu însuţi toate acestea.”

Deşi nu-şi putea reveni dintr-o stare de agitaţie, Wang Liping continuă să urmeze instrucţiunile învăţătorilor săi, aducând respect propriei sale plăci funerare în fiecare zi.

Într-o zi, după ce Liping îşi terminase ritualul obişnuit în faţa plăcii sale memoriale, marele maestru îl puse să se aşeze şi îi vorbi despre antrenamentul

străbunului lor spiritual Chongyang, sperând prin aceasta să inspire o trezire în tânăr.

Bătrânul vrăjitor povesti: „Maestrul Chongyang avea patruzeci şi opt de ani când a fost iniţiat de Maestrul Chunyang. În anul următor, el întâlni un alt nemuritor realizat, care îi transmise mai multe lucrări ezoterice. Acum începu să cultive rafinarea în mod serios. După un an el săpă un mormânt, îl împrejmui cu un zid de pământ şi atârnă o placă pe care scrisese propriul său nume: «In Memoriam: Dl Wang.» Apoi îşi stabili locaşul în mormântul adânc de peste zece picioare, trăind în el mai mult de doi ani. El însuşi compuse nişte versete numite «Mortul Viu» pentru a comemora acest eveniment.” Apoi bătrânul maestru recită câteva din aceste poeme.

Un mort viu, Wan Che este ieşit din comun;
Râurile şi norii reprezintă o armonie fericită deosebită.
Numele său taoist este Chongyang,
Porecla sa este Îngropatul în Pământ.

Intrarea drumului vieţii nu este uitată,
Dar la înhumare este necesar să agăţi o placă.
Aceasta nu ca să induci oamenii în eroare şi să profiţi de pe urma lor,
Ci pentru a-i face conştienţi
că acumularea este urmată de lepădare.

Mortule viu, mortule viu!
A găsi moartea în viaţă reprezintă o cauză valoroasă.
În mormânt este pace şi linişte,
vacuitate şi calm adevărat,
Destul de diferit de agitaţia
lumii obişnuite.

Există un om liber ce hoinăreşte;
Simplu, natural, el singur ştie de ce.
Având grijă de spiritul său, cultivând energia,
păstrând întreagă adevărata esenţă,
Trupul său material, în mod vremelnic
se amestecă cu lumea.

Umanitatea poate propaga Calea,
Calea este apropiată de umanitate;
Calea speciei umane întotdeauna
a constituit cea mai înaltă cauză.
Dacă faci toţi norii negri să se îndepărteze
Eliberezi mintea-lună pentru a străluci
în această lume complexă.

Cine îl cunoaşte pe acest om din mormânt?
El merge mână în mână cu modul în care stau lucrurile,
Nici artificial nici inventat.
Nori albi îl poartă
împreună cu vântul şi luna;
Lepădându-se de mrejele materialului,
el părăseşte praful lumii.

Bătrânul vrăjitor continuă: „Versurile Maestrului Chongyang au un înţeles foarte profund, o exprimare extrem de clară. Acum că şi tu însuţi eşti un mort viu, ar trebui să înţelegi ce voia el să spună."

Cu aceste instrucţiuni Wang Liping se trezi dintr-odată; imediat se aplecă în faţa vrăjitorilor, în semn de mulţumire pentru că l-au învăţat Calea. Reînnoindu-şi angajamentul, Liping începu o viaţă cu totul nouă, continuându-şi ascensiunea spre culmi.

7

Practicarea Căii

Al şaselea pas din antrenamentul lui Wang Liping se numea „practicarea Căii". Deşi studiase Calea de patru ani deja, îşi întemeiase cu fermitate fundaţia esenţială şi obţinuse realizări atât în lucrul intern cât şi în cel extern, realizările sale erau doar cele ale unui muritor obişnuit. Oricine poate învăţa să stăpânească aceste practici, cu condiţia să folosească metoda potrivită şi să lucreze în mod consecvent.

Ceea ce învăţa Wang Liping despre Cale era totuşi superior faţă de ceea ce învăţau oamenii obişnuiţi, din două puncte de vedere. În primul rând, el învăţa Calea încă de foarte tânăr. Wang Liping avea în mod natural o inimă luminoasă şi pură, o condiţie esenţială pentru studierea taoismului. Lecţiile grupării Porţii Dragonului a Taoismului Realităţii Complete pun accent pe cultivarea în comun atât a esenţei cât şi a vieţii, cultivând mai întâi esenţa şi apoi viaţa, utilizând atât exerciţii interne cât şi externe, dar preţuind îndeosebi cultivarea lucrului intern. Atât „penitenţa" cât şi „colectarea minţii pentru a cultiva natura esenţială" sunt practici pentru cultivarea esenţei, care necesită timp şi energie considerabilă pentru a crea o fundaţie solidă. Chiar şi aceşti doi paşi sunt dificil de stăpânit de majoritatea oamenilor, dar Wang Liping îi realizase în totalitate.

Al doilea lucru ce îi favoriza lui Liping învăţarea taoismului era faptul că el era antrenat personal de către maeştri iluminaţi. Toţi cei trei învăţători ai săi erau foarte

experimentaţi şi realizaţi. Oportunitatea de a transmite unui singur individ cunoaşterea şi artele deţinute de trei vrăjitori este extrem de rară în istoria taoismului. În lipsa acestor condiţii majoritatea oamenilor nu ar fi capabili să obţină paşii premergători postirii în doar câţiva ani.

Totuşi, aceste realizări nu reprezintă mai mult decât etape pregătitoare pentru o muncă încă şi mai înaltă. Trecând prin moarte, Wang Liping era acum o nouă persoană, iar vrăjitorii erau pregătiţi să-i ofere o nouă programă de învăţare.

În a doua zi a acestei noi etape de studiu, văzându-l pe Liping ameţit pe dinafară dar calm în interior, marele maestru îi spuse: „Când ai trecut linia de demarcaţie dintre viaţă şi moarte ai abandonat limitările obişnuite, dar eşti încă destul de departe de Cale.

Calea este împărţită în trei vehicule. Trebuie să începi să practici pornind de la vehiculul inferior, să progresezi către cel din mijloc iar de aici către cel superior, avansând pas cu pas. Doar astfel poţi avea un succes deosebit.

Mulţi oameni ce practică Calea fac acest lucru dimineaţa, dar seara au alte gânduri în cap; ei fac acest lucru stând jos dar uită de ea când stau în picioare, se bucură de ea pe moment dar se plictisesc pe termen lung, încep sârguincios dar termină trândăvind alene. Studiul lor nu este limpede, munca lor nu este cinstită, inima lor nu este liniştită, iar spiritul lor nu este dedicat. Deşi studiază ani de zile, în cele din urmă ei nu obţin realizări; şi ei spun că Marea Cale s-a îndepărtat de umanitate. În realitate nu Marea Cale se îndepărtează de oameni, ci chiar oamenii înşişi sunt cei ce întorc spatele Căii.”

Wang Liping asculta în tăcere, iar marele maestru continuă.

„Maestrul Chongyang şi-a săpat un mormânt, şi-a scos din minte viaţa şi moartea şi a practicat cultivarea tăcută înăuntrul mormântului timp de doi ani, încheindu-şi astfel marea sa lucrare. Tu ar trebui să faci un pas mai înainte, începând din nou cu construirea fundaţiei. Aceasta înseamnă practicarea Căii în mod real."

Marele maestru continuă vorbindu-i lui Liping despre lucrarea lui Chongyang, ***Cincisprezece afirmaţii despre întemeierea unei învăţături***, discutând extrem de detaliat mai multe pasaje esenţiale. Acest faimos document include următoarele eseuri:

Despre meditaţia şezând

Meditaţia şezând nu înseamnă să stai jos, în mod fizic, şezând nemişcat şi cu ochii închişi. Aceasta este o şedere artificială. Adevărata meditaţie şezând necesită ca mintea să fie întotdeauna neclintită ca muntele, indiferent de ceea ce faci, în acţiune sau în odihnă.

Închide cele patru porţi – ochii, urechile, gura şi nasul – şi nu lăsa activităţile externe să pătrundă înăuntru. Atâta vreme cât mai există cea mai mică idee în minte despre mişcare sau nemişcare, nu e ceea ce eu numesc meditaţie şezând în tăcere.

Cei care pot sta tăcuţi în sens real pot fi prezenţi fizic în lumea materială, dar numele lor sunt deja înscrise între nemuritori. Pentru ei nu mai este necesar să apeleze la alţii, întrucât secolul de muncă al sfinţilor şi înţelepţilor aflaţi în trup este încheiat, iar ei abandonează cochilia

pentru a urca spre realitate; o pilulă de elixir este creată şi spiritul colindă prin întreg universul.

Despre depăşirea minţii

Dacă mintea este întotdeauna calmă şi nemişcată, întunecată şi tăcută, fără să vadă ceva, imposibil de definit, nici înăuntru nici în afară, fără vreo urmă de gând, atunci aceasta este o minte stabilă, care nu necesită să fie depăşită. Dacă mintea se stârneşte, agăţându-se de obiecte, dându-se peste cap să priceapă ceva atunci aceasta este o minte tulburată, şi trebuie rapid retezată. Să nu o tolerezi şi să nu-i îngădui să continue, întrucât va dăuna calităţilor spirituale şi va provoca o pierdere a vieţii esenţiale. Orice ai face, întotdeauna străduieşte-te să depăşeşti percepţiile, capacitatea de a cunoaşte şi înţelege lucrurile şi simţămintele şi astfel nu vei avea nicio problemă.

Despre rafinarea naturii

A-ţi aşeza natura în ordine este ca şi cum ai acorda un instrument cu coarde. Dacă coarda este prea strânsă, ea se va rupe, iar dacă este prea slăbită nu va rezona. Când găseşti un echilibru între încordare şi lejeritate instrumentul poate fi folosit.

Este, de asemenea, ca atunci când fabrici o sabie. Dacă este prea mult metal dur, ea se va rupe, iar dacă este prea mult metal moale se va îndoi. Când metalul tare şi cel moale sunt în echilibru, atunci sabia poate fi turnată în formă.

Dacă vei întrupa aceste două principii în rafinarea propriei tale naturi, ea se va sublima în mod natural.

Marele maestru a transmis şi o tradiţie vie din discuţiile Maestrului Danyang despre Cale, ţinute în cadrul adunării lui Chongyang de pe Muntele Porţii Dragonului. Maestrul Danyang spunea: „Nu trebuie să-ţi neglijezi îndatoririle zilnice. Aceste îndatoriri zilnice sunt duble: externe şi interne. Îndatoririle zilnice externe includ: să nu urmăreşti greşelile altora, să nu te lauzi cu propriile tale virtuţi, să nu-i invidiezi pe cei înţelepţi şi pricepuţi, să nu te scufunzi în focul ignoranţei, să nu te afunzi în gânduri murdare, să nu aspiri la a-i înfrânge pe alţii, să nu-i judeci pe alţii, să nu vorbeşti despre ceea ce îţi face plăcere şi ceea ce nu îţi face plăcere. Îndatoririle zilnice interne implică să nu inventezi îndoieli şi suspiciuni, să nu fii niciodată inconştient de ceea ce are loc în interiorul tău. Fie că te deplasezi, fie că stai aşezat, pe loc, în oricare din aceste cazuri limpezeşte-ţi mintea şi elimină dorinţa, liber de lucrurile mărunte ce te îngrijorează şi de obstacole, neafectat şi fără ataşamente, complet pur şi limpede, hoinărind în libertate.”

Marele maestru îl învăţă pe Liping standardele stabilite de Maestrul Changchun, întemeietorul grupării Porţii Dragonului:

„A trăi în sihăstrie înseamnă claritate şi deschidere, imperturbabilitate şi rezervare, libertate şi linişte. A vedea esenţa reprezintă substanţa; a cultiva viaţa reprezintă funcţia. Flexibilitatea este un aspect normal, modestia înseamnă caracter, compasiunea este fundamentală iar tehnica rapidă potrivită este pentru iniţiere.

Când te afli într-un grup, fii smerit întotdeauna. Când mediul extern este liniştit, nu da naştere sentimentalismului cotidian. Orice greutăţi lumeşti ai avea, munceşte pe măsura puterii tale; nu exagera. Mănâncă şi îmbracă-te fără a face excese. Planifică-ţi banii cu care te întreţii şi nu economisi în exces. Necesităţile vieţii nu trebuie căutate cu lăcomie. Dacă ai o sursă permanentă, foloseşte ceea ce este în exces pentru a-i ajuta şi pe călătorii mai puţin înzestraţi.

Niciodată să nu te agăţi de lucruri artificiale; întotdeauna fii clar şi spune adevărul. Eliminând poluarea, îndeplineşte-ţi sarcinile zilnice în mod dezinteresat, fără să te enervezi. Fiecare persoană să doarmă în camere separate, clarificându-şi mintea şi lucrând pe Cale, organizându-se astfel încât fiecare să aibă un rol specific; sau puteţi alterna unul cu altul, armonizând şi rafinând, între timp, adevărata esenţă.

Nu vă îndepliniţi îndatoririle în mod obsesiv şi nu vă atacaţi unul pe altul cu critici. Străduieşte-te să-ţi cucereşti mintea, elimină egocentrismul, nu acorda atenţie reputaţiei şi aparenţelor, detaşează-te de trup şi de intelect, fii calm şi fără dorinţe. Când te întâlneşti cu taoişti, budişti sau confucianişti, tratează-i pe toţi în mod egal. Nu fi leneş."

Există multe reguli şi reglementări pentru cei ce ar intra pe Cale, dar toate se referă, în mod esenţial, la modul în care să te adaptezi, la modul în care să te comporţi cu ceilalţi şi cum să te descurci în tot felul de situaţii. Ele sunt pătrunse de filozofia taoismului, care este aceea de a trata lucrurile în conformitate cu legile naturale, de a-şi ajuta ţara şi oamenii, de aş-i onora strămunii şi respecta învăţătorii, de a face fapte bune, de

a elimina răul, de a cultiva esenţa şi viaţa şi de a transcende obişnuitul pentru a intra în sacru.

Ascultând în linişte vorbele maestrului, Wang Liping înregistra totul în mintea sa. El distingea exact efectele practice ale cultivării esenţei în trupul său în timpul activităţilor sale zilnice, fie că mergea, stătea nemişcat sau culcat.

Într-o zi, bătrânul maestru îi dădu lui Liping o altă prelegere despre Cale care vorbea, de această dată, despre ***Cântec despre accesarea liniilor*** al Străbunului Lu. Recitând textul din memorie pe măsură ce-l înfăţişa, bătrânul vrăjitor îl duse pe Liping într-o stare unde părea aproape ca şi cum pilula aurie deja se cristalizase iar el îşi luase zborul în spaţiu.

Cântec despre accesarea liniilor se încheie cu aceste afirmaţii:

Reputaţia nu este valoroasă; Calea este cel mai nobil lucru;
Renumiţi strămoşi conducători şi consilieri,
cu aur pe talie, cu şei de jad, călărind cai de paradă,
sunt cu toţii praf în vânt, într-o clipire de ochi.
Praf în vânt, scântei scoase din cremene -
ce nebunie este să-ţi ocupi mintea cu acestea
ca şi când ar fi fost menite să dureze
suferind mizerabil, arzând fierbinte, iremediabil pierduţi,
lăcomindu-se după profit, întrecându-se pentru reputaţie,
ca un cazan în fierbere!
A ajunge ca un cazan în fierbere,
scufundat în el pentru totdeauna,

e din cauza pierderii contactului cu Calea şi cu ce-i Real
Dacă cineva şi-ar împăca mintea,
atunci i-aş explica mecanismul celest.
Ştiinţa vieţii trebuie transmisă,
esenţa are nevoie de trezire;
să ajungi la înţelepciune, să transcenzi obişnuitul,
este alegerea ta să faci aceasta.
Puţini oameni călătoresc pe drumul către cerurile pure;
ei se luptă pentru a merge pe căile lumeşti.
Le vestesc celor înţelepţi şi buni,
renunţaţi la atenţia ataşată!
Mecanismele esenţei şi vieţii
trebuie protejate şi apărate:
dacă unul din acestea îţi lipseşte, nu este în regulă,
dacă te agăţi de o plută pe valuri,
vei pierde drumul.
Să cultivi doar esenţa şi să nu cultivi viaţa
este cea mai însemnată greşeală în practică.
Dacă vei cultiva doar esenţa originară
şi nu vei cultiva şi elixirul,
pentru totdeauna un spirit umbră vei fi,
şi nu poţi atinge înţelepciunea.
Dacă ajungi la sursa vieţii
dar îţi lipseşte esenţa originară,
este ca şi cum ai încerca să-ţi priveşti faţa
fără să ai o oglindă;
un ignorant cu o viaţă atât de lungă precum cerul şi pământul,
nu te pricepi să utilizezi comoara transmisă de înaintaşi.
Cultivarea dual a esenţei şi a vieţii
este cea mai profundă dintre toate;

valurile enorme de pe fundul oceanului
poartă corabia adevărului.
Când vei prinde dragonul fioros în viaţă,
vei şti că experţii nu predică în zadar.

În timp ce bătrânul maestru stătea vorbind o jumătate de zi şi explicând textul, Liping rămase total nemişcat, fără să mişte vreun muşchi, fără măcar să bea o înghiţitură de apă. Cei doi mentori stăteau şi ei acolo, drepţi şi nemişcaţi, părând că ascultau şi totuşi în mod clar erau în meditaţie.

Wang Liping asculta concentrat fiecare cuvânt, obţinând o clară înţelegere a acestor principii taoiste. Totuşi, problema care-i trecea prin minte era cum să le pună în practică. Când bătrânul maestru termină, Liping îl întrebă cum să acţioneze.

Vrăjitorul răspunse: „Nu te grăbi. Ascultă ***Secretele celor trei ideograme*** ale Străbunului Lu:

Această Cale nu este un drum obişnuit;
ea reprezintă rădăcina naturii şi a destinului,
deschiderea vieţii şi morţii.
A vorbi despre ea înseamnă a o limita,
a o practica este măreţ.
Oamenilor nu le place, cu toţii o iau în derâdere.
Cheia esenţială este o problemă de inversiune
Nu detesta lipsa de puritate,
nu fă comparaţii.
Când o vei înţelege,
imediat vei vedea efectul;
liniştea cerului şi pământului
reprezintă unul dintre semne.

Transmisă prin gură şi minte,
când o asimilezi tu însuţi,
atunci vei cunoaşte Calea.
Prospeţimea mugurilor de plante
este un semn al primordialului.
Găsind punctul dintre sprâncene,
practică calea întoarcerii.
Lucrurile materiale se perpetuează prin ele însele;
când yin-ul şi yang-ul sunt din abundenţă,
este o minune absolută.
Când vrei să practici Calea,
lasă oamenii să strige;
starea ta trebuie să fie stabilă,
spiritul nu trebuie să fie epuizat.
Dacă nu vei practica,
vei îmbătrâni în zadar;
Dacă recunoşti ceea ce este real,
bătrân să fii, vei deveni tânăr din nou.
Dacă nu eşti un cunoscător,
nu vorbi despre ceea ce este esenţial;
această învăţătură este în armonie cu Marea Cale.
Vitalitate, energie şi spirit,
elixiruri ale nemuririi,
sunt desăvârşite în tăcere
eficiente în iluminare;
călărind o pasăre fenix,
vei auzi chemările Cerului.

De această dată doar recitând, bătrânul maestru nu dădu explicaţii suplimentare; Liping prinsese deja înţelesul. Îndeosebi, el auzise cuvintele „vitalitate, energie şi spirit” cu o claritate excepţională.

Bătrânul maestru închise ochii, cultivându-şi spiritul interior. Unul din mentori, Călătorul Liniştii Pure,

continuă să-i explice lui Wang Liping tehnica pregătitoare.

Această tehnică pregătitoare este numită construirea fundaţiei. Această practică a fundaţiei este de asemenea împărţită în trei nivele, în care se lucrează asupra vitalităţii, energiei şi spiritului.

Mai întâi este necesar să cultivi câmpul inferior de elixir. În cazul trupului unei persoane obişnuite, care deja pierde energie, este necesară mai întâi cultivarea refacerii temeliilor originare, reparând scurgerea de energie. Când vitalitatea este completă şi nu mai există pierderi, se începe rafinarea vitalităţii transformând-o în energie, apoi rafinarea energiei transformând-o în spirit şi apoi rafinarea spiritului transformându-l în vastitate.

Totuşi, mulţi oameni cred că atunci când câmpul de elixir este plin de energie, el însuşi reprezintă cristalizarea elixirului. În realitate, ei nici măcar nu ştiu unde este produs elixirul, sau ce reprezintă lichidul auriu şi lichidul de jad. Ei se găsesc încă la nivelul inferior al celor trei tărâmuri, al persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor. Wang Liping se pregătea acum să cultive nivelul mijlociu al celor trei tărâmuri, cel al cerului, pământului şi umanităţii; sarcina sa iniţială era încă să construiască fundaţia, să rafineze vitalitatea, energia şi spiritul, doar că acum cultivarea era dusă la îndeplinire la un nivel mai înalt.

Marele Maestru şi mentorii săi îi transmiseră acum lui Wang Liping o învăţătură secretă din cadrul grupării Porţii Dragonului. Cunoscută sub denumirea de ***Exerciţiile tripartite ale nemuritorilor***, această învăţătură provenea din ***Suprema învăţătură a Nestematelor Spirituale***, realizată de Zhongli Quan,

cunoscut drept Maestrul Zhengyang. În prefaţa sa, Zhengyang scria:

„Aspirând să-i depăşesc pe înţelepţii de demult, inima mea îmbrăţişă Marea Cale. După cum a vrut destinul, războiul izbucni pe neaşteptate, ducând la vremuri primejdioase şi la o lume în haos. La început trebuia să fug pentru a supravieţui, trecând peste râuri şi lacuri, piscuri şi văi. Totuşi, când m-am liniştit şi am recunoscut adevărata mea natură, mi-am centrat mintea exclusiv asupra clarităţii, purităţii şi rafinării eterice.

Cu sârguinţă, am citit texte alchimice şi deseori am pus întrebări taoiştilor, dar ei nu vorbeau decât despre igienă, care este relativ de mică importanţă, şi nu vorbeau despre Marea Cale a adevăraţilor nemuritori.

Iniţial am găsit un manuscris compus din treizeci de volume din ciclul ***Nestematelor Spirituale*** într-un perete dintr-o stâncă de pe muntele Zhongnan. Prima parte, «Declaraţiile Aurii» era scrisă de Creatorul Primordial. Partea a doua, «Înregistrările de Jad» era scrisă de Împăratul Originar. Cea de-a treia parte, «Principiile Adevăratei Surse», era transmisă de Străbunul Maestru.

Am petrecut foarte mult timp şi am depus mult efort, gândind considerabil şi reflectând adânc, până am înţeles că, în baza regularităţii creşterii şi descreşterii cerului şi pământului şi a principiului interacţiunii soarelui şi lunii, există yang în yin şi există yin în yang. Lichidul este produs în energie; energia este produsă în apă. Acela este de asemenea principiul interacţiunii dintre inimă şi organele genitale.

Precum imaginile abstracte ale obiectelor, Calea nu este îndepărtată de oameni. Uneşte punctul culminat

şi începutul ciclului yang, şi doar atunci vei dovedi că alchimia are reguli; scade şi adună dimineaţa şi seara, şi procesul de aprindere va fi precis, în mod natural. Plumbul roşu şi plumbul negru, în definitiv, nu produc marele remediu; doar lichidul auriu şi lichidul de jad constituie, în cele din urmă, elixirul întăritor.

Când pătrunzi din non-fiinţare în fiinţare întotdeauna te comporţi ca şi cum ai fi într-o campanie militară. Când te ridici din inferior către înălţimi, intri treptat în domeniul subtilităţii eterice. Prin extragerea plumbului şi adăugarea mercurului, faci ca ceea ce este negativ să dispară; schimbarea oaselor şi purificarea trupului duc la creşterea a ceea ce este pozitiv. Claritatea sau nebulozitatea sursei de apă este distinsă în momentul sedimentării; realitatea sau falsitatea experienţelor interioare este percepută atunci când stai aşezat în uitare.

Doctrina profundă a mecanismului mistic este dificil de formulat complet deci am adunat principiile subtile ale ***Nestematelor Spirituale*** pentru a putea fi folosite în scopul obţinerii înţelepciunii şi transcenderii obişnuitului. Ca întreg, ea constă în învăţături despre trei vehicule; ea este intitulată ***Suprema învăţătură a Nestematelor Spirituale***.

Acestea sunt cuvintele înţelepţilor de pe Marea Cale; eu nu îndrăznesc să las punctul meu de vedere subiectiv să le pătrundă. Acestea le înmânez lui Dongbin; când ai atins Calea, nu o ascunde, ci las-o posterităţii."

Când Lu Dongbin a călătorit la Muntele Zhongnan, l-a întâlnit pe Zhongli Quan pentru a doua oară, şi cei doi au discutat despre artele taoiste pentru cultivarea vieţii. Conversaţiile lor au fost înregistrate, publicate şi difuzate de Shi Jianwu. Această colecţie, ce a fost inclusă în ***Canonul taoist***, se referă la nouăzeci de chestiuni

despre optsprezece aspecte ale ştiinţei taoiste explicând, în mod sistematic, părţile esenţiale ale lucrării interne.

În ideea sa finală, Lu îl întreabă pe Zhongli: „Acum că am auzit expunerea ta referitoare la marele principiu al teoriei eterice şi al mecanismelor ascunse ale universului, cunosc principiile sublime, dar ce poţi spune referitor la practică? Fără aplicaţie nu există niciun rezultat. Te rog spune-mi cum să practic. Cum să încep, şi cum să lucrez?"

Ca răspuns, Zhongli i-a promis că îi va transmite ***Suprema învăţătură a Nestematelor Spirituale***. Ca atare, de aici a apărut această învăţătură.

Suprema învăţătură a Nestematelor Spirituale este împărţită în metode grupate după trei vehicule cunoscute drept ceresc, terestru şi uman.

Vehiculul inferior este pentru nemuritorii umani şi constă în patru metode pentru fericire şi longevitate: cuplarea yin-ului cu yang-ul, adunarea şi dispersarea apei şi focului, împreunarea tigrului şi dragonului şi rafinarea elixirului.

Vehiculul mijlociu este pentru nemuritorii tereştri şi constă în trei metode pentru un trai îndelungat fără moarte: Talismanul Zburător din Cristal Auriu, Elixirul Întăritor din Lichid de Jad şi Elixirul Întăritor din Lichid Auriu.

Vehiculul superior este pentru nemuritorii cereşti şi constă în trei metode de transcendere a ordinarului pentru a pătrunde în lumea înţelepţilor: a face uz de sursă, contemplarea interioară şi eliberarea sublimă.

Suprema învăţătură a Nestematelor Spirituale cercetează în profunzime principiile de practică, dar în

ansamblu explică relativ puţin metodele concrete. După ce Wang Chongyang a obţinut această învăţătură, el a adunat un set de metode de exersare bazate pe principiile sale, astfel ca ele să poată fi direct utilizate în practică. Acestea sunt ***Cele trei exerciţii ale nemuritorilor***. Wang Chongyang i le-a înmânat lui Qiu Chuji (Changchun), astfel că ***Cele trei exerciţii ale nemuritorilor*** au ajuns să fie transmise în mod secret în gruparea Porţii Dragonului.

Baza teoretică a ***Celor trei exerciţii ale nemuritorilor*** o reprezintă ideea uniunii dintre Natură şi umanitate, aliniind yin-ul, yang-ul şi cele cinci elemente din corpul uman cu yin-ul, yang-ul şi cele cinci elemente din corpurile cereşti, cultivând un fel de mod cubic de practică pe baza calculaţiilor tehnice, înaintând de la plan către linie şi apoi la punct, atingând pas cu pas realizarea vehiculului superior. Aceste trei seturi de exerciţii pentru nemurire sunt exerciţii ce se efectuează prin meditaţie şezând în tăcere, combinate cu exerciţii de echilibrare în mişcare externă şi cu exerciţii în timpul somnului, cu toate formând un sistem de cultivare dual a esenţei şi vieţii folosit în gruparea Poarta Dragonului, un mod de exerciţiu taoist care combină mişcarea şi nemişcarea.

În cele trei exerciţii ale nemuritorilor, „metodele de a produce nemurirea" sunt exerciţii de bază pentru întoarcerea la sursă şi repararea pierderilor de energie. Împreună sunt douăsprezece astfel de metode:

1. colectarea minţii şi meditaţia şezând în tăcere
2. acordarea trupului
3. fără a privi, fără a asculta
4. colectarea vederii, ascultarea interioară

5. armonizarea respiraţiei obişnuite
6. exerciţiu în trei paşi pentru stabilizarea spiritului
7. armonizarea adevăratei respiraţii
8. cultivarea opririi scurgerii
9. contemplarea interioară şi ascultarea interioară
10. stabilizarea spiritului şi perceperea în tăcere
11. ascultarea respiraţiei şi urmarea respiraţiei
12. cultivarea minţii şi îmbăierea/umplerea cu lumină

Întreaga metodologie de practică se învârte în jurul lucrării în nemişcare, armonizării trupului, armonizării respiraţiei, rafinării fizicului şi rafinării spiritului.

Acordarea trupului înseamnă stăpânirea posturilor de meditaţie şezând şi închiderea celor nouă deschideri majore ale iluminării astfel încât „ochiul nu priveşte, deci sufletul superior rămâne în ficat; urechile nu ascultă, deci vitalitatea rămâne în organele genitale; limba nu vorbeşte, deci spiritul rămâne în inimă; nasul nu miroase, deci sufletul inferior rămâne în plămâni; membrele nu se mişcă, deci intenţia rămâne în splină."

Armonizarea respiraţiei înseamnă îmbinarea respiraţiei reale cu cea obişnuită, astfel că atunci când respiraţia obişnuită este liniştită, adevărata respiraţie intră în funcţiune. Cele mai importante metode şi secrete sunt următoarele: „Inspiră energie până în abdomenul inferior, expiră energie nu în spatele inimii. Inspirând energie cu trupul liniştit, cuprinzi universul. Expirând

energia, las-o să iasă în afară, radiind în toate direcţiile, formând o sferă."

Rafinarea fizicului urmează după perioada în care nu vezi, nu auzi şi activezi adevărata respiraţie. Ea implică privirea interioară şi ascultarea interioară, asculta-rea propriei minţi, ascultarea minţii Căii, ascultarea minţii cereşti, ascultarea ritmului inimii proprii, ascultarea modului în care adevărata respiraţie urmează funcţiona-rea trupurilor cereşti şi a universului. Când cele cinci elemente din trup s-au întors la locurile lor potrivite atunci poţi determina traseul producţiei comune a celor cinci elemente pentru a opera în linişte cele cinci elemente din interiorul trupului, de la rinichi la ficat, de la ficat la inimă, de la inimă la splină, de la splină la plămâni şi din nou de la plămâni la rinichi, repetând acest ciclu din nou şi din nou.

În rafinarea spiritului, gândul intră în interiorul universului din corpul tău, în porii şi deschiderile energetice ale întregului trup, pentru a atinge în cele din urmă o stare dincolo de conştiinţă. „În rafinarea spiritului este necesară purificarea spiritului non-psihologic; spiritul care nu este *psyche* este spiritul non-psihologic."

În final, prin îmbăiere/umplere cu lumină se cultivă mintea, intrând într-o mare stabilizare. Există o lucrare numită ***Despre uitare*** în care se spune:

Uitând lucrurile, îţi poţi cultiva mintea.

Uitând sentimentele, îţi poţi cultiva esenţa.

Uitând nemişcarea, îţi poţi cultiva spiritul.

Uitând senzualitatea, îţi poţi cultiva vitalitatea.

Uitând dorinţele, îţi poţi cultiva trupul.

Uitând de trup, poţi cultiva energia.

Uitând de sinele tău, poţi cultiva vidul.

Uitând lucrurile, poţi cultiva Calea.

Mai există şi o lucrare numită *Secretele Minimizării* în care se spune:

Diminuând vorbăria, îţi poţi cultiva energia.

Diminuând afacerile, îţi poţi cultiva reputaţia.

Diminuând ceea ce auzi, îţi poţi cultiva inteligenţa.

Diminuând gânditul, îţi poţi cultiva mintea,

Diminuând dorinţa, îţi poţi cultiva esenţa.

Diminuând activitatea, îţi poţi cultiva spiritul.

Diminuând îngăduinţa, îţi poţi cultiva vitalitatea.

Mai există o lucrare numită *Secretele Energiei*:

Vorbind puţin, poţi cultiva energia internă.

Reducând dorinţa senzuală, poţi cultiva energia vitală.

Consumând hrană naturală, poţi cultiva energia naturală.

Controlând fluidele, poţi cultiva energia abdomenului.

Evitând mânia, poţi cultiva energia ficatului.

Fiind cumpătat cu hrana, poţi controla energia stomacului.

Echilibrând respiraţia originară, poţi controla energia plămânilor.

Diminuând statul pe gânduri, poţi cultiva energia inimii.

Nepierzând vitalitatea, poţi cultiva energia sexuală.

Prin acurateţe în comportament, poţi cultiva energia spiritului.

Înainte ca Wang Liping să postească şi să moară, vrăjitorii deja îi transmiseseră numeroase metode de exersare din artele Nestematelor Spirituale de lucrare internă pentru dezvoltarea capacităţilor mentale. Acum, deoarece ajunsese la un nivel superior, ei îi transmiseră ***Cele trei exerciţii ale nemuritorilor***.

Călătorul Liniştii Pure explică: *„**Cele trei exerciţii ale nemuritorilor*** îşi au originea în ***Suprema învăţătură a Nestematelor Spirituale***. Este un gen de metodă de cultivare prin care trupul uman este aliniat cu corpurile cereşti, iar temporalul este aliniat cu primordialul. Întreaga metodă este împărţită în trei vehicule, zece porţi şi patruzeci şi cinci de stadii; ea necesită nouă ani de «stat cu faţa la perete» şi un an de «îmbăiere/umplere cu lumină», deci este încheiată în zece ani.

Cele patru metode pentru fericire şi longevitate ce ţin de vehiculul inferior sunt exerciţii pentru nemurirea umană, cuprinzând în total şaptesprezece stadii. Cele trei metode de a trăi mai mult fără a muri care ţin de vehiculul mijlociu sunt exerciţii pentru nemurirea pământeană,

cuprinzând în total şaisprezece stadii. Cele trei metode de transcendere a lumii obişnuite şi de intrare în rândul înţelepţilor, care ţin de vehiculul superior, sunt exerciţii pentru nemurirea cerească, cuprinzând în total douăsprezece stadii.

Deja ai trecut prin exerciţiile pentru vehiculul inferior. În prezent faci parte din nivelul inferior al celor trei tărâmuri şi, totuşi, nu faci parte din nivelul inferior al celor trei tărâmuri. Ar trebui să începi să cultivi exerciţiile vehiculului mijlociu, începând cu lucrul asupra vitalităţii, energiei şi spiritului."

Călătorul Liniştii Pure îl învăţă acum pe Wang Liping un exerciţiu mai avansat pentru stabilirea fundaţiei. Maeştrii taoişti considerau vitalitatea, energia şi spiritul ca fiind Cele Trei Flori. Noaptea, aceste flori cresc în ficat; ziua, ele sălăşluiesc în trei locuri – vitalitatea se găseşte în urechi, energia în gură iar spiritul în ochi. Din acest motiv a asculta prea mult timp dăunează vitalităţii, a vorbi prea mult dăunează energiei şi a privi prea mult dăunează spiritului.

Vitalitatea de care se vorbeşte aici nu are formă, dar are substanţă. Când se cultivă rafinarea, urechile sunt sigilate, ochii sunt închişi iar gura este închisă; vitalitatea, energia şi spiritul sunt concentrate în coroana din creştetul capului. Aceasta este numită cele trei flori adunate în vârf.

Cele cinci elemente din corpul uman trebuie să fie şi ele îndreptate către un anume loc prin intermediul exerciţiilor de rafinare. Când ochii nu privesc, sufletul superior se află în ficat. Când urechile nu ascultă, vitalitatea se află în organele genitale. Când limba nu gustă, spiritul se află în inimă. Când nasul nu miroase, sufletul inferior se află în plămâni. Când membrele nu se

mişcă, voinţa se află în splină. Procesul prin care determini energiile acestor cinci organe interne să se concentreze şi să se adune în „trecătoarea mistică” dinăuntrul frunţii este numit „cele cinci energii întorcându-se la sursă.”

Această lucrare pentru stabilirea fundaţiei superioare este un mijloc de a cultiva trupul uman pentru a reumple cele trei temelii. Rafinarea vitalităţii în energie este prima trecătoare a rafinării interioare; când este obţinută uniunea dintre vitalitatea originară, energia originară şi spiritul originar, acestea se coagulează într-o energie şi mai rafinată în care vitalitatea şi energia sunt combinate. Acesta mai este numit şi „marele remediu”.

Rafinarea energiei în spirit este trecătoarea de mijloc a rafinării interne, combinând marele remediu cu spiritul originar pentru a produce un spirit în care cele trei temelii s-au coagulat. Acest spirit sălăşluieşte în camera nirvanei, în vârful capului. Camera nirvanei mai este numită şi câmpul superior de elixir; spiritul sălăşluieşte în orificiul deschis din acel loc.

ꕥ

După ce a trecut printr-o anume perioadă de practică, Wang Liping putea, prin privirea interioară, să vadă un punct strălucitor în camera nirvanei din coroana capului său. Vrăjitorii au văzut şi ei această zonă strălucitoare şi ştiau că orificiul din vârful capului său se deschisese, însemnând că lucrul pentru fundaţie era încheiat. Acum ei începură să-l îndrume în cultivarea celor nouă camere din cap.

Era înainte de ivirea zorilor, iar soarele era încă sub orizont. Stelele străluceau pe cer, iar un meteorit singuratic străpunse spaţiul şi dispăru într-o clipă. Munţii îndepărtaţi îşi arătau doar silueta întunecată. Din când în când se auzeau foarte slab, venind din depărtări, cântatul unui cocoş şi lătratul unui câine. Lumea umană era cufundată încă în somn şi visuri. Pe vârful acestui munte cei trei vrăjitori şi discipolul lor erau deja aşezaţi, aţintindu-şi privirea fix către orizontul estic, cu privirea aţintită către un corp ceresc strălucitor ce se mişca încet printre stele.

Marele maestru îi spuse lui Wang Liping că acest corp ceresc era planeta Mercur, care nu este uşor de găsit în mod normal, cu excepţia momentelor dinaintea zorilor sau în jurul apusului, când poate fi detectat deasupra orizontului estic sau vestic, mai aproape de noi decât stelele. Pe măsură ce această planetă se mişcă pe ceruri, ea afectează pe tăcute Pământul şi tot ce se află pe el.

„Închide ochii uşor”, îl instrui unul dintre mentori. „Uită de tine însuţi şi examinează schimbările extrem de subtile pe care planeta ţi le provoacă. Vezi ce răspuns există în corpul tău. Vezi ce schimbări au loc în camera nirvana din capul tău.”

Urmând aceste instrucţiuni, Wang Liping intră în nemişcare. Ca într-o transă, el văzu planeta venind către el, mişcându-se tot mai aproape. Vag, slab, o vibraţie extrem de subtilă trecu prin sistemul rinichilor. Un punct de strălucire apăru, eteric, în camera nirvana. Acest punct luminos părea a fi în mişcare, apărând şi dispărând.

Wang Liping le spuse bătrânilor vrăjitori că „simţise” cu adevărat prezenţa lui Mercur. Şi ei văzuseră

că o cameră din capul său era în mişcare. Ei îi spuseră că Mercur influenţează sistemul nervos al omului.

La apus, globul micşorat al soarelui pictă uşor cerul de deasupra orizontului vestic, înainte de a se lăsa cortina nopţii. Pe orizontul vestic un corp ceresc luminos şi mare apărea treptat. Mentorul îi spuse lui Liping că acesta era Venus. Oamenii din vremurile străvechi îl numeau steaua de seară când o vedeau la apus, şi steaua de dimineaţă când o vedeau la răsărit. Venus are influenţă asupra glandelor, iar capul are şi el o deschidere ce îi corespunde.

Mai era şi un corp ceresc roşu incandescent, care se putea vedea pe cer, mişcându-se printre stele; acesta era Marte. Marte are influenţă asupra vitalităţii şi puterii fizice a fiinţelor umane, şi există şi un punct corespunzător în vârful capului.

Mai departe, planeta Jupiter are o influenţă directă asupra ficatului uman. Funcţia ficatului variază în putere în concordanţă cu schimbările în relaţia dintre Jupiter şi Pământ.

Mai există şi un corp ce se mişcă foarte încet, atât de încet încât mişcarea sa poate fi cu greu detectată fără o observare continuă. Totuşi, el este destul de strălucitor; la fel de strălucitor precum stelele Altair şi Vega. Acesta este Saturn. Planeta Saturn are influenţă asupra sistemului digestiv uman.

Mentorul îl puse pe Wang Liping să practice rafinarea internă în timp ce-şi aţintea privirea către stele. În acest proces, vrăjitorul vorbi despre astronomie pentru a îndrepta gândurile ucenicului către cerul înstelat, legând cultivarea trupului uman de mişcările corpurilor cereşti.

Şi taoiştii din munţi practică cultivarea în acest mod. Ziua ei îşi aţintesc privirea interioară asupra peisajului; noaptea, asupra stelelor. După o lungă perioadă de timp, ei au acumulat o bogată cunoaştere a mişcărilor corpurilor cereşti şi au găsit o corelaţie între mişcările acestor corpuri şi activităţile corpului uman.

În ***Tratatul clasic de medicină internă al Împăratului Galben***, în „Întrebările de Bază", există o „Discuţie despre Energia Vieţii intrând în comuniune cu Natura", în care se spune: „Comuniunea cu Natura reprezintă baza vieţii, care îşi are rădăcina în yin şi yang. Totul în univers, energiile celor nouă câmpuri, cele nouă orificii, cele cinci organe interne şi cele douăsprezece articulaţii majore, toate intră în comuniune cu energia Naturii."

Mai târziu s-a făcut o altă descoperire, prin eforturile generaţiilor de taoişti care îşi cultivau propriile trupuri. Ei au descoperit că trupul uman are chiar mai multe părţi ce corespund cu corpurile cereşti (incluzând Pământul). Aceasta a constituit o descoperire extrem de semnificativă în cercetările asupra trupului uman. Folosirea ulterioară a trupului uman pentru a studia secretele corpurilor cereşti şi ale Pământul au avut şi ele o mare importanţă.

În manuscrisul taoist ***Fundamente ale mecanismul celest*** se spune: „Cele nouă orificii corespund cu cele nouă planete de pe cer, cu cele nouă câmpuri de pe Pământ şi cele nouă orificii din fiinţele umane." Exerciţiul pe care vrăjitorii îl învăţau acum pe Liping nu lucrează cu cele nouă deschideri luminoase majore din trupul uman, ci cu cele nouă deschideri oculte din vârful capului.

Prezenţa acestor deschideri este ilustrată în ***Diagrame pentru cultivarea realizării***, publicată recent: există o sferă mare pe capul practicantului, în interiorul căreia sunt ordonate nouă sfere mai mici. Când cultivarea atinge un anumit nivel, în cap se deschide un orificiu, cunoscută sub numele de camera nirvana. Există o altă cameră în cadrul camerei nirvana, cu nouă deschideri pe circumferinţa unui mare punct de lumină; prin clarviziune este posibil să observi nouă mici puncte de lumină rotindu-se în jurul unui mare punct de lumină. Marele punct de lumină corespunde soarelui; cele nouă mici puncte luminoase corespund celor nouă planete. Această mică secţiune a capului formează astfel o versiune în miniatură a sistemului nostru solar. Acesta este unul dintre cele mai valoroase aspecte ale relaţiei de corespondenţă dintre corpul uman şi corpurile cereşti revelat de metodele de cultivare taoiste. Această descoperire ştiinţifică făcută de taoişti nu a primit încă recunoaştere deplină nici până în zilele noastre, de parcă nimeni nu a efectuat cercetări corespunzătoare, lăsând astfel o prăpastie enormă între taoism şi ştiinţă. De exemplu, alchimia externă taoistă a fost recunoscută de ştiinţă ca reprezentând începuturile chimiei şi a fost acceptată ca atare de chimişti şi alţi oameni de ştiinţă. Dar această acceptare s-a limitat la acest unic punct; ştiinţa modernă are puţin de oferit în legătură cu întrebări precum: „Sunt importante cercetările ulterioare asupra alchimiei?" sau „Elixirul alchimic este folositor corpului uman?"

De asemenea, în observarea astronomică, ştiinţa şi-a urmat propria cale, fără să acorde nicio atenţie altor metode de cercetare a corpurilor cereşti, precum metoda taoistă. Prin cultivarea corpului uman, taoiştii au descoperit încă de la început că există nouă planete;

ştiinţa, în schimb, a recunoscut acest fapt doar după invenţia unor noi aparate de măsurat.

După ce Uranus a fost descoperit cu ajutorul telescopului, oamenii au început să-i studieze orbita. După o perioadă de observare s-a descoperit că orbita lui Uranus în jurul soarelui se îndepărtează de la cursul său aşteptat; orbita reală şi orbita calculată teoretic nu se potrivesc. Se mişca mai încet după 1822 decât înainte de 1822; aceasta a făcut oamenii să presupună că ar putea exista o altă planetă dincolo de Uranus care exercită o atracţie gravitaţională asupra sa. După ce au făcut observaţii mai detaliate asupra orbitei lui Uranus, bazate pe legile orbitale ce guvernează alte planete, ei au descoperit în final planeta Neptun, pe 22 septembrie 1846.

Cele mai puternice influenţe stelare şi planetare asupra corpului uman sunt desigur cele ale soarelui, lunii şi Pământului. Se poate spune că Pământul şi-a lăsat reflecţia asupra trupului uman; dar numai cei cultivaţi pot înţelege cu adevărat ce înseamnă aceasta.

India este o altă ţară cu o cultură străveche; de-a lungul timpurilor au existat şi acolo oameni care au cultivat rafinarea. Ei au propriile lor teorii şi metode de cultivare, cea mai renumită fiind Yoga. Este interesant de observat că atât Yoga indiană cât şi igiena taoistă chineză folosesc teoria uniunii Naturii şi umanităţii pentru a cultiva trupul uman. Există şi câteva puncte în comun în metodele lor practice şi procesele lor efective. Deoarece India şi China sunt situate pe diferite latitudini ale Pământului, există o diferenţă între „ecuator” sau „linia centrului” corpului uman descoperită prin cultivarea în cele două climate.

Taoiştii privesc Pământul ca un univers, şi ei privesc şi trupul uman ca un univers. Aşa cum Pământul are meridiane longitudinale şi paralele latitudinale, corpul uman are şi el meridiane longitudinale şi paralele latitudinale. A fost ridicată deja problema „punctelor de acupunctură" de pe meridianele şi paralelele Pământului; aceasta constituie ea însăşi o realizare importantă în domeniul teoretic. Teoria chineză şi folosirea meridianelor longitudinale în corpul uman sunt cunoscute în întreaga lume, dar teoria şi practica latitudinilor corpului uman a fost mult timp ţinută în secret de taoişti, complet ascunsă lumii.

Când l-am vizitat prima oară pe Maestrul Wang Liping el ne-a povestit despre existenţa latitudinilor corpului uman. Acest fenomen cu siguranţă va provoca interesul şi atenţia oamenilor din întreaga lume, iar cercetările cu privire la misterele corpului uman ar trebui să facă o evoluţie importantă.

Pământul are o linie centrală, ecuatorul; corpul uman are şi el o linie centrală. Taoiştii împart corpul uman în trei segmente generatoare de elixir, care sunt câmpul de elixir superior, median şi inferior, despre care toată lumea vorbeşte. Oamenii ce fac exerciţii de meditaţie ştiu, în general, că câmpul inferior de elixir se află în abdomenul inferior, dedesubtul ombilicului, dar nu-i pot determina cu precizie locaţia exactă. De-a lungul vremurilor, şi practicanţii taoişti au oferit numeroase explicaţii diferite privitoare la acest punct. Concluzia la care a ajuns Maestrul Wang Liping prin experienţa sa personală în antrenament este că locaţia exactă a câmpului inferior de elixir în corpul uman variază conform locaţiei geografice a individului. La chinezi, el se află la 1,2 – 1,5 inci (aproximativ 3,8 cm) dedesubtul ombilicului; la oamenii ce trăiesc mai aproape de ecuator, câmpul

inferior de elixir este mai apropiat de ombilic; pe când la oamenii ce trăiesc mai departe de ecuator, câmpul inferior de elixir este situat mai departe de ombilic.

Extinzând această similitudine, corpul uman, din cap până în picioare, corespunde cu pământul de la sud la nord. Oamenii se referă în mod obişnuit la nord ca fiind deasupra şi la sud ca fiind dedesubt. De ce relaţia de corespondenţă dintre Pământ şi corpul uman este inversă? Maestrul Wang Liping spune că atunci când oamenii se află în uterul mamei poziţia normală este de fapt cu capul în jos, cu trupul deasupra, corespunzând exact Pământului ce are sudul dedesubt şi nordul deasupra.

De ce pun taoiştii accentul pe necesitatea de a sta cu picioarele încrucişate în cultivarea rafinării, şi de ce postura lotus complet este considerată a fi cea mai bună? Practicanţii trebuie să imite poziţia fătului în uterul mamei, cu toate orificiile şi trecătorile inferioare închise, cu deschiderile luminoase fără să piardă energie, facilitând astfel dezvoltarea „respiraţiei embrionare" sau „respiraţiei uterine", ca şi curăţarea acestei a zecea deschideri situate în regiunea ombilicală.

Un altă funcţie importantă este că această cultivare în postura cu picioarele încrucişate poate permite practicantul să simtă existenţa longitudinilor şi latitudinilor din corpul uman. Taoiştii spun: „Nouă ani cu faţa la perete, maturizare în zece ani; doi ani de îmbăiere /umplere cu lumină şi te întorci la origine", însemnând că ei folosesc de douăsprezece ori durata timpului petrecut în uter pentru a purifica energia originară care se epuizează în continuu în condiţiile temporale, astfel încât să obţină efectul special al igienei taoiste.

Lao-tzu spune: „Cultivând vitalitatea şi conştiinţa, cuprinzându-le ca una, le poţi oare împiedica să se despartă? Concentrând energia, făcând-o suplă, poţi fi ca un nou-născut?" Reîntinerirea este unul din scopurile igienei taoiste. Când oamenii îmbătrânesc nu se mai pot întoarce în întregime în stadiul prunciei, dar este posibil să cultive unele din trăsăturile speciale ale stării de nou-născut. Una din aceste trăsături speciale este setul complet de meridiane longitudinale şi paralele latitudinale de pe trupul unui nou născut.

Existenţa meridianelor longitudinale este un fapt cunoscut acum în întreaga lume, deşi oamenii obişnuiţi nu le pot vedea, chiar folosind instrumente ştiinţifice şi metode ale ştiinţei medicale vestice. Doar folosind metode de lucru intern este posibil să vezi meridianele longitudinale pe corpul unei fiinţe umane vii, cu ajutorul ochiului ceresc.

Există, de asemenea, în corpul uman şi paralele latitudinale; împreună cu meridianele longitudinale, ele formează sistemul total de canale energetice şi linii de energie din corpul uman. Existenţa paralelelor latitudinale este un secret antic; chiar printre oamenii ce practică rafinarea sunt puţini ce cunosc prezenţa acestor paralele. O dată ce prezenţa lor este cunoscută, totuşi, modelul ordinii punctelor de acupunctură devine clar dintr-o dată; este apoi posibil să memorezi rapid sutele de puncte care deja au fost descoperite şi să găseşti locaţiile şi funcţiile punctelor încă nemarcate.

Misiunea istorică a taoismului a fost să caute secretele corpului uman, secretele corpurilor cereşti şi secretele relaţiei dintre rasa umană şi Natură prin această metodă de cultivare şi rafinare a corpului uman.

Ajungând în acest stadiu avansat în practica ***Celor trei exerciţii ale nemuritorilor*** sub îndrumarea celor trei bătrâni vrăjitori, sarcina lui Wang Liping era exact sarcina tuturor oamenilor de ştiinţă din lume, deşi printr-o metodologie diferită, mergând pe o cale diferită.

Conform Maestrului Wang Liping, există multe idei şi descoperiri în taoism care îi pot inspira profund pe oameni şi pot fi extrem de benefice evoluţiei rasei umane. Există, de fapt, prea multe asemenea lucruri pentru a le menţiona măcar.

După cum am menţionat anterior, planul Pământului şi cel al corpului uman se potrivesc unul cu celălalt, cu Polul Sud corespunzând capului uman. Taoiştii ştiau de demult că Polul Sud este un loc cu o valoare deosebită. Oamenii au descoperit continentul Antarctica în anii 1830. Aproximativ în acelaşi timp, oamenii au început studii profunde referitoare la funcţionarea creierului, care treptat s-a transformat în Vest în psihologie. În viziunea Maestrului Wang Liping, aceasta nu a fost o coincidenţă întâmplătoare.

Iată ceva şi mai extraordinar. În decursul antrenamentului său, Maestrul Wang Liping a descoperit că există unele canale energetice în corp care nu sunt complete. Unele au început dar nu au sfârşit, sau nici început nici sfârşit; ele dispar treptat în mod subtil după ce s-au extins într-un anume loc. Taoiştii Porţii Dragonului le numesc „canale terminale”. Corpul uman are, de asemenea, şi „deschideri ale morţii” şi „deschideri interzise” a căror locaţie precisă poate fi determinată doar prin puterea lucrului intern. Există o problemă cu aceste „canale terminale”, în sensul că dacă un punct mort sau un punct interzis este deranjat, acest lucru

poate produce boli grave, sau în cazuri severe chiar moartea.

Are şi Pământul „canale terminale" şi „deschideri ale morţii" asemănătoare? Când facem referire la "deschideri ale morţii" în ce priveşte Pământul, oamenii se gândesc în mod natural la renumitul Triunghi al Bermudelor. Situat la intersecţia Oceanului Atlantic cu Marea Caraibelor, acesta este un loc unde avioane şi vapoare dispar întotdeauna în mod misterios, astfel că oamenii îl numesc Triunghiul Terorii. Din punctul de vedere al teoriei Maestrului Wang Liping, teoria corespondenţei dintre corpul uman şi planeta noastră, Triunghiul Bermudelor corespunde cu ceea ce în corpul uman ar constitui un „canal terminal" sau o „gaură a morţii".

Canalele terminale şi găurile morţii din corpul uman nu sunt întotdeauna deschise sau închise, deci este verosimil ca Triunghiul Bermudelor să aibă momente în care este deschis şi momente când este închis. Deci, când această „gaură a morţii" a Pământului din Triunghiul Bermudelor este deschisă, orice persoană sau vehicul care o traversează cu greu se mai întoarce. Cât despre momentele în care găurile morţii de pe Pământ sunt închise sau deschise, trebuie să existe un model care urmează unele legi naturale. Pentru a descoperi acest lucru este necesar să studiem mecanismele operaţionale ale Pământului însuşi, şi nu să-l tratăm ca şi când ar fi un obiect inert, ci studiind planeta ca un microcosmos viu. Aici, teoria paralelelor longitudinale şi a meridianelor latitudinale din corpul uman poate oferi un cadru teoretic edificator pentru studiul longitudinilor şi latitudinilor Pământului. Este de asemenea necesar studiul Pământului în contextul acestui sistem solar, pentru a descoperi interrelaţiile

orbitei Pământului cu alte planete dinăuntrul şi dinafara acestui sistem solar. Din nou, teoriile taoiste ale unităţii Naturii şi umanităţii şi corespondenţei Naturii cu umanitatea conţin înţelesuri extrem de relevante.

Potrivit stării elevate de rafinare, este posibilă descoperirea a ceva nou, chiar a unor canale terminale şi deschideri ale morţii mai puţin cunoscute.

ꕥ

Ajungând în acest moment al lucrării lor, autorii acestei biografii l-au vizitat din nou pe Maestrul Wang Liping. La acea vreme maestrul se afla chiar în mijlocul unui curs de arte ale igienei taoiste, la care participau mai mult de o mie patru sute de persoane. Trecând direct la subiect, am descris un cerc cu diametrul de un inci (aproximativ 2,5 cm) în regiunea unui punct din spatele taliei cunoscut sub denumirea de „poarta vieţii" sau „poarta destinului" şi i-am pus Maestrului Wang Liping întrebarea dacă nu cumva cel puţin o deschidere a morţii sau gaură a morţii se află acolo.

Luat uşor prin surprindere, Maestrul Wang Liping spuse: „Cum aţi ştiut aceasta?"

„Ne-am dat seama privind Pământul". În timp ce scriam acest capitol, am pus un glob în faţa noastră, punând stiloul jos din când în când pentru a privi globul, pentru a stimula gândirea creativă. Am continuat explicând acest proces maestrului, încă plin de entuziasmul descoperirii.

Conform Maestrului Wang Liping, în uter oamenii îşi extrag hrana din placentă prin ombilic, deci ombilicul este punctul în care hrana este asigurată. Astfel că

trebuie să existe un ombilic similar al Pământului în care hrana este asigurată pentru Pământ.

Wang Liping ne spuse că atunci când era tânăr, profesorul său senior i-a spus că dacă cineva merge direct către sud din câmpia centrală a Chinei, există o linie prin care poate găsi punctul în care Pământul este asigurat cu hrană. Auzind aceasta, ne-am gândit imediat la vastele rezerve de petrol din Orientul Mijlociu; ar putea fi acesta punctul de alimentare al Pământului? În corpul uman, ombilicul este direct opus regiunii „porţii destinului" din spatele taliei; în termenii „liniilor de lucru intern", linia dintre ombilic şi poarta destinului este numită „linia conservării vieţii". Deci cui îi corespunde Orientul Mijlociu? Întorcând globul, spre uimirea noastră am descoperit că, longitudinal şi latitudinal, Orientul Mijlociu corespunde esenţialmente Triunghiului Bermudelor.

Ar putea avea aceste două regiuni vreun fel de conexiune misterioasă? Triunghiul Bermudelor reprezintă un punct al morţii pe Pământ, deci dacă corpul uman are o profundă relaţie cu Pământul, înseamnă că trebuie să existe cel puţin o deschidere a morţii în regiunea porţii destinului din corpul uman.

Maestrul Wang Liping făcu un desen şi explică faptul că cele nouă deschideri ale morţii din corpul uman sunt toate concentrate în regiunea porţii destinului şi sunt ordonate într-un model de nouă camere. Din această cunoaştere s-ar putea deduce că punctele morţii de pe Pământ trebuie să acopere o zonă chiar mai largă decât cea a deja descoperitului Triunghi al Bermudelor.

Revenind la povestea noastră, la acest moment al antrenamentului, Wang Liping se afla în procesul de cultivare a exerciţiilor nemuririi pământene, cel de-al doilea din ***Cele trei exerciţii ale nemuritorilor***, sub îndrumarea celor trei bătrâni vrăjitori.

Cele trei exerciţii ale nemuritorilor reprezintă o versiune mai concretă şi sistematizată a ***Învăţăturii supreme a Nestematelor Spirituale***, întemeiată de Fondatorul Maestru Chongyang pe baza lucrării mai vechi. ***Cele trei exerciţii ale nemuritorilor*** constau în trei vehicule, zece stadii şi patruzeci şi cinci de părţi, după cum urmează:

A. Vehicolul inferior, exerciţii pentru nemurirea umană constau în patru metode pentru sănătate (prosperitate) şi extindere a duratei de viaţă.

I. Cuplarea yin-ului cu yang-ul

1. Embrionul yang şi respiraţia yin
2. Adevărata respiraţie embrionară
3. Împerecherea apei şi focului

II. Adunarea şi dispersarea apei şi focului

1. Unitatea absolută conţinând adevărata energie
2. Rafinarea fizică minoră
3. Inocenţa naturală, maturitatea naturală

III. Împerecherea Tigrului şi Dragonului

1. Colectarea elixirului întăritor

2. Hrănirea nemuritorului embrionar

3. Stabilizarea apei şi focului

4. Întâlnirea adevăratului soţ şi adevăratei soţii

5. Împerecherea energiei fără schimb fizic

IV. Pregătirea şi rafinarea elixirului medicinal

1. Procesul aprinderii focului

2. Ciclul minor

3. Procesul ciclic de aprindere

4. Colectarea spiritului pentru a hrăni energia

5. Colectarea energiei pentru a hrăni spiritul

6. Rafinarea yang-ului pentru a hrăni spiritul

B. Vehiculul mijlociu, exerciţii pentru nemurirea pământeană, constau în trei metode de a trăi mult fără a muri:

I. Cristalul auriu zburător în lateral

1. Recâştigarea vitalităţii pentru a întări creierul

2. Pornirea morii de apă

3. Împerecherea Tigrului şi Dragonului

4. Extragerea plumbului şi adăugarea mercurului

5. Reîntinerirea

II. Elixirul întăritor din lichid de jad

1. Talismanul din lichid de jad pentru rafinarea trupului

2. Îmbăierea/umplerea cu lumină a nemu-ritorului embrionar

3. Efectul întăritor minor al elixirului

4. Efectul întăritor major al elixirului

5. Elixirul celor şapte reversii

6. Elixirul celor nouă transmutări

III. Elixirul întăritor din lichid auriu

1. Talismanul din lichid auriu pentru rafinarea trupului

2. Pornirea focului pentru a arde trupul

3. Florile de aur şi picăturile de jad

4. Stabilizarea majoră

5. Alchimia materială

C. Vehiculul superior, exerciţii pentru nemurirea cerească, constau în trei metode de transcendere a ordinarului şi intrare în sacru.

I. Întoarcerea la sursă şi rafinarea energiei

1. Transcenderea internă

2. Rafinarea energiei pentru a desăvârşi corpul

3. Elixirul auriu violet

4. Rafinarea spiritului yang

5. Adunarea celor trei flori pe vârf

II. Contemplarea interioară şi schimbul

1. Concentrarea spiritului yang

2. Aprinderea focului ceresc

3. A renunţa la ce-i nemuritor pentru ce-i obişnuit

4. Paradisul în lume şi în cer

III. Transcenderea eliberării şi a replicării formei fizice

1. Intrarea şi ieşirea din replica corpului

2. Nemuritorul spiritual abandonează substanţa

3. Transcenderea ordinarului pentru a intra în sacru

La nivelul antrenamentului bazat pe tărâmul triplu al cerului, pământului şi umanităţii, Wang Liping a realizat prin experienţă relaţia profundă dintre rasa umană şi Natură, căutând secretele trupului uman şi ale universului. Cufundându-şi întregul corp şi întreaga minte în antrenament, el experimentă tărâmuri de percepţie imposibil de descris în cuvinte, descifrând misterele cerului, pământului şi umanităţii.

Gândirea noastră trebuie şi ea să se ridice un pas mai sus şi să se aşeze pe un nivel mai ridicat pentru a înţelege relaţia dintre fiinţele umane şi univers.

În mod obişnuit, oamenii spun că Pământul este mama noastră, dar dacă prin aceasta se înţelege doar că Pământul ne dă viaţă şi ne hrăneşte, nu prea este o afirmaţie adecvată. Pământul şi universul au cultivat umanitatea cu formele şi imaginile lor; o fiinţă umană este un Pământ în miniatură şi un univers în miniatură. Misterele corpului uman, misterele Pământului şi misterele universului trebuie înţelese din acest punct de vedere; şi din acest unghi trebuie să reflectăm asupra relaţiei dintre noi, Pământ şi univers.

Dezvoltarea noastră tehnologică nu ar trebui îndreptată către extinderea nesfârşită a dorinţelor senzuale umane, nu ar trebui să folosească metodologie ce exploatează şi epuizează resursele naturale, iar preţul nu ar trebui să fie distrugerea echilibrului în interdependenţa dintre umanitate şi Natură. Rasa umană este cea mai inteligentă dintre creaturi; umanitatea este administratorul lumii, şi totuşi nu este umanitatea. Adică, administratorii lumii sunt oamenii cu raţiune şi sensibilitate, nu cei iraţionali şi insensibili. Prin „raţiune" înţelegem o recunoaştere profundă a Naturii şi a universului. Iar prin „sensibilitate" ne referim la o profundă sensibilitate către univers.

Locul umanităţii în univers impune faptul că există lucruri ce trebuie făcute şi lucruri ce nu trebuie făcute; există ceea ce ar trebui să fie luat şi ceea ce nu ar trebui să fie luat, ceea ce ar trebui să fie susţinut şi ceea ce ar trebui să fie împiedicat. Urmând ceea ce este benefic şi evitând ceea ce este nociv, noi punem accent pe comuniune, integrare, armonie şi echilibru. Iar acestea nu ar trebui să fie extreme ireconciliabile, care ar distruge fundaţia existenţei şi evoluţiei umane.

Corpul uman este un univers în miniatură, un macrocosmos. În corpul uman sunt înregistrate informaţii despre univers, ca şi informaţii despre evoluţia omenirii şi societăţii umane.

Într-o zi, cei trei bătrâni vrăjitori îi spuseră lui Liping ceva interesant despre informaţiile înregistrate în corpul uman. Ei vorbiră despre renumita carte de prezicere ***Hărţi imprimate pe spate***. Conform taoiştilor, numele „imprimate pe spate" vine din practica citirii informaţiilor înregistrate în corpul uman.

În timpul dinastiei Tang (619 – 906) au existat doi matematicieni, Li Chunfeng şi Yuan Tianwang. În tinereţe Li Chunfeng stăpânise tot felul de subiecte şi fusese expert în ştiinţa întocmirii calendarului. El a fost numit astronom regal pe vremea Împăratului Taizong (627 – 650). Previziunile sale se dovedeau adevărate cu regularitate. În privinţa lui Yuan Tianwang, el era un fizionomist expert, capabil să descifreze cu o precizie neobişnuită caracterul oamenilor după trăsături. Li şi Yuan au colaborat pentru a face hărţi previzionale care prevesteau înflorirea şi prăbuşirea dinastiilor şi schimbarea vremurilor. Ele se numesc ***Hărţi imprimate pe spate***. Li şi Yuan au văzut lucruri unul pe spatele celuilalt; observând informaţia de pe spatele lor, ei au calculat evenimentele majore. Li şi Yuan au unit descoperirile lor, au coordonat această informaţie cu şaizeci şi patru hexagrame realizate din opt trigrame şi au construit şaizeci de profeţii diagramatice conform cu o ordine temporală. În aceasta constă populara carte ***Hărţi imprimate pe spate***.

Structura de bază a lucrării ***Hărţi imprimate pe spate*** constă în şaizeci de secţiuni, fiecare conţinând un simbol hexagramal, o diagramă, o profeţie şi un vers.

Profeţiile şi versurile sunt încifrate, iar diagramele şi simbolurile sunt misterioase, oferind oamenilor senzaţia de amestec nedesluşit între real şi ireal.

În realitate, cartea reprezintă un manual de previzionare, pentru prevestirea evenimentelor viitoare. În plus, există mai multe variante ale lucrării ***Hărţi imprimate pe spate***; versiunea compusă de Li şi Yuan se referă la descifrarea tendinţelor şi evenimentelor din societate. Cartea folosită de către bătrânii vrăjitori pentru a-şi localiza succesorul a fost ***Hărţi imprimate pe spate*** transmisă din generaţie în generaţie de către Transmiţătorii din cadrul grupării taoiste a Porţii Dragonului. În teorie este posibil să-ţi faci „Hărţi imprimate pe spate" şi în alte domenii, dar conţinutul ar fi diferit, iar unele ar fi la un nivel mai înalt decât altele.

În procesul antrenării corpului uman, taoiştii sunt foarte minuţioşi în investigarea fiecărei părţi a corpului uman. Informaţiile pe care taoiştii le văd în diferite părţi ale corpului nu indică doar boală şi schimbări în organele interne şi în traseele corpurilor cereşti; ele conţin şi informaţii despre evoluţia societăţii.

Cartea ***Hărţi imprimate pe spate*** pe care bătrânii vrăjitori l-au pus pe Liping să o studieze păstrează informaţii găsite pe spate. Aceste informaţii se referă nu numai la trecut, ci şi la viitor. În ochii unei persoane obişnuite, totuşi, există doar structura fizică a spatelui; nicio informaţie mai subtilă nu este vizibilă. Doar cei înalt cultivaţi prin lucrul intern pot vedea pe spatele persoanelor ceea ce alţii nu pot percepe.

Pentru a-şi localiza succesorul, bătrânii vrăjitori folosiseră o copie a ***Hărţi imprimate pe spate*** care fusese transmisă din generaţie în generaţie de către

Transmiţătorii din cadrul grupării Porţii Dragonului aparţinând de taoismul Realităţii Complete.

Cartea ***Hărţi imprimate pe spate*** realizată de Li Chunfeng şi Yuan Tianwang este un „secret de stat" deoarece previziunile lor se referă la evenimentele majore în dezvoltarea şi evoluţia societăţii. Generaţie după generaţie de conducători au considerat ***Hărţi imprimate pe spate*** ca un secret de stat. Nu numai că oamenilor obişnuiţi nu li s-a dat voie să o vadă; chiar oficialităţi sub un anume rang nu aveau voie să citească cartea. După ce a fost interzisă, cartea a circulat încă în lume, dar puţini oameni o pot înţelege.

8

Cutreierând în cele patru direcţii

Încă înainte de a părăsi munţii, cei trei bătrâni vrăjitori ştiau din ***Hărţile imprimate pe spate*** că ţara va trece printr-o perioadă de haos. Totuşi, ei nu ştiau cât de haotice se vor dovedi a fi lucrurile.

Pe întreg cuprinsul Chinei Armata Roşie roia, ţinând ridicată în mâini micuţa carte roşie. Tot felul de atrocităţi se petreceau în numele curăţeniei totale, şi nu mai rămăsese în toată ţara niciun loc unde să te poţi ascunde. Societatea se schimbase atât de mult încât nici măcar entităţile spirituale nu puteau face nimic!

Chiar şi în munţii cei mai înalţi şi în văile cele mai adânci, locuri sacre ale nemuritorilor spirituali, rareori străbătute de paşii oamenilor, şcolile budiste şi taoiste care nu concurau cu nimeni şi nu aveau nicio dispută cu restul lumii, templele şi sanctuarele de purificare şi liniştire sufletească au fost incapabile să evite distrugerea sistematică şi „curăţirea”. Mausoleul lui Confucius a fost profanat, iar copacii din jurul său au fost culcaţi la pământ.

Brigăzile Gărzii Roşii din mai mult de o duzină de prefecturi şi oraşe au coalizat, într-o acţiune de masă, şi au ocupat Muntele Wudang, unul din cele mai sacre lăcaşuri taoiste. Mai multe mii de soldaţi ai Gărzilor Roşii purtând steaguri roşii au intrat în templul Shaolin unde a avut originea budismul Chan. Sfântul munte Omei a fost întors cu susul în jos. Mănăstirea Norului Alb din Beijing, unul din cele mai importante centre taoiste, a fost ruinată.

Preţiosul sanctuar al celor Trei Puri de pe Muntele Lao nu mai putea fi sigur. Cei trei bătrâni vrăjitori deveniră neliniştiţi şi nerăbdători. Ei îşi dădură seama că un dezastru major era iminent şi ştiau că trebuiau să se mişte repede pentru a scăpa.

Vechiul oraş unde trăia Wang Liping era şi el în fierbere. Cei trei bătrâni taoişti trăiau în munţi, către vest, evitând oraşul zgomotos. Ascunzându-şi identităţile şi părând a fi oameni obişnuiţi ei îşi ţinuseră tăinuite capacităţile neobişnuite, cu excepţia momentelor în care localnicii aveau probleme sau dureri ce necesitau ajutor. Bătrânii maeştri erau extrem de eficienţi în vindecarea bolilor prin metode neobişnuite şi câştigaseră bunăvoinţa oamenilor; dar, o dată cu schimbarea vremurilor şi ţinând seama de imprevizibilitatea sentimentelor oamenilor, acest gen de activitate putea de fapt să-i pună într-o postură vulnerabilă sau să le aducă necazuri.

De la haosul ultimilor ani ai dinastiei Qing până la conflictele dintre regii războiului, războiul de rezistenţă împotriva Japoniei şi lupta dintre naţionalişti şi comunişti, cei trei bătrâni vrăjitori trecuseră prin multe şi văzuseră multe. Dar chiar şi în vremuri de frământare au existat întotdeauna locuri liniştite pentru a scăpa de zgomotul lumii; au existat întotdeauna locuri în străvechile păduri, adânc în munte, unde oamenii se puteau ascunde şi se puteau cultiva. Fiecare din cei trei vrăjitori avea puteri spirituale extraordinare, şi chiar dacă nu erau capabili să schimbe lumea pe scară largă, erau cu siguranţă capabili să aibă grijă de ei înşişi. Dar acum vechiul lor locaş era măturat, şi chiar şi locuinţa lor sărăcăcioasă dinafara oraşului nu mai era în siguranţă.

Cu toate acestea, sarcina formării unui succesor nu fusese niciodată întreruptă timp de o mie şi o sută de

ani, chiar până în vremurile actuale, iar cei trei vrăjitori îşi asumau responsabilitatea la modul cel mai serios cu putinţă. Comorile cunoaşterii şi înţelepciunii trebuiau transmise posterităţii, astfel ca Marea Cale să poată fi propagată în viitor. Bătrânii maeştri îşi dădură seama că era timpul să plece, luându-şi învăţăcelul cu ei.

La acest moment, Wang Liping era la fel de îngrijorat ca maeştrii taoişti. Chiar de la începutul perioadei de ucenicie el fusese instruit ca să înregistreze toate întâmplările prin care trecuse şi tot ce experimentase în cursul antrenamentului său. Aceste însemnări ar fi reprezentat mai târziu o resursă de valoare pentru oameni. Literatura taoistă este un vast ocean; chiar şi Canonul taoist cuprinde mai mult de cinci mii de suluri de hârtie, din care o parte constă în principii şi metode de practică pentru igienă şi rafinare. Totuşi, aceste principii şi metode sunt deseori ascunse prin coduri simbolice încâlcite, iar regulile sunt inflexibile şi greu de lucrat cu ele.

Există, de asemenea, 3.600 de tehnici auxiliare, fiecare dintre ele având povestea sa, toate fiind dezvoltate prin acumulări din experimentări practice pe termen lung timp de generaţii succesive. Dar dacă oamenii vor studia doar aceste tehnici minore şi nu vor cunoaşte modul în care să practice învăţăturile majore, ei vor fi limitaţi la un nivel scăzut de realizare, chiar dacă vor lucra toată viaţa.

Conform vechilor tradiţii culturale, cei ce deţineau învăţături secrete le-au păstrat ca pe ochii din cap, ţinându-le doar pentru ei, astfel că foarte puţine dintre ele au fost propagate. Astfel, deşi există multe tehnici unice, foarte puţine dintre ele au fost dezvăluite publicului. Acesta este un punct slab al vechii culturi şi este un

motiv important pentru care cultura înaltă a Chinei nu a înflorit în lume pentru multă vreme.

Deşi transmisia Porţii Dragonului nu are obstacolul de a fi limitată de relaţiile de sânge ca o tradiţie de familie, ea este, cu toate acestea, limitată la transmisiuni din partea învăţătorilor, ai căror discipoli sunt în număr mic, astfel că foarte puţini oameni din afară au acces la tehnici. De când a început să studieze taoismul, Wang Liping a intenţionat să facă ceva creativ şi nou realizând o înregistrare detaliată a procesului învăţării Căii şi cultivării exerciţiilor sale, pentru a acoperi astfel omisiunile din Canonul taoist, pentru a veni în ajutorul cercetătorilor şi practicanţilor. Cu toate acestea, acum, mediul era ostil, astfel că era foarte dificil să eviţi a fi văzut ca fiind de modă veche şi era greu să împiedici ca materialul să nu fie distrus.

ଌ ଓ

Jurnalul lui Wang Liping, ce cuprindea însemnări despre practica sa taoistă, era produsul a patru ani de efort intens. Cuprinzând duzini de caiete ce conţineau zeci de mii de cuvinte, el umplea o cutie lungă de 61 cm, lată de 30,5 cm şi înaltă de 30,5 cm. Un material de primă mână extrem de valoros îl constituiau, în special, însemnările sale despre procesul şi experienţa din timpul postirii, ce includeau părţi scrise de mentorul său bazate pe observaţii, ca şi pe experienţa sa personală, şi imagini recuperate mai târziu din memorie. Acest material, obţinut cu atâta dificultate, era valoros nu doar pentru un individ, ci pentru întreaga ţară, şi chiar pentru întreaga rasă umană.

Din nefericire, tatăl lui Wang Liping fusese deja catalogat drept un „tehnocrat reacţionar”, astfel că Liping nu-şi putea ţine caietele acasă în siguranţă. Dar nu exista niciun alt loc pentru a le ascunde. Acum, că devenise imperios necesar să fugă, bătrânii vrăjitori se pregăteau deja de drum; nu puteau să ia jurnalul cu ei, astfel că îi spuseră lui Liping să ardă caietele. Vrăjitorii îi explicară că trebuie să împiedice faptul ca aceste materiale să cadă în mâinile cui nu trebuie; mai târziu, îi spuseră, va putea să le rescrie când va fi în siguranţă. Chiar dacă nu ar mai fi originale, ar putea să-şi reamintească suficient de mult pentru a da posibilitatea oamenilor să capete o înţelegere din ele.

Cu inima îndurerată, în final, Wang Liping îşi transformă caietele în cenuşă. Acum nu mai era nimic care să-l ţină înlănţuit; el se pregăti să plece alături de vrăjitori, călătorind cine ştie unde.

ଌ ଌ

Călătoria este unul din procesele necesare antrenamentului taoist; dar cea a lui Liping era oarecum diferită în intenţie de felul obişnuit de călătorie familiar celor mai mulţi oameni. Călătoria obişnuită nu reprezintă mai mult decât o schimbare a împrejurimilor şi o desfătare la vederea unor peisaje. Oamenii de cultură şi esteticienii folosesc în cea mai mare parte călătoria pentru a-şi extinde experienţa proprie: pentru a cuprinde frumuseţile Naturii şi a observa diferitele climate şi caracteristicile locale; pentru a-şi rafina sensibilităţile şi a stimula senzitivitatea. Călătoria taoistă, în schimb, are

trei obiective generale: cultivarea de sine, căutarea unor persoane realizate şi explorarea.

Cultivarea de sine înseamnă aici a folosi energiile vii ale diferiţilor munţi şi râuri din regiuni variate pentru a dezvolta adevărata energie dinăuntrul propriului trup, făcând ca lucrarea interioară să ajungă din ce în ce mai departe în tărâmurile sublimării, zi după zi.

A căuta persoane realizate înseamnă a găsi fiinţe umane din domenii ezoterice, în munţii renumiţi din diferite regiuni.

A explora înseamnă a căuta legile naturale din diferite medii şi situaţii de viaţă pentru a descoperi cum să supravieţuieşti.

Taoiştii nu pleacă în călătorie până ce nu au atins un anumit grad de realizare. Aceasta arată cât de important este locul pe care îl ocupă călătoria în antrenamentul taoist.

Observarea taoistă a lumii naturale este extrem de minuţioasă şi detaliată; este pătrunsă cu un anume tip de filozofie, doctrina unităţii Naturii şi umanităţii. Schimbările din cer şi pământ sunt conectate intim cu schimbările din corpul uman. Totuşi, doar persoanele cu o înaltă realizare sunt capabile să simtă schimbările subtile din lumea exterioară în propriile lor trupuri.

ꕥ

În acel moment, plecarea bătrânilor vrăjitori împreună cu tânărul lor ucenic devenise inevitabilă; deoarece cursul natural al evenimentelor ajunsese în acest punct, tot ce puteau face cei patru taoişti era să se

adapteze. Deşi Wang Liping nu era atât de realizat precum bătrânii maeştrii, era tânăr şi devenise deja „un mort viu", astfel că ar fi fost ceva pozitiv pentru dezvoltarea sa să treacă prin asemenea vitregii ale sorţii.

Din câte se pot spune din însemnările scrise, cultura chineză a existat de mii de ani, iar principala sa componentă este, evident, cultura taoistă. Totuşi, în timpul lungii perioade de feudalism, esenţa culturii taoiste a fost în mod oficial suprimată de nenumărate ori. De ce? Deoarece taoiştii ştiau prea multe despre cer, pământ şi rasa umană, astfel că erau greu de dominat.

Când dinastia Qin (Ch'in) a unificat China (în secolul al treilea î.Hr.), mai întâi a unificat cultura chineză. Toate povestirile şi documentele care nu erau scrise de oficiali ai acestei dinastii au fost arse, savanţii au fost suprimaţi, cărţile au fost distruse. Tot ce a mai rămas erau cărţi despre medicină, divinaţie şi silvicultură. Oricine dorea să studieze trebuia să fie instruit de un oficial guvernamental. Această idee de a transforma oficialii guvernamentali în educatori a fost o invenţie semnificativă, iar de atunci a fost adoptată de către conducători.

Există un fenomen caracteristic notabil în dezvoltarea culturii chineze. După cum se cunoaşte, orice obiect ce există în spaţiu trebuie să aibă şi latitudine, dacă are longitudine. Corpul uman are şi el longitudini şi latitudini, după cum am spus mai devreme. Aceste cărţi străvechi aveau şi ele longitudini şi latitudini; doar cărţile longitudinale au supravieţuit, în timp ce cărţile latitudinale s-au pierdut. Aceasta s-a întâmplat deoarece, după ce împăratul dinastiei Qin a ars cărţile, dinastia Han ce a urmat preţuia doar confucianismul, astfel că clasicii confucianişti „longitudinali" au fost păstraţi, în timp ce

cărţile „latitudinale” bazate pe gândirea taoistă au înflorit în rândul populaţiei. Toate aceste cărţi latitudinale se ocupau de punctele strategice ale cerului, pământului şi omenirii; iar acestea erau supuse interdicţiilor guvernamentale.

Fenomene similare au continuat să apară de-a lungul istoriei. Din punctul de vedere al clasei conducătoare, era prea periculos să permiţi ţăranilor să obţină cunoştinţe de astronomie, geografie, calcule, ştiinţă militară. Asemenea cărţi ar putea cu greu fi numite superstiţioase; conducătorii feudali ştiau la ce se referă ele, şi aveau propriile lor motive pentru a interzice asemenea cărţi.

Un exemplu notabil în acest sens este interzicerea ***Hărţilor imprimate pe spate***, menţionate mai devreme. La origine un manual de previzionare, această carte a reprezentat un secret de stat; era inaccesibilă nu doar ţăranilor, ci şi oficialităţilor sub un anume rang. În cele din urmă, într-un fel a ajuns şi la populaţie, şi în ciuda interzicerilor oficiale oamenii au continuat să păstreze copii secrete. Când Zhao Pu, primul ministru al întâiului împărat al dinastiei Song a făcut un memoriu despre această problemă, împăratul i-a răspuns: „Nu este nevoie să înmulţim prohibiţiile şi interdicţiile. Doar strică ordinea interioară a cărţii.”

Mai târziu, când aceste copii stricate au circulat în societate, cu cât cartea era citită mai mult, cu atât confuzia creştea. Astfel, chiar dacă toată lumea cunoştea importanţa ***Hărţilor imprimate pe spate***, foarte puţini oameni înţelegeau cu adevărat conţinutul său.

Un alt exemplu este cazul lui Liu Ji, general remarcabil din timpul dinastiei Ming. Priceput în astronomie, ştiinţa militară şi calcule, Liu l-a ajutat pe

fondatorul dinastiei Ming să smulgă China înapoi din mâinile hanilor mongoli. El a proiectat şi oraşul capitală extins. Pe patul de moarte, Liu i-a ordonat fiului său să predea guvernului toate cărţile sale de astronomie. Exista de fapt şi un edict imperial ce interzicea oamenilor să păstreze asemenea cărţi, studiul particular al astronomiei fiind prohibit. Aceasta arată că aceste cărţile taoiste nu erau lucruri superstiţioase fără valoare.

Astfel că aceste comori ale culturii taoiste au fost în mod repetat suprimate datorită schimbărilor politice, de-a lungul vremurilor. Un număr relativ mic de texte au supravieţuit, transmise de diferite linii descendente şi tăinuite în peşteri secrete, adânc în munţi. Este ca un secret transmis în familie, de fapt o metodă de păstrare a culturii, făcută astfel din lipsa unor alternative posibile. Este lăudabil că esenţa culturii chineze a fost păstrată şi transmisă în acest mod, sub acest aspect; dar este şi lamentabil că transmiterea şi dezvoltarea culturii chineze au fost constrânse puternic în acest mod.

În acest moment al poveştii noastre am ajuns către sfârşitul anilor ’60, când un imens val de distrugere culturală a înghiţit întreaga Chină. Inimile celor trei vrăjitori şi a tânărului lor ucenic erau pline de o tristeţe fără limite.

Cei patru taoişti plecară într-o noapte, foarte târziu, pe un vânt rece şi tăios, o noapte cu un cer acoperit de nori întunecaţi. După ce şi-au prezentat omagiile, în mod simbolic, adepţilor spirituali ai cerului şi pământului, ascunzând plăcile memoriale ale străbunilor lor spirituali şi adunându-şi celelalte lucruri, ei plecară în secret, în adâncul nopţii, luând cu ei doar lucruri de strictă necesitate.

Marele maestru în vârstă de optzeci şi şase de ani, Călătorul Infinitului, puternic şi iute de picior, preluă conducerea. Călătorul Liniştii Pure şi Călătorul Vidului Pur îl urmau, împreună cu Wang Liping. Împreună, cei patru dispărură în întuneric, către necunoscut.

Învăţătorii şi discipolul lor înaintau fără să se oprească. Folosind tehnicile de mers taoiste, cei trei bătrâni vrăjitori mergeau atât de repede încât Wang Liping, în ciuda tinereţii sale, abia putea să ţină pasul cu ei.

Văzându-l pe tânăr cu respiraţia întretăiată bătrânii se opriră şi îi spuseră să meargă singur, în timp ce ei se vor odihni. Îi spuseră să-i aştepte peste circa două ore sub un copac înalt undeva pe drum. Înainte să termine de vorbit, bătrânii vrăjitori se întinseseră deja.

Închipuindu-şi că marele maestru şi cei doi mentori erau, la urma urmei, bărbaţi în vârstă, Wang Liping se gândi că putea totuşi să-i lase să se odihnească în timp ce el avea să meargă să-i aştepte mai jos, pe drum. Călătorind cu paşi rapizi în întuneric, în două ore Liping acoperise mai mult de zece mile, când văzu un copac uriaş pe o coastă de deal.

Mergând drept către copac, când se pregătea să se aşeze pentru a se odihni puţin, Liping auzi, pe neaşteptate, un hohot de râs: „Puturosule! Noi trei ne odihnim aici de ceva vreme!”. Dintr-o dată, Liping se simţi ruşinat şi stânjenit. Erau cei trei vrăjitori!

După ce îl puse să se aşeze, Călătorul Liniştii Pure îi spuse: „Pentru a călători prin ţară este absolut necesar să cultivi lucrul referitor la mers. Altfel vei pierde timp şi energie atunci când mergi. În felul în care mergi

tu, oricine ar fi complet epuizat sau incapabil să continue după ce a traversat abia câţiva munţi.

Deşi acest mers reprezintă muncă externă, mai întâi trebuie să ai o fundaţie practică autentică în munca internă, astfel încât să poţi folosi atenţia şi gândul pentru a-ţi ridica trupul ca să fie uşor precum o pană. Doar atunci te poţi mişca repede ca fulgerul atunci când trebuie să te deplasezi. Adaugă munca de echilibrare şi circulaţia naturală pe care deja le-ai învăţat; apoi, cu fiecare cincisprezece, douăzeci şi şaizeci de kilometri pe care îi parcurgi, te aşezi pentru o vreme, îţi odihneşti picioarele, îţi relaxezi muşchii, îţi circuli energia şi îţi cultivi spiritul. În acest fel poţi continua să mergi fără să oboseşti". Călătorul Liniştii Pure îl învăţă pe Liping unele tehnici concrete, pe care Liping le preluă pentru a le practica din ce în ce mai mult pe drum, pe măsură ce înaintau, învăţând treptat arta mersului.

Mentorul îl învăţă pe Liping şi metode de determinare a direcţiei şi locaţiei. Când lucrezi la nivelul vehiculului inferior, determini direcţia raportându-te la lună şi stele, şi determini locaţia raportându-te la caracteristicile peisajului, precum munţi, râuri, stânci, copaci, case şi altele.

Când lucrezi la nivelul vehiculului mijlociu, este posibil să determini direcţia şi locaţia chiar şi într-o noapte foarte întunecată; metoda implică activarea ciclului minor în interiorul corpului, în timp ce te odihneşti, pentru a localiza poziţia lunii, apoi deschiderea ochiului ceresc şi examinarea peisajului în toate direcţiile pentru a determina locaţia.

Când ajungi la nivelul vehiculului superior, nimic din toate acestea nu mai este necesar; trebuie doar să-ţi

urmezi intuiţia, care nu este altceva decât spiritul tău originar.

Mai mult, aceste trei nivele ale cerului, pământului şi umanităţii se referă la toate fenomenele şi toate fiinţele. Cu cât urci mai mult, cu atât metodologia devine mai profundă, şi totuşi mai simplă în structură. Acesta este motivul pentru care se spune că Calea este de o simplitate naturală.

În acest caz, scopul călătoriei a fost evitarea calamităţii şi haosului, doar pentru a găsi pacea şi siguranţa. Pe tot parcursul drumului, ori de câte ori apărea o ocazie, cei trei vrăjitori îl învăţau pe Liping un exerciţiu practic. În anumite ocazii când aveau şansa de a se odihni într-un loc liniştit, maeştrii îi explicau despre scrierile clasice şi îi recitau texte, mergând, pas cu pas, din ce în ce mai profund, până când Wang Liping a fost capabil să înţeleagă destul de mult din teoria taoistă.

O dată, când cei patru se odihneau, „micuţa carte roşie" a lui Wang Liping alunecă de pe căciula sa, iar el nu o ridică. Mentorul îi spuse: „Ai face bine să o ridici şi s-o pui la loc. Ea reprezintă acum un talisman ce-ţi protejează viaţa, un paşaport!"

Liping nu înţelese, astfel că mentorul continuă: „În cele trei tărâmuri joase toată lumea are nevoie de un talisman protector, deoarece oamenii nu-şi pot controla propriul destin şi nu sunt stăpânii lor înşişi. Noi călătorim acum în nivelul inferior al celor trei tărâmuri, astfel că trebuie să ne bizuim pe acest obiect, această micuţă carte roşie, pentru a ne tăinui. Când ai atins nivelul de mijloc al celor trei tărâmuri ai devenit stăpân pe propriul tău destin, şi atunci nu mai ai nevoie de acest «talisman protector»."

Pe măsură ce înaintau, cei trei vrăjitori şi tânărul lor ucenic evitau oraşele, îndreptându-se către satele de munte şi zonele sălbatice. Când erau însetaţi şi înfometaţi, mai întâi Wang Liping îi punea pe bătrâni să se odihnească, apoi mergea singur să caute apă de băut şi ceva de mâncare. Uneori Liping şi bătrânii maeştri se dădeau drept refugiaţi ce încercau să scape de foame, cerşind din sat în sat pentru hrană de orice fel. Când vremea devenea extrem de rece, ei găseau un loc unde să se adăpostească de vânt şi zăpadă. În acest fel, câteva luni trecură ca într-o clipă.

Într-o zi, ajungând la picioarele unui munte, cei patru călători văzură că se făcea târziu şi va începe să plouă. Marele maestru sugeră că ar trebui să găsească prin apropiere un loc unde să se aşeze. Cercetând zona, găsiră în final o micuţă aşezare de o duzină de case adăpostite sub un versant de munte.

Era un sat tăcut şi rustic; majoritatea caselor erau făcute din mormane de pietre cu acoperiş de paie. Reşedinţa districtului şi garnizoana comunei erau destul de departe, cărările montane erau greu de circulat şi foarte puţini membri ai Partidului ajungeau vreodată pe acolo. Deşi ţăranii erau şi ei membrii ai comunei, ei trăiau în familii largi, în care cei mai în vârstă aveau încă o poziţie destul de însemnată.

Exista în sat o micuţă zonă unde se afla o piatră de moară sub un copac înalt. Părea a fi un loc de adunare a comunităţii. Mergând prin sat, cei trei bătrâni vrăjitori îşi puseră bagajele pe piatra de moară şi se aşezară pentru a se odihni în timp ce Liping se învârtea prin împrejurimi. Curând, o ceată de copii începu să se adune. Puţini oameni veneau vreodată în acest sătuc

izolat de munte, astfel că apariţia acestor patru străini era un eveniment major.

Văzând sărăcia evidentă a acestui sătuc, hainele zdrenţuite ale sătenilor şi privirile înfometate ale copiilor, cei trei bătrâni taoişti fură dintr-odată înduioşaţi. Când mulţimea copiilor crescu, Călătorul Infinitului uită de oboseala drumului şi îi sugeră Călătorului Liniştii Pure că ar trebui să-l pună pe Wang Liping să facă un spectacol pentru a-i distra pe săteni.

Călătorul Liniştii Pure fu de acord, şi următorul lucru pe care îl făcu fu să bată un gong spart. Dintr-odată întreg satul fremătă - rareori se petrecea vreun eveniment captivant pe acolo. Luându-i de braţ pe bătrâni şi cărându-l pe tânăr ei se înghesuiră în jurul celor patru străini, nerăbdători să vadă ce fel de spectacol vor juca.

Călătorul Liniştii Pure făcu plecăciuni cu mâinile împreunate către toţi cei prezenţi ca un strigător de bâlci exprimând recunoştinţa pentru bunătatea lor: „Vrem să scăpăm de foamete şi nu avem nimic deosebit cu noi. Abia am învăţat câteva iscusinţe mici pentru a câştiga ceva mâncare. Astăzi vă vom prezenta un spectacol ca mulţumire pentru generozitatea voastră."

Văzându-i pe cei trei bătrâni fără adăpost la o vârstă atât de înaintată, sătenii fură plini de compătimire. Ei simţeau simpatie şi faţă de tânăr, care părea a fi băiat bun. Aceşti ţărani de la munte era oameni simpli, şi câţiva le oferiră celor patru străini locuri unde să stea şi mâncare. Călătorii taoişti, învăţătorii şi ucenicul, fură extrem de mişcaţi de ospitalitatea lor.

Fără a avea nevoie să i se spună Wang Liping se duse deja în mijloc, făcând o plecăciune adâncă şi

mulţumind tuturor pentru bunăvoinţă. Apoi luă o poziţie de vigilenţă maximă, plin de demnitate, chiar copleşitor, încât cu toţii fură uimiţi de cel pe care ei îl credeau ca fiind doar un învăţăcel tăcut. Liping începu apoi o prezentare de lovituri rapide cu picioarele şi pumnii, joc de picioare, executând o întreagă practică ce le luă privirile tuturor şi smulse ropote de aplauze.

Treptat Wang Liping încetă până deveni nemişcat; apoi, uşor, el intră într-o altă postură, cu mâinile poziţionate ca şi când ar ţine o minge, pe care începu să o rotească pe tot trupul său. În scurtă vreme păru, de fapt, că era ceva în mâinile sale; părea ca şi când ar fi de mărimea oului unei găini, strălucind, luând privirea mulţimii. Cu toţii făcură ochi mari, întrebându-se dacă vedeau ceva cu adevărat. Dar mingea de foc nu dispăru. În schimb, crescu din ce în ce mai mare, devenind din ce în ce mai frumoasă în timpul acestui proces, precum o minge colorată dansând în mâinile lui Wang Liping.

În acel moment, Liping făcu un fel de joc de picioare care nu era vizibil clar, în timp ce mingea colorată începu să înconjoare corpul. Uluiţi, sătenii izbucniră în aplauze, şi tocmai când se minunau de aceasta, îl văzură pe Wang Liping că îşi scuturã mâinile, transformând, într-un fel, mingea, în trei mingi. Acum avea câte o minge în fiecare mână, şi o a treia atârnând suspendată în faţa sa la nivelul abdomenului. Apoi cele trei mingi se învârtiră în jurul său, apărând ca o fâşie colorată înfăşurându-i corpul, făcând un sunet ca vântul şoptind. Cu toţii fură muţi de uimire şi încântare.

O clipă mai târziu, fură nouă mingi colorate ce se învârteau, încercuind întregul trup al lui Wang Liping, rotindu-se vertical şi orizontal, uluind întreaga mulţime.

Chiar şi bătrânii vrăjitori, văzând realizările lui Liping, dădură din cap şi zâmbiră imperceptibil.

Dintr-odată Wang Liping se opri, iar mingile colorate dispărură într-o clipită. Coborându-şi încet braţele dinspre piept şi deschizând ochii, Liping îşi încheie exerciţiul. Întreaga mulţime de săteni se dezlănţui. În acea zi chiar că ochii lor fuseseră deschişi!

Cititorul şi-a dat seama deja că acestea erau „sferele mentale ale celor opt trigrame" învăţate de Wang Liping de la mentorul său. Ceea ce este minunat în legătură cu aceste sfere nu este frumuseţea lor vizuală, care plăcuse sătenilor, ci funcţia lor specială.

Această funcţie este cunoscută drept „distribuirea corpului". De îndată ce apare o minge colorată, corpul a fost deja introdus înăuntru, deşi acest „corp" este invizibil. Când Wang Liping a fost văzut manevrând mingea colorată, în realitate el făcea masaj unei anumite părţi din corp.

Sferele mentale ale celor opt trigrame au o altă funcţie extraordinară, şi anume, ele pot fi folosite ca mijloace pentru a trimite impresii mentale reale pe distanţe extrem de mari. Deoarece „sinele" este în minge, mingea este o hologramă; totul din sine se află înăuntru, şi are viaţă, gând şi spiritualitate ca şi sinele. Oamenii obişnuiţi nu au cum să înţeleagă acest aspect.

„Informaţia" de care vorbesc oamenii din zilele noastre şi „impresiile reale" de care amintesc strămoşii nu reprezintă acelaşi lucru; ele nici măcar nu au acelaşi grad de realitate şi nu ar trebui confundate. Cheia aici o reprezintă cuvântul „impresie", care separă lumile însufleţite de cele neînsufleţite, şi universul celor trei tărâmuri de mijloc de cel al celor trei tărâmuri joase.

Observându-l pe acest tânăr şcolar distins efectuând asemenea trucuri, sătenii se mirară văzându-l acum într-o postură diferită.

Apoi, Călătorul Liniştii Pure veni în faţă şi efectuă un mic număr pentru a întreţine captivarea oamenilor. Spre surprinderea lor, sătenii văzură cât de puternică era tehnica sa de artă marţială. Mai mulţi tineri aduseră o piatră uriaşă şi îl întrebară pe bătrân dacă poate s-o spargă. Văzând entuziasmul sătenilor, Călătorul nu refuză. Mai întâi, el făcu câteva mişcări, îşi crescu energia combinată a organelor sale interne, iar apoi îşi coborî mâna cu forţă, cu un strigăt puternic. Crăpând cu un sunet înfundat, piatra se sparse în mai multe bucăţi. Sătenii fură uluiţi. Tinerii ce aduseseră piatra examinară mâna Călătorului, văzând că era la fel ca a unui om normal, neavând nimic neobişnuit. Acest bărbat de 76 de ani era capabil încă să uimească.

Wang Liping a fost şi el profund impresionat văzând puterea neobişnuită a mentorului său. El ştia cât de periculoase puteau fi mâinile Călătorului, deoarece, odată, cu ocazia unei sesiuni de luptă liberă, bătrânul îl lovise. În ciuda echipamentului protector pe care îl purta, tânărul Liping fusese aruncat înapoi câţiva metri, iar coastele erau rupte. Marele maestru remarcă ce noroc avusese Liping că purta un echipament de protecţie, deoarece o persoană obişnuită ar fi putut chiar muri de la o asemenea lovitură puternică.

Tinerii săteni îl înconjurară pe Călătorul Liniştii Pure, dar când un bătrân din mulţime veni în faţă, ei îi făcură loc imediat. Bătrânul spuse: „Se face târziu. Să-i lăsăm pe aceşti oameni să se odihnească şi să mănânce! Mergeţi cu toţii acasă!” Apoi se întoarse către

cei patru străini şi îi invită politicos să petreacă noaptea în hambarul brigăzii de producţie.

Clădirea era simplă, neavând în ea decât echipamente agricole, fiind destul loc de dormit. Mai mulţi copii care continuaseră să rămână pe lângă ei aduseră fân şi-l împrăştiară pe podea. Vârstnicul satului luă o lampă de pe perete şi o puse pe un stand de piatră înăuntrul camerei. Apoi se aşezară cu toţii pe fân şi începură să discute despre tot felul de lucruri.

Curând, oamenii începură să sosească, unul după altul, aducând daruri de hrană, prăjituri din orez şi supă de vegetale. Cerându-şi scuze pentru simplitatea hranei lor, vârstnicul satului îi invită pe călători să mănânce. Aceştia nu refuzară; erau zile întregi de când nu mai avuseseră o mâncare atât de bună. Ochii tânărului Liping erau deja roşii când începu să mănânce.

După o vreme câţiva oameni le trimiseră călătorilor alimente uscate sau câţiva bănuţi. Toţi cei patru taoişti le spuseră celor ce veniseră să-şi ia darurile înapoi. Văzând aceasta, vârstnicul satului le spuse celorlalţi că ar trebui să meargă la casele lor şi să-i lase pe călători să se odihnească.

Ca din senin, izbucni o furtună violentă. Maeştrii taoişti şi ucenicul stinseră lampa şi se aşezară în meditaţie înainte de a se culca.

Aceasta este o ilustrare a modului în care se derula viaţa către sfârşitul anilor ’60. Iată-i pe cei patru Transmiţători ai ştiinţei taoiste, rămaşi fără adăpost ca urmare a unei furtuni a dezbinării civile - care nu aveau încotro decât să-şi ascundă propriile identităţi, să se deghizeze şi să scape fugind către zonele muntoase şi

de ţară, mâncând pe vânt şi dormind pe pajiştile ude, jucând spectacole pe străzi şi cerşind mâncare prin sate.

Cu toată China cufundată în răvăşeală, destui oameni păreau că o iau razna; cultura era distrusă, afacerile erau subminate. Era o tragedie pentru oameni. Aceasta era o perioadă extrem de critică, urmând reconstrucţia din anii ’50 de după război. În timp ce multe naţiuni se dezvoltau în zone precum economia, cultura şi guvernarea, China intră într-o dezorganizare; echilibrul său era distrus, creativitatea se pierduse, fundaţia sa sănătoasă era grav afectată.

O, China! Când ai avantajul terenului, îţi lipseşte momentul prielnic; când ai momentul prielnic, îţi lipseşte armonia! Cum ai putea să nu cazi, cum ai putea să nu fii învinsă, cum ai putea să nu fii săracă!

O, China! Ai o măreaţă înţelepciune, care îi uimeşte pe oamenii din Vest! Dar ai şi o mare prostie şi neglijenţă care îi face să râdă pe cei din Vest!

Un faimos om din Vest spunea odată că lucrul de care se teme cel mai mult este trezirea acestui gigant adormit din Est. Acum se pare că acest gigant s-a trezit, dar este încă ameţit ridicându-se, angrenat instabil în conflictul intern auto-destructiv. Când îşi revine în final, cade din nou sub ceilalţi. Gigant nesăbuit! Oblojeşte-ţi rănile, apoi încearcă să-ţi revii treptat! Ce tragedie pentru oameni!

Acest fruct amar era unul pe care toţi trebuiau să-l muşte.

Ploaia a continuat mult timp. Maeştrii taoişti şi discipolul lor au dormit câteva ore, apoi se treziră foarte devreme pentru a se aşeza în meditaţie. Când terminară exerciţiul intern cerul era deja luminat. Cei patru ieşiră

afară pentru a practica exerciţii externe, bucurându-se de prospeţimea extraordinară a aerului de munte.

Imediat îl văzură pe vârstnicul satului venind către ei. Călătorul Infinitului se grăbi să-l întâmpine, iar cei doi se salutară. Călătorul spuse: „V-am făcut destule necazuri venind aici, şi ne-aţi tratat atât de bine încât nu ştim cum să vă răsplătim bunătatea."

Vârstnicul satului spuse: „Nu e nicio problemă, frate. De îndată ce ieşi de aici, dai de destulă mizerie şi mult necaz. Aici, în acest sătuc rustic de munte, nu prea avem ceva convenabil pentru oaspeţi. Mă tem că v-am jignit pentru că nu v-am tratat cum se cuvine. M-am îngrijorat de această ploaie toată noaptea, întrebându-mă dacă a curs prin acoperişul hambarului"

Călătorul Infinitului spuse că nu a curs nimic şi că au dormit confortabil. Vârstnicul satului fu uşurat. Văzându-l pe bătrânul ţăran continuând să privească îngrijorat către cerul încă acoperit de nori, Călătorul îşi dădu seama ce gândea acesta. „Care este problema?" îl întrebă cu diplomaţie, ştiind deja despre ce era vorba.

Conducătorul satului suspină. După un moment de tăcere, spuse: „Aici, în câmpiile noastre de munte, avem foarte puţin teren arabil. Cu toţii depindem de Natură pentru traiul zilnic. Chiar acum grâul este copt şi pregătit de cules, dar vremea rămâne mohorâtă şi ploioasă, aşa că nu ştim ce să facem."

Călătorul Infinitului spuse: „Nu lăsa aceasta să te îngrijoreze, dragul meu frate mai tânăr. Te rog spune-le tuturor să-şi scoată secerile şi să înceapă culesul."

Vârstnicul satului îşi putu da seama după tonul vocii că era lucru serios ce spunea Călătorul. Văzând expresiile de pe feţele celorlalţi maeştri ce stăteau în

spatele marelui maestru, vârstnicul satului înţelese că ei sunt de aceeaşi părere, aşa că se întoarse şi plecă.

Călătorul Infinitului îşi puse colegii şi discipolul să se ducă într-un loc izolat din afara satului, pentru a duce la îndeplinire o tehnică specială. Cei trei se aşezară în jurul vârfului unei mici ridicături de teren, iar Călătorul Liniştii Pure îi explică lui Liping: „Observă că aceşti nori aduc ploaie şi fulgere. Când exersezi tehnica de oprire a ploii este foarte uşor să fii lovit de fulger, deci primul lucru pe care trebuie să-l faci este să eviţi fulgerul. Energia fulgerului face parte din categoria focului, care corespunde organului inimă din corpul uman. Astfel că modul în care fulgerul este evitat se realizează prin închiderea inimii în momentul fulgerării, prin tăierea oricărei conectări dintre focul fulgerului şi inimă. Energia fulgerului este enormă, dar energia focului din inima ta este chiar mai puternică. Spune în tăcere această formulă specială iar energia electrică a fulgerului se va opri. La acest moment ai devenit stăpânul cerului şi pământului. Tu eşti conducătorul. Celălalt este slujitorul şi trebuie să te asculte."

Spunând acestea, Călătorul Liniştii Pure făcu un gest cu mâna; dintr-odată, întregul său trup tremură, şi un torent distinct de sunete ieşi din gura sa. În acelaşi timp, apăru un fulger, urmat de un bubuit îndepărtat al unui tunet. Călătorul îndreptă ambele mâini în direcţia fulgerului, făcând o mişcare uşoară, ca de mângâiere. Norii de pe cer începură să se despartă, deschizând o fâşie de lumină slabă.

Călătorul Liniştii Pure îi spuse apoi lui Wang Liping să-şi activeze energia internă pentru a direcţiona universul din afara corpului prin intermediul universului interior – lăsând universul interior să se deschidă în

întregime, lăsând energia minţii să se ridice către nori, şi folosind mâinile pentru a atinge subtil locul unde mintea se întâlneşte cu norii.

Acum, norii denşi începură să scadă uşor, iar fâşia de lumină ce se deschisese se lărgea din ce în ce mai mult. Călătorul Vidului Pur îşi ridică şi el mâinile, formând un triunghi cu spatele celorlalţi trei, ale căror mâini erau îndreptate către cer. Norii se mişcară către exterior, ca o turmă de oi ce se împrăştie în cele patru direcţii. Centrul cerului, înseninat, se lărgea din ce în ce mai mult, devenind din ce în ce mai luminos. După scurt timp, masele de nori cenuşiu întunecat se îndepărtară de cei patru, către orizont. Centru cerului deveni neobişnuit de strălucitor, de un albastru foarte adânc, extrem de frumos. Când norii negri dispărură cu desăvârşire, cerul auriu apăru în final către est, luminând munţii cu o extraordinară splendoare.

Cei patru taoişti se scăldară în lumină, cu spiritul lor vital într-o stare de vioiciune extraordinară. Cu o muncă de o jumătate de oră ei schimbaseră un cer mohorât şi ameninţător într-o lume cu totul nouă.

Cât despre Wang Liping, el era nespus de fericit – învăţase ceva în acea zi! Pe drumul de întoarcere către sat, mentorul său, Călătorul Liniştii Pure, îi spuse că nu este chiar atât de greu să opreşti ploaia, dar să faci ploaia să cadă în situaţia în care nu există niciun nor în zare necesită un grad înalt de realizare. Armonizarea cu legea naturală, ascultarea Căii Naturii reprezintă un principiu constant, invizibil; acţiunea forţelor înalte pentru a opri ploaia sau a aduce ploaia trebuie şi ea să fie la fel. Mai mult, asemenea intervenţii sunt permise doar atunci când sunt benefice oamenilor; sub nicio formă ele nu ar

trebui făcute la întâmplare sau pentru motive neîntemeiate.

Văzând cum norii se retrag şi cerul se înseninează cu asemenea rapiditate, vârstnicul satului fu şi mai convins că aceşti patru călători nu erau oameni obişnuiţi. El îi aduse pe săteni la hambar pentru a le mulţumi, dar descoperi că aceştia dispăruseră fără nicio urmă.

După cum se dovedise, marele maestru, Călătorul Infinitului, îşi făcuse deja bagajul, împreună cu puţinele provizii pe care sătenii şi le permiseseră să le dăruiască şi îi aşteptase pe ceilalţi trei, pe o cărare de munte. Apoi cu toţii se îndreptară în zări necunoscute.

Wang Liping înţelese, după cum îi explicaseră învăţătorii de mai multe ori, că cel mai important lucru pentru cei ce practică Calea nu este nivelul de realizare obţinut; ci să facă multe fapte bune, să creeze relaţii bune cu toată lumea, să ajute toate fiinţele, să parcurgă Calea în numele Cerului. Aceasta înseamnă că cultivarea naturii esenţiale este mai mult decât cultivarea vieţii. Facerea de fapte bune fără a aştepta răsplată înseamnă întărirea virtuţii; când virtutea este înaltă creşte şi nivelul de realizare.

După ce au oprit ploaia, vrăjitorii ştiau că sătenii vor veni să le mulţumească, deci preferară să plece chiar imediat pentru a evita să-i împovăreze şi să întârzie munca la câmp.

9

Cele cinci arte

În timpul anilor de călătorie, cei trei magi bătrâni au continuat să profite de fiecare ocazie pentru a-şi învăţa ucenicul şi a transmite Calea.

Wang Liping se afla acum la începutul celei de-a şaptea etape a antrenamentului său taoist, care este „dezvoltarea cunoaşterii". Principalele materii de studiu în această etapă sunt aşa-numitele *cinci arte*. Aceste *cinci arte* reprezintă cinci tipuri de tehnologie sau artă tradiţională: medicină, divinaţie, fizionomie, astrologie şi antrenament[4].

Acest cinci arte s-au născut din experienţa şi cunoaşterea derivate din lupta pentru supravieţuire, adaptare, şi echilibru a strămbunilor. Mai târziu, ele au fost puternic dezvoltate de către taoiştii ce le cultivau în munţi, şi care s-au folosit de un simbolism secret pentru a-şi exprima descoperirile. Fiecare artă este îmbibată cu sângele şi sudoarea a generaţii de practicanţi, cristalizând experienţa şi cunoaşterea a mii de ani. Dacă am putea penetra scoarţa terminologică exterioară, şi să extragem măduva pură, aceste arte ar putea fi o binecuvântare rară pentru umanitate.

[4] O altă enumerare a celor Cinci Arte este: Feng Shui, astrologie chinezească (Zi Wei Dou Shu şi Cei Patru Stâlpi ai Destinului), divinaţie (I Ching), citirea feţei şi a palmelor, medicina tradiţională chineză (care împreună cu Wai Gong şi Nei Gong au fost regrupate în acest text sub denumirea de „antrenament" – n.tr.).

Revenind la povestea noastră, cei patru taoişti călătoreau ziua şi se odihneau noaptea, rătăcind în continuare prin cele patru ţinuturi.

Într-o zi au ajuns într-o zonă de munte greu accesibilă, unde au văzut un izvor limpede. Aşezându-se pe malul apei, s-au spălat de colbul drumului, şi s-au odihnit.

Deodată, Călătorul Infinitului s-a cutremurat uşor. Privind în sus, i-a spus unuia dintre tovarăşii săi: „Du-te de aruncă o privire – suspină cineva?" Cei doi Călători mai tineri auziseră deja sunetul ca un geamăt, şi au mers către el, urmaţi îndeaproape de Wang Liping.

Croindu-şi cu greu drumul prin desişurile de ierburi, căţărându-se pe pietre şi printre plante agăţătoare, în cele din urmă taoiştii au ajuns pe creasta unui munte, şi au găsit bărbatul care gemea în prăpastia de dedesubt.

Bărbatul urcase în munţi ca să taie lemne de foc, însă căzuse accidental în prăpastie. Avea în jur de 50 de ani, era întunecat la faţă şi slăbit, cu hainele peticite de mai multe ori. Piciorul său drept începuse deja să capete o culoare verde şi să formeze puroi, iar ochii săi păreau a fi orbi. Nu era în stare decât să zacă acolo şi să geamă.

Examinând cu grijă rana bărbatului, Călătorul Neantului Pur şi-a dat seama că nu putea să se fi datorat căzăturii - trebuia să fie o muşcătură de şarpe. Imediat a luat un ac de argint din geantă, l-a ţinut cu trei degete de la mâna dreaptă, l-a îndreptat către cer, l-a răsucit de câteva ori între degete, şi-a concentrat mintea şi şi-a focalizat privirea asupra lui, şi apoi într-o clipă l-a înfipt în piciorul bărbatului.

Lui Wang Liping i s-a părut că înfigerea acului fusese extrem de violentă. Nu se aşteptase ca acul să se oprească la cinci centimetri de suprafaţa pielii, unde mentorul său l-a făcut să vibreze în timp ce asculta răspunsul în interiorul corpului tăietorului de lemne. Apoi Călătorul a trasat din mai multe puncte un cerc deasupra piciorului, apoi a deplasat acul în jos de-a lungul piciorului, făcându-l să vibreze uşor în vârfurile degetelor sale. Din când în când se oprea în anumite locuri, învârtea acul, apoi trecea hotărât mai departe. Când făcea aceasta, uneori făcea ca acul să se legene asemenea unei bărci pe creasta unui val, apoi trecea mai departe. Când acul a trecut în jurul rotulelor, a vibrat cu şi mai mare intensitate. Călătorul l-a răsucit, l-a ridicat şi l-a coborât, şi l-a ghidat mai departe, de parcă în mod intenţionat ar fi determinat un curent vătămător să urmeze calea trasată de acul de argint.

Atunci când acul a ajuns la locul muşcăturii de şarpe, Călătorul a făcut acul să vibreze uşor deasupra rănii, închizând ochii şi concentrându-se, focalizându-şi mintea şi corpul în întregime asupra vârfului acului, murmurând o formulă secretă. Dintr-o dată, Călătorul a tras acul în sus cu o viteză fulgerătoare şi atunci un sânge negru a ţâşnit din rană. Într-o clipă, tăietorul de lemne şi-a deschis ochii şi a încetat să mai geamă.

Călătorul Neantului Pur s-a ridicat, şi-a pus acul de argint înapoi în geantă, şi i-a spus tăietorului de lemne: „Îţi va fi bine. Otrava a fost înlăturată.”

În acel moment Wang Liping s-a aplecat peste bărbat cu palmele orientate către piciorul rănit al tăietorului de lemne, şi şi-a exersat puterea înnăscută de a apăsa în jos, pentru a grăbi însănătoşirea bărbatului. Călătorul sigilase deja punctele ce guvernau circulaţia de

deasupra genunchiului, iar otrava fusese deja eliminată, astfel încât cu numai câteva împingeri de putere internă din partea lui Wang Liping, sângele negru a curs tot afară, şi un sânge roşu şi proaspăt a reapărut. Umflătura s-a retras, şi după o vreme tăietorul de lemne putea păşi din nou. Cu lacrimi în ochi, bărbatul a încercat să facă o plecăciune de recunoştinţă, însă bătrânul vrăjitor l-a oprit. Luând nişte leacuri din geantă, Călătorul i le-a înmânat tăietorului de lemne, şi au plecat fiecare pe drumul său.

După plecarea tăietorului de lemne, Wang Liping a căzut pe gânduri cu privire la arta unică a mentorului său de a folosi acul de argint. Era atât de uimit, încât nu putea decât să stea acolo. Călătorul l-a bătut pe spate şi i-a spus: „Ce s-a întâmplat? Hai, să ne întoarcem!" Numai atunci şi-a revenit Liping, şi s-a îndreptat înapoi alături de cei doi mentori ai săi.

Călătorul Neantului Pur ştia că Wang Liping se gândea la acul de argint, aşa că a vorbit despre el pe măsură ce mergeau. După cum s-a demonstrat că vrăjitorul avea trei ace de argint extraordinare, fiecare având propriul său nume. Unul se numea *acul yin*, altul se numea *acul yang*, iar altul se numea *marele ac de formă lungă*. Deşi toate cele trei ace fuseseră făcute de meşteşugari, ca orice ac de acupunctură, ceea ce era extraordinar în privinţa lor era faptul că şi ele trebuiau să treacă prin cultivare şi rafinament, ceea ce le făcea să fie foarte diferite de acele obişnuite de acupunctură. Atunci când acele nu erau folosite, Călătorul le scotea şi le exersa în tandem cu cerul, pământul, soarele şi luna, inducând energiile adevărate ale universului în vârfurile acelor, astfel încât acestea să aibă puteri extraordinare atunci când vor fi folosite.

După cum a învăţat Liping, metodele de utilizare ale acelor sunt extrem de exacte. Există metode pentru acele mari, metode pentru acele mici, pentru acele lungi, metode de inserţie a acelor pe piele, pe secţiuni, metode totalizante şi metode infinite ş.a.m.d. Metoda pe care vrăjitorul o tocmai folosise era o metodă infinită de inserţie. În această metodă, acul este manipulat de la distanţă, fără a atinge pacientul, astfel încât un singur ac poate îndeplini multe funcţii, şi poate pluti în mod spontan pe deasupra meridianelor, canalelor şi punctelor de presiune, stimulând fiecare punct şi fiecare linie. Dacă acul ar fi înfipt în piele, atunci un singur ac nu ar fi suficient; mai mult, fiecare ac ar trebui aşezat într-un anume punct, şi nu ar putea pluti, astfel operarea energiei ar fi împiedicată.

Primul pas în lucrul cu un ac este de a realiza un test al acului, ceea ce înseamnă a simţi calitatea şi intensitatea energiei din interior după inserţie. Energia sănătoasă este plină de pace şi linişte; în timp ce energia nesănătoasă este turbulentă.

Interiorul punctelor de acupunctură este şi el împărţit în trei straturi, „ceresc, terestru, şi uman”, şi este important să se distingă clar în care strat curge energia sănătoasă sau cea nesănătoasă. Uneori energia sănătoasă curge în stratul „ceresc”, în timp ce energia nesănătoasă este activă în mod subtil în stratul „terestru”; dacă acest aspecte nu sunt clar distinse, atunci o utilizare corectă a acului nu este posibilă, iar boala nu poate fi vindecată. Atunci când este găsită o energie sănătoasă, este extrasă în acord cu impulsul ei. Atunci când este depistată o energie nesănătoasă, ea este oprită în puncte cheie şi apoi forţată să iasă afară.

Ascultând vorbele mentorului său pe măsură ce mergeau, Wang Liping s-a gândit că nu era de mirare că bătrânul vrăjitor era numit acupunctorul cel mai de seamă din lume. Acupunctura şi moxibustia[5] se califică drept arte superioare, spirituale şi sublime numai când se bazează pe un astfel de grad de măiestrie.

Atunci când cei trei s-au întors acolo unde se odihnea Marele Maestru, Călătorul Neantului Pur a explicat faptul că cineva fusese muşcat de un şarpe, însă îl vindecaseră. Marele Maestru i-a aprobat, apoi i-a îndrumat pe toţi să se aşeze şi să se odihnească, şi să se răcorească.

Pe măsură ce Wang Liping mânca, îl asculta pe Călătorul Infinitului, care îi vorbea despre medicină şi vindecare. Călătorul i-a explicat că atunci când cineva este muşcat de şarpe, este nevoie să se stabilească dacă şarpele a fost sau nu veninos. Muşcătura unui şarpe neveninos lasă de obicei un set de şase răni, patru deasupra şi două dedesubt. Majoritatea şerpilor veninoşi, în schimb, lasă un set de patru răni; mai mult, există o evidentă supuraţie în jurul zonei, iar durerea arzătoare e urmată de paralizie.

Muşcăturile se află de obicei pe mână sau pe picior; umflătura se deplasează treptat în sus, însoţită de o tulburare a vederii, dificultăţi de respiraţie, ameţeli şi vărsături, puls slab şi febră ridicată. Când se face vindecare în acest caz, este mai întâi necesar să se exerseze puterea internă pentru a sigila calea otrăvii, şi a o împinge afară.

Pot fi folosite şi preparate medicinale; şi „Pudra de urgenţă” şi „Pudra de jad” sunt bune. Ingredientele din

[5] Tehnica de ardere a plantei moxa pe punctele de acupunctură, n.tr.

plante folosite în mod normal includeau Arisema tuber, sileris, rădăcină de angelică, rizomi de Gastrodia, rădăcină de notopterygium, şi rizomi de typhonium. Ingredientele sunt folosite în doze măsurate, iar procesul de vindecare trebuie abordat în mod analitic, fără a urma orbeşte o rutină fixă.

În procesul analitic, vindecătorii taoişti ai Porţii Dragonului se deosebesc de alţi medici. Profesorii ancestrali ai taoismului Porţii Dragonului au formulat nouă metode în total, metode ce implică circularea, difuzia energiei, penetrarea energiei, meridiane, canale, structura osoasă, sistemul limfatic, contemplarea interioară, şi viziunea penetrantă.

Aceste nouă metode, ce oferă diagnostice rapide şi corecte, sunt de asemenea împărţite în trei nivele ce corespund „cerului, pământului şi umanităţii." Spre exemplu, canalele energiei sunt definite mai precis ca „fine, ferme sau flotante". Aceste distincţii sunt de asemenea făcute în texte medicale uzuale, însă doctorii obişnuiţi ştiu numai cum să ia un puls „ferm". Odată ce pulsul se ridică, mâna cuprinde foarte uşor pielea pacientului; acesta este „flotant". Acesta corespunde nivelului superior de muncă „cerească" cu pulsul; oamenii a căror putere internă nu este dezvoltată la un nivel înalt, nu îl pot realiza. În afara unor puncte specifice de pe corp, creierul şi ceafa sunt amândouă locuri unde canalele de energie pot fi întrerupte. În ansamblu, acest gen de muncă are deschise orizonturi nesfârşite.

Anticii obişnuiau să spună că vindecarea nu este la fel de bună ca îngrijirea, îngrijirea nu este la fel de bună ca şi diagnosticul, diagnosticul nu este la fel de bun ca prevenirea, iar prevenirea nu este la fel de bună ca prevederea. Marele Maestru i-a spus lui Wang Liping că

deoarece era tânăr, ar trebui să înceapă prin a învăţa cum să vindece. Pentru a realiza aceasta, trebuia să cunoască în întregime ştiinţa medicală taoistă şi să vindece efectiv oamenii, lucrând din toată inima, evitând orice atitudini greşite. El nu trebuia să respingă sau să abandoneze bolnavii, şi nici să ia de la ei, ci să urmeze regulile taoismului şi să creeze noroc şi binecuvântări pentru oameni.

ꕥ

Când se odihniseră, maeştrii taoişti şi discipolul lor au pornit din nou la drum. Bătrânii vrăjitori au văzut că Wang Liping era foarte interesat de vindecare, aşa că pe măsură ce călătoreau, vorbeau despre munţi atunci când întâlneau munţi, despre ape când ajungeau la ape, vorbeau despre vindecare atunci când întâlneau boală, şi despre leacuri când vedeau plante medicinale. Au ajuns în multe locuri, şi au văzut multe astfel de ierburi, despre fiecare discutând în detaliu în scopul edificării tânărului lor ucenic, Wang Liping.

Într-o zi când cei patru ajunseseră din nou la o pădure deasă de munte, s-au oprit pentru a-şi odihni picioarele. Era în jurul prânzului, şi nu exista nici măcar o aşezare de om la orizont, astfel încât Călătorul Neantului Pur l-a luat pe Wang Liping să caute fructe sălbatice în pădure. Văzând că era încă devreme şi nu se grăbeau să pornească din nou la drum, după ce mâncaseră, marele maestru a profitat de ocazie pentru a-l învăţa pe Liping mai multe despre medicina şi ierburile chinezeşti.

Maestrul a explicat faptul că ştiinţa medicală şi herbologia sunt inseparabile. Din moment ce oamenii

consumă de obicei un amestec de cereale, sunt susceptibili la boli. Există multe metode de vindecare, însă preparatele din ierburi constituie remediul cel mai convenabil. ***Tratatul clasic despre ierburi al lui Shennong*** este cel mai vechi manual, menţionând 365 de substanţe medicinale, numărul lor fiind corespunzător numărului de zile dintr-un an. Aceste substanţe medicinale sunt împărţite în ierburi, cereale, tipuri de orez, fructe, copaci, insecte, peşti, animale, şi minerale; sunt clasificate şi ca tipuri superioare, medii, şi inferioare.

Există 120 de varietăţi ale tipului superior de substanţe medicinale. Numite leacuri guvernatoare, ele sunt folosite pentru a avea grijă de viaţă, şi a-i extinde durata. Pot fi luate timp îndelungat fără efecte secundare. Există 120 de varietăţi de substanţe medicinale medii. Numite medicamente ministru, ele sunt folosite pentru a hrăni natura esenţială, a suplini lipsa, şi a vindeca bolile. Nu ar trebui luate timp îndelungat. De asemenea există 120 de varietăţi ale tipului inferior de substanţe medicinale. Numite asistenţi, sunt în majoritate toxice, şi este nevoie să fie administrate cu grijă atunci când sunt folosite pentru a vindeca bolile. Există de asemenea multe reguli ce guvernează prepararea şi combinarea substanţelor medicinale.

Dedicându-şi întreaga viaţă cercetărilor, muncitorul Li Shichen, din timpul dinastiei Ming, a scris ***Elemente de herbologie***, compus din 52 de pergamente, care include 1.892 substanţe medicinale clasificate în 60 de categorii împărţite în 16 rubrici. Acesta a devenit un manual clasic de herbologie, cuprinzător, însă nu prolix, detaliat însă esenţial.

Pentru a oferi un exemplu, în secţiunea despre apă există 42 de tipuri de substanţe medicinale,

clasificate în ape ale cerului şi ape ale pământului. Printre ele se găseşte „neaua de sfârşit de an”, care este dulce, răcoroasă, şi nu conţine toxine; păstrată într-un borcan bine închis într-un loc umbros şi rece, se păstrează de-a lungul mai multor decenii fără a se strica. Neaua de sfârşit de an este bună pentru tratarea legumelor şi cerealelor, deoarece omoară insectele. Atunci când boabele cerealelor sunt înmuiate în ea, răsadurile nu sunt infestate. În echipamentul de producere a berii, lichidul poate îndepărta muştele verzi; iar fructele depozitate în ea nu sunt mâncate de viermi. Poate dispersa tot felul de toxine, poate vindeca epidemii de sezon, mahmureala şi febrele copilăriei, convulsiile şi crizele etc. Vindecă de asemenea şi icterul, însă trebuie încălzită puţin atunci când se ia în acest scop. Atunci când se spală ochii cu neaua de sfârşit de an, aceasta îndepărtează roşeaţa. Folosită pentru a prepara ceaiul sau terciul, poate înlătura febra şi astâmpăra setea. Are de asemenea un efect remarcabil atunci când este aplicată pe iritaţii.

Utilizarea apei în vindecarea bolilor are şi ea legile ei naturale. Persoanele ce suferă de diaree şi vărsături pot fi tratate cu apă yin-yang. Apa yin-yang este un amestec jumate-jumate de apă de puţ şi apă fiartă, fiind foarte uşor de preparat. Conform ***Documentelor istorice***, atunci când marele medic Hua Tuo a consultat o femeie ce suferea de febră persistentă, a pus-o să stea într-o cadă de piatră, în timp ce el turna peste ea apă rece. Din moment ce pe atunci era iarnă, iar vremea era foarte rece, oamenilor li s-a părut ciudat faptul că o uda cu apă rece. După ce fusese udată de 70 de ori, pacienta tremura necontrolat, şi era aproape degerată. Însă după ce fusese udată de 80 de ori, un abur cald a ieşit din întregul corp al pacientei. După ce o udase de 100 de ori,

Hua Tuo a ajutat-o să iasă din cadă, i-a fricţionat bine corpul, apoi a învelit-o în aşternuturi calde şi a pus-o să stea întinsă. La scurtă vreme ea a început să transpire abundent pe tot corpul, şi febra a dispărut. Medicii obişnuiţi nu îndrăznesc să abordeze un astfel de leac.

În această parte a călătoriei lor, cei patru taoişti nu aveau nici cea mai vagă idee de câte zile treceau prin această pădure deasă de munte. Tot ce ştia Liping era că în acest timp cei patru vrăjitori îi explicaseră principiile esenţiale din numeroase tratate medicale clasice, şi fiecare dintre ei îi transmisese la rândul său propriile arte unice. De asemenea, îl învăţaseră peste 100 de formule secrete, necunoscute lumii, pe care urma să le memoreze, şi să nu le dezvăluie cu uşurinţă. Înregistrând în memorie tot ce învăţase de la profesorii săi, Wang Liping a atins un nivel înalt de pricepere în ştiinţa medicală.

Era acum toamna târzie, şi iarna se apropia. Călătorind prin munţi, cei patru taoişti au observat cum chipul toamnei îmbătrânea pe suprafeţe tot mai întinse. Wang Liping avea acum mai multe comori în sacul de călătorie, ierburi rare găsite pe drum, cât şi prafuri şi pilule preparate. Cu toate că nu avea cantităţi mari din aceste substanţe medicinale, acestea sunt atât de rare încât valorau foarte mulţi bani. Cei patru taoişti consumaseră foarte mult timp şi energie în strângerea şi prepararea acestor leacuri, însă nu aveau de gând să le vândă sau să facă troc; aceste leacuri erau pentru vindecarea oamenilor în cazuri de urgenţă, în perioade de nevoie.

Într-o zi, când tocmai trecuseră de colţul unei cărări de munte, au văzut mai mulţi oameni ce înaintau clătinându-se pe picioare. Când aceştia s-au apropiat, taoiştii au văzut că fiecare dintre ei era galben la faţă, îmbrăcat în zdrenţe, asemenea unor oameni ce fugeau de foamete.

La întrebările Călătorului Infinitului, unul dintre bărbaţi i-a răspuns că grupul locuia într-o aşezare din apropiere, ai cărei locuitori fuseseră atacaţi de o epidemie ce făcea câte 12 victime pe zi. Grupul acesta de oameni aflaţi pe drum mergea altundeva pentru o vreme, sperând să scape de epidemie. Bărbatul care vorbea i-a sfătuit pe cei patru călători să facă un ocol, pentru a evita aşezarea.

Călătorul Infinitului a surâs şi i-a răspuns: „Nu este nevoie să ocolim. Vă rugăm să vă întoarceţi cu noi. Vom vindeca această boală."

Pe feţele oamenilor era întipărită îndoiala. Călătorul Infinitului a văzut că în grup se afla o femeie cu un copil mic în braţe. Copilaşul era palid, avea buzele albastre, şi respira cu greu. Femeia implora din priviri. Călătorul Infinitului a întins mâna şi a mângâiat copilul pe cap; apoi a spus: „Micuţul acesta este bine. Mergi acasă şi dă-i de mâncare, şi se va însănătoşi."

La început, femeia nu l-a crezut, însă imediat copilul s-a mai colorat la faţă, şi ea a observat că nu mai ardea de febră. Copilul şi-a deschis ochii şi a spus: „Mamă, mi-e foame!" Stupefiată, femeia a încercat să facă o plecăciune de mulţumire, însă Wang Liping a oprit-o degrabă. Ceilalţi oameni erau şi ei uluiţi. În cele din urmă i-au urmat pe cei patru călători înapoi în sat, tot drumul încercând să-şi dea seama cine sunt.

Satul părea părăsit; nimeni nu se plimba pe afară, şi nu exista nici măcar un cocoş care să cânte sau un câine care să latre. Nu se puteau vedea decât nişte foi albe de hârtie atârnate pe mai multe uşi, fluturând în vântul de toamnă.

Călătorul Neantului Pur a aruncat o privire în una din case, apoi s-a întors la Călătorul Infinitului şi i-a spus că era fără îndoială o izbucnire de holeră, cerând măsuri de urgenţă.

Fără o clipă de odihnă, cei patru călători i-au spus imediat bărbatului care îi dusese acolo să îi adune pe toţi cei ce puteau să meargă în sala de întruniri a satului, şi să îi aducă pe invalizi pe tărgi. Wang Liping a luat-o înainte şi a făcut curat în sală, apoi a închis bine geamurile. Călătorul Neantului Pur şi-a scos acul de argint, şi-a închis ochii, şi a început să lucreze cu energia. Călătorul Seninătăţii Pure a strâns lemne de foc şi le-a aşezat în mijlocul camerei. Călătorul Infinitului a rugat pe cineva să îi aducă o foaie de hârtie şi o pensulă. Aşezându-se pe pământ, a desenat un talisman, l-a potrivit în palmă, l-a aşezat pe piept, apoi şi-a închis ochii şi a activat talismanul, recitând o formulă secretă.

Când toate pregătirile au fost puse la punct, întregul sat s-a adunat în sală. Călătorul Neantului Pur i-a aşezat pe toţi în jurul lemnelor de foc; cei care nu putea sta aşezaţi, stăteau întinşi cu faţa către interior. Mai întâi, Călătorul Infinitului i-a spus lui Wang Liping să le dea tuturor celor întinşi câte o frântură dintr-o pilulă medicinală din geanta sa. I-a spus lui Liping să aprindă şi focul.

Lemnele de foc nu erau uscate, astfel încât au fumegat mult pe măsură ce ardeau. Călătorul Infinitului a ars în foc talismanul pe care îl făcuse.

În acel moment uşile au fost închise, astfel încât fumul ce umplea camera îi îneca pe oameni, făcându-i să tuşească tot mai tare. Apoi câţiva au vomitat, şi s-a instalat haosul. Fumul şi duhoarea au umplut camera cu mirosuri respingătoare, în timp ce zgomotul era tot mai mare din pricina sunetelor de tuse, vărsături, şi vaiete.

În întunericul beznă, Călătorul Neantului Pur ţinea un ac cu ambele mâini, şi realiza un tratament de acupunctură în masă, în aer, cu efect de câmp, înfigând mental acul în anumite puncte speciale, astfel încât toţi pacienţii prezenţi au simţit simultan un efect. După ce Călătorul Neantului Pur realizase acupunctura, Călătorul Seninătăţii Pure a început să realizeze asupra întregului grup un masaj terapeutic cu efect de câmp, care a fost şi el simţit în mod distinct de către toţi pacienţii.

După aproape o oră, camera s-a liniştit; nu se auzeau nici tuse, nici vărsături, nici suspine. Cei care stătuseră aşezaţi au început să se simtă bine; în timp ce oamenii care fuseseră întinşi au început să stea aşezat. Cu toţii se simţeau bine.

În momentul acela Călătorul Neantului Pur i-a spus lui Wang Liping să deschidă uşile şi ferestrele, lăsând să pătrundă lumina şi aerul proaspăt. Călătorul Infinitului le-a spus sătenilor: „Vă puteţi toţi ridica şi pleca acasă. Mâncaţi mai puţin câteva zile, odihniţi-vă în linişte câteva zile, şi vă veţi recupera treptat puterea fizică.”

Auzind acestea, sătenii s-au privit cu toţii unii pe alţii. Cu toţii se simţeau de parcă trăiseră totul în vis, însă atunci când s-au ridicat şi au făcut câţiva paşi, spre surprinderea lor totul era cât se poate de real. Când oamenii i-au căutat pe cei patru „străini”, s-a dovedit că îşi împachetaseră deja totul şi plecaseră. Bărbatul care îi adusese la început în sat a strigat după ei să aştepte, iar

acea femeie cu copilul a strigat şi ea mulţumiri. Însă cei patru călători au mers mai departe, numai Wang Liping întorcându-se să le facă cu mâna. Sătenii erau cu toţii în lacrimi.

După ce au părăsit satul, timp de mai multe zile la rând taoiştii au folosit masajul la distanţă pentru a vindeca sătenii ce fuseseră grav afectaţi. Aceşti pacienţi şi-au revenit foarte repede, spre marea bucurie şi recunoştinţă a tuturor oamenilor.

Lipseşte ceva din această poveste despre vindecarea epidemiei de holeră, ceva ce trebuie adăugat. Atunci când Călătorul Seninătăţii Pure s-a aşezat la început în sală cu sătenii, a practicat o artă cunoscută sub numele de „veşmântul Naturii, fără cusături", ceea ce înseamnă că mai întâi a acoperit întregul sat într-un câmp imens de putere internă. După ce marele maestru lucrase cu talismanul, şi celălalt maestru lucrase cu acul, a realizat un masaj terapeutic prin proprietăţile efectelor de câmp de la distanta. Cei trei vrăjitori au folosit toţi obiecte cu formă şi substanţă pentru a transmite impresii fără formă, însă substanţiale, tratând în acelaşi timp un întreg grup de pacienţi pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea.

Ca întreaga populaţie a unui sat să fie afectată de holeră în acelaşi timp era un fenomen rar întâlnit de cei trei magi de-a lungul a mulţi ani de practică medicală. Erau atâţia bolnavi, iar simptoamele atât de grave, încât nu exista timp pentru a ezita. Au fost nevoiţi să adune toţi pacienţii, şi să le administreze arte unice, leacuri, ştiinţă talismanică, acupunctură, şi masaj, toate cu aceeaşi ocazie.

Desenarea pe hârtie a unui talisman, activarea lui cu puterea internă, şi apoi arderea sa, vindecând astfel

boala, se numeşte „moxibustie ceremonială.” Există multe tipuri de talismane: există „talismane prescrise”, „talismane ale luminii soarelui sau lunii”, şi „talismane ale celor cinci elemente”, precum şi „talismane umane, cereşti, terestre” şi „talismane universale”.

Nu este adevărat că un talisman poate fi folosit odată ce este desenat. După ce este scris, talismanul trebuie activat şi lucrat cu el; aceasta se realizează prin metode specifice care presupun un nivel foarte înalt de putere internă. Spre exemplu, pentru a activa un talisman „al lumii soarelui sau lunii”, este nevoie să înveţi cum se adună energia, şi de asemenea trebuie să poţi transfera energia în talisman. Când vine vorba despre tipuri aflate la un nivel chiar mai înalt, precum talismanele „cereşti, umane, şi terestre”, acestea depăşesc deja nivelul celor trei tărâmuri mijlocii, şi presupun canalizarea şi utilizarea unor puteri aflate la un nivel chiar mai înalt înainte să funcţioneze.

Aceste puteri de nivel înalt nu sunt vizibile oamenilor obişnuiţi şi există chiar şi persoane care se îndoiesc de existenţa lor. Există însă şi aceia care cred în existenţa lor, însă le consideră a fi mistere de nepătruns. Şi cum rămâne cu realitatea? Acest gen de „putere” chiar există, după cum s-a văzut în povestea anterioară despre oprirea ploii, şi în această poveste despre vindecarea bolii.

ଌ ଌ

Ştiinţa medicală chineză îşi are originile în vindecarea şamanică. În antichitate, vindecarea şi şamanismul erau unite; mai târziu ele s-au separat treptat. Unii oameni

privesc această separare ca fiind un progres istoric, însă există şi unele persoane care sunt de părere că acest progres ascunde în interiorul său o regresare. Care dintre aceste puncte de vedere este corect? S-ar părea că nu există un răspuns clar la această întrebare, însă un lucru este sigur: dacă ştiinţa medicală chinezească este ruptă din contextul general pe care îl ocupă în cultura chineză, dacă este separată de fundaţia teoriilor yin-yang-ului şi a celor cinci elemente, dacă este abstractizată, renunţându-se la baza pragmatică a muncii interne, atunci şi-a pierdut sursa vieţii.

Experienţa este indispensabilă în dezvoltarea ştiinţei medicale chinezeşti; medicina occidentală conţine şi ea câteva elemente care ar putea aduce lumină în domeniul dezvoltării medicinii chineze. Însă nici experienţa şi nici medicina occidentală nu pot constitui o fundaţie pentru dezvoltarea medicinii chineze; aceasta ar însemna să încurcăm rădăcina cu ramura.

Medicina chineză este împărţită în trei nivele, ce corespund cerului, pământului, şi umanităţii, la fel cum şi experienţa are aceste trei nivele. Experienţa despre care vorbesc oamenii obişnuiţi nu depăşeşte domeniul celor trei tărâmuri inferioare; dacă medicina chineză s-ar limita la acest cadru, dezvoltarea sa ar suferi mari constrângeri. Ştiinţa medicală taoistă nu are astfel de limite; ea îşi extinde domeniul experienţei pentru a atinge cele trei tărâmuri mijlocii şi cele trei tărâmuri superioare, unde există numeroase tehnici folositoare ce pot fi aplicate, şi numeroase puteri ce pot fi întrebuinţate. Condiţia preliminară în baza căreia aceste metode şi puteri pot fi folosite este cultivarea personală proprie a vindecătorului prin muncă internă. Acesta este locul în care vindecarea şi şamanismul sunt unite; acesta este superior medicinii chineze obişnuite, şi chiar depăşeşte cu mult medicina

chineză occidentalizată. Această premisă este baza originară şi tradiţia adevărată a medicinii chineze; numai urmând-o poate apărea o dezvoltare şi mai mare.

Iată un exemplu simplu. Cu mai mulţi ani în urmă, Maestrul Wang Liping a ţinut conferinţe în faţa unor profesori de la mai multe şcoli chinezeşti de medicină. Atunci când a explicat despre modul în care pulsurile sunt împărţite pe trei nivele ce corespund cerului, pământului, şi umanităţii, şi a vorbit despre cum se ia un puls flotant, profesorii au înţeles principiile, spunând că auziseră despre ele de la proprii lor profesori, însă nu cunoşteau motivaţia din spatele lor, şi astfel nu le puseseră niciodată în practică, nu le întrebuinţaseră niciodată, şi nu reuşeau să găsească pulsul flotant la nivelul superior, „ceresc". Maestrul Wang Liping le-a explicat că este normal să fie imposibil de găsit folosind metode obişnuite. Acest puls are zeci de semne, a continuat el, cu distincţii foarte fine între ele; fără muncă internă, o persoană nu poate nici măcar să înţeleagă ceea ce este scris în textele medicale, darămite să le mai şi aplice.

Această afirmaţie face referire la metodele normale de îngrijire. Medicina chineză nu provoacă pacientului mai multă durere şi suferinţă, însă poate diagnostica, prescrie, şi oferi tratament în baza manifestărilor externe. În contrast, medicina occidentală nu poate face un pas fără instrumente; când vine vorba despre afectări ale organelor interne sau dureri aflate sub suprafaţa pielii, medicina occidentală are nevoie să realizeze biopsii sau operaţii exploratorii pentru a da un diagnostic precis, aducându-i astfel pacientului şi mai multă durere şi suferinţă. Medicinii occidentale îi lipseşte de asemenea conştiinţa totalităţii, şi astfel nu poate practica tratamentul dialectic: atunci când doare capul,

capul este tratat; atunci când dor picioarele, picioarele sunt tratate - indiferent de potenţialele efecte secundare ale medicamentelor folosite. Adesea se întâmplă că atunci când o boală a fost eliminată, apare alta. Acest mod de abordare a lucrurilor poate părea avansat, însă în realitate este primitiv.

Vindecarea taoistă porneşte de la simplitate, elimină o serie de procese intermediare, priveşte direct către sursa bolii, şi îi înlătură cauza în mod direct, cu rezultate extraordinar de bune. Oamenii obişnuiţi care sunt martori la procesul de vindecare îl consideră a fi într-adevăr uimitor, însă în realitate el nu este deloc ieşit din comun. Maestrul Wang Liping spune că, în timp ce medicii obişnuiţi sunt nevoiţi să ia pulsuri şi să examineze, el poate să înţeleagă o boală numai privind-o. Indiferent dacă persoana este sau nu prezentă, Maestrul Wang poate „vedea" boala cu ochii săi.

De ce insistă taoismul atât de categoric asupra fundaţiei cultivării personale? Există diverse motive. Mai întâi, fără rafinarea gândirii la un nivel înalt, esenţa culturii străvechi nu poate fi înţeleasă. În al doilea rând, fără un grad foarte înalt de putere internă, multe tehnici nu pot fi făcute să funcţioneze, iar puterile non-umane nu pot fi valorificate. În al treilea rând, conform teoriei unităţii Naturii şi a umanităţii, corpul natural al universului se află în procesul de evoluţie, astfel încât corpul uman, care îi corespunde, se află de asemenea în procesul de evoluţie. Apar noi probleme, care le cer ultimelor generaţii să le studieze şi să încerce a le rezolva. În termenii ştiinţei medicale, natura medicinală a unor substanţe medicinale s-a schimbat, astfel încât metodele de combinare şi prescripţie sunt şi ele nevoite să se schimbe, pentru a nu-şi pierde efectul terapeutic.

Aceasta este o sarcină pentru medicii generaţiilor viitoare.

Ca o concluzie, dezvoltarea medicinii chineze nu poate fi separată de fundalul său cultural tradiţional, în mod special gândirea filozofică tradiţională. Chiar şi în cazul medicilor înşişi nu poate fi separată de cultivarea puterii interne. Are de asemenea nevoie să absoarbă nutrienţi din experienţa de zi cu zi şi din medicina occidentală. Toate aceste trei lucruri sunt necesare, însă este important să distingem aspectele de bază de cele secundare, ca să nu renunţăm la rădăcină pentru a urmări ramura, inversând ordinea naturală a lucrurilor.

10

Dincolo de timp şi spaţiu

Atunci când vorbim aici despre a transcende timpul şi spaţiul, o spunem într-un sens restrâns, acela al gândului care transcende timpul şi spaţiul. Metoda transcendenţei este studiul artelor culturale tradiţionale de divinaţie, fizionomie, şi astrologie chinezească.

Divinaţia, fizionomia, şi astrologia chinezească constituie toate studii ale predicţiei şi preştiinţei. Ceea ce astăzi numim predicţie era, în China antică, numită divinaţie, fizionomie, şi astrologie, care sunt mai multe metode de pronosticare.

Dacă spunem „predicţie”, oamenii vor accepta termenul, chiar fără a se întreba dacă predicţia este corectă sau nu. Însă dacă spunem „divinaţie”, „fizionomie”, sau „astrologie”, oamenii nu sunt dispuşi să accepte termenul, deoarece minţile lor au fost deja luate în stăpânire de către ideea comună că acestea sunt „superstiţii”. Dacă prin folosirea acestor metode se obţin rezultate relativ bune, sau predicţii corecte, oamenii spun că a fost o coincidenţă, şi nu se întreabă cum a putut avea loc „coincidenţa”.

Acesta este genul de obstacol care împiedică dezvoltarea procesului de învăţare; nu este atitudinea corectă pentru a scoate la lumină comorile culturii tradiţionale. Odată ce înlăturăm această barieră şi ne schimbăm modul de gândire, privirea noastră va deveni mai clară şi vom putea percepe giuvaierurile îngropate adânc în pământ.

Cu toate că le numim giuvaieruri sau comori, în realitate acestea sunt instrumente. Deşi instrumentele pentru pronosticare sunt de o importanţă relativ minoră, din moment ce sunt utile, de ce să nu le folosim? Dacă utilizarea lor nu obstrucţionează Marea Cale, de ce să le abandonăm?

Pronosticarea este indispensabilă pentru viaţă şi societatea umană. Oricare ar fi timpul sau locul, oamenii vor să cunoască dinainte viitorul. Pronosticarea şi preştiinţa pot fi mai mult sau mai puţin, relativ profunde sau superficiale, simple sau detaliate, fiind diferite în timp, spaţiu, şi conţinut. Predicţia şi prevederea, în baza cărora se pot crea apoi măsuri adecvate, constituie aspecte ale înţelepciunii umane.

Pronosticarea presupune înţelegerea legilor naturale după care funcţionează evenimentele şi fenomenele. Pentru a oferi un mic exemplu, toată lumea ştie că la un număr de ore după ce apune, soarele va răsări din nou în est; astfel, toată lumea poate aranja să se ocupe de treburile zilnice la lumina zilei, şi de treburile nocturne noaptea. Însă când este vorba despre momentul eclipselor lunare sau al celor solare, oamenii nu îl pot calcula fără instrumentaţie ştiinţifică, în baza predicţiilor posibile.

Pronosticarea presupune colectarea elementelor sau informaţiilor ce sunt relevante pentru problema dată şi analizarea lor înainte de a fi posibil să tragem concluzii şi să facem preziceri. Dacă informaţiile nu sunt corecte, atunci nu avem cum să realizăm o predicţie corectă.

Aceasta înseamnă simţul practic. Oamenii nu vor accepta ceea ce este dincolo de graniţele acestui domeniu.

Spre exemplu, ce constituie o informaţie relevantă? Este posibil să aruncăm câteva monede, să observăm imaginile, şi din aceasta să ne dăm seama ce se va întâmpla? Ce au de-a face aceste evenimente cu monedele? Cum este posibil să determinăm destinul unei persoane pornind de la faţa, mâinile, şi spatele său? Cum poate fi prezisă întreaga viaţă a unei persoane, pornind de la momentul naşterii? Majoritatea oamenilor ar spune că acest gen de informaţii sunt fie prea îndepărtate una de cealaltă, fie practic irelevante.

Însă cultura tradiţională are propria sa filozofie; şi această bază filozofică, mai precis teoria unităţii dintre Natură şi umanitate, nu a fost niciodată contestată în mod eficient.

În această etapă a „dezvoltării cunoaşterii", cei trei vrăjitori bătrâni l-au învăţat pe Wang Liping destul de multe lucruri. În acest proces ei au investit cel mai mult timp şi efort.

Cu siguranţă cititorul îşi aminteşte că după ce Wang Liping experimentase procesul morţii, cu toate că era încă un membru al celor trei tărâmuri inferioare, el era deja diferit de oamenii celor trei tărâmuri inferioare. Practica şi învăţăturile pe care i le predau vrăjitorii după moartea sa nu erau la fel ca înainte; conţinutul informaţional şi metodele de transmisie aveau loc acum la un nivel mai înalt. Propria noastră gândire trebuie să urce şi ea acum la un nivel superior, înainte să putem înţelege anumite lucruri.

Odată, marele maestru l-a rugat pe Wang Liping să recite capitolul 21 al **Dao De Jing**-ului, pe care i-l predase maestrul vrăjitor mai devreme.

Liping a recitat din memorie: „Pentru înfăţişarea marii virtuţi, numai Calea poate fi urmată. Ca lucru în sine, Calea este abstractă şi dificil de găsit: dificil de găsit şi abstractă, există imagini în ea; abstractă şi dificil de găsit, există ceva acolo. Tainică, ascunsă, are vitalitate în ea; vitalitatea este foarte reală; are informaţie în ea. Din vremurile străvechi şi până în prezent, numele său este nepieriea; prin urmare pot fi văzute toate originile. De unde ştiu că toate originile sunt astfel? Prin Ea.”.

Marele maestru l-a întrebat: „Cunoşti înţelesurile ascunse?”

Wang Liping a răspuns: „Nu îmi sunt foarte clare. Mi le puteţi arăta?”

Bătrânul vrăjitor a explicat: „Calea este lipsită de formă şi de substanţă, însă pătrunde prin tot ceea ce are formă şi substanţă. Cerul, pământul, umanitatea, şi toate lucrurile şi fiinţele sunt unite în Cale. Din moment ce toate lucrurile conţin Calea, paşii evoluţiei lor pot fi urmăriţi. Cum privim noi? Toate lucrurile au imagini: lucrurile sunt yang, imaginile sunt yin; unul reprezintă echivalentul celuilalt. În toate fiinţele există o esenţă vitală; o esenţă vitală ce conţine informaţii. Metodele de observare a schimbărilor din univers sunt numite înţelegerea informaţiilor şi înţelegerea imaginilor. A privi direct în esenţa vitală a fiinţelor şi în informaţiile din acea esenţă vitală este metoda vehiculului superior. A înţelege imagini pentru a observa lucruri, realizând corespondenţa între yin şi yang, este metoda vehiculului mijlociu. Oamenii obişnuiţi observă schimbările din lucrurile din jur în baza experienţelor; aceasta este metoda vehiculului inferior.”

Marele maestru a oferit apoi o prezentare detaliată a metodelor vehiculului mijlociu şi ale celui superior, şi l-a învăţat pe Wang Liping o serie de metode una după alta.

Metodele celor cinci arte sunt toate de neseparat de o serie de elemente majore: cerul, pământul, şi umanitatea; yin şi yang; apa, lemnul, focul, pământul şi metalul. Acestea produc de asemenea parametrii „tulpinilor şi ramurilor" cereşti şi terestre ale sistemului calendaristic, cât şi cele opt trigrame şi cele nouă palate. Dintre acestea, cele mai fundamentale elemente sunt cele ale yin-ului şi yang-ului. „Calea creează unul, unul produce doi, doi produce trei, trei produce cele 10.000 de lucruri." „Doi" înseamnă yin şi yang, „trei" reprezintă cerul, pământul, şi umanitatea. Cerul, pământul şi umanitatea conţin de asemenea cele cinci elemente, fiecare conţinând la rândul său yin şi yang. Atunci când haosul primordial s-a deschis pentru întâia oară, exista o singură energie, nediferenţiată şi nemişcată; energia conţinea atât yin cât şi yang, şi avea atât confuzie, cât şi claritate. Energia limpede s-a răsucit către stânga şi s-a ridicat pentru a produce apă, apoi s-a transformat în foc atunci când a ajuns la apogeu. Energia confuză s-a răsucit către dreapta şi a coborât pentru a produce metal, apoi s-a transformat în apă când a ajuns la apogeu. Între yin şi yang, în centrul urcărilor şi coborârilor, energia centrată a devenit pământ. Astfel, yin-ul şi yang-ul sunt legile ce guvernează toate lucrurile, părinţii evoluţiei, originile vitalizării şi distrugerii, leagănul iluminării spirituale.

Cât despre tulpinile şi ramurile calendaristice, există zece tulpini „cereşti" şi douăsprezece ramuri „terestre". Combinate, ele alcătuiesc ciclul de 60 de ani. Aceste ramuri şi tulpini sunt toate împărţite în yin şi yang.

Au corespondenţe în timp şi spaţiu, care sunt esenţiale în tehnicile de calcul privind pronosticarea.

Cele opt trigrame sunt construite de schimbări spaţiale şi temporale ale poziţiei liniilor întrerupte yin şi a celor continue yang. Trei linii alcătuiesc o trigramă, şase alcătuiesc o hexagramă. O trigramă este împărţită în trei poziţii reprezentând cerul, pământul, şi umanitatea, cu o distincţie între poziţiile liniilor yin şi a celor yang. O hexagramă este împărţită de asemenea, în trei poziţii reprezentând cerul, pământul, şi umanitatea, cu o distincţie între poziţiile liniilor yin şi a celor yang. Permutările celor opt trigrame realizează cele 64 de hexagrame, care sunt folosite pentru a reprezenta cele zece mii de lucruri.

Cele „nouă palate" reprezintă un mecanism de notare folosit pentru a completa aranjamentul spaţial al celor opt trigrame pe cele patru direcţii cardinale şi pe cele patru direcţii intermediare, care altfel lasă un spaţiu în mijloc.

Folosind aceste elemente de calcul de bază, în baza producţiei lor reciproce şi a extinderii lor, sunt investigate legile naturale ale evoluţiei celor zece mii de lucruri, folosind prezentul pentru a examina trecutul, folosind prezentul pentru a descoperi viitorul. Acestea sunt instrumentele folosite de strămoşi în scopurile pronosticării.

Există aici două diagrame de relaţie importante: una este harta celor cinci elemente, cealaltă este harta celor opt trigrame şi a celor şaizeci şi patru de hexagrame.

Harta celor cinci elemente este cea mai simplă, însă extrem de importantă. Ea conţine cerul, pământul,

umanitatea, şi toate lucrurile şi fiinţele; toate pot fi explicate prin intermediul acestei hărţi. Aceasta este o parte foarte importantă a culturii tradiţionale chinezeşti.

Relaţiile de bază dintre cele cinci elemente sunt crearea reciprocă şi dominarea reciprocă, folosite pentru a înţelege schimbările şi dezvoltările din cer, pământ, umanitate, şi cele 10.000 de lucruri. „Atunci când învăţaţi, cu fiecare zi adăugaţi ceva nou; atunci când vă aflaţi pe Cale în fiecare zi eliminaţi ceva." În contextul utilizării imaginilor pentru a categorisi lucrurile, conţinând legile naturale ale evoluţiei universului şi tot ce există în el într-o simplă hartă, „reducând" totul la yin şi yang şi cele cinci elemente, simplitatea şi uşurinţa sunt combinate cu măreţia şi profunzimea.

Cele opt trigrame şi cele 64 de hexagrame constituie de asemenea un fel de diagramă elementară, însă permutările sale sunt extrem de complexe.

Există multe modalităţi de aranjare a celor opt trigrame şi a celor 64 de hexagrame; I Ching-ul sau ***Cartea Schimbărilor*** reprezintă un tip. Textul acestei cărţi a fost transmis în întregime şi s-au făcut multe comentarii şi interpretări în cei peste două mii de ani de când a fost răspândită. Dezvoltarea învăţării porneşte de la simplu la complex, apoi de la cele complexe la cele simple; apoi este posibil să se folosească ceea ce este complex cu ajutorul celor simple, cu un potenţial nelimitat pentru schimbare şi evoluţie.

Hărţile celor cinci elemente şi celor opt trigrame sunt instrumente pentru folosirea imaginilor în scopul de a clarifica idei şi a înţelege Calea; subtilitatea funcţiei lor se află în interiorul minţii.

Medicina chineză, una din cele cinci arte, nu poate fi înţeleasă dacă este separată de yin şi yang şi de cele cinci elemente. Din moment ce medicina chineză a fost folosită în mod eficient de mii de ani, aceasta reprezintă o dovadă mai mult decât suficientă privind modul în care teoriile yin şi yang şi a celor cinci elemente se află în acord cu Calea.

Asemenea medicinii chineze, artele divinaţiei, citirii feţei, şi astrologiei se bazează pe acelaşi principiu, provin din aceeaşi sursă, şi toate au o anumită utilitate pentru oamenii lumii.

Metodele fizionomiei se bazează pe simboluri ale lucrurilor vizibile, organizate pe categorii, folosite pentru a înţelege la un nivel mai profund lucrurile aflate la baza evenimentelor şi fenomenelor, sau schimbărilor şi dezvoltărilor apărute în timp şi spaţiu. Cerul, pământul, umanitatea, toate fenomenele şi toate fiinţele au formă şi substanţă, deci toate au imagini şi semne. Oamenii se limitează de obicei la a observa suprafeţele lucrurilor, fără să se gândească la ceea ce reprezintă imaginile lor, ce informaţii au de oferit, cum au evoluat şi cum se vor dezvolta. Oamenii de ştiinţă fac într-adevăr acest gen de efort, căutând mai multă cunoaştere în speranţa de ajunge la răspunsurile întrebărilor.

Fizionomia, sau observarea semnelor, necesită un ochi ager şi o minte activă. Mai mult, aceasta minte activă are nevoie de îndrumarea filozofiei. Dacă filozofia este corectă, vă va îndruma să gândiţi în direcţia corectă; dacă filozofia este incorectă, vă va conduce către o gândire preconceptă, sau într-un impas.

În China antică existau o serie de mari experţi fizionomişti. Jiu Fanggao, spre exemplu, este considerat a fi unul dintre cei mai buni evaluatori ai cailor din toate

timpurile. Se spune că putea vedea direct în oasele unui cal. Bai Luo a fost un alt fizionomist expert în cai; a scris chiar şi o carte pe acest subiect, care din păcate s-a pierdut. La târgurile fermierilor, unde se vând vite, există şi anumiţi oameni care ştiu să interpreteze trăsăturile cailor şi vitelor. Atunci când vitele sunt trecute în şir prin faţa lor, ei examinează mai întâi mai multe locuri cheie, observă vârsta animalului, şi apoi oferă o evaluare. Într-un fel, sunt toţi fizionomişti deşi există diferenţe între nivelele lor de măiestrie.

În termenii unui standard scăzut, toţi oamenii sunt fizionomişti; toate lumea evaluează persoanele interesante, evenimentele importante, şi tot felul de lucruri, alegând unul sau altul; deci cum am putea să facem aceasta fără să examinăm aparenţele, fără să privim semnele? Spre exemplu, dacă doriţi să vă căsătoriţi, trebuie să vedeţi care partener este cel mai bun, cel mai compatibil. Şi atunci când mergeţi la piaţă pentru cumpărături, indiferent dacă ştiţi sau nu ceva despre produs, trebuie să priviţi obiectul şi să fiţi mulţumit de ceea ce vedeţi înainte de a vă hotărî să îl cumpăraţi. Însă prin aceste elemente, rămâneţi încă la un nivel inferior, şi nu puteţi fi un fizionomist real, specializat într-un anumit domeniu.

Din această perspectivă, artele fizionomiei sunt deosebit de practice, şi deloc misterioase. Desigur, oamenii au încă o imagine negativă, privind fizionomia în acelaşi mod ca şi superstiţia, pierzând astfel ceva folositor.

Există multe tipuri de fizionomie, dintre care una este analiza trăsăturilor umane. Aceasta nu se rezumă la trăsăturile faciale; fiecare parte a corpului uman poate fi „citită”. Însă cele mai dezvoltate arte din fizionomia

tradiţională sunt în general de cinci tipuri, ocupându-se de trăsăturile feţei, mâinilor, picioarelor, spatelui şi capului.

Exista un expert fizionomist al dinastiei Song cunoscut sub numele de Călătorul cu Robă de Cânepă, iar prin tradiţie s-a transmis o metodă de fizionomie ce i-a primit numele. Maestrul Chen Bo a învăţat fizionomia de la Călătorul cu Robă de Cânepă, care şi-a transmis arta, fără să se folosească de cuvinte, direct lui Chen. Mai târziu el a scris „Odă minunilor spirituale", „Odă Cheii de Aur", şi „Cântecul Lingurii de Argint". Povestirile lui Chen Bo despre profesorul său, Călătorul cu Robă de Cânepă, oferă de asemenea detalii despre fizionomie.

Arta fizionomiei este o parte importantă a medicinii chineze. ***Tratatul clasic de medicină internă al Împăratului Galben*** împarte oamenii în cinci stări, ce fac referire la yin şi yang: oameni majoritar yin, oameni minoritar yin, oameni majoritar yang, oameni minoritar yang, şi oameni în care yin-ul şi yang-ul se află în echilibru. Tratatul mai explică faptul că oamenii pot fi diferenţiaţi în funcţie de cele cinci elemente, iar permutările celor cinci elemente şi celor cinci tipuri de yin-yang rezultă într-un total de 25 de tipuri umane.

Persoanele de tip lemn, spre exemplu, „au un ten palid, un cap mic, o faţă prelungă, umeri laţi şi spate lat, corp drept, mâini şi picioare mici; sunt talentaţi şi muncitori, însă le lipseşte puterea, şi au parte de multe dificultăţi. Se simt bine primăvara şi vara, însă nu toamna şi iarna. Toamna şi iarna sunt sensibili şi predispuşi bolii." Persoanele de tip lemn sunt împărţite apoi în mai multe sub-categorii.

Oamenii de tip foc „au un ten rumen, spate lat, faţă ascuţită, şi capul mic. Umerii, spatele, lateralele şi

abdomenul sunt bune, cu mâini şi picioare mici. Au mersul stabil, însă atunci când se grăbesc au acţiuni instabile. Umerii şi spatele lor sunt cărnoase; sunt energici şi nu prea îi interesează bogăţia materială. Se încred puţin şi se îngrijorează mult. Au o viziune limpede asupra lucrurilor şi fac impresie bună, însă au tendinţa de a se grăbi, şi este probabil să moară într-un mod violent, şi înainte de vreme. Se simt bine primăvara şi vara, însă nu toamna şi iarna, când sunt predispuşi bolii." Persoanele de tip foc sunt de asemenea împărţite în mai multe categorii.

Cei de tip pământ „au tenul gălbui, faţa rotundă, capul mare, spate şi umeri fini, abdomen mare, membre superbe, mâini şi picioare mici, sunt corpolenţi, iar părţile superioară şi inferioară ale corpului sunt proporţionate. Au un mers stabil, cu pas uşor; au o minte echilibrată, sunt altruişti, modeşti, şi generoşi. Se simt bine toamna şi iarna, însă nu primăvara şi vara, când sunt predispuşi bolilor." Persoanele de tip pământ sunt de asemenea împărţite mai departe în mai multe categorii.

Oamenii de tip metal „au faţa pătrată, tenul alb, capul mic, spatele şi umerii mici, mâinile şi picioarele mici, oasele uşoare, elastici, repeziţi, calmi şi neîndurători, birocraţi. Se simt bine toamna şi iarna, însă nu primăvara şi vara, când sunt predispuşi bolilor." Persoanele de tip metal sunt de asemenea împărţite mai departe în mai multe categorii.

Persoanele de tip apă „au ten închis, faţă inegală, cap mare, maxilare late, umeri mici, abdomen mare, mâini şi picioare active, mişcări instabile, fesele alungite şi spatele fusiform. Sunt lipsiţi de respect, se pricep să înşele oamenii, şi este probabil să moară prin violenţă. Se simt bine toamna şi iarna, însă nu primăvara şi vara,

când sunt predispuşi bolilor.” Persoanele de tip apă sunt de asemenea împărţite mai departe în mai multe categorii.

Clasificările generale ale tipurilor de corpuri sunt asociate cu condiţiile sezoniere, pentru a fi mai uşor de prezis apariţia bolii şi de a pune în aplicare tratamentele de vindecare. Astfel fizionomia este extrem de folositoare în artele vindecătoare.

Arta fizionomiei de prezicere a sorţii provine din aceeaşi sursă, însă este chiar mai detaliată în analiza sa a părţilor corpului. Este folosită în prezicerea evenimentelor umane, întâmplărilor majore din viaţa unei persoane, sau în tendinţele de dezvoltare şi evoluţie de-a lungul anilor.

Spre exemplu, fizionomia tradiţională de interpretare a trăsăturilor feţei împarte linia centrală a feţei umane în 13 poziţii şi împarte de asemenea întregul chip uman în 12 departamente: viaţă, bani, fraţi, bunuri, copii, angajaţi, soţi, boală şi calamitate, mişcare, profesie, binecuvântări, şi imagine. Există de asemenea alte modalităţi de analizare a feţei, existând un studiu aparte pentru ochi, urechi, nas, şi gură. Ridurile, aluniţele, sprâncenele, ochii, urechile, nasul, gura, buzele, limba, ochii, părul, forma, culoarea, oasele, carnea, vocea, starea şi spiritul sunt toate analizate în cele mai mici amănunte.

Din punct de vedere ştiinţific modern, fizionomia tradiţională chineză pare extrem de minuţioasă în cercetările sale în acest domeniu. Din punct de vedere filozofic, se poate de asemenea observa că fizionomia tradiţională chineză nu este o invenţie rudimentară şi arbitrară, însă este strâns legată de filozofia chineză tradiţională a unităţii Naturii şi umanităţii, cât şi de

doctrine ale yin-ului şi yang-ului şi ale celor cinci elemente. Însă când vine vorba despre aplicaţiile practice, există o gamă largă de diferenţe. Există destui fizionomişti şarlatani care cunosc numai unul sau două lucruri despre această artă; ei interpretează chipurile fără să fi realizat cercetări profunde, de fapt nefăcând altceva decât să ofere un spectacol. Unii oameni îşi câştigă astfel traiul. Cu toate acestea, există persoane ce au atins un nivel înalt de expertiză în această artă, oameni ce pot interpreta feţele altora şi spune lucruri despre ei cu o precizie dovedită.

În lucrarea sa „Odă Minunilor Spirituale", Călătorul cu Robă de Cânepă scria că lucrul cel mai greu de determinat folosind fizionomia este dacă cineva va trăi mult timp sau dacă va muri devreme; aceasta nu are legătură doar cu planul uman, şi poate fi determinată cu certitudine numai la nivel spiritual.

Atunci când vrăjitorii Porţii Dragonului l-au învăţat pe Wang Liping fizionomia, l-au învăţat să citească nu numai feţe, ci şi mâini, abdomene, capetele şi spatele. În concluzie, pentru fiecare parte a corpului există o artă a fizionomiei. Artele predate de vrăjitori erau diferite de fizionomia obişnuită sub două mari aspecte: unul este tratarea detaliată a fiecărei părţi în sine; cealaltă este practica analizei urmată de sinteză. Un aspect observat într-un loc trebuie verificat în alt loc; apoi se asamblează o imagine completă înainte de formularea unei judecăţi.

În termenii fizionomiei mâinii, majoritatea fizionomiştilor se concentrează asupra palmei sau a formei mâinii. Metoda pe care i-au predat-o bătrânii vrăjitori lui Wang Liping este ceva mai complexă. Nu numai că mâna este examinată de la încheietură spre vârfurile degetelor, pe faţă şi pe dos; este diagnosticată

pe cinci nivele, de la exterior la interior - amprente, piele, carne, os, şi măduvă. Spre exemplu, pe suprafaţa dosului mâinii, putem examina porii, tiparele verticale, şi tiparele orizontale, şi de acolo putem distinge relaţiile oamenilor cu strămoşii lor. Aceasta nu este o artă obişnuită a fizionomiei, iar aceste tipare nu pot fi văzute de către oamenii obişnuiţi. Numai cei cu o putere internă profundă şi nobilă pot vedea cu atâta precizie şi putere de pătrundere.

ꕥ

În zilele noastre, oamenii au acceptat posibilitatea de a deduce starea întregului corp plecând de la starea uneia din părţile lui, şi în acest mod sunt diagnosticate şi tratate bolile. Aceasta nu este altceva decât teoria modernă a universului hologramatic.

Principiul de bază al metodei chinezeşti de vindecare prin acupunctura urechii este de a privi urechea asemenea unui corp întreg, fiecare punct de presiune de pe ureche fiind corespunzător anumitor organe ale corpului omenesc. Astfel, dacă un organ se îmbolnăveşte, aceasta se reflectă în punctul corespunzător de pe ureche; un anumit punct de pe ureche este atunci tratat cu acupunctură pentru a se acţiona asupra bolii. Urechea este astfel o hologramă a întregului corp omenesc. Aceasta este o descoperire importantă realizată de către chinezi. La mijlocul anilor ´50, tratamentul chinezesc de acupunctură a urechii a trezit interesul întregii lumii, devenind subiectul unor discuţii însufleţite în lumea medicală.

În 1980 un chinez pe nume Zhang Yingqing a publicat o lucrare extraordinară numită „Regula hologramatică a fiinţelor vii”, care a provocat o rumoare în interiorul şi exteriorul Chinei. Mai târziu, domnul Zhang a continuat să publice lucrări pe această temă, tratând amănunţit subiectul. El scrie: „Fiecare parte din hologramа pe care o constituie o fiinţă umană are o poziţie corespondentă în întreg, sau într-o altă hologramă. Fiecare parte dintr-o hologramă, plus locul său corespondent în întreg, sau un loc ne-corespondent dintr-o altă hologramă, este de o mărime comparabilă cu entitatea biologică din poziţia corespunzătoare. Legile distribuţiei fiecărei părţi dintr-o hologramă sunt aceleaşi cu cele din fiecare parte corespunzătoare a unui întreg, sau cu cele ale unei alte holograme. Fiecare hologramă conţine informaţia biologică specială adecvată fiecărei părţi din întreg, şi fiecărui punct din altă hologramă. Aceasta seamănă cu felul în care fiecare fragment dintr-o fotografie hologramatică conţine informaţia întregii poze.”

În 1973 Zhang Yingqing a descoperit un set ordonat de puncte noi de acupunctură lângă cel de-al doilea os al palmei, care puteau fi folosite pentru a schematiza şi trata bolile părţilor corespondente ale corpului. Cu toate că cel de-al doilea os al palmei nu are la fel de multe puncte ca şi hologramа completă a întregului corp care se află în ureche, pentru diagnostice rapide este mai practic şi mai popular. Ceea ce are o importanţă deosebită este faptul că în ambele cazuri teoria se bazează pe aceeaşi fundaţie, şi anume legea hologramatică a fiinţelor vii.

De la teoria fiinţelor vii ca şi holograme, şi până la întregul univers ca hologramă, nu este decât un pas mic, curând propus de către poporul chinez, al cărui fundal cultural se bazează pe teoria yin-yang şi a celor cinci

elemente ca baza holografică a tuturor evenimentelor, fiinţelor, şi lucrurilor.

Lao-tzu spune: „Calea este mare, cerul este mare, pământul este mare, şi umanitatea este şi ea mare.” De asemenea: „Umanitatea este modelată după pământ, pământul este modelat după cer, cerul este modelat după Cale, Calea este modelată după Natură.” A fi modelat după ceva înseamnă a-l imita, a te asemăna lui; înseamnă a întruchipa totalitatea informaţiilor sale, ca într-o hologramă.

Dacă ochii conţin informaţii cu privire la organele interne, iar urechea este ca o formă umană în miniatură ce conţine informaţii cu privire la întregul corp, nu se poate spune că şi feţele şi mâinile oamenilor, şi alte părţi ale corpului, conţin informaţii despre viaţa unei persoane?

Medicii diagnostichează boala observând anumite părţi ale corpului; fizionomiştii diagnostichează progresele observând activităţile lumeşti. Pur şi simplu totul se reduce la informaţii, însă: „Omenoşii văd omenia, înţelepţii văd înţelepciunea.” Când nu sunt folosiţi aceiaşi ochi, informaţiile extrase din date diferă, şi nici concluziile extrase nu sunt aceleaşi.

ꕥ

Dintre cele cinci arte, cea mai uşor acceptată şi înţeleasă de oameni este vindecarea, apoi fizionomia şi antrenamentul; cel mai greu de înţeles sunt astrologia şi divinaţia.

Antrenamentul se referă la metode obişnuite de dezvoltare; într-un sens restrâns, se referă la arte marţiale. Din moment ce artele marţiale, atât formele uşoare cât şi cele dure, au impus direcţii ce pot fi urmate, oamenii cred în ele.

Desigur, vindecarea, fizionomia şi antrenamentul trebuie acceptate ca fiind compatibile cu ştiinţa, la nivelul celor trei tărâmuri inferioare al persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor, pentru a putea fi înţelese şi acceptate. Însă, odată ce acest nivel este depăşit, pentru a se înălţa la nivelele celor trei tărâmuri mijlocii ale cerului, pământului şi umanităţii, oamenii vor deveni nesiguri. Spre exemplu, acupunctura acului infinit, masajul de la distanţă, şi folosirea talismanelor pentru a vindeca boli par a fi mistere de nepătruns pentru oamenii de rând. A vedea până în interiorul oaselor este un nivel de practică pe care nu îl pot realiza fizionomiştii obişnuiţi, astfel încât majoritatea oamenilor ar crede probabil că este o aberaţie. Artele marţiale obişnuite ţin pur şi simplu de putere şi tehnică; lucrul autentic cu puterea internă, combinat cu aplicarea metodelor ezoterice, are ca rezultat efecte ce nu pot fi atinse prin puterea şi tehnicile obişnuite, deci şi acest aspect este greu de înţeles de către majoritatea oamenilor.

La ora actuală, dacă vorbim despre astrologie şi divinaţie, în momentul în care începem oamenii vor fi plini de îndoieli şi suspiciune. Majoritatea oamenilor consideră astrologia ca fiind sinonim cu coincidenţa; nimeni nu percepe relaţia acesteia cu inevitabilul. Gândirea omului de rând se opreşte aici.

Atât astrologia, cât şi divinaţia sunt amândouă arte ale pronosticării. Pronosticarea, sau predicţia, reprezintă ceva pe care oamenii trebuie să-l folosească în fiecare zi

de-a lungul vieţii. Se poate spune că atâta timp cât există gânduri există predicţie; însă metodele de predicţie diferă, teoriile diferă, şi rezultatele diferă şi ele.

Astrologia tradiţională chinezească este în mare parte folosită pentru a prezice tendinţele de evoluţie din viaţa unei persoane; în timp ce divinaţia este în principal folosită pentru a prezice ceva ce urmează să se întâmple într-un anumit timp şi spaţiu, sau un eveniment ce are loc în prezent.

Fundaţia teoretică a astrologiei o constituie filozofia tradiţională chineză a unităţii dintre Natură şi umanitate, şi doctrinele privind yin şi yang şi cele cinci elemente. Această artă priveşte dezvoltarea unei vieţi umane individuale ca fiind o reflecţie în miniatură a dezvoltărilor din univers, astfel evoluţia universului determină evoluţia vieţii umane. În privinţa acestui aspect, observaţiile ştiinţei şi cele ale astrologiei coincid. Însă dacă ne-am opri la acest nivel general, astrologia nu ar apărea, iar controversa dintre ştiinţă şi astrologie nu ar avea loc.

Sub îndrumarea filozofiei tradiţionale chinezeşti, intelectualii Chinei antice şi-au pus mintea la contribuţie în această privinţă, căutând modul în care o viaţă umană relaţionează cu evoluţia universului, şi cum s-ar putea prezice ceea ce ar putea avea loc pe durata vieţii unui om.

Una dintre modalităţile găsite de către chinezii străvechi pentru a ajunge la răspunsuri este aşa-numita metodă de calculare a Celor Patru Stâlpi ai Destinului. Începându-şi calculele de la momentul şi locul de naştere al persoanei, această metodă construieşte o serie de modele diferite de transformare şi dezvoltare, pentru a prezice cursul pe care persoana ar trebui să îl urmeze în

viaţă. Aici apare controversa dintre astrologie şi ştiinţă; astrologia consideră că prezicerea acestui gen de lucruri este posibilă, în timp ce ştiinţa consideră că astfel de predicţii sunt nefondate.

În ţările dezvoltate economic din Occident, nivelul de cultură convenţională al oamenilor este relativ ridicat, iar conceptele ştiinţifice au pătruns deja adânc în mintea persoanei obişnuite, însă ştiinţa nu are nicio posibilitate de a răspunde la multe întrebări din domeniul convenţionalului. Anumiţi intelectuali au simţit deja că ştiinţa se află în pragul unei crize, şi încep să caute înţelepciune în cultura din afara ştiinţei convenţionale, căutând un fel de rezolvare la aceste întrebări. Una dintre căile pe care le explorează este astrologia.

Cu toate că gândirea ştiinţifică are o influenţă deosebită în China, din moment ce educaţia nu este dezvoltată, influenţa culturii tradiţionale rămâne una foarte mare, iar în cadrul populaţiei există un număr mare de oameni care cred în astrologie. Aceasta este starea actuală a culturii; nu este nevoie să menţionăm că, indiferent din ce unghi privim situaţia, astrologia nu este un element ce poate fi vândut ieftin.

Astrologia chinezească poate fi în general urmărită înapoi până la epoca statelor războinice, însă tehnica Celor Patru Stâlpi ai Destinului nu a fost complet sistematizată până la dinastiile Song şi Tang. Figurile cheie aici au fost Li Wuzhong din dinastia Tang şi Xu Ziping din dinastia Song timpurie. Domnul Li şi-a bazat calculele pe anul, luna, şi ziua de naştere a unei persoane; domnul Xu a mai adăugat un element: ora.

În calendaristica chineză tradiţională, anul, luna, ziua şi ora sunt toate calculate prin sistemul tulpinilor cereşti şi ramurilor terestre. Patru simboluri sunt aranjate

pe orizontală, cu tulpinile cereşti deasupra, şi ramurile terestre dedesubt, formând patru stâlpi; în total sunt opt caractere, astfel încât aceasta se numeşte de asemenea metoda celor opt caractere de calculare a destinului. Din moment ce tulpinile cereşti şi ramurile terestre reprezintă timpul dar şi locul, conţinând în interiorul lor yin şi yang şi cele cinci elemente, ele cuprind relaţiile complexe ale schimbărilor ce au loc în cer, pământ, şi umanitate. În termeni ştiinţifici moderni, aceste opt caractere definesc calitatea şi cantitatea, deci pot fi folosite pentru a se realiza extrapolări.

Metoda de calcul a celor opt caractere din astrologie, cunoscută sub numele de „Tehnica astrologică a lui Ziping" este un tip de format; există şi „Calculul stelei de construcţie", care este un alt tip de format. Calculul stelei de construcţie este relativ complex, aranjând simbolurile unor stele într-un cerc, folosit pentru a prezice cursul vieţii unei persoane în oarecare detaliu. În termeni ştiinţifici moderni, fiecare din aceste hărţi este o bază holografică independentă; teoretic, nu există nicio îndoială că este absolut posibil să le folosim pentru a prezice o viaţă. Deci, care este problema? Întrebarea este cum să folosim aceste formate pentru a prezice cu precizie ceva ce urmează să aibă loc într-un anumit timp şi spaţiu. Odată ce vorbim de certitudine şi concreteţe, ştiinţa îşi va exprima opoziţia, deoarece ştiinţa consideră „coincidenţa" a fi imprevizibilă.

Dacă putem sau nu realiza acest pas, este o problemă; dacă fiecare persoană care foloseşte aceste instrumente poate să facă acest pas sau nu, este o altă problemă. Aceste două probleme nu trebuie confundate.

Astrologia predată de cei trei vrăjitori lui Wang Liping implică utilizarea mai multor instrumente de

pronosticare în acelaşi timp. Mentorii săi i-au spus că astrologia este o metodologie prin care strămoşii înţelegeau umanitatea. Fiecare persoană are un destin: destinul este naşterea, îmbătrânirea, boala, şi moartea; destinul este suişurile şi coborâşurile individului în societate. La baza schimbărilor sociale stau legi naturale ce pot fi urmărite; progresele din viaţa unui individ sunt şi ele bazate pe legi naturale. Unele dintre aceste schimbări au formă, altele sunt lipsite de formă. Problema pe care astrologia trebuie să o investigheze este cum să cuprindem ceea ce are formă pentru a percepe ceea ce nu are formă, pentru a vedea prezentul şi a prezice viitorul.

Calculul Stelei de Construcţie şi alte metode presupune o interpretare atentă. Folosind metoda celor patru stâlpi ai destinului, este posibil să determinăm momentele importante din viaţa unei persoane, norocul unei persoane trecând prin mai multe etape de dezvoltare şi transformare. Folosind metoda Calculului Stelei de Construcţie, sunt calculate poziţia soarelui, lunii, şi pământului la momentul naşterii, cât şi unghiul şi direcţia faţă de Pământ a celor cinci planete majore; calculând aceste relaţii pentru un an viitor, se pot prezice evenimentele semnificative din acel an şi legătura dintre acele evenimente şi viaţa unei persoane.

Cei trei vrăjitori au investit mult timp şi efort în a-i preda lui Wang Liping divinaţia. Bazele divinaţiei sunt de asemenea yin şi yang şi cele cinci elemente, însă există multe metode concrete de realizare a calculelor. Principala modalitate de studiu o reprezintă cele opt trigrame.

Atât confucianiştii cât şi taoiştii respectă I Ching-ul sau ***Cartea Schimbărilor***. Confucianiştii respectă

principiile filozofice conţinute în I Ching. De-a lungul unei perioade de peste două mii de ani, au fost scrise mai multe mii de comentarii confucianiste asupra I Ching-ului, majoritatea expunând principiile filozofice. Taoiştii respectă instrumentele şi metodele de cunoaştere oferite de I Ching, conferindu-i un aspect şi mai practic.

Cei trei magi bătrâni au urmat tradiţia taoistă când l-au învăţat I Ching-ul pe Wang Liping, diferenţiind I Ching-ul în 72 de variante, toate bazate pe formatul fundamental al celor 64 de hexagrame. Printre ele se află *Schimbările* vegetalelor, *Schimbările* animalelor, *Schimbările* umane, etc. Toate evenimentele şi toate lucrurile şi fiinţele pot fi clasificate în funcţie de cele 64 de hexagrame, pentru a putea observa şi prezice dezvoltările şi transformările lor. În fapt, cele opt trigrame şi cele 64 de hexagrame ar trebui de asemenea considerate a fi o hologramă a universului, evoluţia tuturor lucrurilor având loc conform aceloraşi legi naturale.

Un aspect deosebit al utilizării celor opt trigrame, după cum i-a fost predată lui Wang Liping este de a le privi ca o sferă, şi nu ca un plan, după cum se înţelege de obicei. Trigramele cerului şi pământului sunt extremele, deci ele pot fi îndepărtate. Cele şase trigrame rămase corespund cu deasupra şi dedesubt, stânga şi dreapta, faţă şi spate, formând astfel o structură tridimensională. Toate lucrurile şi toate fiinţele, toate entităţile care au formă, nu pot fi separate de această sferă.

O altă particularitate a metodei de folosire a I Ching-ului pe care a învăţat-o Wang Liping de la mentorii săi taoişti este că atunci când asupra unei probleme se face divinaţie prin intermediul unei hexagrame, noi îi

punem hexagramei o întrebare cu privire la acea problemă; deci este o relaţie de gazdă-oaspete care trebuie definită în mod corect pentru a putea obţine un răspuns corect. Hexagrama este gazda, sinele este oaspetele; când sinele îi pune gazdei o întrebare, cele 64 de hexagrame trebuie aşezate în exterior, cele 64 de hexagrame formând o sferă imensă ce înconjoară sinele. Aceasta este relaţia corectă. Dacă sinele este privit ca fiind gazda, şi cele 64 de hexagrame sunt aranjate în propria minte, atunci răspunsurile la întrebări sunt toate subiective, fiind toate în mintea persoanei - atunci cum este posibil să punem lucrurile sub semnul întrebării?

Atunci când folosim cele opt trigrame pentru divinaţie, momentul dificil apare cu aşa-numitele „schimbări întrerupte", când apare atât o hexagramă de bază cât şi o hexagramă transformată, fiind nevoie de interpretare pentru a putea înţelege informaţiile ce ne sunt date. Interpretarea necesită învăţare, experienţă, şi puterea gândirii asociative, astfel încât persoana să poată elimina răspunsurile imposibile şi să aleagă un răspuns realizabil.

Există de asemenea alte sisteme de divinaţie, inclusiv faimoasa ***Tăinuire în poarta norocului***, una dintre artele secrete ale culturii chineze tradiţionale. Această tehnică de pronosticare este extrem de profundă, imposibil de învăţat prin studiu individual fără un ghid iluminat care să ofere instrucţiunile personale necesare pentru a o face cu adevărat folositoare. Astfel, din vremurile străvechi, mulţi i-au cunoscut numele însă puţini au stăpânit-o; cei care au reuşit să o folosească au fost cu toţii oameni importanţi ai istoriei, oameni care au realizat lucruri mari cu ajutorul său.

Formatul de bază al ***Tăinuirii în poarta norocului*** este de asemenea o hologramă universală; punând laolaltă cerul, pământul, umanitatea, şi spiritele, observând diferitele relaţii dintre yin şi yang şi cele cinci elemente, cu ajutorul său fiind descoperit norocul bun sau cel rău în anumite timpuri şi spaţii, pentru a îndruma acţiunile oamenilor. Sistemul este pătruns de filozofia uniunii dintre Natură şi umanitate; se ocupă de probleme legate de necesitate sau inevitabilitate. Atunci când oamenii ar trebui să se adapteze condiţiilor a căror apariţie poate fi prezisă, aceasta este o problemă de inevitabilitate şi necesitate, nu de coincidenţă.

Astrologia chinezească are şi o carte extrem de populară numită ***Calculele spirituale de pe tăbliţa de fier***, care există în numeroase şi diferite variante. Aceasta este atribuită faimosului erudit al dinastiei Song, Shao Ying, deoarece foloseşte o metodă specială de calcul publicată de Shao Ying într-o altă lucrare renumită. În realitate, ***Calculele spirituale de pe tăbliţa de fier***, cu conţinutul său extrem de complicat, nu este opera unui singur autor. Fiind o construcţie complexă, această carte este un compendiu de cunoaştere, tehnici, terminologii şi metode ale multor faţete ale artelor chinezeşti de pronosticare. Unele fraze au o exprimare extrem de elegantă, altele au o exprimare simplă şi directă. Metoda de consultaţie este extrem de dificilă, iar maniera criptică de exprimare este foarte greu de înţeles fără o pregătire considerabilă privind literatura clasică şi istoria. Din aceste motive, ***Calculele spirituale de pe tăbliţa de fier*** este extrem de cunoscută, dar nu prea există oameni care să fie capabili să o folosească.

Atunci când cei trei bătrâni vrăjitori l-au învăţat pe Wang Liping fiecare dintre aceste arte de dezvoltare a cunoaşterii, în acelaşi timp i-au atras atenţia că toate aceste cinci arte sunt menite a fi practicate în acord cu Calea, folosind artele pentru a ajuta oamenii, folosind artele pentru a sprijini Calea, folosind artele pentru a comunica Calea – aceasta este ceva fundamental. Artele sunt ramuri: Calea este trunchiul. Când o persoană se dezvoltă pe Cale, inteligenţa i se deschide, şi nu îi este greu să înveţe tehnici. Când Calea este nobilă, şi tehnicile sunt nobile; acest principiu devine tot mai evident în munca asupra vehiculului superior.

Wang Liping a înţeles ce vroiau să spună profesorii săi. Deşi era foarte interesat să înveţe artele, şi a petrecut mult timp şi efort asupra lor, până la sfârşit nu s-a îndepărtat niciodată de esenţa de bază a Căii. Mai târziu, Wang Liping avea să demonstreze adevărul avertismentelor date de profesorii săi în experienţă propriu-zisă. Atunci când se ocupa de pacienţi extrem de bolnavi, sau când trata cazuri fără precedent, un mare maestru îl povăţuia în vis, învăţându-l arte extraordinare, şi spunându-i cum să vindece o anumită boală. La acel moment Wang Liping avea deja, desigur, capacitatea comunicării spirituale.

După dezvoltarea cunoaşterii, cei trei vrăjitori l-au învăţat pe Wang Liping cum să „rafineze spiritul.”

11

Visatul intenţional şi rafinarea spiritului

„Rafinarea spiritului” a fost cel de-al optulea stadiu din viaţa lui Wang Liping ca şi ucenic taoist. În acest stadiu, vitalitatea, energia şi spiritul au fost deja sublimate la un nivel înalt. Termenul „energie”, în special, este diferit aici. De fapt, „energia” este înţeleasă diferit în fiecare dintre cele trei tărâmuri inferioare, mijlocii şi superioare.

De exemplu, oricine şi orice lucru proiectează o umbră atunci când este expus la lumină. Este această umbră goală sau are substanţă? La nivelul tărâmurilor inferioare ale oamenilor, evenimentelor şi lucrurilor, lumea spune că este goală: dacă întrerupi umbra, acest lucru n-are niciun efect asupra obiectului solid care îi corespunde. În realitate însă, întreruperea umbrei de fapt chiar are un efect; doar că persoanele, evenimentele şi locurile nu pot simţi acest lucru pentru că nu sunt suficient de senzitive pentru a face astfel. Când ajungi la nivelul „cerului, pământului şi umanităţii” însă, nu este acelaşi lucru; aici, o umbră este percepută ca având substanţă. De exemplu, umbra unei persoane corespunde anume fiecărei părţi din corpul acelei persoane; dacă energia de nivel mediu, sau un obiect, acţionează asupra umbrei unei persoane, este ca şi cum ar acţiona asupra corpului acelei persoane.

Când Wang Liping s-a dezvoltat până în acest punct, în timpul procesului „cultivării triplului tărâm”, când mentorul lui a întrerupt reflexia lui în apă, Liping a simţit ceva în corpul lui. Acest gen de senzaţie poate fi detectat

doar când practica internă a avansat suficient de mult până la un nivel foarte avansat. Prin urmare, la un nivel şi mai mare, dacă un ac împunge o anumită parte din umbra unei persoane, este echivalent cu a străpunge cu un ac însuşi corpul persoanei respective. Oamenii obişnuiţi nu simt deloc aceasta, deşi în realitate efectul s-a produs; aceasta este esenţa vindecării unei boli prin efectuarea acupuncturii pe umbră.

În rezumat, la acest stadiu al povestirii noastre, gândirea cititorului trebuie să se schimbe. Dacă veţi continua să aplicaţi înţelesul original al unui concept dat, dincolo de un anumit punct, va înceta să mai funcţioneze eficient.

Acum cei trei vrăjitori l-au antrenat pe Wang Liping în visatul intenţional. Din punctul de vedere al oamenilor obişnuiţi, un vis este ceva care are formă dar nu are substanţă. Când merg la culcare, ei visează la întâmplare tot felul de visuri stranii, din care multe nu şi le amintesc. Unele visuri lasă o impresie profundă, dar oamenii nu înţeleg ce înseamnă.

Vrăjitorii şi Wang Liping văd visurile într-un alt mod decât oamenii obişnuiţi. Mai exact, la nivelul „persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor", visurile au formă dar nu au substanţă, dar la nivelul „cerului, pământului şi umanităţii", visurile au atât formă cât şi substanţă. La acest nivel, oamenii nu visează pasiv, ci activ, îndeplinind anumite misiuni în vis. Pentru a atinge acest nivel este necesar să treci printr-un antrenament special, şi este necesar să ai un înalt nivel de realizări în munca interioară. Această muncă interioară este un antrenament special al vitalităţii, energiei şi spiritului.

După ce vrăjitorii l-au învăţat pe Wang Liping să-şi dezvolte propria vitalitate, energie şi propriul spirit la un

nivel foarte înalt, ei l-au învăţat apoi cum să folosească în mod specific vitalitatea, energia şi spiritul, pentru a visa intenţional.

Vrăjitorii au început prin a explica faptul că spiritul este divizat în două tipuri; oamenii au un spirit yin şi un spirit yang. Spiritul yin este sufletul inferior, şi spiritul yang este sufletul superior. Wang Liping a simţit că totuşi n-a înţeles ceea ce au vrut ei să spună, şi se ţinea după ei zi de zi, rugându-i să-i explice mai clar. La început vrăjitorii şi-au turnat în mod virtual învăţăturile în ucenicul lor, dar mai târziu, odată ce ei au văzut că Liping era pe Cale, au început să-l evite. Cu toate acestea, Liping putea totuşi să găsească întotdeauna pe cel puţin unul dintre ei. Toţi vrăjitorii îl învăţau acelaşi lucru, dar fiecare avea individualitatea lui.

Deci cum este posibil visatul intenţional la nivelul „cerului, pământului şi umanităţii”? Există două feluri de visuri, unul este operat în interiorul corpului; acest tip este în mod formal acelaşi ca visul unei persoane obişnuite dar este diferit în sensul că tu poţi controla conţinutul visului. De exemplu, stabileşti un subiect anume, o problemă la care vrei să te gândeşti, sau o întrebare la care cauţi un răspuns; apoi te duci să te culci, şi răspunsul la întrebare va apare într-un vis.

Conform Maestrului Wang Liping, când merge să ţină conferinţe sau să conducă sesiuni de antrenament, nu-şi scrie niciodată o schiţă a discursului; nici măcar nu nu-şi face reprezentări. În fiecare zi, meditează aşezat timp de mai multe ore; când merge la culcare la trei sau patru dimineaţa, el mai întâi alege un subiect, şi anume ceea ce ar dori să spună în conferinţa de a doua zi, şi apoi visează. Conţinutul conferinţei îi apare în vis. De obicei el doarme două sau trei ore. După ce se trezeşte,

mintea lui este perfect clară, şi poate începe conferinţa imediat. El poate vorbi ore în şir despre ceea ce a văzut în visul său, chiar şi o zi întreagă sau mai mult, fără să se epuizeze.

Alt tip de vis, nu este chiar un vis, ci de fapt este dincolo de ceea ce oamenii numesc vis. Este spiritul yang, „călătoria externă" a spiritului yang.

Pentru ca spiritul yang şi spiritul yin să poată ieşi printr-o deschizătură şi să călătorească în afară înseamnă deja o foarte mare realizare. Destul de mulţi oameni nu cred că ei ar avea un spirit yin şi un spirit yang, cu atât mai puţin că aceste spirite pot călători în afară. Este o chestiune metodologică foarte serioasă, una foarte semnificativă atât pentru umanitate cât şi pentru univers, şi una care merită o investigaţie profundă.

Cum se realizează acest al doilea tip de visat? Maestrul Wang Liping explică faptul că vrăjitorii l-au învăţat să ia vitalitatea, energia şi spiritul, şi să facă separat, pe fiecare „director". Spiritul ar putea fi în avangardă, vitalitatea fiind directorul, iar energia în spatele lui ca o forţă propulsoare. Vitalitatea poate fi de asemenea avangarda, spiritul directorul şi energia ca şi forţă propulsoare în spatele ei. Apoi, iarăşi, spiritul poate fi avangarda, energia directorul, şi vitalitatea din spatele lui poate fi forţa propulsoare.

De exemplu, când spiritul yin se iveşte, dacă spiritul este directorul, vitalitatea învăluie spiritul, energia învăluie vitalitatea, atunci este manifestată forma. Dacă spiritul este directorul, energia învăluie spiritul, iar vitalitatea este în afară, atunci forma nu este manifestată. Manifestarea formei este numită „arta reproducerii corpului", şi poate fi realizată chiar şi fără visat. Şi non-manifestarea formei se poate realiza fără visat. În visat,

însă, ceea ce se proiectează este mai mult spiritul yin, nu spiritul yang.

Când se face acest al doilea tip de visat, proiectarea spiritului pentru a opera dincolo de spaţiu şi timp, visurile au atât formă cât şi substanţă; nu există nimic gol sau iluzoriu în ele.

Conform experienţei practice a Maestrului Wang Liping, visurile umane aşa cum le cunoaştem noi acum pot fi în general împărţite în două categorii mari. O categorie este cea a visurilor spontane, pe care oamenii nu le pot controla. Cealaltă o reprezintă sunt visatul controlabil, care poate fi manipulat de oameni pentru a deveni un instrument folositor. Primul tip de visare este cel al oamenilor obişnuiţi. Al doilea tip este visatul celor care s-au ridicat la nivelul „cerului, pământului şi umanităţii".

Visurile obişnuite au fost subiect de cercetare începând cu cele mai vechi timpuri. Discuţiile pe marginea visurilor au devenit din ce în ce mai vii în secolul douăzeci, pentru că Vestul a început să producă un număr de gânditori influenţi, precum Freud şi Jung. China de asemenea a produs un mare gânditor în acest domeniu, Profesorul Liu Wenying, care a petrecut ani de zile cercetând referinţe la visuri în literatura chineză, prezentând o „nouă teorie chinezească a visului". Această nouă teorie apare în ultima lucrare a dânsului, „Superstiţii despre visuri şi cercetări asupra visurilor – O faţetă a religiei, filosofiei şi ştiinţei antice chinezeşti". Următoarele citate asupra teoriilor chinezeşti despre

visuri, în afara notelor explicative, provin din opera profesorului Liu.

Prima menţiune a clasificării visurilor în literatura antică chinezească apare în ***Riturile Zhou***, care dă o categorisire a acestora pentru oamenii din era pre-imperială. În acest tratat clasic al riturilor, visurile sunt împărţite în şase tipuri: „Primele sunt visuri precise, a doua categorie sunt visurile neaşteptate, a treia sunt visurile contemplative, a patra sunt visurile de trezie, a cincea sunt visurile vesele, a şasea sunt visurile înfricoşătoare." Acesta este felul în care interpreţii oficiali de visuri din dinastia Zhou clasificau visurile. Interpreţii oficiali de visuri determinau semnele bune sau rele ale celor şase tipuri de visuri, conform cu soarele, luna, stelele şi planetele. Acest tip de clasificare este în principal bazată pe conţinutul visurilor şi starea psihologică a visătorului.

În timpul dinastiei Han de Est, Wang Fu a clasificat visurile în zece categorii în „Tratatul Omului Ascuns": „În general, visurile pot fi directe, sau pot fi simbolice; pot implica vitalitatea, gândul, personalitatea, sentimentele, sau timpurile. În ele poate exista schimbare, boală sau sexualitate". Wang Fu afirmă: „Aceste zece elemente sunt parametri generali ai interpretării visului." De asemenea, el clasifică visurile în cele ce au validitate şi cele ce n-au validitate. Cu toate acestea, spune el, „Visurile extraordinare au în majoritatea lor un scop; puţine dintre ele sunt lipsite de însemnătate."

Din acest lucru putem vedea că oamenii timpurilor străvechi considerau studiul visurilor o chestiune destul de serioasă şi nu priveau diferitele tipuri de visuri ca fiind asemănătoare. În particular, ei luau „visurile extraordi-

nare” în mod serios, sperând să poată „citi” din ele o informaţie folositoare despre viaţă sau societate.

Distincţiile între tipurile de visuri enumerate de scripturile budiste sunt chiar şi mai avansate. De exemplu, ***Şiragul de perle în grădina învăţăturii*** citează o sursă mai timpurie care împarte visurile în patru tipuri: visuri care rezultă din indispoziţia fizică, visurile profetice, visurile care conectează supranaturalul cu umanitatea, şi visurile care provin din gânduri. N-ar fi potrivit să încercăm să înţelegem aceşti termeni în sens literal; este foarte dificil să spunem exact ceea ce înseamnă. În cazul „visurilor care conectează supranaturalul cu umanitatea” însă, aceasta se referă în mod evident la visurile în care există sens şi răspuns între Cer şi umanitate, având o Natură de previziune.

Tratatul budist ***despre înţelepciunea transcendentă***, clasifică, de asemenea visurile, în cinci tipuri: „În cazul dizarmoniilor din interiorul corpului, dacă există febră, omul va visa deseori foc, va vedea culoarea galben sau roşu. Dacă există senzaţie de frig, omul va visa apă şi va vedea culoarea alb. Dacă este paralizat, va visa că zboară, văzând negru. De asemenea, lucrurile care le-a văzut şi auzit apar în vis, dacă se gândeşte foarte mult la ele. Fiinţele celeste la rândul lor pot să acorde visuri pentru a informa oamenii asupra evenimentelor din viitor.” Primele trei categorii de aici corespund cu indispoziţia fizică; a cincea este asemănătoare categoriei menţionate mai devreme, cea a „visurilor care conectează supranaturalul cu umanitatea”. Acest ultim tip implică comunicarea cu spirite în visuri, prin care o persoană poate afla viitorul; prin urmare, acestea sunt considerate visuri neobişnuite.

În ceea ce priveşte visurile neobişnuite, există puţină literatură relevantă de a-lungul timpului, iar cercetare adecvată este încă şi mai puţină. Este unul dintre motivele principale pentru care oamenii n-au făcut descoperiri importante în percepţia lor asupra visurilor.

Maestrul Wang Liping consideră teoria taoistă şi practica ce are legătură cu visatul ca prezentând natura de bază a existenţei universului la un nivel mai înalt.

În primul rând, visurile sunt împărţite în visuri pasive şi visuri active. Visurile pasive pot fi expresii individuale ale subconştientului oamenilor, sau pot fi stimulate prin influenţe externe; în orice caz, ele nu sunt rezultatul voinţei subiective a visătorului.

Forţele externe, în acest domeniu, sunt forţe cu care ştiinţa trebuie să aibă de-a face în continuare în mod distinct.

Apoi există vitalitatea umană, energia, şi spiritul, aşa cum le-a descoperit Maestrul Wang Liping din propria lui practică. Vitalitatea, energia şi spiritul cultivate şi rafinate, pot fi controlate şi activate în mod intenţionat. Ele pot chiar să fie folosite pentru a controla vitalitatea, energia şi spiritul nerafinate, ale oamenilor obişnuiţi, astfel încât să se creeze visuri. Visatul pasiv cuprinde şi visat activ; pentru persoanele obişnuite este pasiv; pentru practicantul cultivat, este activ.

Visurile active sunt şi ele de două tipuri. Primul este cel pe care tocmai l-am menţionat, când cineva foloseşte puterea interioară pentru a implica o altă persoană într-un vis. Celălalt este atunci când persoana stabileşte un subiect al visului, şi apoi în visat găseşte răspunsul la întrebări.

În al doilea rând, relaţiile temporale şi spaţiale se schimbă foarte mult în visuri. În visurile oamenilor obişnuiţi, spaţiul pare că se schimbă mereu, cu toate imaginile manifestându-se la fel de nesubstanţial precum norii, apa sau aerul, trecând de la o scenă la alta, imposibil de controlat. Există un simţ al timpului, dar nu este un simţ corect al timpului.

În contrast, în visatul activ practicat de Maestrul Wang Liping, situaţia este destul de diferită. Scenele din visat sunt atât de asemănătoare cu scenariile din viaţa cotidiană, încât este dificil să faci o distincţie. Unii spun că nu este nicio diferenţă, şi că se poate spune că visătorul chiar se află acolo.

Aici ne lovim de o controversă semnificativă: care este natura fundamentală a visurilor? Cercetătorul vestic modern al visurilor, Freud, crede că visurile sunt expresia activităţii psihice subconştiente. Pe planul inferior al nivelului „persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor", aceasta este o realizare importantă în teoria visului. Dar taoiştii consideră insuficientă rămânerea la acest nivel, căutând să investigheze mai profund. Aceasta ne conduce înapoi la vitalitate, energie şi spirit.

În natura lor esenţială, visurile sunt legate nu doar de spirit, ci şi de energie şi vitalitate. Acest lucru este valabil nu doar în ceea ce priveşte visatul oamenilor obişnuiţi, ci şi în ce priveşte visatul practicanţilor. Aceasta deoarece visul este un fel de mod de existenţă în care vitalitatea, energia şi spiritul operează în armonie: forma sa de manifestare în spaţiu şi timp este extrem de fluidă şi liberă; în acest fel practicanţii taoişti folosesc visurile pentru a trezi puterea mentală, pentru a relaţiona cu alţi oameni, pentru a transcende barierele timpului şi spaţiului.

Al treilea lucru, legat de înţelesul visurilor, este o problemă care a fost investigată foarte mult de-a lungul epocilor. Taoiştii, susţinând ideea lor de unitate dintre Natură şi umanitate, explică natura esenţială a visurilor în termeni de echilibru sau dezechilibru al vitalităţii, energiei, şi spiritului, recunoscând înţelesul profund atât al visatului pasiv cât şi al celui activ.

La fel ca şi imaginile hexagramelor din I Ching, şi în visuri, când apare un lucru, apare o imagine, şi când apare o imagine există o structură, şi când există o structură, există un motiv. Motivul nu este unul evident, ci ascuns. Modalitatea de expresie a visurilor este prin imagini mişcătoare, nu limbaj abstract; imaginile reprezintă relaţia dintre umanitate şi univers chiar şi mai direct. Expresia în limbaj abstract este deseori limitată, mai ales după ce cuvintele au fost îngheţate de concepte culturale fixe, situaţie în care aceste limitări sunt deosebit de evidente. Deoarece stările de/din vis, prin contrast, nu sunt legate de timp şi spaţiu, ele au o versatilitate extraordinară, şi o libertate de expresie mult mai mare. Pentru că oamenii sunt legaţi de restricţiile actualităţilor imediate, în special de cultură, spiritul lor vital şi corpul fizic sunt deseori în stări de opresiune; visurile sunt o cale de a le elibera.

În concluzie, în ceea ce priveşte interpretarea visurilor, taoiştii consideră semnificaţia visurilor active ca fiind de la sine înţeleasă, şi nu necesită interpretare. În ceea ce priveşte visurile pasive, sunt unele unde înţelesul este clar şi nu există nevoia de interpretare, în timp ce acele visuri al căror înţeles este ascuns au nevoie de o interpretare care să se bazeze pe imaginile lor. Instrumentele de interpretare au de-a face cu sursele visurilor – vitalitatea, energia şi spiritul – şi principiile lui yin şi yang, şi cele cinci elemente. Ceea ce este

important aici este ca gândirea să se ridice de la nivelul „persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor”, către un nivel mai înalt, al „cerului, pământului şi umanităţii”, pentru ca înţelegerea să poată apărea.

Visatul activ sau intenţional menţionat mai devreme, în care visurile sunt induse în alţi oameni, călătorind în timp, în realitate nu mai este „visat”, ci de fapt „proiectarea spiritului.”

Condiţia de bază pentru proiectarea spiritului este aceea de a avea vitalitate, energie şi spirit din abundenţă, şi de a le antrena în aşa fel încât să fie determinate să opereze liber. De fapt, cei trei vrăjitori l-au învăţat pe Wang Liping metodologia pentru antrenarea vitalităţii, energiei şi spiritului.

Spiritul yin este ca un bebeluş: la început este hrănit treptat cu blândeţe şi dezvoltat în interiorul abdomenului; apoi este transferat în camera nirvana din creier. Pe măsură ce se dezvoltă spiritul yin, trebuie să fie protejat cu grijă. Este deosebit de important să fii grijuliu legat de schimbările climatice şi când e vreme urâtă să nu lucrezi cu proiectarea spiritului. Este ca şi în cazul unui bebeluş, care poate părăsi corpul mamei după ce este complet dezvoltat, dar ca nou-născut este încă neajutorat şi are nevoie să fie alăptat şi îngrijit cu atenţie pentru a putea creşte sănătos. După ce a crescut puternic, poate să fie învăţat să meargă, şi apoi treptat i se permite să se plimbe.

Când se practică pentru prima oară proiectarea spiritului, acesta este pus să acţioneze doar în imediata vecinătate, şi este chemat înapoi foarte repede. Mai târziu este făcut să acţioneze în spaţiul exterior deschis, şi readus înapoi de-a lungul drumului originar. După un antrenament de lungă durată, când spiritul yin a devenit

puternic şi poate intra şi ieşi liber, i se poate permite să călătorească puţin mai departe, şi de asemenea poate fi proiectat de mai multe ori pe zi. Pentru că este vorba despre călătoria vitalităţii, energiei şi spiritului, după ce această capacitate s-a dezvoltat, călătoreşte la fel de repede ca şi gândul însuşi. Prin utilizări diferite ale vitalităţii, energiei şi spiritului, este posibil să manifeste formă sau să nu manifeste formă; aici se află secretul „artei de a reproduce corpul".

ꕥ

După ce Wang Liping însuşi a învăţat să proiecteze spiritul, a trecut prin aceeaşi experienţă pe care a avut-o atunci după ce a postit, când a trecut în starea de suspendare a proceselor vitale, şi apoi în moarte. El a experimentat acest lucru de câteva ori, dar acum erau două diferenţe faţă de experienţa morţii sale. O diferenţă era aceea că nu a avut aceeaşi durere extremă pe care a avut-o în momentul morţii. Cealaltă diferenţă era că la acest nivel Wang Liping nu doar că putea să-i audă pe ceilalţi vorbind în viziunile lui, ci putea să le şi răspundă. Înainte, putea doar să audă, dar nu putea vorbi.

Viziunile pe care Wang Liping le-a avut cu aceste ocazii erau atât de asemănătoare cu fabulele mitice încât ar fi incomprehensibile din punctul de vedere al realităţii obişnuite.

12

Vânătoarea de comori în munţi

Fără să-şi dea seama, călătorind peste munţi şi râuri prin căldură şi frig, cei trei vrăjitori şi ucenicul lor petrecură aproape doi ani pe drum.

Călătorul Infinitului, Zhang Hodao, avea acum optzeci şi opt de ani; Călătorul Liniştii Pure, Wang Jiaoming, avea şaptezeci şi opt de ani, iar Călătorul Vidului Pur, Gu Jiaoyi, şaptezeci şi şase. În general, oamenii obişnuiţi care ajung la asemenea vârste înaintate şi-au consumat aproape toate resursele şi se mişcă anevoios. Foarte puţini îşi menţin sănătatea fizică, dar majoritatea nu pot suporta niciun fel de stres; ei au nevoie să-şi trăiască restul vieţii în linişte. Cum ar putea ei îndura foamea, expunerea la soare şi alte dificultăţi călătorind în voie? Dar bătrânii vrăjitori îşi contopiseră trupul şi mintea cu Calea. Deşi se aflau pe drumuri pentru a evita încurcăturile, erau încă inocenţi precum copiii – îmbăindu-se în lumea naturală precum peştele se zbenguie în apă, ei nu păreau că suferă, ci, de fapt, că se distrează şi se simt bine.

Lăsând la o parte hainele lor zdrenţuite, erau rumeni în obraji şi extrem de entuziaşti. Atunci când se amestecau printre oamenii obişnuiţi, chiar şi persoana cea mai puţin simţitoare era capabilă să-i depisteze după feţele şi aerul spiritual degajat şi putea să-şi dea seama că cei patru erau oameni ce realizaseră Calea.

Cei patru erau împreună în fiecare zi. Sarcina celor trei vrăjitori era clară; ei trebuiau să-l poarte cu ei

pe tânărul lor ucenic, transmiţându-i pas cu pas practici şi învăţături. Datorită situaţiei critice a momentului, Wang Liping nu putea învăţa Calea în mod normal; el trebuia să profite de orice oportunităţi care se iveau în decursul călătoriei pentru a progresa în practică.

Când călătoreau prin pustietăţi, dacă reuşeau să găsească ceva mâncare, mâncau până se săturau; dacă nu găseau nimic de mâncare, nimeni nu pronunţa cuvântul „foame". Toţi patru erau conştienţi că oricine ar fi emis o asemenea idee ar fi fost „prins" de ceilalţi şi i s-ar fi spus să meargă să caute ceva de mâncare.

La început Wang Liping nu înţelegea că acesta era un fel de concurs de isteţime practicat de învăţătorii săi. Fiind tânăr şi vorbind fără ezitare, el era întotdeauna cel căruia îi scăpa că îi era foame. Deci mai mereu el era cel care hoinărea în lungi călătorii încercând să-şi dea seama cum să găsească ceva de mâncare.

Deseori se întâmpla să nu fie mâncare suficientă şi nu o puteau împărţi în mod egal. În asemenea momente ei puneau mâncarea în centru şi se aşezau în cerc în jurul ei, fiecare susţinând propria idee, pentru a fi analizată de ceilalţi. Dacă reuşeau cu toţii să fie de acord, împărţeau atunci mâncarea conform cu metoda propusă. Dacă părerile lor erau diferite şi niciuna nu era respectată, atunci continuau să discute pe marginea lor.

Mai târziu Wang Liping a înţeles că nu era greu să mergi pe drum şi să cerşeşti pomană; problema era cine trebuia să fie prins şi pus să facă aceasta. El deja fusese învins în acest concurs de isteţime. Dar acum Liping începu să-şi pună mintea la contribuţie pentru a găsi o modalitate de a-i „prinde" pe învăţători.

O dată Călătorul Vidului Pur fu „prins” de ceilalţi într-un moment de neatenţie, astfel ca merse să caute ceva de mâncare. A trebuit să meargă forte mult. Când în sfârşit s-a întors cu câteva găluşte făcute din cereale şi vegetale, cu toţii se aşezară şi începură să discute cum să le împartă.

Mângâindu-şi favoriţii, marele maestru vorbi primul: „Eu sunt cel mai în vârstă de aici. Nu sunt atât de puternic precum voi, deci ar trebui să am ceva mai mult.”

Wang Liping fu următorul care vorbi: „Eu sunt încă în creştere, deci ar trebui să primesc ceva mai mult. Voi, cei bătrâni, ar trebui să aveţi grijă de un adolescent!”

Călătorul Vidului Pur spuse cu convingere: „Am parcurs un drum lung. Nu mi-a fost uşor să obţin aceste bucate. Bazându-ne pe principiul răsplăţii conforme cu rezultatele, eu ar trebui să obţin jumătate iar voi ar trebui să împărţiţi ce a rămas.”

„Ce spui acolo?” îl întoarse Călătorul Liniştii Pure. „Am avut grijă de raniţa ta în locul tău, deci amândoi avem un merit, nu doar tu. Hai să împărţim mâncarea în trei părţi: Jiaoyi şi cu mine vom lua două părţi, iar marele maestru şi Liping vor împărţi porţia rămasă.”

Văzând că niciunul nu menţionase cuvântul „bătrân”, bătrânul maestru îşi dădu seama că nu avea niciun rost să intre în controverse. Aşa că dădu înapoi şi sugeră: „Ce-ar fi dacă le-am împărţi în mod egal între noi?”

„Nu, nu!”. Ceilalţi trei respinseră ideea. „O împărţire egală e cea mai puţin interesantă, şi nu are nicio logică.” Dar niciunul nu putea găsi vreun motiv convingător pentru a împărţi hrana într-un alt mod.

Văzând că se aflau în impas, Călătorul Infinitului veni cu un plan. „În regulă”, spuse el, „nu vă mai certaţi. Am o cale ce mi se pare dreaptă. Dacă sunteţi de acord, vom face aşa.”

„Te rugăm, spune-ne care este planul tău.”

„Puneţi găluştele aici, şi hai să le mâncăm cu toţii deodată, astfel ca fiecare să aibă o şansă egală. Nu e ăsta modul cel mai corect?”

„În regulă”. Cu toţii fură de acord.

Marele maestru găsi o piatră şi puse găluştele pe ea. Dintr-odată toţi patru îşi întinseră gâturile pentru a băga găluştele în gură, ca şi cum ar juca „la cules de mere[6]”. Găluştele nu erau aşa de mari, şi tot ce reuşiră fu să-şi ciocnească capetele.

Călătorul Vidului Pur fu primul care dădu înapoi: „N-are niciun rost”, spuse el. „Nu mai pot! Continuaţi voi!”

Marele maestru râse şi spuse: „Exact cum prevăzusem! Îţi pasă de pielea de pe frunte. Nouă ne pasă de găluşte! “ Cei trei începură să râdă, fiecare molfăind o găluşcă. În final Călătorul Liniştii Pure se retrase şi el, lăsând numai doi. Marele maestru apucă ultima găluşcă şi o împărţi cu Wang Liping.

Acum, Călătorul Liniştii Pure îl văzuse pe Călătorul Vidului Pur cum dăduse înapoi şi realiză că exista un motiv pentru aceasta. Furişându-se în spatele său, îl văzu mâncând un cartof dulce. Fără niciun cuvânt, Călătorul Liniştii Pure îi smulse cartoful, îl rupse în două şi îl împărţi cu Călătorul Vidului Pur.

[6] În textul din limba engleză apare *bobbing for apples* – joc în care participanţii trebuie să culeagă cu dinţii merele aflate într-un butoi cu apă.

O găluşcă şi un cartof dulce nu sunt suficiente pentru a sătura un om, dar împărţirea mâncării făcea ora de masă destul de vioaie. În pustietăţi, din vreme în vreme, râsetele taoiştilor se auzeau prin poienile montane.

Astfel, timpul trecu într-o atmosferă simplă, naturală, eliberată de orice fel de restricţii. Învăţătorii şi ucenicul lor îşi petreceau timpul urzind planuri şi punând capcane unul pentru celălalt într-o manieră prietenoasă pentru a-şi stimula inteligenţa şi a-şi dezvolta intuiţia. Ori de câte ori unul din ei era prins, ceilalţi râdeau din plin.

Aceşti trei bătrâni vrăjitori erau, la urma urmei, copii inocenţi ce nu creşteau niciodată. Oricât de haotice erau vremurile, în lumea acestor patru taoişti nu exista nicio reţinere sau constrângere de vreun fel, nici faţă sau spate, nici dreapta sau stânga, nicio distincţie între nord, sud, est şi vest. Minţile lor erau strălucitoare ca soarele şi clare ca luna, gândurile ca şi norii plutitori şi apa curgătoare, necontaminate, pure, profund naturale şi spontane, vii şi active, liniştite şi în pace. Calea Cerului, Calea pământului şi Calea umanităţii se contopeau în una.

Aceste vremuri de practicare a Căii pe drum au reprezentat o perioadă de neuitat pentru Wang Liping. A fost a doua culme a vieţii sale.

În acest timp, cei trei vrăjitori îl învăţau pe Wang Liping calculele mişcărilor corpurilor cereşti, principiile şi modelele schimbărilor sociale, tehnicile astrologice, de vindecare, ale fizionomiei, de divinaţie şi cele de cultivare a fizicului, precum şi arta proiectării spiritului şi efectuării visatului intenţional. În timp ce Wang Liping se afla în procesul practicării Exerciţiilor Celor Trei Nemuritori din ***Învăţătura supremă a nestematelor spirituale***, cei trei

vrăjitori îi transmiteau şi extraordinarele lor aptitudini individuale.

Acum Wang Liping înţelese în cele din urmă care era scopul său în viaţă. Sarcina sa era să trăiască la înălţimea învăţăturii vrăjitorilor şi să îşi îndeplinească misiunea cu onoare. Deja obţinuse o profundă înţelegere a principiilor unităţii cerului, pământului şi umanităţii şi obţinuse mijloacele prin care să unească mintea umană, mintea cerului şi mintea Căii. Sub privirile bătrânilor vrăjitori, protejatul lor se maturizase treptat de la copilărie către maturitate.

Maeştrii taoişti şi ucenicul lor călătoreau liberi, discutând şi râzând, cu inimile neîmpovărate de greutăţile lumii obişnuite, „îmbătaţi" de contopirea trupurilor şi minţilor lor cu natura.

Într-o zi ajunseră la un drum îngust printre munţi. Din când în când câte un camion trecea vâjâind. Marele maestru îşi ridică piciorul şi văzu că pantofii i se rupseseră. Călătorul Vidului Pur şi Călătorul Liniştii Pure ştiau ce era în mintea sa şi îi semnalizară în tăcere că sunt de acord. Wang Liping urmări cu privirea un camion ce dispăru în faţa lor, apoi se întoarse chiar la timp, pentru a vedea un altul pe drum.

Când camionul se apropie de ei, cei trei bătrâni vrăjitori săriră în el. Luat prin surprindere, Wang Liping începu să alerge după ei în viteză; camionul era deja cu mulţi metri în faţă, iar bătrânii râdeau de Liping, aflat în spatele camionului.

Wang Liping îşi dădu seama că fusese păcălit de bătrâni. Într-o zvâcnire de energie puterea sa internă crescu şi alergă peste o sută de metri cu viteza fulgerului,

sărind în cele din urmă uşor în camion. Cei trei vrăjitori nu mai conteniră cu râsetele.

Şoferul conducea camionul cu viteză maximă, cu întreaga atenţie îndreptată spre înainte, nefiind deloc conştient de ceea ce se întâmpla în spatele camionului. Auzind dintr-odată sunetul unui râset, i se păru foarte ciudat. Foarte puţine vehicule mergeau pe acest drum de munte, şi erau foarte puţini călători. Şoferul nu văzu pe nimeni. De unde venea râsetul? Părea că vine de undeva de aproape. Ar putea oare fi cineva în camion? Dar el nu avea ajutoare. Cum ar putea fi voci acolo? Privind în oglinda retrovizoare el văzu că, într-adevăr, în camion se aflau oameni, şi erau şi bătrâni – cât de ciudat! Şoferul opri camionul, intenţionând să afle cine erau. Ieşind din cabină şi mergând în spatele camionului, şoferul fu uimit când nu găsi niciun semn al prezenţei cuiva.

Exact când se întreba oare ce se întâmplase, şoferul auzi dintr-o dată o voce spunând „Mulţumim, domnule, pentru că ne-ai dat voie să călătorim.” Întorcându-se, şoferul văzu patru bărbaţi stând în faţa camionului, trei bătrâni şi un tânăr, cu palmele unite în semn de recunoştinţă. Şoferul dori să le pună întrebări pentru a afla cine erau, dar înainte de a-şi da seama aceştia deja se îndreptau către creasta muntelui.

De fapt, cei patru taoişti îşi folosiseră puterea invizibilităţii când observaseră camionul oprindu-se; ei coborâseră, aşa că, în mod normal, şoferul nu avusese cum să-i vadă.

Vrăjitorii şi ucenicul lor îşi continuară drumul până ce ajunseră la poalele Muntelui Florilor. Ei observară că muntele era extrem de înalt, cu o privelişte neobişnuită, ca un uriaş stând cu capul în nori, cu un aer de maiestuozitate şi grandoare.

Muntele Florilor a fost dintotdeauna renumit pentru prăpăstiile sale abrupte. Muntele are cinci vârfuri: cel estic este numit Soarele de Dimineaţă, cel vestic este numit Mugurele de Lotus, cel sudic este numit Gâsca Coborând din Zbor, cel nordic este numit Cei Cinci Nori iar cel central este numit Femeia de Jad. Cele cinci vârfuri constituie o privelişte splendidă. Vârfurile muntoase sunt ca nişte pereţi abrupţi, ascuţite precum un cuţit, extrem de dificil de urcat. Există un poem faimos despre acest munte, care sună astfel:

Doar cerul este deasupra sa;
nu se poate compara cu niciun alt munte:
ridică-ţi capul, şi soarele roşu este aproape;
întoarce-te, şi norii par jos.

O altă caracteristică specială a Muntelui Florilor este poziţionarea sa, aşezat fiind în mijlocul marii linii ce împarte China de est şi cea de vest, ce formează cele două zone economice naturale.

Taoiştii apreciază toate caracteristicile unice ale Muntelui Florilor. Nu numai că au observat aşezarea muntelui, dar au observat şi ceea ce se acumulează şi circulă pe aici, şi anume energia sub forma vântului.

De-a lungul vremurilor, Muntele Florilor a constituit un loc în care taoiştii au cultivat energia, unde au cultivat vântul. Când Wang Liping şi învăţătorii săi au călătorit către Muntele Florilor, acesta era principalul lor obiectiv.

Cei patru taoişti urcară o cărare abruptă de munte. Primul val al „Marii Revoluţii Culturale” trecuse deja, iar urmele lăsate de „Curăţarea Orizontală” a „Gărzilor Roşii” erau încă foarte evidente. Erau foarte puţini călători prin

acele locuri, şi destule locuri renumite se aflau în ruine, cu bălării acoperind ţiglele sparte şi cărămizile crăpate. Învăţătorii lui Liping, care mai fuseseră în munţi de mai multe ori, fură şocaţi de ceea ce văzură.

Maeştrii taoişti şi discipolul lor urcară pe munte pe drumul cel mai abrupt şi mai periculos. Aici cărarea de piatră este aproape verticală, cu lanţuri de fier pentru siguranţă, şi este atât de îngust încât poate permite trecerea doar unei persoane o dată. Treptele sunt atât de abrupte încât persoana din urmă poate vedea tălpile picioarelor persoanei din faţă. Dacă priveşti în jos, ai senzaţia că parcă te afli pe o scară suspendată în cer; nu te poţi abţine să nu simţi teamă.

La jumătatea versantului muntos, unul din mentori îi spuse lui Wang Liping să se oprească şi să privească nişte deschideri de peşteră ce abia se distingeau pe un vârf îndepărtat. Mentorul îi explică faptul că acolo era locul unde Hao Datong, unul din cei Şapte Oameni Adevăraţi din Nord, Maestru taoist al Eternei Realităţi, a cultivat realizarea şi a atins Calea.

Acest taoist călătorise către Muntele Florilor şi săpase o peşteră în peretele stâncii, în care să-şi realizeze practicile. Când peştera a fost terminată, un alt taoist a venit la el cu o pernă şi i-a spus că nu are unde să stea şi a dorit să împrumute peştera. Deci cel ce săpase peştera îl lăsă pe celălalt şi plecă pentru a săpa o altă peşteră pentru el însuşi.

Când cea de-a doua peşteră a fost terminată, din nou, un alt taoist veni şi ceru să o împrumute. Iarăşi, cel ce săpase peştera îl lăsă pe celălalt şi plecă din nou pentru a săpa o altă peşteră pentru el însuşi.

Credeţi sau nu, acelaşi lucru s-a întâmplat şi când cea de-a treia peşteră a fost terminată, la fel şi a patra, a cincea şi a şasea. Zi după zi, lună după lună, an după an, Hao Datong continua să sape peşteri în stâncă pentru a medita, dar de fiecare dată când termina una, altcineva venea şi îl ruga să fie lăsat să stea acolo. Când a terminat de săpat cea de-a şaptezeci şi doua peşteră acest om, cunoscut mai târziu ca Maestrul Eternei Realităţi, a atins în final Calea şi a obţinut realizarea.

Cei patru călători ajunseră la un popas lângă un pavilion distrus. Marele maestru îi spuse lui Wang Liping că acesta fusese numit „Pavilionul de şah" şi fusese locul unei faimoase partide de şah dintre Chen Bo şi primul împărat al dinastiei Song, în urmă cu o mie de ani. Împăratul pariase două districte la această partidă, sperând să-l învingă pe Chen Bo. După cum s-a demonstrat, împăratul pierdu. Chen Bo nu avea niciun gând să devină funcţionar deci i-a cerut împăratului să elimine povara taxelor de pe umerii ţăranilor din aceste două districte. Împăratul acceptă cererea sa cu bucurie. În ce-l priveşte pe Chen Bo, el rămase pe Muntele Florilor practicând taoismul; el este renumit îndeosebi pentru măiestria în meditaţia din timpul somnului.

Acest drum cu scânduri de pe Muntele Florilor este locul cel mai înspăimântător dintre toate. La mijlocul unei stânci ascuţite cineva a săpat o serie de găuri mici, în care au fost introduse bare de lemn; în vârful barelor au fost plasate scânduri înguste de lemn. Acesta este drumul cu scânduri al Muntelui Florilor. Văzut de la distanţă, drumul cu scânduri pare ca o curea subţire strânsă împrejurul mijlocului unui perete ascuţit de stâncă. Privind în sus de pe acest drum cu scânduri nu vezi decât stânci verzi atârnând deasupra, acoperind cerul, tăindu-ţi respiraţia.

Dacă priveşti în jos, e mult mai înspăimântător. Dedesubt, nori ceţoşi, groşi sau subţiri, se învârt sub picioare, urcând şi coborând, făcându-te să te simţi ca şi când ai fi pe o mare agitată. Dacă s-ar întâmpla să aluneci de pe trapă şi să cazi, ai plonja în abis, murind, cu siguranţă. Toată lumea tremură de frică atunci când se află în acest loc.

Când Wang Liping şi învăţătorii săi au ajuns la Muntele Florilor, era primăvară târzie, atunci când vânturile se adună în jurul Muntelui Florilor din mai multe direcţii şi trec pe acolo. Deci era un moment bun pentru rafinarea energiei şi cultivarea vântului.

În apropierea serii, înainte ca cei patru taoişti să ajungă la drumul cu scânduri, ei auzeau vânturile montane şuierându-le în urechi şi simţeau valuri de aer rece în faţă. Când urcară pe o stâncă imensă chiar în direcţia vântului, o pală imensă de vânt suflă, trimiţând nisip şi pietricele zburătoare. În defileuri păreau a fi nenumăraţi dragoni ce se răsuceau, se învârteau şi parcă dansau. Nisipul şi pietrele azvârlite de vijelie pe feţele stâncii făceau un asemenea zgomot încât, combinat cu şuieratul vântului produceau un enorm val de sunete în aer.

Era primăvară târzie, iar florile sălbatice ale dealurilor sudice erau deja complet înflorite, iar copacii erau înveşmântaţi în smarald. Totuşi, sub culmea nordică plantele şi copacii tocmai începeau să reînverzească, cu noi muguri ivindu-se treptat. Culmea nordică acţionează ca o barieră naturală, oprind aerul călduţ şi umed din sud, aşa încât energia primăverii persistă aici şi cu greu pătrunde spre nord. Întrucât Muntele Florilor se găseşte exact la sfârşitul a două mari lanţuri muntoase, el formează o cale de trecere naturală, prin care un vast

flux de aer cald şi umed se răspândeşte mai sus pentru a hrăni cu umezeală viaţa din regiunile nordice.

Cerul are cinci mişcări, şase energii şi opt vânturi. Energia primăverii face să crească plantele şi copacii; iar lemnul este asociat cu vântul. Sudul este asociat cu focul, iar aerul din sud este încărcat cu energie înfierbântată; natura sa de foc trebuie controlată, făcându-l cald, dar nu fierbinte, conţinând yin înăuntrul yang-ului. Un curent de aer umed şi călduţ dinspre sud se înfăşoară în jurul celor cinci vârfuri ale Muntelui Florilor, pierzând mult din căldura sa dogoritoare, până ce devine limpede şi rece până în momentul când părăseşte muntele; cu umezeală în căldura sa, el ajută totul să crească şi să dezvolte.

Cei patru taoişti urcară drumul cu scânduri cu vântul montan suflând către ei din înălţimi, agăţându-se strâns de faţa stâncii pe măsură ce îşi croiau drum. Deja se lăsase întunericul; luna în creştere atârna pe cer. Peste tot, de jur împrejur, se aflau vârfuri montane întunecate; dedesubt era un abis. Vântul ce lovea peretele stâncii se învârtea şi ricoşa, aproape zburându-i pe călători de pe cărarea cu scânduri. Din când în când o pală de vânt rece apărea şi de dedesubt, aproape ridicându-i în aer.

Marele maestru se găsea în frunte: părea că plutea în aer. Agil ca un leu de munte, el se mişca dintr-un loc în altul într-o clipită. Cât despre Wang Liping, pentru prima oară el avu experienţa ritmurilor vânturilor de pe Muntele Florilor, şi simţi necesitatea de a controla forţele schimbătoare ale vânturilor din toate direcţiile pentru a atinge echilibrul. De partea lor, cei doi mentori mergeau pe cărarea cu scânduri ca şi cum ar fi mers pe teren regulat.

Croindu-şi drum de-a lungul drumului cu scânduri, cei patru ajunseră la un loc neted. Aici, puterea vântului se diminuă dintr-odată; era doar o adiere blândă, relaxantă şi plăcută. Marele maestru spuse că ar trebui să se aşeze în acel loc. Apoi, mentorii îl învăţară pe Wang Liping metodele de respiraţie şi admisie a energiei necesare pentru a sta în acel loc. Procedând aşa cum l-au învăţat, Wang Liping simţi dintr-odată că era foarte diferit de experienţa sa anterioară în şedere; acolo era un nou cer şi pământ.

Mentorii îl mai învăţară pe Wang Liping şi modul în care să cultive vânturile de pe Muntele Florilor, cum să cheme vântul, transmiţându-i metode ezoterice şi învăţături secrete. În final, marele maestru îl mai învăţă pe Wang Liping o metodă ezoterică de şedere în vârful principalei culmi a Muntelui Florilor şi de observare a schimbărilor vânturilor şi norilor de pe cuprinsul întregului ţinut.

Vârful sudic, Gâsca Coborând din Zbor, este principalul vârf al Muntelui Florilor. Era deja noapte târzie când cei trei maeştri taoişti şi ucenicul lor escaladau acest vârf; stelele clipeau strălucitor, iar lumina lunii învăluia în linişte întinderea munţilor. Cerul era limpede precum cristalul, fără nici măcar o urmă de nor. Vârfurile montane de dedesubt erau ca un strat de mătase strălucitoare. Pâlcuri de copaci erau învăluiţi într-o lumină întunecată, părând din ce în ce mai vagi şi neclari cu cât mai îndepărtate erau. Pe culmea acestui vârf se află un lac alimentat de ploile de primăvară numit Primăvara Taishang. Suprafaţa apei este netedă precum oglinda. Stelele şi luna penetrează adâncimile lacului.

Cei trei vrăjitori şi ucenicul lor se aşezară lângă lac, contopindu-se în uniune cu stelele şi luna, munţii,

râurile, plantele, copacii, cu primăvara curată şi pură. Cei patru îşi extinseră rapid „câmpul” universului în interiorul propriilor trupuri, acoperind treptat întregul Munte al Florilor.

În transă, Wang Liping simţi cum vârfurile dispăreau treptat dinaintea ochilor săi. În faţa sa se afla o întindere solidă de apă strălucitoare şi clară, din care ieşea o bucată de pământ uscat. Acum părea că plutea sus în cer. Privind în jos, el văzu forme de apă pretutindeni, de diferite forme şi mărimi. Între formele de apă se găseau grămezi groase, unele luminoase, unele întunecate, emanând diferite străluciri colorate – erau aurii şi galbene, gri şi albe, purpurii şi multicolore. Unele locuri semănau cu peşteri adânci şi întunecate.

Apoi se desfăşură o altă scenă, precum o câmpie netedă dedesubtul muntelui, nu foarte clară, dar care se putea discerne vag. Era un vechi câmp de luptă. Pe de o parte se găsea o formaţiune dreptunghiulară de luptă înaintând uşor cu un aer puternic şi viguros. În flancurile de luptă părea că flutură steaguri, nechează cai, strălucesc săbii. De cealaltă parte se găsea o uriaşă armată vuind precum un val de ocean, care nu purta uniforme obişnuite ci mânuia bâte şi săbii într-o stare de mare agitaţie, cu un aer tragic, impresionant.

Când cele două forţe începură lupta, caii şi oamenii din frunte căzură unul după altul, şi mai mulţi oameni şi cai apărură din urmă. Când începuse bătălia, formaţiunea dreptunghiulară îşi pierduse forma integră; în vreme ce valul pestriţ de ocean al celeilalte părţi urla încontinuu, presând puternic inamicul. Praful umplu aerul, astfel încât acţiunea nu se mai putea vedea foarte clar. Liping putea doar să audă strigătul oamenilor şi nechezatul cailor, zdrăngănitul săbiilor şi încleştarea

suliţelor. Nu după mult timp formaţiunea dreptunghiulară cedă iar forţa oceanică se prăvăli asupra ei.

Pentru o clipă soldaţii şi caii fără număr păreau că se luptă în aer; în final, unii dintre ei se întoarseră şi plutiră precum umbrele zburătoare, schimbându-se la nesfârşit. Apoi, când un vânticel începu să bată, toate aceste scene şi imagini se dizolvară şi se dispersară cu rapiditate.

Din neclaritatea întunecată apăru o altă scenă. Munţii erau verzi, râurile străluceau; păsările ciripeau iar florile emanau parfumuri. În lumina pestriţă a unei o pădurici de bambuşi, de o parte a unui crâng tremurător, apăru colţul unui acoperiş cu streşini întoarse în sus şi grinzi decorate. Un fum întunecat cu miros puternic se ridica în aer. Pe versantul muntos se găseau numeroase plante glicina de o frumuseţe răpitoare, înnodate şi legate încâlcit. Sub ele se afla aşezat un bărbat cu aspect distins, îmbrăcat în stil vechi, cu părul lung şi zbârlit, dormind profund cu un evantai în mână: nu se trezise de o mie de ani.

Două ore mai târziu, cei patru taoişti opriră exerciţiul. Acum tot ce rămăsese de văzut erau stelele strălucitoare de pe cerul limpede, cu iazul natural limpede şi neted ca o oglindă.

Wang Liping era încă absorbit în scenele la care tocmai fusese martor; o senzaţie indescriptibilă crescuse înăuntrul său.

Marele maestru îl întrebă: „L-ai văzut pe bătrânul maestru Chen Bo?”

Wang Liping răspunse: „El era vrăjitorul adormit de sub plantele glicina?”

Marele maestru zâmbi şi nu spuse nimic. Liping înţelese ce însemna aceasta. „Hm!” gândi el.

Unii oameni pot explica fenomenul prezentat anterior, ipotetic, în următorii termeni. Acceptând că ionosfera şi câmpul magnetic al Pământului sunt capabile, în anumite condiţii speciale, să înregistreze evenimente ce au loc în societate în vremuri similare, rezultă de aici două concluzii. Prima, când câmpul magnetic al Pământului şi ionosfera sunt în condiţii normale, evenimentele nu vor fi înregistrate, ceea ce are ca urmări „lacune” semnificative în înregistrare. A doua, condiţiile speciale ale câmpului magnetic al Pământului şi ionosferei trebuie să coincidă precis cu evenimentele în mod spaţial, altfel nu se poate efectua o înregistrare.

Această ipoteză poate explica anumite fenomene extraordinare, dar nu poate explica variatele fenomene produse de taoiştii avansaţi când îşi cultivă practicile, modul în care ei văd evenimente ale altor timpuri şi locuri atunci când câmpul magnetic al Pământului şi ionosfera sunt în condiţii normale.

Ar părea că această teorie are nevoie de o dezvoltare mai extinsă; are nevoie de o nouă viziune asupra timpului şi spaţiului, investigând nivele mai profunde ale existenţei materiale.

Să analizăm funcţionarea memoriei creierului. Orice experimentăm prin simţurile noastre lasă o amintire în creier. Această amintire poate fi profundă sau superficială, şi poate rămâne în creier pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp. Multe experienţe personale cad în cele din urmă în uitare. Creierul îşi aminteşte şi, de asemenea, uită; acest antagonism arată că puterea creierului oamenilor obişnuiţi este limitată şi poate reţine doar un anumit volum de amintiri. Totuşi,

cercetări moderne asupra creierului au descoperit că creierul omului are peste zece miliarde de neuroni; dacă toţi ar fi folosiţi să stocheze informaţii ar fi, într-adevăr, posibil, să înregistrezi multe lucruri. Mulţi oameni de ştiinţă spun că 90% din creierul uman nu este folosit; aşa încât există perspective măreţe pentru dezvoltarea inteligenţei umane.

Informaţia lăsată în creier de evenimente trecute poate părea pierdută sau uitată, dar în realitate nu se întâmplă astfel. Informaţia rămâne în tăcere ascunsă în creier. Dacă nu este recuperată, sau dacă nu există mijloace de recuperare, informaţia nu poate fi conştientizată.

Munca internă taoistă se aplică vitalităţii, energiei şi spiritului. Când munca este îndeplinită este posibil să extragi informaţie ascunsă în subconştient. După cum am văzut mai devreme, atunci când Wang Liping a practicat reîntoarcerea în pruncie a fost capabil să-şi amintească scene din copilărie. Şi când a practicat postirea, îndeosebi când se afla în faza de încetinire a funcţiilor vitale şi după moarte, i-au apărut într-o perioadă foarte scurtă scene din întreaga sa viaţă. La acest punct uitarea nu mai exista; memoria sa atinsese un nivel de activitate fără precedent.

Privim depozitarea, amintirea şi pierderea informaţiei doar în termenii microcosmosului creierului uman. Ce ar fi dacă am observa întregul univers în termenii unităţii Naturii şi omenirii? Vom avea de-a face cu aceleaşi condiţii. Când un mod de existenţă din univers se schimbă în altul, indiferent de tipul de schimbare, trebuie să lase ceva informaţii, depozitate într-un fel de „magazie de informaţii”. Mai mult, tranziţia de la o formă substanţială la un depozit de informaţie

este de asemenea un fel de schimbare. „Magazia de informaţii” există cu siguranţă; nu putem încă afirma cu certitudine, dar acest lucru poate fi adevărat şi pentru toate fenomenele naturale, incluzând munţi, râuri şi fiinţe umane. Locul unde această informaţie există este inaccesibil celor cinci simţuri ale unei persoane obişnuite, dar oamenii ce sunt antrenaţi şi rafinaţi sunt capabili să o extragă. Aceasta este, de asemenea, un fel de ipoteză, dar ea are sprijinul experienţei practice în antrenamentul taoist, deci constituie cea mai promiţătoare sursă a unui întreg sistem teoretic nou.

ꕥ

Prin antrenament sistematic în metodele exigente ale taoismului, Wang Liping ajunsese acum la un nou nivel, la care universul pe care îl vedea, simţea şi concepea era foarte diferit de cel al oamenilor obişnuiţi. Când aceştia din urmă ajung într-un loc nou, ei pot face unele observaţii superficiale asupra împrejurimilor. Mulţi nu vor face decât o examinare ştiinţifică de rutină a florei şi faunei, a climatului, caracteristicilor apei şi calităţii solului, determinând dacă locul este potrivit pentru locuit, muncă, studiu, distracţie, construcţie, industrie, minerit şi altele. În schimb, Wang Liping mergea şi mai profund, folosindu-şi trupul pentru a „simţi” cerul de deasupra şi pământul de dedesubt, înţelegând chiar şi elementele mai subtile pentru a determina influenţa acestui loc asupra corpului uman şi activităţii sale, doar în final decizând pentru ce anume locul este potrivit şi pentru ce nu.

Aceasta este diferenţa între cei care s-au ridicat la nivelul „cerului, pământului şi umanităţii” şi cei ce rămân la nivelul „persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor”.

Nu la mult timp după ce maeştrii taoişti şi ucenicul lor îşi terminaseră exerciţiul pe vârful sudic al Muntelui Florilor, lumina începutului de răsărit schiţa treptat conturul munţilor îndepărtaţi şi al pădurilor învecinate. Munţii erau extrem de graţioşi şi liniştiţi. Când cei patru stăteau pe creastă nu simţeau nici cea mai mică adiere de vânt.

În această scenă magnifică, înconjurat de acest peisaj, Călătorul Infinitului îşi aminti un poem din dinastia Song:

Vântul rece a agitat întunericul albastru toată noaptea.
Când vântul s-a oprit, zăpada fină străluci,
dând impresia unui cer de Puritate de Jad:
în lumina albă limpede eu recit
din lucrări clasice ale Curţii Împăratului Galben.

Când cei patru taoişti ajunseră la vârful central al Muntelui Florilor, numit Femeia de Jad, ei profitară de timp pentru a sta acolo înainte de răsăritul soarelui, examinând în tăcere schimbările subtile din cele patru vârfuri înconjurătoare.

Wang Liping îşi calmă spiritul şi ascultă cu atenţie. Părea că aude muntele respirând, pulsând foarte, foarte subtil. Peste tot era linişte profundă, dar era o funcţionare şi evoluţie tăcută ce continua fără întrerupere. Cerul şi pământul erau atât de îndeaproape unite, omul şi muntele erau atât de profund contopiţi, toate lucrurile din

univers se aflau într-un fel de comuniune mistică în mijlocul acestei păci, purtând conversaţii fără cuvinte, frumosul şi urâtul, binele şi răul manifestându-se toate în acelaşi timp. Simţind, conştientizând, înţelegând aceasta Wang Liping putea vedea, în această pace şi linişte, schimbări destul de profunde pentru a răsturna cerul şi pământul.

Pe vârfurile dimprejur Liping văzu un abur subţire de aer de munte ca un nor, ca ceaţa, ca fumul, ca o strălucire, mişcându-se încet, plutind deasupra. Pe măsură ce acest abur se ridica dădea o senzaţie luminoasă de claritate şi prospeţime. Apoi, pe măsură ce se ridică, deveni treptat opac şi neclar, într-un fel, devenind întunecat şi dens. Ridicându-se şi mai mult, dincolo de înălţimile muntoase, aburul, acum mai dens şi mai întunecat, fu dintr-odată colorat cu lumini albastre şi violet închis şi roşu închis. Nu era nici cea mai mică adiere de vânt, dar masa de umezeală ce învăluia vârful muntelui, acum luminoasă, acum întunecată părea a fi urmărită de ceva, sărind şi alergând, adunându-se şi îngrămădindu-se, împachetându-se şi învelindu-se, tulburându-se şi tălăzuind, învolburându-se şi încreţindu-se, întinzându-se şi extinzându-se, un haos sălbatic cu nenumărate forme.

Wang Liping simţi în inima sa şi un uşor tremurat de nelinişte deprimantă.

Călătorul Infinitului urmărea scena de foarte mult timp; el îşi închise ochii, părând oarecum tulburat.

„Cele patru forme sunt în dizarmonie. Atmosfera de pe munte nu este favorabilă. Haosul ce domneşte pe tot cuprinsul ţinutului cu greu se va linişti pentru oarece vreme” îi explică lui Liping Călătorul Vidului Pur.

Călătorul Liniştii Pure îl întrebă pe Wang Liping: „Ai reuşit să interpretezi ceva?”

Ştiind ce vrea să spună mentorul său, Liping încuviinţă.

În acel moment, pacea şi liniştea răsăritului timpuriu fu întreruptă de un fluierat lung. Un tren tună lângă piciorul muntelui, emanând fum. Noaptea de pe Muntele Florilor se încheiase.

Pe măsură ce lumina purpurie apărea la orizontul estic, totul deveni foarte clar. Un ocean de nori se învolbură, ca o întindere nesfârşită; globul roşu însângerat al soarelui răsări la „încheietura” cerului cu norii, exprimând o senzaţie de frumuseţe gravă.

Se vedea faimoasa şi vechea trecătoare Tong; nesfârşitul Râu Galben făcea un ocol ascuţit către est. Nici măcar Râul Galben nu putea spăla necazurile lumii. Strategica trecătoare Tong, care fusese martoră la atât de multă durere şi neputinţă, stătea încă acolo, lângă el.

După ce văzuse vântul nopţii de dinainte şi norii dimineţii, stând acum în faţa acestor munţi şi ape, în aceste condiţii, în mijlocul acestui peisaj, Călătorul Infinitului îşi reaminti un alt poem vechi, ce deplângea instabilitatea societăţii umane şi urcuşurile şi coborâşurile treburilor lumeşti:

Vârfurile sunt foarte îngrămădite
Valurile agitate vuiesc;
munţii şi râurile înconjoară
drumul prin trecătoarea Tong.
Privind către Capitala din Vest
gândurile mele ezită;

e o senzaţie dureroasă văzând locul
prin care armatele au trecut;
mii de camere de palat
s-au transformat în ţărână.
Când statul înfloreşte
ţăranii suferă;
când statul decade,
ţăranii suferă.

Când maestrul termină de recitat această strofă călătorii se îndreptară către munte.

Maeştrii taoişti şi ucenicul lor se îndreptară către înălţimile subalpine nordice ale lanţului muntos Qin iar apoi către vest, evitând locurile populate şi călătorind doar pe drumuri de munte, trecând din când în când pe lângă un sătuc de munte. Sătenii pe care îi văzură erau simpli şi naturali, păstrând încă o atitudine a unor vechi vremuri.

Vizitând această zonă din nou, Călătorul Infinitului îşi aminti de vremurile străvechi în care străbunul lor spiritual Changchun cultiva realitatea şi transmitea Calea în această zonă. Nu după multe zile maeştrii taoişti şi ucenicul lor ajunseră în vârful Muntelui Zhongnan. Zhongnan mai este numit şi Muntele de Sud, şi mai este cunoscut şi ca Muntele Bulgărelui de Pământ. În vremurile străvechi purta mai multe nume. Unul din principalele vârfuri ale lanţului muntos Qin, el reprezintă pentru taoişti unul din aşa numitele „Pământuri Bogate" pe care le caută pentru practici deosebite. Conform cărţii lui Changchun „Călătorie spre Vest", muntele începe în Khotan şi se sfârşeşte în China, aşa că este numit Zhongnan, „Sfârşitul Sudului". Există locuri minunate acolo, precum Peştera Florii de Aur şi Peştera Primăverii

de Jad, Piscurile Soarelui şi Lunii, şi altele. Maeştrii Zhongli, Lu Dongbin, Liu Haizhan şi Wang Chongyang au practicat cu toţii Calea în aceste locuri.

Mergând în continuare către Vest de Muntele Zhongnan poţi ajunge la Observatorul Turn din districtul Zhouzhi, unul din cele mai renumite locuri ale taoismului. Conform tradiţiei, acesta a fost sălaşul Paznicului Trecătorii din domnia lui King Kang, din străvechea dinastie Zhou. El a construit un turn din care a observat stelele şi fenomenele atmosferice, aşa că a ajuns să fie numit Observatorul Turn. Aceasta a fost prima mănăstire taoistă din istorie; de-a lungul vremurilor, i s-a reparat acoperişul şi a fost reconstruită de mai multe ori.

Conform clasicei lucrări ***Însemnări istorice***, „Lao-tzu a cultivat Calea şi virtuţile sale, învăţând să se ascundă şi să se elibereze de orice etichete şi nume. În cele din urmă, după ce a trăit în Zhou o lungă perioadă de timp şi a văzut decăderea dinastiei Zhou, a plecat. Când a ajuns la trecătoare, Paznicul Trecătorii i-a spus: «De vreme ce vrei să dispari în curând, te rog, scrie-mi o carte.» Astfel că Lao-tzu a scris o carte ce conţine două părţi, povestind despre Cale şi virtuţile sale în ceva mai mult de cinci mii de caractere. Apoi a plecat; nimeni nu ştie unde a sfârşit."

Deci, conform tradiţiei, la acest Observator Turn, Lao-tzu, străbunul taoismului, a înfăţişat şi scris **Dao De Jing**, apreciată ca fiind Regele Tratatelor Clasice.

Dao De Jing, denumită şi **Lao-tzu**, este compusă din două părţi, prima numită „Cursul Căii" şi a doua numită „Cursul Virtuţii". Întreaga carte este împărţită în optzeci şi unu de capitole.

Modul de redactare a cărţii Lao-tzu este în esenţă simplu, în timp ce principiile pe care le clarifică sunt extrem de vaste şi profunde. Documente istorice arată că această carte deja circula pe scară largă înainte de dinastia Qin (247-296 î.Hr.); mulţi gânditori faimoşi au fost competenţi în acest text şi i-au absorbit ideile. Mai târziu, influenţa cărţii lui Lao-tzu s-a extins şi s-a adâncit chiar mai profund; politicieni, experţi militari, filozofi, cercetători în ştiinţe naturale, scriitori şi fizicieni, cu toţii ştiau de Lao-tzu şi cartea sa, şi au aflat şi toţi ceilalţi, de la împăraţi şi regi până la ţărani. Toţi oamenii culţi au citit-o şi au înţeles că fiecare cuvânt şi frază conţin principii profunde; chiar şi oamenii fără carte au extras „hrană" din proverbele comune ce îşi aveau originea în cartea lui Lao-tzu, realizând intuitiv principiile creaţiei şi evoluţiei naturale, înţelegând astfel bazele a ceea ce înseamnă fiinţa umană.

Lao-tzu s-a topit chiar în esenţa culturii chineze, înrădăcinându-se în inimile chinezilor. Gânditorul modern Lu Hsun spunea: „Rădăcinile Chinei sunt în întregime în taoism."

Mai există o persoană numită Zhang Musheng ce a scris o nouă analiză a lui Lao-tzu, publicată în 1946; în prefaţa la o reeditare din 1988, el scria, „China are două cărţi ce merită cea mai mare atenţie: una este scrierea confucianistă ***Analecte*** iar a doua este scrierea taoistă a lui Lao-tzu. Aceste două cărţi ar trebui citite de către fiecare individ cu carte; nu trebuie să fii specialist pentru a le studia. Aceasta deoarece *Analectele* confucianiste

discută despre principiile obişnuite ale vieţii sociale şi treburilor lumeşti, în timp ce **Dao De Jing** discută cele mai înalte principii ale acestora. Una se ocupă cu modul în care stau lucrurile, cealaltă tratează de ce lucrurile stau în acel mod. Ca membri ai societăţii, când ne ocupăm cu lucruri precum cultivarea de sine, modul de organizare al familiei, conducerea bine pusă la punct şi pacea lumii trebuie să ştim nu numai cum stau lucrurile ci şi de ce sunt aşa cum sunt; doar atunci ne putem considera lămuriţi şi realizaţi. *Analectele* lui Confucius şi **Dao De Jing** a lui Lao-tzu au aceste două funcţii majore; pentru aceasta trebuie să le citim."

Taoiştii onorează **Dao De Jing** deoarece ea expune cele mai înalte principii ale evoluţiei universului, dezvoltării individului şi modelării societăţii.

În timpul epocii Statelor Combatante o persoană numită Omul de pe Râu a scris primul comentariu asupra lucrării lui Lao-tzu; accentuând cultivarea de sine şi sănătatea fizică, acest comentariu a ajuns să reprezinte un text clasic al igienei taoiste a vieţii.

Să citǎm câteva pasaje din lucrarea lui Lao-tzu:

„Calea poate fi exprimată, dar nu ca şi o cale fixată. Terminologia poate fi desemnată, dar nu ca şi etichete fixate. Nefiinţa este numită începutul cerului şi pământului. Fiinţa este numită mama tuturor lucrurilor. De aceea nefiinţa constantă este folosită pentru a observa subtilul, în timp ce fiinţa constantă este folosită pentru a observa rezultatul acesteia. Acestea două provin din aceeaşi sursă dar au nume diferite. Amândouă sunt numite mistere. Misterul misterelor, al porţii către subtilităţi.

Calea este la cea mai profundă adâncime a tuturor lucrurilor.

Calea îl produce pe unul, unul îl produce pe doi, doi îl produce pe trei, trei produce toate lucrurile. Toate lucrurile poartă negativul şi cuprind pozitivul, cu o energie moale şi liniştită pentru armonie.

Cerul este clar prin virtutea unităţii, pământul este stabil prin virtutea unităţii, spiritele sunt active prin virtutea unităţii, văile sunt pline prin virtutea unităţii, toate fiinţele sunt vii prin virtutea unităţii; conducătorii sunt potriviţi pentru lume dacă ei obţin unitatea.

Umanitatea urmează pământul, pământul urmează cerul, cerul urmează Calea, Calea urmează Natura.

Spiritul deschis ce nu moare este numit femela misterioasă. Poarta femelei misterioase este numită rădăcina cerului şi pământului. Aflându-se continuu la marginea existenţei, folosirea sa nu este nefirească, exagerată.

Calea cerului învinge cu pricepere fără întrecere, răspunde cu pricepere fără cuvinte, apare spontan fără a fi chemată. Reîntoarcerea este mişcarea Căii, supleţea este funcţia Căii. Toate lucrurile din lume sunt născute din fiinţă. Fiinţa este născută din nefiinţă.

Cei care îi cunosc pe alţii sunt inteligenţi, cei care se cunosc pe ei înşişi sunt iluminaţi. Cei care îi învinge pe alţii sunt puternici, cei care se învinge pe ei înşişi sunt tari.

Marea împlinire pare că îi lipseşte. Funcţia ei nu se deteriorează. Marea plinătate pare goală. Funcţia ei este inepuizabilă. Marea orientare pare constrânsă, marea abilitate pare ineptă, marea elocvenţă pare

nearticulată. Activitatea învinge frigul, nemişcarea învinge fierbinţeala. Calmul clar este un îndreptar al lumii.

A cunoaşte fără presupunerea cunoaşterii este cel mai bine. A presupune cunoaşterea fără a cunoaşte este boală. Doar privind boala ca boală este posibil să nu fi bolnav.

Cuvintele demne de încredere nu sunt dichisite, cuvintele dichisite nu sunt de încredere. Binele nu este disputabil, disputabilul nu este bine. Cunoscătorii nu generalizează, cei ce generalizează nu sunt cunoscători. Motivul pentru care râurile şi oceanele sunt împăraţii tuturor văilor este pentru că ei se pot coborî mai prejos; astfel ei pot fi regi ai tuturor văilor. Astfel, dacă vrei să fii deasupra oamenilor trebuie să te cobori mai prejos decât ei în vorbirea ta. Dacă vrei să conduci oamenii, trebuie să te pui pe tine însuţi în urma lor.

Cel mai moale lucru din lume îl conduce pe cel mai tare lucru din lume.

A guverna o ţară extinsă este ca şi cum ai găti un peşte mic.

Un conducător înţelept nu are atitudini fixe, însă este atent la dorinţele poporului. Dezordinea din rândul populaţiei este datorată motivelor ascunse ale liderilor acelui popor. Dacă vrei să cuprinzi ceva, mai întâi trebuie să-i permiţi să se extindă. Dacă vrei să slăbeşti ceva, trebuie să laşi mai întâi să devină puternic. Dacă vrei să scapi de ceva, trebuie mai întâi să laşi să fie promovat. Dacă vrei să iei ceva, mai întâi trebuie să renunţi la el. Aceasta este numită iluminarea subtilă. Moalele învinge tarele, supleţea învinge puterea. Peştii nu se pescuiesc din adâncime, instrumentele eficiente ale unei naţiuni nu ar trebui arătate altora.

Păstrează bine imaginile universale şi lumea va continua; va continua fără vătămare, în mare siguranţă şi pace."

ꕥ

Wang Liping şi cei trei învăţători şi-au prezentat omagiile plăcuţei memoriale a străbunului maestru Lao-tzu înăuntrul observatorului taoist şi au recitat din **Dao De Jing** în locul tradiţional al primei sale declamări.

Puţin mai departe, sub o stâncă, se află o peşteră din piatră adâncă şi largă. Marele maestru îi spuse lui Wang Liping că aceasta este peştera Străbunului Lu Dongbin. Lu Dongbin, pe care îl chema Yan, este denumit Maestrul Yang-ului Pur. El este unul din cei Opt Nemuritori din tradiţia populară. Când era tânăr a studiat confucianismul şi moismul. Nereuşind să obţină titlul de maestru la examenul de servicii civile a început să călătorească. Întâlnindu-l pe Maestrul Zhongli în Changan, după ce a fost testat de zece ori, el a fost învăţat artele prin care îţi poţi prelungi viaţa. Mai târziu el l-a întâlnit şi pe Maestrul Realizat al Bambusului Amar, care i-a transmis metoda combinării energiilor lunare şi solare. După vreme îndelungată, în final el a călătorit către Muntele Zhongnan, unde l-a întâlnit pe Maestrul Zhongli pentru a doua oară şi a învăţat alchimia lichidului auriu. În final a atins Calea când avea cincizeci de ani. La peste o sută de ani încă avea o înfăţişare tinerească şi un mers rapid.

În această peşteră montană de la Observatorul Turnului, Străbunul Lu şi-a cufundat mintea în practicarea Căii desăvârşindu-şi spiritul şi rafinându-şi energia,

căutând înţelegerea unor tipare ascunse, obţinând în final un corp de energie pozitivă pură. El a fost autorul multor noi metode de cultivare practică. Unele din aceste practici sunt parte a tradiţiei ezoterice a grupării Porţii Dragonului; multe altele nu au fost transmise. Strămbunul Lu a redactat principiile în cărţi, pe care le-a ascuns în patru locuri speciale.

Strămbunul Lu l-a întâlnit pe maestrul Huolong, care i-a transmis o artă a săbiei cunoscută drept „Evadarea în Cer". Strămbunul Lu a îmbunătăţit arta săbiei în „tăierea problemelor psihologice, dorinţelor senzuale şi lăcomiei şi furiei". El a schimbat şi alchimia materială în muncă internă; el a considerat drumul către atingerea Căii a fi eliberarea societăţii prin compasiune. El a spus odată: „dacă oamenii pot fi loiali naţiunii, respectuoşi acasă, credincioşi prietenilor, omenoşi cu subordonaţii, sinceri cu ei înşişi, lipsiţi de ipocrizie, altruişti cu adevărat şi naturali, modeşti ascunzându-şi virtuţile, atunci alţi oameni îi vor iubi, fantomele şi spiritele îi vor respecta. În acest moment, ei sunt la fel ca mine; chiar dacă nu mă întâlnesc, ei încă mă văd ".

Metoda circulării naturale a energiei, ce formează o parte importantă a artelor interne ale Nestematelor Spirituale pentru dezvoltarea capacităţilor mentale, învăţături secrete ale Taoismului Realităţii Complete, a fost inventată de Strămbunul Lu când a călătorit către Muntele Zhongnan.

În cultivarea metodei circulaţiei naturale a energiei, practicantului i se cere să-şi unească în mod profund mintea, spiritul, energia, atenţia şi vitalitatea şi să realizeze rafinarea universului în propriul corp, în procesul mişcării regulate. În timpul practicării acestui exerciţiu, practicantul menţine o postură relaxată, calmă,

naturală în mişcare; atenţia şi gândul, mintea şi spiritul se contopesc, devenind una. Sinele este un univers; deoarece universul trece prin nenumărate schimbări, toate fiinţele acţionează, în mod inevitabil, acţiunile lor producând efecte. Pe măsură ce trupul se mişcă, atenţia se adună şi se relaxează, căutând nemişcarea din mişcare, producând spirit în nemişcare, cu mintea şi spiritul îmbinate, cu respiraţia şi atenţia împreună, etericul şi fluidul.

Tehnica de antrenament a „metodei de circulaţie naturală a energiei" este diferită de modul în care merg oamenii obişnuiţi. Când aceştia merg, ei nu îşi concentrează atenţia; mintea şi spiritul nu sunt îndreptate asupra corpului, astfel că mintea, spiritul, atenţia, respiraţia şi mişcarea nu sunt combinate. Astfel, nu se efectuează niciun fel de „muncă" internă; mintea este împrăştiată, spiritul zboară iar energia este risipită fără rost.

Există o zicală: „Mergi o sută de paşi după masă şi vei trăi nouăzeci şi nouă de ani." Dar este posibil să obţii acest rezultat doar dacă mintea este relaxată, aproape ca şi când ai medita, iar practica se continuă în mod regulat pentru o lungă perioadă de timp.

„Metoda de circulaţie naturală a energiei" pune accent pe coordonarea intimă între mişcarea fizică, minte, spirit, energie şi vitalitate. Ea scoate în evidenţă contopirea microcosmosului cu macrocosmosul şi duce la rezultate superioare prin exerciţii gradate şi regulate.

Cei experimentaţi în practica circulaţiei naturale a energiei sunt capabili să extindă sau să contracte „câmpul" microcosmic al propriului corp, precum şi aura, unindu-le cu câmpul universului natural şi aurele tuturor fiinţelor, interacţionând cu ele în toate modurile, cu

mintea, spiritul, atenţia, respiraţia şi mişcările lucrând împreună, cu universul corpului uman şi universul corpurilor cereşti contopindu-se în una.

Trecând prin acest antrenament, practicantul poate absorbi şi proiecta substanţe eterice din toate fiinţele pentru a diagnostica şi vindeca bolile din alţii, pentru a transmite mesaje şi a oferi îndrumare, pentru a răspândi energie în anumite zone, pentru a manevra energie rafinată în scopul producerii de efecte în alţii, purtându-i în munca internă.

De obicei, oamenii ce lucrează cu creierul nu sunt stăpâni asupra propriului spirit sau propriei voinţe, vitalităţii sau asupra corpului. În cele din urmă vitalitatea se disipează, energia se deteriorează şi spiritul slăbeşte. Prin intermediul metodei de circulaţie naturală a energiei este posibil să „uneşti mintea şi spiritul, însufleţind spiritul şi întorcând spiritualitatea către minte. Când mintea este liniştită spiritul este prezent, iar când spiritul este prezent, mintea se foloseşte de el. Când vitalitatea este puternică spiritul înfloreşte; când spiritul înfloreşte energia se întoarce către ea”. Astfel o persoană poate atinge ţelul armonizării respiraţiei şi cultivării spiritului, întărind creierul şi mărind inteligenţa, eliminând boala şi păstrând sănătatea, crescând durata vieţii sale.

Metoda circulaţiei naturale a energiei este împărţită în trei vehicule şi nouă metode, uneori numite trei părţi şi nouă practici.

Prima parte constă în practici de eliminare a bolii şi de extindere a duratei de viaţă, pentru obţinerea sănătăţii şi liniştii. Este subîmpărţită în trei practici: respiraţie combinată cu mers, ţinerea respiraţiei în timpul mersului şi absorbţia substanţei în timpul mersului.

Cea de-a doua parte constă în practici de conştientizare a întoarcerii tuturor lucrurilor la origine şi a nemuriri universului. Este subîmpărţită în trei practici: eliminarea de substanţe în timpul mersului, răspândirea energiei în timpul mersului şi aranjarea energiei în timpul mersului.

Cea de-a treia parte constă în practica devenirii unui maestru al adaptării, atât convenţionale cât şi neconvenţionale, şi asimilarea Naturii şi omenirii. Este subîmpărţită în trei practici: închiderea şi deschiderea canalelor de energie în timpul mersului, transmisia eterică în timpul mersului şi a deveni invizibil în timpul mersului.

Şi aceasta reprezintă un curs de dezvoltare ce progresează de la stări mai joase la stări mai înalte, cuprinzând cele trei nivele ale „cerului, pământului şi umanităţii".

Viaţa şi moartea, moartea şi viaţa, întoarcerea în eternitate a constituit principalul subiect al investigaţiilor taoiste de-a lungul vremurilor.

ꕥ

Ca individ nu ai cum să alegi sau să controlezi naşterea, şi evident nu ai ce face pentru a scăpa de moartea inevitabilă. În intervalul dintre naştere şi moarte, care este „viaţa", se pare că creierul este limpede şi alert şi are un anume fel de autonomie. Dar în realitate este supus controlului a numeroase forţe din afara lui însuşi; în faţa acestor forţe eşti în cele din urmă slab, lipsit de putere şi incapabil să-ţi controlezi propriul destin.

Umanitatea există între cer şi pământ, viaţa există între naştere şi moarte. Naşterea şi moartea sunt cele două extreme ale vieţii umane; oamenii experimentează mult şi cunosc cel mai mult despre viaţă; în timp ce naşterea şi moartea, cele două extreme ale vieţii, sunt experimentate pentru cel mai scurt timp şi despre ele se cunoaşte cel mai puţin.

Taoiştii depun un efort egal în investigarea naşterii, vieţii şi morţii. Mai mult, profunzimea şi lărgimea investigaţiilor lor sunt de neconceput pentru oamenii de rând.

De ce se nasc oamenii? De ce un anume om se naşte într-un anume loc, la un anumit moment? Ce tipuri de modificări au loc în momentul naşterii, şi ce fel de influenţe au ele asupra vieţii ulterioare?

De ce mor oamenii? Cum se simte momentul morţii? Ce fel de schimbări au loc? Există oamenii într-o anume formă după moarte? Este moartea sfârşitul individului?

Aceasta este naşterea şi moartea.

După ce oamenii mor, se pot ei întoarce la viaţă? Dacă oamenii au fost morţi pentru o scurtă perioadă de timp, este posibil să-i readuci la viaţă. Dar dacă perioada morţii lor se lungeşte la un an sau doi, sau o decadă sau două – mai este posibilă revenirea la viaţă? După ce oamenii mor şi corpul lor fizic original nu mai există, se pot întoarce la viaţă în altă formă? Sunt posibile astfel de lucruri?

Aceasta este moartea şi naşterea.

Este posibil ca oamenii să nu moară? Sau dacă trebuie să murim, este posibil să trăim ceva mai mult?

Oamenii consideră posibil acest lucru, în mod obişnuit. Dar este oare posibil a transcende limitele unui cadru temporal unic pentru, de exemplu, unul, două sau trei secole, sau chiar mai mult? Este posibilă o viaţă dincolo de timp şi spaţiu?

Aceasta este naşterea, moartea şi viaţa.

Aceasta este problema în cele trei tărâmuri inferioare. Deci, din perspectiva mai înaltă a celor trei tărâmuri mediane, de unde a apărut umanitatea? Oare va dispărea rasa umană? Care este viitoarea destinaţie a rasei umane? Mergând mai sus, ce se poate spune despre naşterea şi moartea pământului şi sistemului solar? Sau despre naşterea şi moartea universului?

Când extindem mai departe aceste întrebări, nu le putem accepta în cadrul domeniului cunoaşterii umane obişnuite; deci ele sunt considerate a fi un nonsens.

Dar taoiştii nu acceptă aceste limitări; nu numai că ei vin cu întrebări şi mai profunde, ci îşi folosesc trupurile ca obiecte de experimentare pentru a vedea dacă aceste posibilităţi există.

Taoiştii cred cu putere că bazele filozofice ale taoismului, unitatea dintre Natură şi umanitate, nu este greşită. Ei cred că adevărurile universale şi căile prin care ele pot fi percepute, prezentate de Lao-tzu şi I Ching, nu sunt greşite.

Aceasta a oferit taoiştilor o mare înţelepciune şi mult curaj.

Indiferent de modul în care se dezvoltă societatea, din punct de vedere uman, cerul şi pământul rămân tot cerul şi pământul; soarele şi luna rămân tot soarele şi luna; eternitatea există în cadrul schimbării. Naşterea

este ca un mister etern, care ne bate la cap şi care i-a bătut la cap, de asemenea, şi pe oamenii din vechime. Moartea este ca o fantomă pe care nu o poţi apuca, care ne bântuie şi care i-a bântuit şi pe cei din vechime.

În zilele noastre folosim tot soiul de instrumente pentru a studia întrebările despre naştere şi moarte. În schimb, taoiştii folosesc corpul uman pentru a studia corpul uman şi folosesc metode naturale pentru a studia Natura. Care din aceste două modalităţi de cercetare sunt mai apropiate de natura corpului uman şi de univers?

Nu ne putem acum întoarce în uter pentru a re-experimenta naşterea. Totuşi, toţi au experimentat senzaţiile de la făt la nou-născut; cu siguranţă că aceste senzaţii au fost depozitate în memorie, dar au fost uitate fără voia noastră. Aceste memorii pot fi trezite dacă ar exista o metodă prin care să poată fi făcut acest lucru. Este oare posibil? Taoiştii au făcut propria cercetare în acest subiect, şi au propriul răspuns.

În ce priveşte moartea, a şti că ea se va produce inevitabil şi a o experimenta sunt două lucruri diferite. Singurul mod în care poţi avea experienţa este prin a muri.

Aceasta este ceea ce a făcut Lu Dongbin; el a efectuat un curajos şi grandios test al morţii.

Moartea i-a deschis marile adevăruri ale universului.

Moartea a aşezat multă înţelepciune asupra sa.

Pentru a înţelege procesul cultivării în care, prin trecerea prin moarte, vezi clar în univers şi îl transformi pentru a putea fi controlat, Lu Dongbin şi-a condus

discipolii de-a lungul drumului căutării în misterele universului şi vieţii umane, ducând la îndeplinire experimente eroice pe acest drum. Din trei mii de discipoli, opt sute au murit; deci preţul a fost foarte însemnat. Totuşi, rezultatele pe care le-au obţinut au fost extrem de valoroase; metodele practice, puse în ordine, au fost transmise în secret fără întrerupere timp de unsprezece secole de către învăţători ai şcolii Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete.

Aceşti opt sute de precursori sunt acum necunoscuţi – nu avem cum să aflăm cine au fost. Dar succesorii lor nu le-au uitat niciodată munca.

Totuşi, chiar şi în prezent şcoala Porţii Dragonului nu a rezolvat complet problema morţii şi învierii. Când Wang Liping a practicat postirea şi a murit, marele maestru şi mentorii săi nu controlau în mod complet faptul că va supravieţui.

Wang Liping nu are nicio îndoială în această privinţă; a acceptat examinarea cu calm. El continuă să susţină credinţa conform căreia moartea este însemnată dacă îţi permite să înţelegi ceva.

Prin post şi moarte, atingând moartea şi apoi întorcându-te la viaţă, începând zborul ascensional de la tărâmul inferior al persoanelor, lucrurilor şi evenimentelor către tărâmul median al cerului, pământului şi umanităţii, urcuşul duce către un alt nou tărâm.

Acest curs de exersare este o artă a muncii interne descoperită de Străbunul Lu. Un element structural important al muncii interne îl reprezintă cultivarea celor şase linii de muncă internă în corpul uman.

Studiile efectuate de cei din vechime asupra corpului uman începeau cu ceea ce are formă şi substanţă, apoi ajungeau la ceea ce are formă dar nu are substanţă, luând în considerare, în final, ceea ce nu are nici formă nici substanţă. Ştiinţa medicală a început cu şamanismul; inspiraţi de visare, străbunii şi-au format o idee despre existenţa „lumilor" misterioase din interiorul şi exteriorul corpului uman, lumi fără formă, imateriale şi profund de nepătruns. De-a lungul vremurilor, dezvăluirea misterelor trupului uman a devenit o misiune sacră.

Lucrul remarcabil în legătură cu ştiinţa medicală chineză este că ea a descoperit existenţa canalelor energetice în corp, bazându-se pe teoria despre yin, yang şi cele cinci elemente. Nu avem cum să cunoaştem acum procesul acestei căutări şi descoperiri.

În vremurile noastre, oamenii ce folosesc metode ştiinţifice nu au perceput încă existenţa canalelor de energie din corpul uman. Taoiştii pot vedea canalele folosind două metode. Una este prin vederea interioară, care este posibilă după atingerea unui anumit nivel de cultivare a puterii interioare. Celălalt este prin ingerarea unui elixir alchimic după ce şi-au întemeiat o bază de putere interioară prin muncă internă; în acest mod, este posibil să vezi clar reţeaua de paralele şi meridiane pe suprafaţa corpului uman.

În cursul antrenamentului său, Wang Liping a ingerat elixir alchimic de trei ori. Prima experienţă a fost deja descrisă. A doua oară a fost în scopul vizionării experimentale a reţelei de paralele şi meridiane a canalelor energetice ale corpului uman.

După efectuarea experimentului, Wang Liping a stat într-un vas uriaş umplut cu apă fierbinte până la

nivelul buzelor. Stând în apă, prin puterea muncii interioare, el a eliminat încet elixirul din corp. Când suficient elixir plutea la suprafaţa apei el a oprit exerciţiul şi a ieşit din apă.

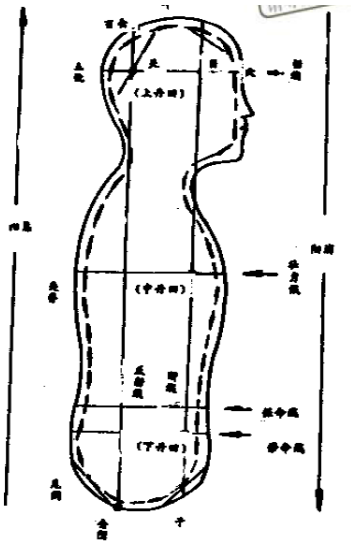

ꕥ

Sunt şase linii principale de lucru intern în corpul uman.

Linia verticală, din vârful capului până în regiunea organelor genitale a fost denumită de Maestrul Chongyang „linia de separare”. Când oamenii ce efectuează munca internă fără îndrumarea unui învăţător specializat produc cu uşurinţă dereglări, acest lucru se reflectă în această linie; când ei se enervează, se agită şi devin diabolici, şi acest lucru se reflectă aici.

Linia din „punctul unde toate se întâlnesc” din vârful capului până în perineu se numeşte „linia reflecţiei”. Când începi cultivarea acesteia, se găseşte în faţa coloanei vertebrale; apoi, treptat, se modifică ajungând chiar în coloana vertebrală. Linia reflecţiei se mai numea „vasul central” în vremurile străvechi. Practicanţii efectuau vizionarea interioară prin intermediul ei. Uneori este ascunsă şi uneori este manifestă; pentru oamenii a căror putere internă este pură şi profundă, este manifestă când o folosesc şi este ascunsă când nu o folosesc. Mai există şi două vase pe fiecare parte a

coloanei vertebrale, cunoscute sub denumirea de vasul drept şi vasul stâng.

Linia orizontală ce trece prin cele trei puncte cunoscute drept „cerul”, „ochiul” şi „deschiderea” se găseşte în cap; este numită „linia esenţei”. Deschiderea ochiului către cer a fost iniţial numită inima cerului, şi se mai numeşte şi „tulpina” cerului. La nou născuţi există o încreţitură între sprâncene; mai târziu, când mai cresc, rămâne doar o singură gaură. Aceasta este diferită de la un individ la altul; unele sunt lungi, altele scurte. Numele corect al deschiderii ochiului ceresc este de fapt deschiderea ochiului către cer. „Deschiderea” se află în faţă, „ochiul” se găseşte în mijloc, iar „cerul” se află în spate. „Deschiderea” poate fi tratată prin acupunctură, „cerul” poate reflecta, iar „ochiul” este camera nirvana. Sfârşitul liniei esenţei este „trecătoarea pernei de jad”, în spatele capului.

Linia începând în plexul solar către mijlocul coloanei vertebrale este numită „linia puterii” sau „linia forţei”.

Linia ce se întinde din centrul zonei ombilicale către spate este numită „linia conservării vieţii”. În stânga şi dreapta sa se găsesc rinichii; este regiunea „porţii vieţii” sau „uşii destinului”.

La 1,2-1,5 inci (aproximativ 3 – 3,8 cm) dedesubtul ombilicului, mergând pe interior către coccis, există o linie, în practicarea cultivării; este numită „linia cultivării vieţii”.

În fiecare loc prin care trec linia esenţei, linia forţei şi linia cultivării vieţii se găseşte un câmp de elixir. Acestea sunt câmpurile de elixir superior, median şi inferior. Cele trei linii trec prin câmpurile de elixir, şi sunt

orientate către cele trei trecători. În cultivarea rafinării, cele trei linii sunt trasate; când energia se află în mişcare, ea trece cu uşurinţă prin cele trei trecători.

Printre aceste linii, cele două linii verticale sunt linii strălucitoare vizibile prin vedere interioară, pe când cele patru linii orizontale sunt ascunse şi totuşi există, ca rute. În afara lor, există două linii în spaţiu, la marginea universului exterior.

La nivelul „persoanelor, lucrurilor şi evenimentelor" oamenii au o trecătoare superioară tainică, o trecătoare centrală tainică şi o trecătoare inferioară tainică. Trecătoarea superioară tainică este deschiderea către ochi spre cer, numită şi deschiderea ancestrală; acesta este punctul prin care spiritul şi energia trec, intrând şi ieşind. Cei cinci venerabili străbuni ai taoismului nordic o numesc Deschiderea Stelei Nordului. Întrucât această deschidere se găseşte între cei doi ochi şi cele două sprâncene, în vremurile străvechi ea era reprezentată prin trei puncte, care însemnau soarele, luna şi Steaua Nordului. Străbunul Lu a lucrat cu cei trei mii de discipoli ai săi – din care opt sute au murit în decursul acestui proces – exact acest punct, deschiderea ochiului către cer.

Străbunul Lu spunea: „Deschiderea către ochi spre cer este misterul misterelor, deschiderea deschiderilor, modul de a uni interiorul cu exteriorul. Înţeleptul o deschide, nesăbuitul o închide. Cei ce o deschid trăiesc mult; cei ce o închid sunt distruşi în scurt timp." El mai spunea: „A menţine sinceritatea este o activitate subtilă; există o minune a minunilor şi mai subtilă, care are loc atunci când toate activităţile reflexive sunt lăsate de-o parte."

Când rafinarea ajunge la nivelul „cerului, pământului şi umanităţii” există trecători misterioase peste tot. Când cineva ajunge la nivelul şi mai înalt al „universului, timpului şi spaţiului”, deschiderea către ochi spre cer nu se mai află înăuntrul corpului şi nu se află nici în afara corpului; ea se deschide spontan atunci când este utilizată. Străbunul Lu spunea: „Orice vezi nu este acela. Când doreşti ceea ce nu reprezintă ceva, atunci există o deschidere permanentă. Dar metoda practică constă în două cuvinte «menţinerea sincerităţii».”

Deschiderea către ochi spre cer este drumul prin care lumina spiritului intră şi iese. Când oamenii au în mod inconştient halucinaţii, imagini şi intuiţii, sau când ei îşi construiesc în mod conştient imagini mentale specifice, ei pot veni cu întrebarea dacă asemenea imagini stranii şi de neînţeles din creier pot fi stabilizate în vreun fel, pentru a le controla. Taoiştii au urmat această linie de gândire în investigaţiile şi practicile lor. Prin cultivare, ei preiau controlul ratei de apariţie a acestor imagini în creier, apoi le proiectează în afara creierului pentru a le observa în mod clar, în final retrăgându-le. Drumul acestei proiecţii şi retrageri reprezintă deschiderea către ochi spre cer.

Metoda antrenării pentru deschiderea către ochi spre cer mai este numită şi „desenarea liniei esenţei”. Modul în care se efectuează acest lucru este următorul: după adunarea minţii, şederea în linişte, aranjarea corpului şi armonizarea respiraţiei, se ridică capul şi se priveşte înainte, aducând încet viziunea îndepărtată prin intermediul luminii spiritului, aducând-o în „deschidere”, apoi mai adânc în „ochi”, apoi şi mai adânc în „cer”. Apoi se foloseşte lumina spiritului pentru a o trimite repede înapoi, proiectând-o cât mai departe posibil, trimiţând-o chiar către linia orizontului. Acest lucru se repetă de două

ori; apoi, în final, lumina este colectată în locul „cerului”. „Cerul” mai este numit şi „oglinda temporalului” şi este o suprafaţă reflectivă; lumina spiritului este reflectată din acest loc.

După aceea, se poate practica gândirea structurată intenţională în creier, gândindu-te în mod intenţionat la o scenă, un obiect, ceva frumos. Lucrul construit în minte are formă dar nu are substanţă. Apoi îţi închizi ochii şi priveşti în faţă, proiectând imaginea în afară prin deschiderea către ochi spre cer, propulsând-o prin energie rafinată. Când începi pentru prima oară să practici acest lucru, pare ca şi cum nu se întâmplă nimic; nu există nici formă nici substanţă, nimic vizibil. În cele din urmă apar treptat nişte imagini. Pe măsură ce puterea internă creşte, aceste imagini devin treptat mai complete, clare şi definite cu precizie. Ele pot fi şi modificate, mai departe sau mai aproape, şi pot fi mărite sau micşorate ca dimensiuni. Deşi imaginile sunt acolo, dacă vei încerca să le „apuci” nu vei găsi nimic.

După ce linia esenţei este trasată şi deschiderea către ochi spre cer se extinde, este posibil să proiectezi şi să aduci forme şi lumină; gândurile şi spiritul vital pot atunci fi trimise în afara creierului în univers, în afara corpului, extinzând la infinit gama de activităţi a gândului şi spiritului. În acest punct, capacitatea oamenilor de a simţi lumea exterioară nu este la fel ca înainte; ei pot simţi lucruri ce nu pot fi simţite cu cele cinci organe de simţ ale oamenilor obişnuiţi. Vederea penetrantă şi vederea interioară sunt exemple de capacităţi ce se pot dezvolta prin acest gen de antrenament. Când practicanţii ajung la acest nivel, lumea pe care o percep este destul de diferită de lumea percepută de oamenii obişnuiţi; modul lor de gândire şi vorbire este de asemenea evident diferit. Modul în care practicanţii taoişti

văd universul este mai bogat, mai complet şi mai profund decât cel al oamenilor obişnuiţi; percepţiile lor sunt mai apropiate de natura fundamentală a lucrurilor.

La acest nivel, practicanţii îşi dau seama că există de fapt patru moduri de existenţă a universului, şi aceste patru moduri interacţionează. Ele sunt: existenţa atât în formă cât şi în substanţă, în formă dar nu în substanţă, în substanţă dar nu în formă, şi fără formă şi fără substanţă. În viziunea practicanţilor taoişti, limitarea universului oamenilor obişnuiţi la percepţiile prin cele cinci simţuri reprezintă o dovadă de îngustime a minţii; chiar dacă şi-au extins lumea sensibilă cu ajutorul instrumentelor ştiinţifice moderne, ele sunt încă limitate de graniţele unui cadru îngust.

Gândul poate fi transformat din fără formă şi imaterial în cu formă şi fără substanţă. Poate fi făcut şi să aibă atât formă cât şi substanţialitate.

Gândul poate fi proiectat fără utilizarea cuvintelor, scrisului sau altor mijloace obişnuite, prin intermediul luminii spiritului. Oamenii pot astfel simţi dincolo de spaţiu şi timp.

Lăsând la o parte capacităţile extraordinare manifestate spontan de corpul uman, conform istoriei grupării Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete, procesul ascensiunii conştiente la acest stadiu prin cultivarea corpului uman a fost formulat într-un sistem complet de principii şi practici cu cel puţin o mie de ani înainte.

Civilizaţia umană evoluează, dar deşi a progresat în unele privinţe, a regresat în altele. Oamenii din aceste vremuri nu i-au depăşit, în mod necesar, pe cei din vechime, în toate privinţele. Zhang Guo, unul din cei Opt

Nemuritori, a înţeles profund acest model; el obişnuia să călărească invers pe un măgăruş, fiind cu faţa către posterior, indicând scopul său de a învăţa de la oamenii din trecut ce atinseseră realizări mult mai înalte.

Wang Liping a practicat şezând în peştera Străbunului Lu pentru a găsi locaţia exactă a câmpului inferior de elixir din corpul uman când se afla în acel loc. După multe zile de observare experimentală, toţi patru au simţit clar linia cultivării vieţii ridicându-se încet, stabilindu-se la 1,3 inci (aproximativ 3,3 cm) dedesubtul ombilicului. Când au practicat în Wushun, câmpul inferior de elixir se găsea puţin mai jos. Wang Liping deja realizase corespondenţa dintre corpul uman şi pământ. El înţelesese cât de profundă este filozofia unităţii dintre Natură şi umanitate; cu ajutorul metodelor de cultivare practică, este uşor să dezvălui secretele corpului uman şi misterele universului.

ꕥ

Câtă vreme a stat la Observatorul Turn, Wang Liping a învăţat o lecţie importantă. Învăţătorii săi în această privinţă au fost Lao-tzu şi Străbunul Lu. Wang Liping căpătase acum o înţelegere şi mai profundă a Marii Căi.

Calea este cea mai mare comoară a universului şi vieţii umane.

13

Ceruri dincolo de cer

Părăsind Observatorul Turn, maeştrii taoişti şi discipolul lor au trecut prin lanţul muntos Qin, peste Râul Han şi prin Munţii Hambar ajungând în Bazinul Celor Patru Râuri din Siquan.

Pe tot parcursul drumului, munţii erau înalţi şi râurile adânci, cărările erau periculoase şi drumurile abrupte, dar acestea nu constituiau dificultăţi pentru cei patru călători taoişti. Ei vedeau doar vârfurile înalte, pantele abrupte, pinii agăţaţi de stânci, păsările cântătoare şi maimuţele jucăuşe. Era ca şi cum s-ar fi aflat în afara lumii; cu toţii simţeau foarte multă deschidere a minţii.

Intrând în Siquan, ei continuară să urmeze munţii către sud-est. După câteva zile ajunseră la Oraşul Verde.

Muntele Oraşului Verde este numit astfel întrucât acolo sunt munţi înverziţi ce se unesc în patru colţuri, dând o formă de perete de oraş fortificat. Este unul din cele zece Aşezăminte la vedere majore ale taoiştilor, numit Aşezământul deschis al Celor Nouă Camere ale Nemuritorilor Valoroşi. Nemuritorii spirituali de-a lungul vremurilor, precum Zhang Daoling, Fan Changsheng, Sun Simao, Du Guangding şi alţii au practicat cu toţii cultivarea în izolare în acest loc. Cei patru călători au vizitat locaţii renumite precum Observatorul Vieţii Lungi, Peştera Maeştrilor Celeşti şi Valea Norilor Albi, dar nu s-au întâlnit cu alţi taoişti, aşa că părăsiră Oraşul Verde şi se îndreptară către Muntele sfânt Omei.

Văzut de departe, Omei este foarte împădurit, nedesluşit în ceaţă, învăluit într-un fel de atmosferă sacră. Are trei vârfuri superbe, distingându-se clar, ce fac o impresie extraordinară. Numele „Omei" ce înseamnă „Sprâncene frumoase" vine de la forma înclinată a muntelui, delicată şi lungă, minunat de frumoasă. Omei este unul din cele treizeci şi şase de Aşezăminte la vedere ale taoismului; este denumit Aşezământul deschis al Spiritualităţii Imateriale, şi, de asemenea, Muntele Spiritului, Cerul Minunii. Este de asemenea unul din cei patru munţi speciali ai budismului, cunoscut în această tradiţie drept Muntele Luminii Radiante.

Urcând calea spre vârful muntelui cei patru călători descoperiră că toate templele şi sanctuarele fuseseră jefuite şi devastate. Cei trei bătrâni simţiră durere când văzură distrugerile. Marele maestru îi spuse lui Wang Liping că Omei fusese locul sacru al budismului, cu o sută de temple şi sanctuare, mari şi mici, întinse pe tot muntele. Muntele este un loc al manifestării sensibile a faimosului budist Bodhisattva Samantabhadra, Fiinţa Pură Iluminată Universală. Au existat mulţi călugări realizaţi şi maeştri Chan în temple, cu o înţelepciune şi iluminare deosebită, care au practicat foarte profund budismul. În trecut, spunea marele maestru, într-o ocazie el îşi adusese în acest loc discipolii, Călătorul Liniştii Pure şi Călătorul Vidului Pur, şi discutase despre budism şi taoism cu stareţii pentru a-şi îmbunătăţi cunoaşterea, descoperind că existau foarte multe puncte comune. Acum, când dezastrul se abătuse asupra acestui loc, el nu avea nicio idee unde ar fi putut pleca marii maeştrii budişti, sau dacă erau în siguranţă.

Chiar de la întemeierea Taoismului Realităţii Complete a fost eliminat sectarismul şi a fost pus accent pe uniunea celor trei învăţături ale confucianismului,

taoismului şi budismului. Lucrările taoiste mai târzii includ ceva din vocabularul budist. Atât taoismul cât şi budismul, ca şi culturi orientale, au principii şi doctrine comune; cu cât mai mare este nivelul la care ajunge cineva, cu atât mai mici sunt diferenţele dintre ele.

Întrucât se aflau pe pământ budist, marele maestru îl învăţă pe Wang Liping ceva despre budism, pentru a-l introduce în subiect, pentru un studiu mai aprofundat ulterior.

ꕥ

„Buddha" înseamnă „Cel Trezit". „Trezirea" are trei înţelesuri: trezirea proprie, trezirea celorlalţi şi îndeplinirea trezirii şi acţiunii. O persoană care a atins aceste trei feluri de trezire este numit un Buddha. A atinge starea de Buddha înseamnă a a trezi înţelegerea a tot ce ţine de univers şi viaţa umană.

Budismul a început acum 2.500 de ani în India, fiind întemeiat de Shakyamuni, al cărui nume înseamnă „Înţeleptul din Clanul Shakya". Născut într-o familie regală, Shakyamuni a fost prinţul regal, talentat şi inteligent. A avut şi o soţie. A trăit toate plăcerile vieţii, incluzând glorie, avuţie, poziţie, reputaţie şi plăceri naturale, dar ştia că toate acestea nu erau decât lucruri temporare, care vor dispărea inevitabil şi nu pot dura pentru totdeauna. El dorea să înţeleagă cauza şi motivul acestui fapt, pentru a găsi o cale de a scăpa de nenorociri şi dureri pentru a transcende naşterea şi moartea. În acest scop el a renunţat la bogăţie şi poziţie socială, la faimă şi câştig, la autoritate şi rang, la ataşamente emoţionale – toate aceste lucruri care de

obicei îi ţin pe oameni în strânsoarea neliniştilor – şi şi-a părăsit casa la vârsta de douăzeci şi nouă de ani pentru a practica cultivarea spirituală, trecând prin diferite discipline ascetice. După şase ani el s-a aşezat în final sub un copac bodhi pentru a medita în tăcere, căutând în profunzime până s-a trezit şi a atins iluminarea. Buddha a vorbit de patru adevăruri – suferinţa, cauza ei, eliminarea ei şi modalitatea de eliminare. Nirvana este cel mai înaltă stare ideală ce poate fi atinsă prin cultivare.

După ce Buddha a decedat, budismul s-a răspândit pe scară largă şi s-a împărţit în multe grupări, cele mai importante fiind budismul Theravada şi budismul Mahasanghika. Mai târziu budismul Mahasanghika s-a împărţit din nou, în budismul Mahayana şi Budismul Hinayana. Budismul Hinayana pune accent pe cultivarea individuală pentru a atinge starea de arhat, transcenzând naşterea şi moartea. Budismul Mahayana consideră că învăţăturile lui Buddha sunt nelimitate şi spune că toţi credincioşii, numeroşi ca firele de nisip din Râul Gange, pot deveni Buddha. Budismul Mahayana este şi el împărţit în şcoli ale vidului şi şcoli ale fiinţei. O grupare a budismului Mahayana combinată cu brahmanismul a produs budismul ezoteric, diferit de învăţăturile exoterice prin caracterul său secret.

Budismul a pătruns în China prin două căi în timpul primului secol al erei noastre. O cale a venit din vest din India, prin Pakistan, în Afganistan, apoi în regiunea chineză Xinjiang, iar de acolo în inima Chinei, şi din China în Coreea şi Japonia. Aceasta este tradiţia canonică chineză. O altă cale a fost din India spre Nepal, în Tibet, şi apoi din nou în inima Chinei, formând tradiţia budismului tibetan, cunoscută şi sub denumirea de lamaism.

Tradiţia sudică budistă a venit dinspre Sri Lanka în Tailanda, Burma, Laos, Vietnam şi alte ţări, incluzând regiunea Yunnan din China. Aceasta este tradiţia Canonul lui Pali.

Începând cu secolul al nouăsprezecelea, budismul a intrat treptat în ţările vestice.

Pe măsură ce Wang Liping îl asculta pe marele maestru vorbind despre istoria budismului îşi dădea seama cât de familiar îi era acestuia subiectul. Încă de la începutul studiului său asupra Căii, Liping avusese parte de multe doctrine taoiste. În decursul călătoriei, cei trei maeştri îi clarificaseră de asemenea sursele şi procesul dezvoltării culturii tradiţionale chineze, bazate îndeosebi pe *Canonul Taoist*.

Canonul Taoist, în peste cinci mii de pergamente, conţine şaptezeci şi două de subiecte incluzând astronomie şi geografie, scrieri ale mai multor maeştri, filozofie şi istorie, politică şi doctrine militare, agricultură, meşteşugărie, cavalerism, arte ale calculării, şamanism, ştiinţă medicală, divinaţie, studierea fizionomiei şi altele. Bineînţeles, oricare ar fi fost subiectul, din orice dinastie sau eră, marele maestru şi mentorii săi erau capabili să citeze pe larg, explicând fără limită bazându-se pe scripturi şi texte clasice canonice, legând totul de Cale. Cei trei vrăjitori erau capabili să recite din memorie, cu fluenţă uimitoare, pasaje din cele mai importante lucrări. Wang Liping găsi absolut incredibil faptul că minţile acestor trei bătrâni puteau conţine a asemenea bogăţie uriaşă de informaţie; erau întinse precum oceanul, nesfârşite precum cerul.

În această anume ocazie, Wang Liping îl asculta pe marele maestru continuând să vorbească despre budism.

După ce budismul a pătruns în China, el s-a amestecat cu misticismul chinez pentru a forma treptat opt şcoli majore: Şcoala Esenţei Lucrurilor, Şcoala Caracteristicilor Lucrurilor, Şcoala Tiantai, Şcoala Huayan, Şcoala Ţinutului Pur, Şcoala Ezoterică, Şcoala Disciplinei şi Şcoala Chan.

Bineînţeles, în orice ţară a pătruns budismul, el s-a metamorfozat considerabil, dar spiritul său vital esenţial a continuat.

Suferinţa, cauza sa, eliminarea sa şi calea: acestea sunt cele patru Adevăruri ale budismului. „Suferinţa" este privită în mod general de către oameni ca fiind dureroasă. Poate că oamenii sunt superiori altor fiinţe, dar poziţia lor în univers nu este atât de mare, iar ei nu pot evita nefericirea ciclului naşterii şi morţii. Buddha şi toate fiinţele vii sunt împărţiţi în zece categorii, patru dintre ele fiind sfinte şi şase fiind obişnuite. Cele patru sfinte sunt: Buddha, Bodhisattva, Buddha Pratyeka şi arhaţii. Cele şase feluri obişnuite de fiinţe sunt: îngerii, oamenii, monştrii, animalele, fantomele flămânde şi diavolii. Există fiinţe mai înalte ca oamenii. Fiinţele umane se nasc ţipând şi mor în ţipetele celor din jur. Opt dureri apar în cursul vieţii umane: durerea naşterii, durerea îmbătrânirii, durerea îmbolnăvirii, durerea morţii, durerea despărţirii de cei iubiţi, durerea contactului cu duşmanii, durerea neîmplinirii şi durerea energiei celor cinci grupări. Cele cinci grupări sunt materia, senzaţia, concepţia, acţiunea şi conştiinţa; acestea formează elementele constituente de bază ale fiinţei umane. Cu toate acestea, fiinţa umană este în mod fundamental goală, deoarece totul din univers este gol, toate fiinţele fiind produsul cauzelor şi condiţiilor combinate. Dacă există combinaţie, există fiinţare; altfel, nu există – această fiinţare este condiţionată în mod cauzal.

Combinaţia nu are o natură proprie, inerentă, nu are substanţă de bază – este în mod fundamental goală. Înţelesul adevărului „suferinţă” este de a învăţa oamenii să nu se agaţe de lucruri exterioare.

Adevărul cauzei suferinţei indică spre sursa durerii şi suferinţei din viaţa umană. Când oamenii nu sunt iluminaţi şi nu înţeleg lucrurile şi modelele lor, şi nu recunosc că totul din univers este vid, atunci dorinţele şi poftele lor sunt de nesatisfăcut, astfel că ei îşi atrag necazuri. De aici apare suferinţa. Fără clarificarea cauzelor suferinţei, nu se poate înţelege tărâmul vidului.

Extincţia înseamnă procesul şi metodele de eliminare a nenorocirilor psihologice, ieşirea din suferinţă, transcenderea rutinei obligatorii a vieţii şi atingerea vidului. Prin urmarea unui curs opus celui unei vieţi umane obişnuite este posibil să atingi extincţia şi astfel să atingi starea de Buddha. În acest proces sunt esenţiale trei forme de învăţare: disciplina, concentrarea şi înţelepciunea. Când mintea şi obiectele sunt ambele uitate şi nu se agită nici măcar un singur gând – aceasta este disciplina. Când conştienţa este completă şi clară, limpede în interior şi exterior – aceasta este numită concentrare. A reacţiona la lucruri în conformitate cu condiţiile, funcţia subtilă inepuizabilă, este numită înţelepciune. Aceste trei învăţături se completează şi se favorizează una pe cealaltă, fiind ca substanţa şi funcţiunea una pentru cealaltă. Prin cultivarea disciplinei, deoarece vidul nu are nimic ce să golească, concentrarea produce înţelepciune, ducându-te la transcendenţă. Prin practică pe termen lung te poţi trezi treptat, dar natura de bază a universului este un întreg indivizibil, astfel că atunci când ajungi la o anume cheie, experimentezi o mare trezire, o iluminare subită.

Calea este tărâmul la care se ajunge după „extincţie”. Prin intermediul nirvanei oamenii transcend naşterea şi moartea, eliminând tot zbuciumul şi suferinţa în rutine constrângătoare şi intră în Ţinutul Pur al Extazului Infinit.

Acest proces este descris de Guanyin:

Mai întâi, în mijlocul auzului, intră în curent şi uită de obiect.

Imediat, cel intrat este liniştit; dualitatea mişcării şi nemişcării nu mai apare.

Progresând treptat în acest mod, când aude, ce este auzit încetează,

auzul ce a încetat nu mai rămâne.

Când eşti conştient că lucrul de care eşti conştient este gol,

Conştienţa goală este în cele din urmă completă.

Când vidul şi ceea ce este vid sunt eliminate,

Naşterea şi moartea nu există.

Atunci apare pacea totală, producând dintr-odată transcendenţa;

În lume şi dincolo de ea, o lumină sferică pătrunde cele zece direcţii.

Explicând până aici, marele maestru privi la Wang Liping, apoi continuă: „Deja ai experimentat starea la care se face referire în aceste ultime rânduri; deja ai fost pe tărâmul Extazului Infinit descris de Buddha. Acea autostradă de lumină pe care ai văzut-o după ce ai murit este de fapt drumul către paradisul Extazului Infinit. Deja

te-ai trezit în budism; în termenii noştri taoişti, noi te numim «un mort viu». Cunoşti acum că există un asemenea loc în acest univers, dar când, în final, vei ajunge acolo, încă ar trebui să continui rafinarea”.

În final, Călătorul Infinitului recită o strofă:

Dacă doreşti să cunoşti cauze trecute,
Observă-le în efectele prezente.
Dacă doreşti să cunoşti rezultatele viitoare,
Observă-le în acţiunile prezente.

Explicaţiile marelui maestru fuseseră extrem de clare pentru Wang Liping; el nu făcu niciun comentariu şi nu puse nicio întrebare. Principiile budismului şi taoismului coincid; prin propria sa practică Wang Liping deja demonstrase aceste principii simplu, clar şi pătrunzător. Acum cunoştea doctrina budistă la fel ca pe cea taoistă. Ascultând deschis şi auzind clar, nu mai trebuia spus ceva în plus; lucrul esenţial în studiu îl reprezintă aplicarea practică.

Fie că e vorba de budism sau taoism, domeniile cercetării sunt asemănătoare: a transforma temporalitatea vieţii umane în eternitatea universului, a transforma caracterul finit al vieţii umane în infinitatea universului. Care este natura universului? Buddha a tras concluzia că este „vidul”, Lao-tzu a tras concluzia că este Tao sau Calea. Care este cea mai înaltă stare ideală pentru umanitate? Budiştii spun că este intrarea, prin intermediul nirvanei, în „lumea Extazului Ultim”, taoiştii spun că este realizarea cultivată a „celor trei tărâmuri” pentru „a atinge nemurirea”. Şi una şi cealaltă sunt la fel de bune.

Această discuţie a marelui maestru a dezvăluit o întreagă nouă lume pentru Wang Liping, un cer dincolo de ceruri!

În doi ani de călătorie, Wang Liping fusese martor la minuni şi învăţase multe, deschizându-şi ochii şi dezvoltându-şi cunoaşterea. Predica învăţătorului despre budism de pe Muntele Omei îi mărise lui Wang Liping simţul imensităţii universului şi vastitatea înţelepciunii. Cine ştie câte bijuterii de înţelepciune există în lume aşteptând să fie descoperite, câte mistere aşteptând să fie rezolvate!

Majoritatea suprafeţei pământului este acoperită de apă; există oare un continent pierdut sub ape, care a găzduit civilizaţii strălucitoare cu mult timp în urmă?

Ce secrete ascund piramidele vechiului Egipt?

De ce catedralele creştine au cupole impunătoare?

Oare umanitatea a evoluat din maimuţe ori s-a târât din apă pe pământ?

Mai multe religii spun că omenirea a fost creată de către Dumnezeu. Este acesta mit sau realitate?

Lumea este chiar minunată. Astfel de întrebări erau extrem de captivante pentru Wang Liping. El dorea să descifreze misterele universului şi ale vieţii umane.

ꕥ

După o jumătate de zi de discuţii în faţa unui sanctuar cei patru taoişti s-au ridicat în final şi şi-au continuat drumul către munţi. Cei trei vârstnici nu au mai

urmat traseul pe care-l urmaseră în trecut pentru a urca pe acest munte. În schimb, au ales un loc extrem de abrupt şi inaccesibil pentru a-şi începe ascensiunea.

Wang Liping şi-a dat seama că marele maestru şi mentorii au evitat în mod intenţionat locurile devastării din temple şi sanctuare de-a lungul căii. Aici, unde oamenii nu au ajuns niciodată, condiţiile naturale ale mediului erau încă intacte, şi acesta era un ajutor pentru inimile şi spiritele lor. Avea o senzaţie ciudată că ceva era pe punctul de a se întâmpla. Între timp, cei trei vârstnici deja urcau cu sprinteneală, aşa încât Liping îi urmă fără a avea timp să gândească prea mult.

Croindu-şi drum prin pădure, peste stânci şi prin trecători, nu după mult timp cei patru ajunseră în mijlocul muntelui. Aici copacii făceau o umbră densă, pârâiaşele de munte clipoceau, flori extraordinar de frumoase înmugureau şi se găseau din belşug ierburi parfumate. Un grup de maimuţe se adunaseră acolo pentru a fugi de căldură, unele zbenguindu-se, unele căţărându-se în copaci pentru fructe şi nuci, unele legănându-se şi zburdând printre crengile aflate la înălţime, unele scărpinându-se de păduchi iar altele luptându-se şi alergându-se între ele. Aceasta era lumea lor.

Dintr-odată o creangă trosni cu putere iar o umbră întunecată trecu într-o clipită. Dintr-odată năucite, maimuţele se adunară repede în jurul celor mai vârstnice, puii ascunzându-se la sânul mamelor. Liniştindu-se, ele priviră să vadă ce se întâmpla. Căpetenia maimuţelor văzu că se apropiau oameni. Scoţându-şi colţii ea scoase un ţipăt ascuţit şi se îndreptă către locul în care se aflau oamenii. Celelalte maimuţe veniră şi ele, adunându-se în jurul său.

Văzând că maimuţele se îndreptau către ei, Călătorul Infinitului începu să râdă. Întorcându-se către tovarăşii săi, el spuse: „Avem noroc că maimuţele ne sunt tovarăşi de drum în călătoria noastră către Omei, dar ar fi bine să nu le provocăm.” Încuviinţând, ceilalţi îşi strânseră rucsacele cu grijă.

Văzându-i pe cei patru bărbaţi, grupul de maimuţe îi împresură cu îndrăzneală, apropiindu-se de ei cu urlete puternice. Folosind tehnica de mers rapid cei patru taoişti brusc săriră departe de maimuţele care se apropiau, aterizând pe un uriaş bloc de piatră aflat la mai mulţi metri depărtare. Pentru o clipă uluite, maimuţele îi urmăriră în grabă, dar cum ar fi putut să-i prindă?

Wang Liping văzu că maimuţele erau foarte jucăuşe; el aruncă o mână de pietricele ce se rostogoliră peste stâncă. Crezând că sunt atacate, maimuţele ţipară şi mai tare, avansând cu ferocitate.

Pe măsură ce maimuţele se apropiau, cei patru taoişti urcară în copaci şi începură să sară dintr-un copac în altul. Maimuţele se urcară şi ele în copaci – erau, la urma urmelor, maimuţe – pentru a continua urmărirea. Dar acum cei patru oameni nu mai erau de găsit!

Văzând maimuţele păcălite, cei patru taoişti râseră în continuu. Ei observară că maimuţele, în final, au obosit şi şi-au recunoscut înfrângerea. Apoi cei patru bărbaţi îşi continuară călătoria.

Nu după mult timp ajunseră la piciorul unei stânci ascuţite înaltă de sute de metri, cu mai mulţi copaci ce se iveau la jumătatea ei şi viţă de vie atârnând. Toţi patru urcară chiar pe faţa stâncii, folosindu-se de viţă, copaci şi buruieni pentru a se ridica. Când nu întâlneau vegetaţie

ei îşi croiau drum în sus agăţându-se de crăpăturile şi ieşiturile din stânci.

La jumătatea drumului, călătorii auziră dintr-odată o voce spunând: „Uite, am vizitatori dar nu am reuşit să ies în întâmpinarea lor!” Vocea răsună ca un clopot uriaş, reverberându-le în urechi.

Privind în sus Wang Liping văzu un bărbat al Căii stând acolo, înfruntând vântul, îmbrăcat într-un veşmânt taoist ce flutura, părând foarte asemănător cu unul dintre nemuritori. Vântul de pe acest munte suflă de jos în sus, astfel că cel ce putea să-şi proiecteze vocea contra vântului trebuia să fie un om extraordinar.

Într-o clipă cei patru călători ajunseră în vârf. Călătorul de pe munte îi invită în peştera sa, unde se salutară şi se aşezară.

Se dovedi că el nu era un om obişnuit, ci un taoist din munţi ce trăia în completă izolare pe Muntele Omei, cunoscut şi numit, în mod respectuos, Călătorul Hoinar pe Nori. La acea vreme el avea o sută optsprezece ani; în momentul scrierii acestei cărţi el este un bătrân venerabil de o sută treizeci şi nouă de ani. O dată la trei ani Maestrul Wang Liping îşi face timp pentru a merge să-i facă o vizită.

Călătorul Hoinar pe Nori nu părăsise muntele de cincizeci – şaizeci de ani. El îi spuse lui Wang Liping că oamenii obişnuiau să vină pe munte călare pe cai sau căraţi de hamali, dar acum ei sunt transportaţi de cercuri cu picioare. Spunând aceasta, el trasă un cerc cu mâna; Liping îşi dădu seama că vorbea despre roţile de tren. Wang Liping îl invită să coboare de pe munte pentru a vedea, dar bătrânul refuză cu fermitate, insistând că nu poate părăsi muntele.

Bătrânul taoist, retras din societate, izolat adânc în munţi, nu băga în seama haosul şi agitaţia din lume, doar practica din toată inima Calea.

Lao-tzu spunea: „Pentru a învăţa, câştigi zilnic; pentru Cale, pierzi zilnic. Pierzând, şi pierzând chiar şi aceasta, până ce atingi autenticitatea, neplanificarea, atunci chiar şi când nu te agiţi totul se îndeplineşte.” Învăţarea intelectuală este o problemă de a acumula cunoaştere pentru a deveni erudit în toate domeniile. Cultivarea Căii necesită linişte şi unitate: „Închide gura, închide ochii”, a elimina gândurile haotice. Când nu există dorinţe şi agitaţie natura ta esenţială este în mod intrinsec clară şi completă, calmă şi liniştită – atunci vei vedea efectele muncii. În această stare, mintea este precum o oglindă clară, sau ca o lună strălucitoare, reflectând şi iluminând principiile subtile ale cerului, pământului şi tuturor lucrurilor. De acolo, „vei ştii tot ce se întâmplă în lume chiar fără a ieşi din casă, văzând cursul Naturii chiar fără a privi pe fereastră”.

Există munţi dincolo de munţi!

Vaşti precum este lumea, cu siguranţă aşa sunt oamenii cu realizări înalte.

Marea francheţe pare împiedicată; marea măiestrie pare neîndemanatică; vorba iscusită pare muţeală; marea înţelepciune pare a fi ignoranţă.

Există şi oameni al căror ochi al intuiţiei recunoaşte realitatea şi care au înfruntat călătorii lungi şi dificile pentru a ajunge la oameni realizaţi aflaţi pe vârfurile montane îndepărtate şi pentru a se interesa despre Cale în adăposturi din peşteri. Şi acesta este un caz de fiinţe ce se adună după preocupări, de oameni împărţiţi în grupuri.

Călătorul Hoinar pe Nori a fost foarte fericit când l-a văzut pe Wang Liping prima oară. Bătrânul îi povesti ceva ce avusese loc în trecut. Se întâmpla cu câteva zeci de ani mai devreme, când ţara se afla în haos, fără vreo luminiţă la orizont. Acesta era exact acel gen de moment în care oameni noi apăreau pentru a întreprinde planuri cuprinzătoare.

Chiar dacă forţe concurente apăreau şi se luptau una cu cealaltă zi de zi, Muntele Omei rămânea departe de zgomotul lumii, fiind încă un sălaş al păcii şi liniştii. În fiecare zi preoţii puteau fi auziţi cântând, vechile clopote sunând, valuri de tămâie frumos mirositoare ridicându-se din temple, drumuri înţesate de pelerini.

Călătorul Hoinar pe Nori rămăsese izolat în adăpostul său din peşteră. Ştiind că agitaţia lumii va dura ceva timp, el îşi petrecuse vremea în linişte cultivându-se, mergând adânc în munţi în timpul liber pentru a aduna flori deosebite, plante, remedii şi fructe sălbatice. Rareori, când izbucnea dintr-odată o furtună, el îşi alegea un loc pentru a privi haloul de un violet unic al Muntelui Omei. Hoinărind liber pe munţi fără o rută anume, Călătorul era văzut de puţini oameni şi necunoscut de către cineva anume.

Într-o dimineaţă la răsărit bătea un vânticel blând şi răcoros. Norii de pe munte se subţiaseră iar razele de soare apăreau şi dispăreau, uneori strălucind, alteori fiind împiedicate de nori.

Călătorul Hoinar pe Nori deja avusese o intuiţie specială în meditaţia din seara precedentă; el ştia că doi oameni importanţi vor veni să-l caute în acea zi. Ştia că era o problemă de destin, deci nu putea refuza să-i primească.

În acea dimineaţă Călătorul Hoinar pe Nori stătea în pădure practicând exerciţii de respiraţie când dintr-odată cineva apăru din josul potecii. Bătrânul taoist ştiu că primul dintre vizitatorii săi sosise. Neascunzându-se şi neacordându-i atenţie bărbatului, el rămase nemişcat cu ochii închişi, cufundat în spirit.

Vizitatorul era un bărbat matur în jur de patruzeci de ani, cu un fizic masiv şi un aer distins. Era îmbrăcat foarte simplu, dar dădea impresia unei mari puteri a clarităţii.

Văzând un om în vârstă cu o faţă de copil şi păr negru practicând exerciţii energetice în această zona nelocuită vizitatorul ştiu că nu era un bătrân obişnuit. Mergând drept către Călător, el i se adresă cu respect.

Călătorul îşi deschise ochii încet, revelând o lumină spirituală, o strălucire neobişnuită şi spuse cu un zâmbet: „Ai venit de departe, ai avut un drum lung şi greu”.

Auzind acestea, vizitatorului îi tresări inima, în mod involuntar. Dar nu dădu niciun semn. „Tu eşti Călătorul Hoinar pe Nori?”

„Da.”

„Pot să te deranjez şi să-ţi vorbesc despre treburile ţării?”

„Ascensiunea şi căderea naţiunilor sunt responsabilitatea oamenilor obişnuiţi. Eu nu mă pricep la aceasta, şi mă ascund adânc în munţi. Nu sunt familiarizat cu treburile lumeşti. Cum aş putea vorbi despre ţară?”

„Ţara se află în criză, iar toţi oamenii sunt necăjiţi. Ai trecut prin atât de multe schimbări ale lumii, atât de multe urcuşuri şi coborâşuri. Ai văzut multe şi cunoaşterea ta e vastă, cuprinzând cerurile şi pământul. Inima ta a pătruns sensurile interne ale lucrurilor. Toată lumea a auzit de numele tău, şi toată lumea te respectă. Nu trebuie să-mi vorbeşti cu respect, ci doar spune-mi ceva.”

„Estul nu e luminos; vestul e luminos. Când s-a înnegurat către sud, iată nordul. Nord-vestul este puternic; nord-estul este penetrabil. Cu eroism, abilitate şi strategie un plan vast poate fi desfăşurat, o mare lucrare poate fi realizată. Nu mă deranja pentru detalii.”

Un nemuritor taoist şcolit în munţi şi un mare om al lumii – aici, la răsăritul de pe vârful Muntelui Omei cei doi aruncară o privire în coordonarea cerului şi mişcarea pământului, în viitorul naţiunii, în prosperitatea şi declinul poporului. Prezentând doar esenţialul bătrânul vrăjitor vorbi direct la obiect. Vizitatorul său râse cu plăcere, cu un râs proaspăt şi clar.

La sfârşit bărbatul îi spuse bătrânului taoist: „Instrucţiunile pe care mi le-ai dat au fost extrem de benefice, dar am atât de multe de făcut încât trebuie să plec acum.” Împreunându-şi mâinile într-un salut de bun

rămas, bărbatul plecă. Călătorul Hoinar pe Nori îl conduse din priviri.

Călătorul merse apoi în alt loc, într-o vale liniştită, pentru a-şi cultiva spiritul, când dintr-odată apăru un alt bărbat. Acesta avea aproape cincizeci de ani, cu o statură înaltă şi impunătoare, cu spatele drept şi ţeapăn. Îmbrăcat în ţinută militară, avea un aer încruntat şi sever, cu o privire copleşitoare. Acest bărbat locuise sub munte mult timp şi deseori urca muntele pentru a hoinări şi a admira priveliştile. În această zi specială şi el venise în mod intenţionat să caute un nemuritor taoist, deşi nu bănuia că va da peste unul în acest loc.

Cei doi bărbaţi se salutară în mod politicos. Vizitatorul îl rugă pe Călătorul Hoinar pe Nori să-i spună ceva concret despre situaţia critică din ţară.

Călătorul îl întrebă: „Cum crezi tu că ar trebui să fie condusă ţara?"

Bărbatul răspunse: „După părerea mea, esenţialul se găseşte în lucrarea clasică *Marea Învăţătură*. Calea marii învăţături stă în purificarea calităţilor înalte, în apropierea de oameni şi în oprirea în momentul binelui optim. Toate lucrurile au o rădăcină şi ramuri; toate evenimentele au un început şi un sfârşit. Cunoaşte ceea ce se află la început şi ceea ce urmează şi te vei apropia de Cale. Fă cunoaşterea obiectivă, intenţii sincere şi inima curată, cultivă-te pe tine însuţi, ai grijă de familie şi guvernează ţinutul. Cel mai important lucru din cele esenţiale este să descoperi tiparele acolo unde încep lucrurile, să priveşti în detalii când se mişcă prima oară mintea şi atenţia."

„În regulă. Ţara are o ştiinţă reală, uniunea dintre Natură şi umanitate; confucianismul, taoismul şi budismul

se completează unul pe celălalt, dar aceasta este baza tuturor. Doctrina lui Sun Yat-sen a celor Trei Principii Democratice derivă din aceasta, chiar dacă este un curent nou al unei anumite epoci. Cursul Naturii are o Cale; cei ce o urmează înfloresc, în timp ce aceia care o încalcă pier. Acesta este un principiu neschimbător. În ce priveşte treburile ţării, ceea ce a fost de mult timp unit se desface în mod inevitabil, şi tot ceea ce a fost mult timp separat se uneşte în mod inevitabil; acesta este modul în care funcţionează".

„Mencius spunea: «Nu există doi sori pe cer, nu există doi legiuitori pentru un popor.» Acesta este principiul?"

„Împărţire înseamnă doi, unire înseamnă unu. Schimbarea şi evoluţia sunt în flux, curgând pretutindeni. Ceea ce este cel mai delicat în lume conduce ceea ce este cel mai grosier în lume. Cunoaşte masculinul, conservă femininul, fii receptiv la lume. Cunoaşte ceea ce este fascinant, dar fii atent şi la micile opinii; fii deschis către lume."

Vizitatorul îşi dădu seama că Călătorul îi evaluase în mod minuţios deficienţele. Nu-l lăsa inima să asculte mai departe, aşa că zise: „Îmi poţi spune, te rog, ceva despre viitor?"

„Focul se dezlănţuie în sud, dar chiar dacă este multă apă, el va fi încă puternic."

Vizitatorul văzu că această conversaţie nu mersese prea bine pentru el, aşa că îşi lua rămas bun de la Călător şi coborî muntele.

Ajungând la acest punct al amintirilor, Călătorul Hoinar pe Nori afirmă: „Faptul că m-au vizitat doi oameni în aceeaşi zi este extraordinar. Le-am povestit despre

logica mecanismelor naturale, şi ulterior s-a dovedit că totul a fost exact cum am spus. După aceea m-am ascuns şi niciodată nu mi-am mai arătat faţa. Şi nu am mai coborât niciodată muntele. Nu pot spune mai multe, deoarece inevitabil faci greşeli când vorbeşti prea mult. Acum acest val seismic a venit cu un vuiet năprasnic, dar şi el, în cele din urmă, va dispărea."

Ascultându-l vorbind despre cursul evenimentelor, Wang Liping fu cuprins de admiraţie pentru bătrânul taoist.

Călătorul Infinitului zise: „Aceşti doi oameni conduceau câte o regiune, şi a fost o pace temporară. După părerea mea, în vremurile actuale haosul este de o magnitudine rară în istoria Chinei. Chiar de când primul împărat a unificat ţara, ordinea şi dezordinea au alternat încontinuu. Când observăm vremuri de înflorire, inevitabil găsim lideri înţelepţi şi conducători inteligenţi, ca şi noi legi şi reglementări stricte controlate de funcţionari şi respectate de către oameni; afacerile înfloresc, pacea este menţinută şi judecata sănătoasă predomină. Dacă acestea sunt administrate în mod regulat, în mod normal dezordinea nu poate apărea."

ꕥ

Acum Wang Liping îi ceru marelui maestru să vorbească despre modul de conducere. Călătorul Infinitului spuse: „Există diferite feluri de conducere – după oameni, după legi, după principii şi după Tao. În ce priveşte conducerea după oameni, la început natura umană era destul de pură şi simplă, iar dorinţele şi năzuinţele oamenilor erau de asemenea extrem de

simple. În acele vremuri, când existau înţelepţi ce domneau şi îi conduceau pe oameni să asculte cerul şi pământul, atunci o naţiune era paşnică în mod natural.

În ce priveşte conducerea după legi, când societatea s-a dezvoltat până la punctul în care a luat fiinţă diviziunea muncii, structura socială s-a divizat în diferite clase profesionale, o varietate de ideologii au fost puse în circulaţie şi populaţia amestecată trăia în interdependenţă, dorinţele şi ambiţiile creşteau iar natura umană nu mai era inocentă. Singurul mod de a le guverna era prin lege, ce reglementa lucruri prin măsuri legale.

Când există conducere după legi, legile trebuie să fie rezonabile; legile trebuie să fie construite în aşa fel încât să fie respectate şi de încredere, iar legea trebuie să fie riguros aplicată. Mai mult, legea trebuie să fie aceeaşi atât pentru oficialii de la conducere cât şi pentru cetăţenii obişnuiţi; nu poate exista un standard dual. Lao-tzu spune: «Ceea ce este domol, e lesne de ţinut. Ceea ce încă nu s-a întâmplat, e lesne de plănuit. Ceea ce este gingaş, e uşor de zdrobit; ceea ce este vag, e lesne de a fi împrăştiat. Fă aceasta înainte să existe; guvernează înainte să apară neorânduiala.» Când societatea atinsese acest stadiu era deja atât de complexă încât a continua cu conducerea după oameni nu mai reprezenta o garanţie practică împotriva dezordinii; şi totuşi nici conducerea după lege nu era întotdeauna complet eficientă, aşa că a trebuit să se dezvolte şi conducerea după principii.

Conducerea după principii înseamnă că atât legiuitorii cât şi populaţia înţeleg principiile după care oamenii pot trăi şi naţiunile pot prospera, considerând aceste principii ca legi mai degrabă decât a face o

abordare legislativă către lege. Atunci o ţară este uşor de condus.

Conducerea prin Tao sau Cale este la un nivel şi mai înalt, hrănind oamenii prin intermediul Căii, întorcându-se la naturaleţe şi mergând înapoi către realitate, contopind umanitatea cu cerul şi pământul, neconsiderând drept lege vreo lege artificială, dar fiind ordonat fără a fi condus. Lao-tzu scria: 'De aceea înţeleptul spune: «Fiindcă nu născocesc nimic, oamenii sunt civilizaţi în mod spontan. Fiindcă îmi place calmul, oamenii sunt cinstiţi în mod spontan. Fiindcă nu am interese, oamenii prosperă în mod spontan. Fiindcă nu am dorinţe, oamenii sunt inocenţi în mod firesc.»' Conducerea fără artificialitate reprezintă conducerea prin intermediul Căii. Acesta este cel mai înalt nivel de dezvoltare socială şi cea mai înaltă realizare a conducerii."

Mângâindu-şi lungii săi favoriţi în timp ce vorbea, Călătorul Hoinar pe Nori adăugă: „Sferele conduse de Cale există doar în tărâmurile magiei. Înainte ca lumea obişnuită să fie condusă prin Tao, cine ştie cât de mult timp trebuie să treacă şi cât de multe distrugeri şi greutăţi vor trebui să îndure ţara şi poporul nostru."

Ascultându-i pe cei doi bătrâni vorbind despre conducere şi gândindu-se la experienţa sa personală Wang Liping realiză cât de profundă era înţelegerea lor şi îşi întări propria sa decizie de a cultiva rafinarea şi mai puternic.

14

Visul

Maeştrii taoişti şi discipolul lor rămaseră pe Muntele Omei câteva zile, discutând despre Taoism cu bătrânul vrăjitor. Când Wang Liping şi bătrânul s-a întâlnit pentru prima oară era mai mult de un secol diferenţă între vârstele lor, dar amândoi erau copii în taoism. Bătrânul prinse o slăbiciune faţă de tânărul ucenic şi îi arătă tot muntele, ducându-l în locuri speciale, inaccesibile şi învăţându-l metode de auto-cultivare. Nu exista „prăpastia între generaţii" între cei doi, iar tânărul Liping absorbea cu bucurie idei de la bătrânul taoist.

După mai multe zile pe Muntele Omei, cu părere de rău, cei patru călători îşi luară rămas bun de la Călătorul Hoinar pe Nori şi se îndreptară în josul muntelui. Croindu-şi drum către est, ca şi mai înainte ei evitară oraşele aglomerate; mergând pe drumuri lăturalnice, ei vizitară toţi munţii deosebiţi şi cursurile de apă de-a lungul drumului. Cultivând practicile taoiste, făcând fapte bune şi căutând discipoli taoişti, ei avură parte de multe întâmplări de-a lungul călătoriei.

În final, după o călătorie de mii de kilometri, ei ajunseră la Muntele Lao, adăpostul din peştera de lângă mare unde cei trei bătrâni vrăjitori locuiau înainte de a-l căuta pe Wang Liping. Erau plecaţi de şapte ani.

Muntele şi marea erau acelaşi munte şi aceeaşi mare, cu undele spărgându-se de piciorul muntelui, valurile mugind, vânturile montane dând ecou în pădurea vastă de pini. Totul era extrem de familiar celor trei

vrăjitori. Totuşi, acum ei nu mai simţeau acelaşi entuziasm ca în trecut; în schimb, erau învăluiţi în fiori reci.

Palatul Supremei Purităţi nu mai avea măreţia de altădată, iar preoţii taoişti dispăruseră cine ştie unde. Cele Nouă Palate şi cele Opt Observatoare arătau jalnic în urma jefuirii şi distrugerii. Chiar şi în peşterile montane unde oamenii cu greu aveau acces nu au reuşit să găsească urme ale colegilor taoişti. Din toate acestea vedeau cât de violent ajunsese valul represiunii şi cât de profund fusese efectul său.

Intrând în Peştera Eternei Primăveri cei patru găsiră numeroase plante agăţătoare şi viţă de vie atârnând deasupra gurii peşterii. Interiorul peşterii era întunecat şi umbrit. Cei patru intrară în peşteră. Călătorul Liniştii Pure aprinse o lampă şi şterse praful de pe obiectele din interior. El îi spuse lui Wang Liping că acesta era locul în care străbunul lor spiritual Qiu Changchun practicase cultivarea, şi unde şi ei, cei trei învăţători ai lui Liping, practicaseră, la rândul lor. Wang Liping îşi ajută mentorul să cureţe locul şi să aranjeze lucrurile.

Privind în interiorul peşterii ce rămăsese neschimbată cei trei vrăjitori fură inundaţi de sentimente, amintindu-şi cum plecaseră cu şapte ani în urmă pentru a căuta un Transmiţător. În decurs de câţiva ani ei trecuseră prin dificultăţi şi schimbări de nedescris, incluzând dificultatea de a învăţa un ucenic în timp ce înfruntau schimbările din lume. Dezastrul se abătuse asupra populaţiei, budismul şi taoismul fuseseră persecutate iar ţara ajunsese pe marginea prăpastiei. Singurul lucru pe care îl puteau oferi ca alinare spiritelor străbunilor lor era faptul că în mijlocul acestui haos şi

suferinţe şi în vreme ce îndurau un stil de viaţă fugar, ei reuşiseră să descopere şi să antreneze un Transmiţător din cea de-a optsprezecea generaţie pentru a moşteni, propaga şi aduce la lumină comorile cunoaşterii acumulate de-a lungul a o mie de ani de către gruparea Poarta Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete. Acesta era punctul de strălucire din întuneric.

Profund conştient de starea învăţătorilor săi, tânărul Wang Liping se înclină în faţa fiecăruia dintre ei şi sugeră că ar trebui să iasă afară, pentru a schimba atmosfera. El şterse o stâncă în faţa peşterii şi oferi, cu politeţe, un loc marelui maestru. Unul din mentori îl mustră pe Liping pentru că a fost atât de protocolar, cum nu-i stătea în obicei, ca şi când ar fi fost un fel de aristocrat. Cu toţii râseră, risipind norii de tristeţe ce atârnaseră pe umerii lor.

În vreme ce maeştrii se îmbăiau în lumina soarelui şi în vânt, ameliorând vechiul lor loc, Călătorul Liniştii Pure îi spuse lui Wang Liping: „Te vom lăsa să vezi una din bijuteriile de familie ale grupării Porţii Dragonului.” El indică spre gura peşterii, şi într-o clipită o ţestoasă albă ieşi, târându-se.

Ochii lui Liping străluciră. El dori să ia ţestoasa în mână, dar mentorul îl opri spunându-i: „Nu o mişca”.

Ţestoasa era mică, cam de mărimea palmei, dar era capabilă să se târască destul de repede. Îndreptându-se direct spre Călătorul Infinitului ţestoasa începu să urce pe mantia sa. Călătorul îşi întinse mâna iar ţestoasa se târî până în mijlocul palmei. Odată ajunsă acolo, ţestoasa se întinse nemişcată, întinzându-şi doar capul şi frecându-se de palma bătrânului vrăjitor într-un mod foarte afectuos.

Călătorul Infinitul puse ţestoasa jos iar aceasta se târî spre Călătorul Liniştii Pure; el întinse mâna iar ţestoasa se târî în palma sa. Călătorul apropie ţestoasa de faţa sa iar aceasta se frecă de faţa bătrânului vrăjitor, părând că-i şopteşte ceva în ureche. Încântat, Călătorul Liniştii Pure puse ţestoasa jos şi imediat aceasta se târî către Călătorul Vidului Pur. Călătorul păru că are o scurtă conversaţie cu ţestoasa, apoi o puse din nou jos.

Ţestoasa albă îşi ridică capul şi privi către Wang Liping, apoi se târî în grabă către el. Ea urcă pe Wang Liping, adulmecând ca şi când ar fi căutat ceva. La rândul său, Wang Liping îşi întinse mâna iar ţestoasa i se târî în palmă şi rămase acolo nemişcată, ca şi când ar fi fost prieteni vechi.

Cei trei bătrâni vrăjitori încuviinţară din cap văzând scena.

Călătorul Infinitului spuse: „Ţestoasele spirituale au inteligenţă. Chiar dacă aceasta este prima oară când ai fost aici, ţestoasa ştie că eşti un membru al familiei şi te tratează ca pe un prieten vechi."

Marele maestru îi spuse lui Liping să pună ţestoasa pe o piatră netedă şi să o urmărească atent. Aparent, ţestoasa albă s-a aşezat în linişte pe piatră fără a face nicio mişcare, ca şi cum ar fi practicat meditaţia.

Marele maestru spuse: „Observă unde se află soarele. În ce direcţie se îndreaptă capul ţestoasei?"

Wang Liping privi şi văzu că soarele se găsea în sud-est, iar ţestoasa avea faţa îndreptată tot către sud-est.

Marele maestru îi spuse acum lui Liping să schimbe orientarea ţestoasei, aşa încât ea era acum

îndreptată către nord-vest. Ţestoasa se întoarse uşor până ce capul i se îndreptă din nou către sud-est. El încercă de mai multe ori, dar de fiecare dată ţestoasa se întorcea pentru a se alinia în direcţia soarelui. Wang Liping îşi spuse că ţestoasa era cu adevărat inteligentă.

Marele maestru îi spuse lui Wang Liping: „Aceasta ţestoasă este mai bătrână decât noi toţi la un loc. Deja este extrem de vârstnică, are peste şase sute optzeci de ani."

Liping suspină fără să vrea. Acum privea ţestoasa într-o lumină nouă.

„Aceasta este o comoară a Porţii Dragonului", continuă marele maestru. „Ne-a fost înmânată de către strămoşii noştri spirituali de douăsprezece generaţii. De şase sute optzeci de ani această ţestoasă a absorbit esenţele soarelui şi lunii, obţinând nectarul cerului şi pământului, contopindu-se în uniune cu Natura, armonizându-se cu Calea care circulă prin întreg universul. Are o metodă de longevitate şi un mod de a comunica inteligenţa. Reacţionând la modificările cerului şi pământului, ale soarelui şi lunii, ea este o comoară deosebită, prin care oamenii pot descoperi foarte multe adevăruri."

Chiar în timp ce marele maestru vorbea, Wang Liping văzu că ţestoasa îşi modifica poziţia foarte uşor, pentru a-şi menţine capul direct către soare.

Marele maestru continuă: „Ţestoasa a lucrat timp de trei sute şaizeci de ani înainte de a putea urmări soarele, dar putea să se întoarcă doar jumătate de cerc. Va fi capabilă să facă un cerc complet când va fi lucrat timp de şapte sute douăzeci de ani. Înaintaşii noştri au păstrat înregistrări minuţioase ale dezvoltării acestei

ţestoase spirituale; când îţi va fi înmânată ţie, în viitor, va fi sarcina ta să continui cercetarea. Aceasta este una din responsabilităţile pe care ţi le dăm."

Wang Liping încuviinţă serios din cap.

Călătorul Vidului Pur indică spre spatele ţestoasei şi îi spuse lui Wang Liping să privească atent şi să observe dacă era ceva deosebit în legătură cu ea.

Privind foarte atent Liping văzu că modelul de pe spatele ţestoasei era într-adevăr extraordinar. La examinare s-a dovedit a fi o diagramă, în linii mari, a celor opt trigrame. Liping nu se putu abţine să întrebe: „Modelul acestor opt trigrame este natural sau făcut de mâna omului?".

Călătorul Vidului Pur răspunse: „Ce ar fi atât de extraordinar la un model creat de mâna omului? Ceea ce este remarcabil în legătură cu acest model este că a crescut în mod natural, corespunzând cu cele opt trigrame. Aceasta ne face să reflectăm profund asupra realităţii inspiraţiei Naturii ce stă la baza invenţiei celor opt trigrame. Să ne mai întrebăm şi cum modelul celor opt trigrame a ajuns pe spatele ţestoasei. Aici trebuie să ne gândim la evoluţia unui spaţiu şi mai mare; de fapt, aceasta este o reflecţie a forţei spaţiului. Spaţiul are şase direcţii: deasupra şi dedesubt, înainte şi înapoi, stânga şi dreapta. Fiecare direcţie are o forţă ce există în ea; şi în interiorul ei există schimbare şi combinaţie, armonie şi opoziţie, beneficiu şi pierdere. Când includem soarele şi luna ca puteri în cadrul forţelor ce influenţează toate fiinţele, numărul acestora ajunge la opt. Când aceste forţe sunt impregnate pe o suprafaţă plană, ele formează modelul celor opt trigrame. Acesta este motivul pentru care înţelegerea celor opt trigrame trebuie să fie cubică, nu raportată la un plan, tridimensională mai degrabă

decât bidimensională. Acesta este modul în care începi studiul I Ching-ului."

Mentorul ridică ţestoasa cu blândeţe şi o întoarse pentru a-i arăta lui Wang Liping partea de dedesubt, spunând: „Vezi cum partea de dedesubt este făcută din exact douăsprezece discuri ce formează un singur întreg. Această totalitate poate fi interpretată numeric, numărul doisprezece corespunzând celor douăsprezece ramuri terestre calendaristice, celor douăsprezece luni şi celor douăsprezece canale energetice principale. Aceasta are un fundament profund, avându-şi originea în însuşi universul. În această privinţă, suntem amândoi elevi ai marelui maestru. Cere-i lui să-ţi explice."

Marele maestru râse auzind acestea. El spuse: „Cu toţii suntem elevi ai ţestoasei albe. De ce n-o întrebi pe ea, în locul meu? Oare nu se spune că cei ce s-au născut înaintea noastră au auzit de Cale înaintea noastră? Întrucât o avem pe această ţestoasă spirituală aici, ar trebui să învăţăm de la ea cu atenţie."

Marele maestru puse apoi ţestoasa în mâna sa, privind-o foarte atent, şi afirmă: „Călătorul Hoinar pe Nori avea dreptate; se pare că va fi haos în ţară pentru mai mulţi ani. Nu ar trebui să rămânem aici; să ne continuăm drumul."

„Dar ţestoasa albă?" întrebă Wang Liping.

„Ţestoasa poate avea singură grijă de ea. Ea este mai în siguranţă decât noi."

„Hai să o luăm cu noi. Voi avea încă un învăţător!"

„În regulă." Spunând acestea, marele maestru îi înmânâ ţestoasa albă lui Wang Liping. Tânărul ucenic fu încântat.

Acum aveau un alt tovarăş de drum, o ţestoasă spirituală de şase sute optzeci de ani. Ei coborâră din munţi şi se îndreptară către nord.

În timpul călătoriei, indiferent de condiţiile externe, ţestoasa albă rămânea nemişcată înăuntrul unui săculeţ de pânză, practicând auto-cultivarea în tăcere. Când bărbaţii se odihneau, ei lăsau ţestoasa afară, iar ea se zbenguia alături de ei. Ţestoasa nu mânca şi nu bea, şi nici nu elimina reziduuri; părea că practică postirea pentru a atinge longevitatea.

ꕥ

În câteva luni, călătorii ajunseră la Muntele Stâncii de Cinabru de pe extremitatea nordică a Peninsulei Shandong.

Muntele Stâncii de Cinabru are marea în faţa sa. Nu este foarte înalt, dar este extraordinar de frumos, înconjurat de nori şi ceaţă. În faţa sa se află Insula Muntelui Lung, iar către est se găseşte nesfârşita întindere a oceanului. Când soarele de dimineaţă răsare către est, apa oceanului străluceşte precum cristalul, cerul este de un albastru intens, apa şi cerul se contopesc într-o singură culoare, cu soarele roşu atârnând între ele – totul reprezintă o privelişte minunat de încântătoare. Când bate vântul marea face valuri mici, mângâind uşor nisipul şi pietrele aflate sub stânci, la fel de blând precum o mamă care-şi mângâie copilul. Pereţii de stâncă sunt ascuţiţi precum săbiile; când vântul nordic suflă, lovind pereţii stâncii, el bate direct în sus; cu toate acestea, în vârful stâncii vântul este simţit extrem de uşor.

Există un pavilion în vârful stâncii numit Pavilionul Penglai, un loc extrem de renumit. În faţa fundalului mării şi cerului, el iese în evidenţă extrem de distinct. Uneori este învăluit în ceaţa de pe mare, ce-i dă un aer nepământean. Când urci la pavilion şi priveşti în zare, briza marină împrospătează plămânii şi masează faţa, oferind un sentiment sublim de deschidere, bucurie şi uşurătate. Lumea, cu toată onoarea şi ruşinea ei sunt uitate, părând a te transforma într-un nemuritor, deasupra lumii obişnuite.

Dedesubtul stâncilor sud-estice se găseşte un străvechi port. Este construit de un important amiral al dinastiei Ming, iar pereţii reţin forma lor originală chiar după sute de ani.

Această regiune a fost foarte prosperă în timpul dinastiei Tang. În dinastia Ming, a fost o bază navală importantă. În vremurile actuale statutul său a decăzut, dar frumuseţea Pavilionului Penglai s-a păstrat nemodificată, fiind un loc de odihnă pentru călători.

Totuşi, când cei trei vrăjitori şi discipolul lor au ajuns aici în decursul călătoriei lor, au ajuns să vadă alte privelişti decât cele observate de un turist obişnuit.

Din cauza Revoluţiei Culturale, templele montane fuseseră închise. Cei patru taoişti nu merseră la niciun templu şi nici nu urcară la Pavilionul Penglai. În schimb ei aleseră un loc pe vârful muntelui, se aşezară acolo cu faţa spre cerul azuriu şi marea albastră şi începură să practice contemplarea.

Dintr-o perspectivă umană oceanele reprezintă un mister etern şi de nepătruns. În această contemplare, taoiştii căutau să vadă viziuni misterioase dincolo de mare.

Cei patru stăteau în rând. Cu ochii închişi, ei îşi întăriră spiritele şi lucrară puterea lor internă. Deschizându-şi treptat ochii ei îşi întinseră încet mâinile către mare, ridicându-le treptat-treptat; întreg corpul le vibră foarte uşor, aproape imperceptibil. În aceste mişcări, ei trimiseră o forţă extraordinară, unică înspre suprafaţa apei, la distanţă.

Călătorul Infinitului începu să acţioneze mental o formulă secretă, orânduind şi un fel de putere extraordinară. Ţestoasa spirituală se aşeză în tăcere alături de Wang Liping, fără a se mişca; şi ea aştepta schimbările de la suprafaţa apei oceanului.

La început, suprafaţa mării nu arătă nicio schimbare deosebită. Valurile nu creşteau, dar un abur de aer oceanic se ridică, precum norii şi ceaţa, acoperind o mare întindere. Nu după mult timp, ceaţa de pe mare începu să se extindă, formând treptat un zid masiv de ceaţă. Apoi lucrurile începură treptat să se deplaseze înăuntrul valului de ceaţă, umbre delicate ce păreau a forma imagini ale lucrurilor, peisajul când luminos, când întunecat: erau vârfuri de munte, clădiri, trăsuri şi cai, şi oameni. Totul plutea atât de diafan, părând când iluzoriu, când real, precum un vis sau o halucinaţie, schimbându-se în mod nearmonios.

Cei patru taoişti începură să-şi liniştească minţile şi să-şi concentreze ochii, examinând cu atenţie detaliile viziunii, observând cum s-a schimbat şi dezvoltat, folosindu-şi minţile pentru a o simţi, folosindu-şi spiritul pentru a o înţelege.

La început viziunea era frumoasă, precum un vechi tablou chinezesc cu peisaje.

Apoi se petrecu o schimbare în vânt şi nori; în timp ce un pâlc de vârfuri montane abrupte şi periculoase apărură. Dintr-odată munţii se întoarseră cu susul în jos, şi fiinţe umane se ridicară ca un val de ocean, tăbărând unii pe alţii, apoi s-au întors brusc invers aşa cum făcuseră munţii, atârnând sub caleşti şi cai. Treptat munţii se transformară în mai multe turnuri înalte şi înguste, deplasându-se încet şi legănându-se, apoi dintr-odată prăbuşindu-se şi dizolvându-se. Într-o clipă o altă grămadă de nori apăru, iar un vas ieşea încet din ea. În jurul vasului nu existau valuri de ocean – părea că sunt turme de oi, cu oameni ce le mânau. Vasului îi răsăriră două pânze – una era lungă, cealaltă scurtă, ca şi când ar fi fost frântă. Era foarte ciudat.

Toate aceste imagini plutiră, iar apoi apăru o altă scenă nouă, o viziune a Chinei de sud, cu culturile sale de orez, case cu acoperişuri de ţiglă, boi ce trăgeau la câmp, copii jucându-se în sate, un val energetic de peisaje transmiţând pace şi linişte. Apoi, într-o clipită, casele se transformară într-un tren cu locomotivă, care sări în nori şi se îndepărtă, plutind cine ştie unde.

Vrăjitorii şi ucenicul lor îşi opriră exerciţiul, iar viziunile asupra mării dispărură fără nicio urmă. Suprafaţa oceanului era calmă şi netulburată ca înainte; cerul era de un albastru clar, ca înainte. Razele de soare picurau în jos, strălucind pe undele apei.

Feţele bătrânilor vrăjitori erau foarte serioase. Doar Wang Liping nu văzuse adevăratul sens al transmisiei prin viziune; el privea la învăţătorii cu ochi întrebători.

Călătorul Infinitului luă ţestoasa spirituală în palmă şi privi în linişte la ea pentru o vreme. Apoi el privi din nou şi contemplă oceanul, căzând profund pe gânduri.

Părea că încearcă să-şi amintească ceva, căutând un fir de interpretare.

Călătorul Liniştii Pure spuse: „Ar trebui să mai privesc o dată?”

Călătorul Infinitului încuviinţă din cap.

Toţi patru începură exerciţiul din nou. Ceaţa se ridică pe ocean, iar viziunile apărură din nou; vagi, indefinibile, ceţoase şi subţiri, apărând şi dispărând, iluziile se modificau, nu rămâneau niciodată pe loc. Existau munţi, râuri şi lacuri; copaci, câmpuri şi livezi; sate, case şi clădiri înalte; oameni, păsări şi animale. Părea că există un fel de scenariu, vignete întreţesute. Părea că e o mulţime de oameni cu susul în jos, clădiri ce atârnau oblic, şi ape ce pluteau precum norii. Urmărind apariţiile, cei trei vârstnici discutau viziunile între ei, clarificând treptat înţelesul lor. Ascultându-i vorbind, Wang Liping învăţă ceva despre contemplarea viziunilor.

Aceste viziuni transmit de fapt un fel de mecanism natural, informaţii despre schimbări şi dezvoltări viitoare ale societăţii. Probabil că cititorul şi-a dat seama că „viziuni” este un fel de cuvânt cod, referindu-se la ceea ce oamenii numesc în mod obişnuit miraje.

Explicaţia ştiinţifică a mirajelor este pur fizică şi se opreşte la nivelul la care taoiştii iau în considerare cele trei tărâmuri joase. Conform analizelor ştiinţifice ale condiţiilor necesare pentru producerea unui miraj, din punct de vedere al opticii, umezeala din aer trebuie să fie uniform distribuită, picăturile trebuie să fie sferice, şi alte condiţii trebuie îndeplinite. Deci există condiţii atmosferice foarte stricte ce trebuie să fie prezente înainte ca obiectele îndepărtate să poată fi reflectate prin

ceaţă. Astfel, din punctul de vedere al fizicii, un miraj nu apare cu uşurinţă; mai mult, pentru fiecare imagine ce apare, trebuie să existe o realitate concretă. Altfel, mirajele sunt inexplicabile.

Taoiştii nu „explică” mirajele; ceea ce vor ei să facă este să le „producă”. Ei caută să interpreteze înţelesurile acestor viziuni.

Maestrul Wang Liping spune că bătrânii maeştri merg la mare aproape în fiecare an pentru a produce viziuni şi a le contempla, susţinându-le cât timp e nevoie. Acestea nu sunt minuni rare; ele pot fi efectuate în orice moment propice. Înţelesurile arătate de viziuni pot fi citite şi interpretate doar cu ajutorul unei cunoaşteri şi a unei experienţe bogate.

Când cei trei maeştri l-au învăţat pe Wang Liping în satul său de obârşie metoda producerii imaginilor deasupra apei, obişnuiau să lucreze cu ea lângă marginea apei, sub soare, dar suprafaţa apei nu era foarte mare, aşa că era dificil să-şi ducă la îndeplinire practica în totalitate. Imaginile viziunii pe care le producea nu erau foarte clare, deci chiar dacă putea să le vadă, nu putea fi sigur că ceilalţi le puteau vedea şi ei.

Aici lângă mare, cu nemărginirea întinderii apei oceanului, era ca un dragon trăind în mediul său natural; aici practica putea fi executată în totalitate, scoţând la iveală puteri psihice la un grad maxim. Cu cei trei maeştri şi ucenicul lor executând împreună exerciţiul, producerea viziunilor nu era dificilă.

Recent l-am întrebat pe Maestrul Wang Liping de ce mirajele, care din punctul obişnuit de vedere sunt văzute ca fenomene pur fizice, pot conţine şi prezenta secrete ale dezvoltării sociale. Maestrul Wang a râs şi a spus: „Ele sunt visuri ale universului".

Aceasta este o afirmaţie uluitoare, dar pătrunde esenţa întrebării. Universul are propria sa gândire, propria sa inteligenţă şi milioane de limbaje unice.

Acest Pământ este la fel de mic precum o grăunţă de nisip; iar acest univers este la fel de mic precum o picătură de apă. Ambele sunt mecanisme vii şi au propriul lor creier. Aceste creiere visează făcând „visuri". Oamenii au visuri umane; universul are visuri ale universului. Oamenii cu putere internă dezvoltată pot vedea în visurile altor oameni, şi pot vedea şi în visurile universului. Ei pot interpreta visurile oamenilor şi pe cele ale universului.

Taoiştii observă lucruri văzând unde începe totul, la fel cum ramurile şi frunzele unui copac cresc din aceeaşi rădăcină. Ei mai văd şi că toate lucrurile sunt interdependente, neexistând separat unele de altele. Deci există sine în altul, altul în sine; „acesta" şi „acela" sunt interconectate. Natura şi umanitatea sunt corelate: natura şi umanitatea sunt una. Deci este posibil să observi apele din munţi, să găseşti munţii în ape, şi să vezi umanitatea în munţi şi în ape.

Taoiştii vor să vadă extraordinarul în obişnuit; aceasta include a vedea schimbările din societate în ceaţa de deasupra mării.

15

Calea urmează Natura

După viziunea lor contemplând deasupra mării, cei patru călători au călătorit cu o barcă spre Lushun, apoi s-au îndreptat către partea vestică a peninsulei Liaoliang. Vânturile reci ale toamnei târzii suflau din ce în ce mai tare, umplând munţii cu frunze uscate. Taoiştii au intrat astfel în vastul domeniu al Muntelui Veşnic Alb.

Într-o zi, când ajunseră la o dumbravă de mesteceni, auziră dintr-o dată un urlet în vânt. Urmând sunetul, ajunseră la un deluşor pietros, unde găsiră un mesteacăn imens în spatele unei stânci; copacul secular fusese crăpat la bază, deschizând o cavernă adâncă. Sunetul venea din acel loc.

Călătorul Vidului Pur spuse: „Acesta este un sălaş de lup. Înăuntru e un pui ce aşteaptă să fie hrănit."

Wang Liping fu extrem de interesat. El se aplecă şi îşi puse urechea lângă deschizătură, pentru a asculta. Puiul de lup, precaut din fire, nu scoase niciun sunet. Neauzind nimic, Liping se gândi să folosească un băţ ca o sondă, dar Călătorul Vidului Pur îl opri imediat. Târându-se la gura cavernei, el făcu semn celorlalţi să se îndepărteze. Călătorul făcu două sunete scurte şi ascuţite, imitând sunetul unui lup chemându-şi puiul. Imediat se auzi o agitaţie în cavernă. Nu după mult timp, un pui de lup gri apăru; privind împrejur, văzând că mama sa nu era acolo, se întoarse în grabă şi încercă să retragă cu un scâncet în vizuina lui. Wang Liping, cu o

privire ageră şi mâna sigură, îl prinse pe pui şi îl ridică. Încântat, ţinu puiul în braţe şi nu dori să-i dea drumul.

Marele maestru îi privi pe cei doi mentori şi spuse cu un surâs: „Acum e rândul vostru să aveţi grijă de Liping!"

Mentorii se gândeau la acelaşi lucru. Ei îl chemară pe Wang Liping departe de sălaşul lupului. Apoi toţi patru exersară abilităţile lor de uşurinţă a corpului şi într-o clipă se găsiră în afara păduricii de mesteceni, lăsând-o mult în urmă.

Traversând două lanţuri muntoase şi un râu îngheţat, cei patru călători ajunseră la o zonă larg deschisă. Văzând un camion de cherestea venind în josul drumului, taoiştii săriră unul după altul înăuntrul său, mergând oriunde îi ducea.

În acea după-amiază, în spatele camionului, taoiştii parcurseră un drum lung. În final, la un semn al marelui maestru, cei patru săriră din el. Aterizând uşor pe pământ, ei se îndreptată către înalta fortăreaţă de pe Muntele Chong, Muntele Semeţ.

Ajungând la un loc uşor nivelat de pe versantul muntos, cei patru taoişti găsiră cedri uriaşi crescând împreună cu pini puternici, precum şi o dumbravă densă de foioase. Era la asfinţit, şi cei patru se aşezară sub un pin uriaş pentru a se odihni.

Pe când bărbaţii scoteau hrana, puiul de lup scâncea de foame. Fiind mic, Wang Liping mestecă el mai întâi mâncarea înainte de a-l hrăni pe pui, bucată cu bucată.

Dintr-o dată se auzi un urlet pătrunzător. Alertându-se imediat, cei patru bărbaţi văzură un lup gri

masiv ieşind dintre copaci. Observând grupul de oameni lupul se opri cu câţiva metri mai departe, cu colţii dezgoliţi, şi cu ochii aţintiţi pe puiul din braţele lui Wang Liping; respirând greu, cu ţâţele legănându-se, ea urmărea o ocazie de a ataca.

Wang Liping îşi mobiliză energia internă, pregătindu-se să lupte cu lupoaica. Marele maestru îi porunci să nu o rănească şi să dea drumul imediat puiului. Liping puse supus puiul de lup uşor pe pământ; după care acesta se îndreptă către mama lui. Fără să mai aştepte, lupoaica făcu un salt, îşi apucă puiul de ceafă şi dispăru în pădure.

Tocmai când Wang Liping era pe punctul de a scoate un suspin de uşurare, el văzu cum, pe neaşteptate, lupul se reîntoarse şi reapăru în faţa sa, chiar mai fioros decât înainte. Coborându-şi botul spre pământ, ea scoase un urlet lung care avu ca răspuns mai multe ţipete clare de la distanţă. Măturând cu privirea zona cei patru taoişti observară că erau înconjuraţi de lupi gri căutând ocazia de a ataca.

„Urcaţi în copac!" În momentul în care marele maestru dădu această comandă, cei patru bărbaţi săriră şi se căţărară într-un copac. În acel moment lupii atacară, aproape prinzându-l pe Liping.

Pe când cei patru bărbaţi stăteau pe crengile copacului, grupul de lupi patrula dedesubtul lor, scoţându-şi colţii şi urlând. Wang Liping îi întrebă pe maeştri ce au de făcut.

Maeştri râseră. Liping fu nedumerit.

„Tu eşti cel ce i-a adus pe lupi aici", îi spuse Călătorul Infinitului. „Tu să te gândeşti la o cale de a scăpa de ei. De ce ne întrebi pe noi? Eu sunt bătrân şi

obosit. Aş dori să profit de acest moment de odihnă pentru a trage un pui de somn!" Spunând acestea, el îşi închise ochii şi păru că adoarme, legănându-se de ramuri.

Cei doi mentori se mulţumeau să privească lupii agitaţi, fără a scoate vreun cuvânt.

Wang Liping nu avea niciun plan de acţiune. Crezând că a fost păcălit de maeştri, el se hotărî să-şi folosească forţa interioară. Lucrând cu energia combinând forţele interne la sursă, el îşi ridică palma dreaptă.

„Nu omorî pe niciunul," îi spuse deodată marele maestru.

„Foloseşte doar treizeci la sută din puterea ta", adăugă rapid Călătorul Liniştii Pure. „Lasă-i să trăiască."

Cu aceste instrucţiuni în minte, Wang Liping îşi împinse cu violenţă palma înainte. O rază de lumină albă fulgeră, iar mai mulţi lupi căzură nemişcaţi pe pământ, fără a scoate un sunet.

Inima lui Liping se cutremură. Nu crezuse că a folosit atât de multă forţă, dar, la urma urmei, trei lupi muriseră. Acum încălcase regula conform căreia nu ai voie să iei o viaţă, o încălcare gravă.

Wang Liping folosise aici Palma Celor Cinci Tunete. Această putere apare rapid ca fulgerul, cu forţă teribilă. Cel mai extraordinar lucru referitor la aceasta este că victima nu prezintă semne exterioare de leziune; puterea intră înăuntrul corpului cu o forţă explozivă, capabilă de a vătăma organele interne datorită şocului. Printre taoişti, această lovitură cu palma a fost, în mod

istoric, folosită doar pentru apărare, niciodată pentru agresiune.

Călătorul Liniştii Pure practicase această lovitură cu palma timp de ani de zile şi era extrem de priceput; el îl învăţase pe Liping tot ce ştia. Cei doi practicaseră împreună, atingând cele mai rafinate nivele de realizare. Împreună cu Pasul lui Yu, când mâna este împinsă brusc înainte în decursul exerciţiului, are şi mai mult din acea putere inegalabilă.

Marele maestru dăduse ordin să nu se ia nicio viaţă prin folosirea acestei tehnici. Mentorii urmaseră această regulă cu stricteţe. O dată, în timpul practicii, când Călătorul Liniştii Pure îl rănise neintenţionat pe Wang Liping, fusese extrem de tulburat de greşeala sa. Acum când Liping urma să încerce tehnica pentru prima oară, mentorul îl avertizase să folosească doar puţină forţă pentru a evita să ia o viaţă.

Deşi câţiva lupi căzuseră, acest lucru nu sperie restul haitei. Lupii rămaşi deveniră şi mai fioroşi; cu ochii scăpărând, ei săriră în sus către ei urlând teribil. Neîndrăznind să folosească palma din nou, Wang Liping rupse o ramură şi o azvârli. Câţiva lupi o apucară şi o sfâşiară, în timp ce ceilalţi se împrăştiară furioşi. Câţiva îşi puseră boturile pe pământ şi scoaseră o serie de sunete jalnice. Munţii şi văile dădură ecou şi alţi lupi veniră întărind puterea haitei.

Văzând că Wang Liping era la ananghie, Călătorul Liniştii Pure îi spuse: „Calmează-ţi energia. Avem o metodă prin care putem respinge chiar şi o armată. Aceşti lupi sunt feroce în mod natural şi trăiesc în haite; când unul este în pericol, alţii vin să-l ajute. Dacă vei continua în acest fel vor apărea din ce în ce mai mulţi lupi, şi nu vei reuşi să-i îndepărtezi oricât ai încerca.

Totuşi, lupii au un duşman natural. Când apare un singur tigru întreaga haită de lupi fuge."

Spunând acestea, Călătorul îi făcu semn Călătorului Vidului Pur: amândoi îşi puseră mâinile în formă de cupă în jurul gurii, lucrară chiar cu energia din tălpi şi dintr-odată scoaseră un urlet ce semăna cu un grup de tigri. Auzind sunetul, lupii fură un moment paralizaţi de frică, apoi se răspândiră în toate direcţiile, fără să privească înapoi.

Acest răget fusese produs de o asemenea putere internă încât sunase ca un tunet înfundat ce reverbera la distanţă. Wang Liping simţi că interiorul lui fusese zguduit, atât de feroce fusese acel „urlet de tigru". Această forţă fusese chiar mai puternică decât Palma Celor Cinci Tunete.

Apoi marele maestru coborî din copac şi începu să maseze burţile celor trei lupi inconştienţi, repetând: „O, Creaţie! Să sperăm că nu sunt leziuni interne, că sunt doar paralizaţi." În final, folosindu-şi puterea internă, reuşi să-i readucă la viaţă pe cei trei lupi. În privinţa puiului, Wang Liping îl găsi după o stâncă, pe jumătate leşinat de „urletul de tigru". Liping îl aduse pe pui la mama sa şi îl puse la sânul acesteia. Pe măsură ce bărbaţii priveau, cei patru lupi reveniră încet la viaţă. Acum Wang Liping putu, în sfârşit, să se relaxeze. Observând această scenă cei trei bătrâni maeştri priviră unul către celălalt şi zâmbiră.

Ziua era deja pe sfârşite. Cei patru călători părăsiră acest loc, pentru a merge undeva să se cazeze.

Ziua următoare Wang Liping se mai gândea încă la evenimentele din ziua anterioară. El îşi rugă mentorii să-l înveţe cum să scoată sunetul tigrului. Ambii mentori

îi transmiseră metoda cunoscută ca Răgetul, numită şi Sunetul Fermecat.

Mentorii îi explicară că atunci când oamenii au început să locuiască pe uscat, erau condiţii extrem de negative, şi erau deseori atacaţi de animale sălbatice. Oamenii trăiau în grupuri şi când era vreun pericol ei scoteau un sunet pentru a-i chema pe ceilalţi. Astfel că „răgetul" este o capacitate umană naturală. Chiar acum, când oamenii sunt în pericol, ei încă strigă „O, mamă!" sau „O, Doamne!" ca şi când ar cere ajutor pentru a scăpa.

Prin observare îndelungată oamenii au descoperit că sunetul este o putere extrem de complexă. Chiar la nivelul cel mai jos totul poate fi făcut să producă un sunet sau poate produce un sunet. Fiecare sunet reprezintă un conţinut specific şi înţelesul pe care îl cuprinde. În ceea ce priveşte animalele, relaţia dintre strigătele lor include stimuli, armonie, dominanţă şi control. De exemplu, când o pasăre dă un semnal, acest lucru aduce sunete de la o mulţime de păsări; în timp ce mieunatul unei pisici va face şoarecii să fugă.

Acesta este nivelul cel mai de jos al înţelegerii originii Sunetului Fermecat. Privit de la un nivel superior, metoda Sunetului Fermecat este complexă şi misterioasă, conţinând o putere invizibilă într-un anume fel de sunet. Acest lucru este greu de înţeles, dar de fapt există, funcţionează cu siguranţă şi chiar are o funcţie. Aceasta este o realizare cu adevărat însemnată.

„Sunetul Fermecat"de care vorbim aici este destul de diferit de imitare cum este ea înţeleasă în mod obişnuit. Imitarea este doar o simplă imitaţie a unui anume sunet; ea nu conţine „puterea internă". Sunetul Fermecat, pe de altă parte, foloseşte sunetul transmis

prin gură pentru a elibera un anume fel de putere interioară. Deoarece energiile interne sunt exersate în mod diferit, sunetele care sunt la fel sau asemănătoare pot fi foarte diferite în termeni de putere interioară şi funcţie.

La un nivel încă şi mai înalt, chiar şi sunetul cade pe planul secund; uneori este posibil să se renunţe la sunetul audibil şi doar să se bazeze pe vibraţia organelor interne pentru a scuipa în afară un curent de energie rafinată, care conţine o putere enormă ce poate fi transmisă la distanţă. Acest curent de energie rafinată poate cutremura organele interne corespondente ale celorlalţi oameni, şi poate, de asemenea, provoca tulburări în alte lucruri. Aceasta aparţine de practica elementară a „fermecării mentale".

„Fermecarea mentală" necesită cultivarea puterii interne la un anumit nivel înainte de a putea produce efecte; din acest motiv se constituie într-o tehnică avansată de muncă internă. Chestiunea este una de împuternicire efectivă. Cuvintele unei vrăji nu vor avea nicio putere şi niciun efect când le invoci, dacă nu ai o fundaţie de muncă internă. Când aceleaşi cuvinte sunt invocate de către cineva cu o bază suficientă de muncă internă, atunci vraja este puternică şi eficientă. Acesta este asemănător principiului desenării talismanelor.

De ce taoiştii accentuează cultivarea esenţei şi dezvoltarea puterii interne? Cultivarea esenţei înseamnă stabilirea unei baze în mod corect; apoi toate exerciţiile şi metodele îşi au rădăcina în Marea Cale şi lucrează pentru Marea Cale. Oamenii ale căror minţi nu sunt corecte şi a căror esenţă este impură nu pot intra pe poartă. Cerinţele minime sunt a nu lua vieţi şi a nu folosi metodele taoiste pentru câştig personal sau pentru a face

lucruri rele. Cultivarea puterii interne poate aduce nenumărate metode de practică; aceste metode sunt trepte de scară pe care se urcă spre stări mai înalte. A te agăţa doar de o metodă este un fel de ataşament, un eşec în a înţelege Marea Cale.

„Sunetul Fermecat" este un fel de mijloc de transmitere a influenţei şi informaţiei între oameni, între oameni şi animale şi între fiinţele umane şi alte forţe. La cel mai de jos nivel, el poate fi folosit pentru a atrage oameni ca şi pentru a-i îndepărta; el poate fi folosit pentru a chema, cât şi pentru a alunga un animal. Ştiinţa îşi îndreaptă acum atenţia asupra acestor fenomene, şi începe să studieze limbajul animalelor. Deşi s-au făcut cercetări considerabile, din punct de vedere taoist ele sunt încă la un nivel foarte scăzut.

Taoiştii nu trec cu vederea acest nivel al cercetării, dar l-au depăşit. Ei caută să încarce mai mult într-un sunet pentru transmitere, astfel ca acest sunet să facă mai multe lucruri şi mai importante. Ei caută, de asemenea, să producă un sunet fără sunet, propagând o putere încă şi mai misterioasă, pentru a obţine lucruri de neimaginat.

Rasa umană a trecut prin zeci de mii de ani de istorie fără o concluzie finală. Singurul lucru ce poate fi afirmat este că în procesul dezvoltării rasei umane au existat atât progrese cât şi regrese.

Întrucât fiinţele umane au reuşit să supravieţuiască în condiţii primitive crâncene, fiinţele umane primitive trebuie să fi avut puteri extraordinare de supravieţuire şi adaptare diferite de cele ale omului modern.

Funcţia principală a celor cinci simţuri este de a percepe lumea materială a obiectelor. Oare corpul uman nu are alte facultăţi de a simţi? Lumea fenomenelor nu este o simplă existenţă, ci o entitate complexă compusă din multe elemente, cu multe faţete. Dacă doar folosim un simţ pentru a cunoaşte o faţetă a unui element, am fi departe de a fi capabili să înţelegem lumea. Iar motivul pentru care simţurile sunt capabile de a simţi este datorită minţii sau creierului. Dacă nu ar fi existat minte sau creier nu ar fi fost formulată nicio judecată, şi ar fi fost simţire fără simţuri. Nu trebuie să mai spunem că există ceva dincolo de simţuri pentru a realiza că trebuie să existe o capacitate şi o metodă de a transcende simţurile.

Rasa umană are, fără îndoială, capacitatea şi mijloacele de a transcende simţurile, doar că acestea se manifestă în unii oameni; în timp ce se află într-o stare latentă, sau adormită în alţii.

Motivul pentru care taoiştii pun preţ pe munca internă este că scopul lor este de a face puterile şi capacităţile latente sau adormite să devină active. Aceasta nu este mitologie, ci realitate. Bazându-se pe asemenea mijloace şi capacităţi taoiştii explorează o lume mai largă, mai bogată, mai minunată; munca pe care o fac este o iniţiativă grandioasă, una care are un înţeles extrem de important pentru prezentul şi viitorul rasei umane.

Când practică tehnica sunetului fermecat pentru a chema animale, Wang Liping simţi adânc o comuniune intimă între oameni şi animale, şi, într-adevăr, între toate fiinţele vii, absenţa oricărei bariere sau diferenţieri între omenire şi Natură, comuniunea armonioasă a umanităţii

şi Naturii, posibilitatea omenirii de a intra în domeniul variat al Naturii, contopirea cu Natura.

Natura este mama rasei umane; rasa umană este un copil al Naturii. Oamenii sunt cele mai inteligente animale, şi totuşi toate lucrurile sunt învăţătorii rasei umane. Maestrul Wang Liping ne-a spus: „Deşi am avut profesori taoişti ortodocşi, în realitate am avut mult mai mulţi profesori, atât ştiuţi, cât şi neştiuţi. Unii din aceşti profesori au fost persoane în viaţă; unii au fost persoane decedate. Unii au fost animale; alţii au fost plante. Unii aveau viaţă; alţii erau neînsufleţiţi. Au fost şi soarele, luna, stelele, planetele, cu toţii incluşi între profesorii mei. Am avut nenumăraţi profesori, şi ei m-au învăţat nenumărate lucruri. Ei m-au învăţat când eram treaz, dar m-au învăţat şi mai mult când dormeam şi visam. Deci am primit instrucţiuni de la întregul univers." Privind pe fereastră la o salcie în timp ce spunea acestea, maestrul Wang Liping adăugă ferm: „Acest copac are sentimente, aşa cum au fiinţele umane." În timp ce vorbea despre copac aveam senzaţia că se afla în prezenţa unui vechi prieten, sau se întâlnea cu un venerabil bătrân, un înţelept, un învăţător sau cineva asemănător demn de respect.

Toamna zăbovi doar o scurtă perioadă de timp peste Muntele Veşnic Înzăpezit înainte să apară iarna furtunoasă. N-a durat mult până ce vânturile reci începură să şuiere, căzuse deja zăpadă, în aer se simţea frigul iar pădurile montane erau cufundate în nemişcare. În această noapte deosebită cei patru taoişti petrecură

noaptea stând într-o peşteră de munte, deja simţind norii răspândindu-se dens şi liniştit, împrăştiind uriaşi fulgi de nea. Când Wang Liping aruncă o privire afară, la răsărit, el găsi întreaga lume împodobită cu argint şi înfăşurată în mătase albă. Zăpada se aşezase greu pe pinii verzi; vârfuri ca de jad stăteau încolonate în rânduri.

Când Wang Liping mergea pe zăpada neîntinată îşi reaminti zilele copilăriei când el şi colegii săi de joacă făceau oameni de zăpadă. Gândindu-se la acele zile, făcu bulgări de zăpadă şi îi aruncă la distanţă.

După ce se jucă în acest mod ceva vreme Liping se gândi că învăţătorii săi, fiind atât de vârstnici şi supli trebuie că au dificultăţi în a rezista în această vreme rece. El se hotărî să adune ceva lemne de foc pentru ei.

Văzându-l pe Wang Liping cu o grămadă de vreascuri, Călătorul Liniştii Pure îl întrebă: „Pentru ce sunt toate acestea?”

„Vreau să aprind un foc. Nu vă este frig?”

Călătorul râse. „De ce să faci un foc pe o asemenea vreme călduroasă? Nu ţi-e teamă că ne vom prăji?”

Wang Liping nu ştiu ce să răspundă. Crezu că mentorul său râdea de el. Îi atinse mâna şi văzu că era rece ca gheaţa. Apoi atinse mâna marelui maestru; şi aceasta era rece ca gheaţa. „Sunteţi pe cale să îngheţaţi”, ţipă el, „şi spuneţi că e cald?”

Călătorul Liniştii Pure râse şi spuse: „Dacă am fi îngheţat, nu am fi devenit şi mai fierbinţi?”

Brusc Wang Liping înţelese.

„Vino cu mine”, spuse Călătorul, conducându-l pe Liping afară din peşteră în vasta întindere de zăpadă.

Zăpada era pufoasă, adâncă de aproape 20 cm, tocmai potrivită pentru a fi folosită ca pernuţă pe care să stai şi să faci practică. Călătorul îi ceru mai întâi lui Liping să stea într-o postură specială, să-şi închidă rapid o parte din canalele sale energetice, să-şi acordeze respiraţia şi atenţia şi să-şi coboare rapid temperatura corporală până când atinse aceeaşi temperatură ca a mediului exterior fără, însă, a permite focului adevărat din corpul său să fie stins.

Wang Liping ajunsese deja la stadiul de practică în care putea să-şi închidă sau să-şi deschidă, după dorinţă, foarte uşor orice canal de energie sau punct senzitiv din corpul său. Acum înţelese destul de repede ce urma să facă sub îndrumarea învăţătorului său. Pe măsură ce urma instrucţiunile, temperatura corpului său scăzu cu adevărat şi el începu treptat să nu mai simtă zăpada ca fiind rece.

Lucrul cel mai remarcabil era că pe măsură ce făcea aceasta, părea că există o masă de energie ce înconjura corpul; zăpada nu cădea direct pe el, ci se oprea la circa 30 cm deasupra capului său şi cădea pe o parte. Chiar şi atunci când zăpada cădea peste tot, pe trupul său nu era zăpadă absolut deloc.

Există o multitudine de exemple ale acestei practici în lumea naturală, nu numai printre plante ci şi printre animale. Ele folosesc cu toate reglarea temperaturii corpului ca un mijloc de adaptare la schimbările climatice pentru a supravieţui. Există un anumit tip de şarpe pe o insulă din nordul Angliei care îngheaţă în timpul iernii, apoi ies din hibernare primăvara, când se dezgheaţă. Majoritatea şerpilor hibernează sub pământ în timpul iernii, dar acest şarpe din Anglia se lasă îngheţat. Cum pot ţesuturile lui să îngheţe fără să fie

vătămate, cum poate îngheţa fără să moară şi cum poate reveni la viaţă? Motivele nu sunt clare, dar cel puţin se poate spune că există printre fiinţele vii un fel de capacitate de a-şi regla temperatura corpului, o putere îndeajuns de puternică pentru a se adapta la schimbările din mediul exterior. Poate fi corpul uman îngheţat şi păstrat, poate el muri şi reveni la viaţă? Nu este imposibil. Ştiinţa se află acum în plin proces de cercetare a condiţiilor şi tehnicilor adecvate iar câteva ţări deja au un avans în această cercetare.

Taoiştii urmăresc o altă abordare. Ei stau în zăpadă o zi sau două, sau chiar mai mult. În plus, în timp ce stau, ei sunt întotdeauna într-o stare de trezire clară. Taoiştii doresc să se controleze şi să se stăpânească pe ei înşişi în mod intenţionat; ei caută să observe schimbările subtile din lumea exterioară ca şi din propriile lor trupuri pentru a le aduce într-o armonie reciprocă. După cultivarea purificării până la un anumit grad, temperatura corpului poate fi crescută la normal; diferenţa dintre temperatura corpului şi temperatura aerului este atunci compensată de un alt tip de putere.

Umanitatea urmează pământul; pământul urmează cerul; cerul urmează Calea; Calea urmează Natura.

Mentorul îi cerul lui Wang Liping să stea în zăpadă timp de opt ore, apoi încheie exerciţiul şi deschise una câte una canalele şi deschiderile energetice închise, într-o ordine specifică, folosind punctul focului adevărat pentru a-i încălzi întregul corp. Treptat, senzaţia reveni pe pielea sa; doar atunci simţi frigul cuprinzându-l ca şi când ar fi fost într-o prăpastie îngheţată.

Deschizând ochii Wang Liping văzu că zăpada de pe pământ era adâncă de mai mult de 30cm; în timp ce

în jurul său se adunase pentru a forma un tub rotund de înălţimea umerilor săi, lăsându-i doar capul deasupra nivelului pereţilor de zăpadă.

Călătorul Vidului Pur îi chemă pe marele maestru şi pe celălalt mentor pentru a privi scena. Într-o manieră jucăuşă, Călătorul Liniştii Pure aruncă cu zăpadă în Liping. Pe măsură învăţătorii şi ucenicul se jucau în zăpadă, câmpurile muntoase îndepărtate răsunau de râsete vesele.

ꕥ

Apoi, cei patru taoişti îşi continuară călătoria spre nord. Călătoria pe munţii acoperiţi de zăpadă crescu distracţia, dar crescu şi pericolul. Era greu de spus dacă terenul era solid sau nu, deci fiecare trebuia să fie extraordinar de atent. Deşi Wang Liping se născuse şi crescuse în nord-est era pentru prima oară când se afla în adâncimile Muntelui Veşnic Înzăpezit. În mod normal căzu în seama Călătorului Liniştii Pure să preia conducerea şi să descopere calea.

Marele maestru îi spuse lui Wang Liping: „Trebuie să stai în tăcere într-o peşteră de zăpadă cu faţa la perete practicând, în timp ce noi vom hoinări în împrejurimi. Ne vom întoarce şi te vom lua mai târziu. Ce zici de aceasta?”

Wang Liping răspunse: „Bine, dar cum mă veţi găsi în zăpada fără urme? Ar fi mai bine ca voi trei să vă întoarceţi şi să aşteptaţi sfârşitul iernii. Când zăpada şi gheaţa se topesc şi munţii sunt inundaţi cu şuvoaie torenţiale, puteţi să priviţi sub barca pe care veţi călători,

prindeţi peştele cel mare pe care îl vedeţi acolo şi să-l săltaţi în barcă. Mă veţi găsi meditând în burta sa!”

„Bine, bine, bine!” Cei trei vrăjitori nu se putură abţine să nu râdă.

Într-o zi, când cei patru taoişti tocmai urcaseră o creastă muntoasă văzură o serie de urme de paşi pe zăpadă. Privind cu atenţie, Wang Liping se înfioră; urmele fuseseră făcute de picioare goale! Cine ar putea fi aici, în munţi?

Marele maestru, care deja observase urmele de paşi, remarcă: „Se pare că devine din ce în ce mai spiritual cu cât trăieşte mai mult.”

Wang Liping nu prinse înţelesul; el doar merse după maestru de-a lungul urmelor de paşi.

Urmărind paşii din zăpadă, cei patru taoişti ocoliră un deal mergând printr-un strat gros de zăpadă şi îşi croiră drum printr-o pădure înainte de a vedea un pin bătrân pe versantul muntelui îngreunat de zăpadă, ca o umbrelă sau ca un umbrar. Sub pin era o colibă de lemn. Coliba era simplă şi rustică, dar ieşea destul de elegant din zăpadă.

În faţa colibei se afla un bătrân; era înalt şi avea o alură masivă, îmbrăcat simplu şi subţire, curăţa depunerile de zăpadă din faţa colibei.

Marele maestru nu se putu abţine să nu intoneze versurile:

Un pin verde îmbrăţişează micuţa colibă.
Munţii adânci ascund un om adevărat.

Bătrânul din faţa colibei îi răspunse poetic,

O mie de munţi tremurară la auzul unui răget;
un strigăt, şi o sută de bestii s-au cutremurat.

Wang Liping se simţi foarte straniu; el îşi dădu seama că bătrânul se referea la întâlnirea cu lupii cu câteva zile înainte. Trecuseră deja zile şi incidentul avusese loc la peste o sută de kilometri depărtare. Dacă acest bătrân era capabil să audă acel „urlet de tigru" şi ştia ce se întâmplase, atunci înseamnă că este un om cu o realizare extrem de înaltă.

Bătrânul din faţa colibei coborî pe versant pentru a-i întâmpina pe cei patru călători. „Aţi parcurs un drum lung", le spuse el. „Tocmai voiam să topesc nişte zăpadă ca să vă spălaţi." Cei patru îi răspunseră la salutări şi îl urmară pe omul desculţ în colibă.

După cum s-a demonstrat, acest bătrân desculţ nu era deloc un om obişnuit; el era un urmaş al ilustrului Mare Nemuritor al Muntelui Veşnic Înzăpezit. Atribuindu-şi numele Călătorul Desculţ, el trăise mulţi ani în izolare, în adâncimile Muntelui Veşnic Înzăpezit, şi obţinuse realizări extraordinare. În anul în care aceste cinci persoane s-au întâlnit pentru prima oară, Călătorul Desculţ avea şaptezeci şi şapte de ani; la momentul în care a fost scrisă această carte, el a atins venerabila vârstă de nouăzeci şi şapte de ani. Urmând regulile taoismului, Wang Liping l-a onorat de asemenea ca şi unchi spiritual al său.

Coliba Călătorului Desculţ era extrem de simplă în interior, cu camera amenajată cu lemn neprelucrat, cu foarte puţină mobilă, doar o masă lungă pe care să îţi poţi pune lucrurile, făcută din cherestea, nici măcar tăiată

drept, darămite nivelată, totul făcut natural. Nu exista o platformă pentru pat, doar o movilă de paie. Călătorul Desculţ luă nişte paie şi făcu patru perne, invitându-i pe cei patru călători taoişti să se aşeze. El luă şi ceva fructe uscate de pe masă şi le dădu ca hrană. Wang Liping găsi aceste fructe sălbatice delicioase.

Călătorul Desculţ îl întrebă pe Călătorul Infinitului: „De ce vii de departe, croindu-ţi drum aici, prin zăpadă?"

Călătorul Infinitului explică: „Am pornit pentru a cutreiera Muntele Veşnic Înzăpezit în urmă cu câţiva ani şi am rămas acolo pentru un timp pentru a forma un nou Transmiţător care să ne urmeze. Apoi ţara a intrat în haos, şi tot ce am putut face a fost să ne luăm ucenicul şi să călătorim. În ultimii trei ani am hoinărit prin aproape jumătate din China, iar acum ne întoarcem. Am venit aici prin zăpadă să te caut datorită prieteniei noastre îndelungate."

„Eşti prea amabil" spuse cu umilinţă Călătorul Desculţ. „Sper ca tu şi ceilalţi doi maeştri să-mi daţi câteva îndrumări." Călătorul Infinitului îl prezentă pe Transmiţătorul Wang Liping Călătorului Desculţ. Călătorul îl examină ceva timp şi fu extrem de încântat.

După cum îşi dădu seama Wang Liping, Călătorul Desculţ şi învăţătorii săi erau demult în contact şi erau colegi în taoism în ciuda distanţei uriaşe care îi separa. În sfârşit el înţelese sensul remarcii marelui maestru la vederea urmelor de paşi pe zăpadă.

Când camarazii taoişti se întâlnesc, ei discută, în mod normal, despre Cale. Cei patru vârstnici petrecură noaptea conversând prieteneşte; iar Wang Liping ascultă în linişte, învăţând destul de multe lucruri.

Ziua următoare ninsoarea se opri. Soarele strălucitor de pe cerul senin aprinse câmpia de zăpadă cu o lumină argintie tremurătoare, iluminând o lume de puritate completă.

Călătorul Liniştii Pure şi Călătorul Desculţ hotărâră să practice artele taoiste împreună pentru a-şi ascuţi capacităţile. Cei doi bărbaţi se aşezară afară în zăpadă şi începură să-şi exerseze puterile interne. Nu după mult timp zăpada de pe o rază de aproape un metru din jurul celor doi se topise complet, expunând pietre verzi dedesubt, şi până şi pietrele se uscară treptat.

Călătorul Infinitului şi Călătorul Vidului Pur stăteau îndeaproape, observându-i în tăcere. Wang Liping privea şi el cu mirare tăcută.

Într-o clipită, Călătorul Liniştii Pure şi Călătorul Desculţ se ridicară de la pământ plutind în meditaţie. Amândoi rămaseră suspendaţi în aer circa o oră.

Pe când Wang Liping îşi urmărea mentorul lucrând în interior cu ochii închişi, se gândi la un plan. El îşi dădu seama că îşi va putea testa propria capacitate înşfăcând masa energetică ce se afla sub mentorul lui. Călătorul Liniştii Pure nu avea nicio idee că discipolul putea face acest lucru. Incapabil de a împiedica faptul ca energia să fie sustrasă de sub el, căzu imediat din plutire. Chiar atunci îşi dădu seama ce s-a întâmplat.

Wang Liping era foarte ascuţit la minte. Temându-se ca mentorul să nu-i joace o farsă chiar atunci, imploră imediat iertare.

Călătorul Desculţ deja realizase ce se întâmpla. El continua să spună: „Sunteţi extraordinari, şi tânărul ucenic este un discipol vrednic al unei şcoli distinse. Azi chiar că am învăţat ceva!”

Cu toţii râseră, iar Călătorul Liniştii Pure îl iertă pe Wang Liping. Acum Liping profită de ocazie pentru a le cere mentorului şi unchiului său spiritual să-l înveţe cum să stea în aer. Unchiul spiritual îl plăcu pe tânărul ucenic din ce în ce mai mult.

16

Ascensiunea

La începutul anilor ’70 când chinezii, căutând puţină bucurie în mijlocul privaţiunilor şi haosului, se pregăteau pentru tradiţionalul festival de primăvară, cei trei maeştri taoişti şi ucenicul lor se întoarseră pe tăcute în oraşul lui Wang Liping.

Călătoria lor durase trei primăveri şi patru toamne; marele maestru avea acum optzeci şi nouă de ani; mentorii aveau deja în jur de optzeci de ani. Wang Liping, ucenicul lor, se transformase într-un tânăr distins şi cu spiritul liber.

Cei trei vârstnici plecaseră împreună cu discipolul lor în această călătorie lungă şi istovitoare pentru a se asigura că Marea Cale va fi transmisă generaţiilor viitoare. Rezolvând tot felul de probleme în spiritul taoist, preţuind munţii şi apele celor zece direcţii, experimentând tot soiul de condiţii, ei înţeleseseră multe adevăruri. Wang Liping văzuse acum lumea şi înregistrase în mintea sa schimbările universului.

O călătorie de trei ani de câteva mii de kilometri nu este un lucru uşor. Pe drum, nu totul fusese o panoramă poetică sau un peisaj pitoresc; mai degrabă fusese dezolare şi sărăcie. Uneori cei patru oameni nu văzuseră niciun om timp de zile întregi şi trebuiseră să găsească peşteri unde să doarmă şi fructe şi legume sălbatice pentru a se hrăni. Uneori fuseseră prinşi în furtuni, udaţi până la piele, abia fiind în stare să-şi păstreze echilibrul în noroi, dar ei au mers mai departe. Alteori, cu soarele necruţător ce le bătea în creştet, pământul pârjolit se

întindea cât puteau cuprinde ochii şi nu puteau găsi niciun strop de apă, dar ei continuaseră să se ţină tare.

Toţi cei patru taoişti erau oameni cu realizări înalte, deci greutăţile acestei lumi materiale nu îi tulburau. Dar, la urma urmei, ei erau fiinţe umane, făcute din carne şi sânge, aşa că durerile şi provocările drumului îşi puseseră amprenta pe trupurile lor. Maeştrii erau atât de bătrâni încât nu era uşor pentru ei să treacă prin aceleaşi greutăţi prin care trecuse tânărul lor discipol când fusese antrenat. Dar ei erau oameni care îşi scoseseră din minte viaţa şi moartea; preocuparea lor fusese să evite pierderea unui timp preţios în această viaţă umană limitată, să urmărească munca ce fusese începută de strămoşii lor spirituali şi continuată generaţie după generaţie – cercetând misterele universului şi vieţii umane. Misiunea lor era să transmită cunoaşterea moştenită, sporind-o prin propriile lor eforturi, stimulând progresul ulterior. Ei nu se concentrau asupra greutăţilor sau uşurinţei vieţii materiale; minţile lor erau înclinate asupra investigaţiei şi căutării spirituale, asupra îmbogăţirii şi sublimării acesteia.

Conform educaţiei pe care Wang Liping o primise de la cei trei bătrâni vrăjitori, a acţiona este mai important decât a vorbi; inspiraţia spirituală este mai importantă decât exerciţiile formale. De-a lungul celor trei ani ai călătoriei, vrăjitorii depozitaseră o enormă comoară de bogăţie spirituală în mintea lui Wang Liping, influenţând profund dezvoltarea sa înaltă.

În această călătorie mai fusese obţinut şi un alt câştig important. Adânc, în munţi, ei descoperiseră o carte valoroasă creată personal de însuşi Lu Dongbin, adept taoist al dinastiei Tang. Cei trei vrăjitori ştiau că înainte ca Străbunul Lu să treacă dincolo el luase un

anumit număr de cărţi pe care nu le transmisese succesorilor şi le ascunsese în peşteri din mai mulţi munţi renumiţi, unde încă stau nedescoperite. În timpul călătoriilor lor vrăjitorii găsiseră una din aceste cărţi. Dându-şi seama că au descoperit o comoară adevărată vrăjitorii fuseseră înnebuniţi de bucurie. Textul era atât de vechi încât au trebuit să folosească bucăţele de bambus pentru a întoarce paginile fragile cu o grijă extremă. Aceşti taoişti sunt şi acum în procesul de a aranja textul şi de a studia complet conţinutul său.

ꕥ

În ziua în care cei patru călători se întoarseră în oraşul natal al lui Wang Liping, mama acestuia fusese neliniştită toată dimineaţa. Gândindu-se că cel de-al doilea fiu al său trebuie să se fi întors, ea se grăbi către periferiile satului, întinzându-şi gâtul pentru a vedea la distanţă. Când cei patru bărbaţi îşi târâră, în sfârşit, picioarele, prin praful răvăşit de vânt, Mama Wang văzu că bătrânii „doctori" aveau trupul robust şi obrajii rumeni ca înainte; şi iată-l şi pe fiul său, ce crescuse şi ajunsese un tânăr minunat. Bucuroasă peste măsură, lacrimi îi picurară din colţul ochilor când îşi luă fiul de mână.

Mergând împreună, Mama Wang le spuse că toţi membrii familiei avuseseră visuri repetate în ultimele zile, visuri în care îi văzuseră pe cei patru călători în drumul lor spre casă. Ea se minunase cum aceste visuri se dovediseră de fapt adevărate. Făcând pe ignoranţii, cei patru bărbaţi zâmbiră ascultând-o pe Mama Wang, împărtăşind între ei un secret nemărturisit. Mama Wang nu avea de unde să ştie că fiul său şi bătrânii „doctori"

trimiseseră această informaţie prin transmisiuni în timpul visurilor.

Acum, în China anului 1970, lupta de clasă era încă dezlănţuită cu putere, dar se înfiinţase Marea Adunare a Reprezentanţilor, iar lupta pentru putere ajunsese la un anumit nivel. Ţăranii erau sătui şi obosiţi de atâtea lupte, şi chiar dacă luptele dintre grupări continuau să exercite o puternică influenţă, mulţi oameni nu le mai luau în serios. Pentru maeştrii taoişti şi ucenicul lor situaţia era într-un fel mai bună decât cea din zilele de început ale Revoluţiei Culturale.

Acum, după mai bine de trei ani, cei trei vârstnici nu mai erau printre ţintele principale ale „epurării orizontale" a Revoluţiei Culturale; acum oamenii nu le mai dădeau nicio atenţie. Întrucât fuseseră plecaţi de mai bine de trei ani, în plus, mulţi oameni i-au uitat. Acum că se întoarseră cei trei vrăjitori se ascunseră mult mai atent, petrecând majoritatea timpului în păduri montane, revenind doar noaptea la vechiul lor sălaş de la atelierul de fierărie, aducând ceva vreascuri sau legume. Ca atare, mulţi oameni nu aveau nici cea mai mică idee că ei trăiau din nou acolo.

Bătrânii vrăjitori doriseră să găsească un loc liniştit în mijlocul acestui haos pentru a termina stadiul final al muncii lor de transmitere a cunoaşterii lor către ucenic, împingându-l pe Wang Liping mai departe pe drum, în călătoria vieţii sale evolutive. Acesta era al nouălea şi ultimul stadiu al studiilor taoiste ale lui Wang Liping, şi anume îmbăierea/umplerea cu lumină.

Wang Liping trebuise să treacă prin trei vieţi pentru a obţine „viaţa eternă". Prima viaţă a fost Wang Liping al „tărâmului inferior al lumii triple", cel născut din tatăl şi mama sa. Prin postire, încetinirea funcţiilor vitale

şi moarte, fiind apoi hrănit şi readus la viaţă, el a devenit Wang Liping al „tărâmului mijlociu al lumii triple”. Din nou, trecând prin gestaţie în marele „uter” al universului, doar după mai mulţi ani „embrionul” a fost în întregime dezvoltat şi a fost renăscut din „marea sa mamă” pentru a se înălţa într-un univers mai vast şi fără limite. Apoi Wang Liping a fost Wang Liping al „tărâmului superior al lumii triple”, dobândind acum „viaţa eternă”.

Îmbăierea în cer şi pământ este exerciţiul final din tărâmul de mijloc. Această îmbăiere este împărţită în patru tipuri: îmbăierea cu elixir, îmbăierea cu substanţă pământeană, îmbăierea cu substanţă cerească şi îmbăierea în ceea ce este imaterial şi fără formă.

Într-o noapte, după ce cei trei vrăjitori încheiaseră pregătirile necesare, Călătorul Infinitului luă un grăunte de elixir, îl înmână lui Wang Liping şi îi spuse să-l înghită.

Aceasta era a treia oară când Wang Liping consuma elixir alchimic. De fiecare dată elixirul fusese diferit, de fiecare dată intenţionându-se un alt scop. Elixirurile taoiste sunt împărţite în cinci tipuri – de metal, apă, lemn, foc şi pământ – fiecare tip având o combinaţie diferită de ingrediente obţinute printr-un proces diferit de preparare, rezultând elixire cu diferite înfăţişări şi diferite efecte.

Primind cu respect elixirul din partea marelui maestru, Wang Liping îl ingeră în maniera prescrisă, apoi se aşeză într-o cadă uriaşă cu apă fierbinte pregătită din vreme. Apa fierbinte trebuia menţinută la o anumită temperatură. Wang Liping trebuia să folosească puterea muncii interne pentru a dizolva elixirul, să-l răspândească prin tot corpul său pe calea energiei şi a sângelui şi apoi să-şi folosească puterea interioară pentru a-l arunca afară din corp. Elixirul se ridică la suprafaţa pielii şi în

contact cu apa caldă ieşi prin suprafaţa pielii, pluti până la suprafaţa apei, formând bobiţe cristaline strălucitoare. Impurităţile dinăuntrul corpului său fuseseră evacuate împreună cu elixirul.

Wang Liping stătu complet nemişcat înăuntrul căzii timp de două zile şi două nopţi. Absorbţia şi evacuarea elixirului fuseseră procese extrem de dureroase. Există în literatură relatări despre oameni care au experimentat un extaz infinit consumând elixiruri taoiste, dar acest lucru nu i s-a întâmplat lui Wang Liping.

În acest timp, ca mai înainte, cei trei bătrâni vrăjitori urmăreau totul cu foarte mare atenţie. Apa trebuia menţinută destul de fierbinte. Nu trebuia să fi fost nici prea rece, nici prea fierbinte. Dacă ar fi fost prea rece, porii lui Liping s-ar fi contractat, făcând imposibilă evacuarea lină a elixirului; dacă ar fi fost prea fierbinte ar fi opărit pielea, provocând răni şi năruind efectul exerciţiului. Cei doi mentori făcură cu rândul reglând focul din jurul căzii, menţinând o veghe istovitoare. Marele maestru venea din timp în timp pentru a vedea cât de mult elixir plutea la suprafaţa apei. Toţi cei trei vrăjitori fură ocupaţi cu îngrijirea ucenicului lor.

Descurcându-se foarte bine cu îmbăierea în elixir, Wang Liping avea acum senzaţii şi mai extraordinare. Într-o zi, pe când era aşezat, Wang Liping observă dintr-o dată ceva rotund pulsând regulat şi blând în abdomenul său inferior. Senzaţia era ca a unei adieri călduţe de primăvară sau ca un nor pufos pe cerul clar sub o lună strălucitoare. Aparent nemişcat, însă mişcător, părea că se deschide şi se închide. Treptat, acest cerc pulsă în întregul său corp, ca undele pe un eleşteu, şi astfel fiecare por al trupului său se deschidea şi se închidea

împreună cu pulsaţia. Porii săi păreau a fi ca nişte canale de ventilare, aerul curgând liber prin ele.

Wang Liping fusese intoxicat de această senzaţie de relaxare. Nu mai avea nevoie de gură şi nas pentru a respira. Simţea ca şi cum corpul său devenise un fluid, un întreg nediferenţiat, deschizându-se şi închizându-se înăuntrul unui univers fluid. Trupul său şi universul păreau că deveniseră una. Era o contracţie ritmică foarte subtilă, imaculat de pură, curată şi proaspătă, pătrunzând în mod transparent. Înfăşurat într-un halo de cinci lumini colorate, el se simţea ca şi cum ar fi fost în zbor.

Când Wang Liping îşi închise în mod conştient porii întregului său corp ombilicul i se deschise, transformându-se într-un coridor prin care energia putea intra şi ieşi; organele interne se tensionară şi se relaxară corespunzător, împreună cu fluxul de energie. Dacă el închidea „trecătoarea" ombilicală atunci porii s-ar fi deschis din nou în mod automat, inspirând şi expirând în mod spontan. Armonia implicită a acestora este o minune de neexprimat; senzaţia de relaxare şi confort este mult dincolo de cea a respiraţiei prin gură şi nas.

Marele maestru era extrem de fericit să vadă că Wang Liping reuşise cu succes să cultive starea adevăratei respiraţii embrionare. Expresia lui Lao-tzu „Întoarcerea la starea de nou-născut" pare a se referi la această stare.

Străbunul Lu mai spune: „Nu prelungeşti viaţa absorbind energie; prelungirea vieţii necesită cucerirea energiei. Embrionul este format înăuntrul energiei cucerite; energia are propria sa respiraţie în uter. Când energia intră în corp, acest lucru se numeşte naştere; când spiritul pleacă, acest lucru este numit moarte. Cunoaşterea spiritului şi a energiei poate prelungi viaţa;

păstrează vacuitatea pentru a hrăni spiritul şi energia. Când spiritul acţionează, energia acţionează; când spiritul pleacă, energia pleacă. Dacă doreşti să prelungeşti viaţa, pune spiritul şi energia să se ajute între ele, nepermiţând gândurilor să se ivească în mintea ta; fără plecare, fără sosire, fără ieşire, fără intrare, stabil în mod spontan. Dacă practici acestea în mod sârguincios, aceasta este adevărata cale."

Marele maestru îi explică lui Wang Liping că rolul ombilicului în corpul uman este foarte important. Străbunii spuneau că ombilicul este în corpul uman precum Steaua Nordului pe cer. Prin urmare, el este numit „Pivotul Cerului" şi „Capitala Spiritului". Sălaş al spiritului şi energiei, el este baza conservării vieţii, comoara vidului exterior ce revigorează energia pozitivă. Ombilicul este conectat cu organele interne; când ombilicul se deschide, organele interne şi uterul cerului şi pământului pot interacţiona în mod direct. Individul s-a întors atunci la începutul stării primordiale; de aici încolo trebuie exersat în mod sârguincios, nu lâncezit.

Wang Liping cultivase purificarea extrem de atent conform metodelor predate de marele maestru, concentrându-şi energia şi făcând-o maleabilă, păstrând-o în mod continuu, părând a fi şi totuşi a nu fi inexistentă, părând a nu fi şi totuşi existentă. Prin practică îndelungată şi constantă, adevărata respiraţie va rămâne prezentă pentru totdeauna.

ଌ ଓ

Acum primăvara se întorsese şi toate lucrurile înmuguriseră din nou. Copacii erau împodobiţi în galben-

verde; câmpiile şi livezile erau vopsite în verde – toate fiind pulsaţii ale aceluiaşi mecanism al vieţii.

Soarele strălucea cu o căldură blândă; un vânticel de primăvară adia uşor. Wang Liping stătea pe malul unui râuleţ lângă un munte verde, ca o plantă abia răsărită din pământ, ca un mugure fraged abia apărut pe o creangă, îmbăindu-se în această lumină, această adiere, această respiraţie a primăverii venind din pământ, plante şi copaci. Norii şi ploaia îl cuprindeau pe nesimţite, căzând atât de uşor încât aproape că păreau că ezită să deranjeze visul lui Liping, în timp ce se îmbăia în Natură.

Pe măsură ce picăturile de ploaie cădeau, fine ca părul unei tinere fete, câmpurile emanau mireasma pământului, pe măsură ce se umezeau. Wang Liping părea că simte desfătarea plantelor în ploaie; părea că aude sunetele mugurilor crescând pe ramuri.

Cerul nocturn era clar şi calm. Nu bătea vântul, doar aerul răcoros al primăverii timpurii. Luna nouă atârna pe cer; stelele erau dense şi luminoase. Munţii îndepărtaţi se întindeau tăcuţi în spatele cerului înstelat, îmbăindu-se, împreună cu Wang Liping, în culorile mistice ale nopţii.

Roua dimineţii învăluia totul cât puteai cuprinde cu ochii. Munţii şi satele de la distanţă erau invizibile. Înfăşurat în ceaţa neguroasă, Wang Liping se scălda în ea.

Cultivând rafinarea zi de zi, mintea lui Wang Liping se eliberase de zgomotul gândurilor şi era umplut cu adevărata energie. Pielea sa era precum răşina congelată şi oasele îi erau precum spaţiul; capul îi era înconjurat de un halo şi ochii erau plini de spirit. Când privea în interiorul trupului său, era clar ca o

luminiscenţă; când privea obiectele noaptea, ele apăreau la fel de distinct ca în timpul zilei.

Marele maestru şi mentorii îl instruiră pe Liping să nu caute miracole în mod intenţionat, ci să le lase în voia lor, permiţându-le să apară şi să dispară după voia lor, să vină şi să plece, schimbându-se în mod spontan. Mintea voastră trebuie întotdeauna să fie înrădăcinată în claritate şi calm; făcând-o calmă şi liniştită, contopindu-se cu Calea prin intermediul spiritului, vă întoarceţi la naturaleţe. În acest punct, când observaţi lucrurile la distanţă, nu există asemenea lucruri în ele; când observi forma exterioară, nu există asemenea formă în formă; când observi mintea dinăuntru, nu există asemenea minte în minte. Nefiind conştienţi că aveţi trup, treptat intraţi pe Calea cea adevărată pe tărâmul sublimului. Dacă deveniţi obsedaţi de experienţe neobişnuite mintea vă va fi influenţată şi ataşată, şi veţi intra într-o stare de înnebunire; realizările voastre se vor opri la tehnici tangenţiale minore, tot ceea ce aţi obţinut se va pierde şi veţi fi departe de Marea Cale.

Acum, la final, marele maestru îl introduse pe Wang Liping în metodele celui mai înalt nivel al ***Supremei învăţături a Nestematelor Spirituale***, cele trei metode ale vehiculului superior de a transcende ordinarul şi a intra în lumea înţelepţilor, cunoscute, în contextul ***Celor trei exerciţii ale nemuritorilor***, drept exerciţii pentru nemurirea cerească.

După cum am menţionat mai înainte, ***Cele trei exerciţii ale nemuritorilor*** sunt împărţite în trei nivele – nemurirea umană, nemurirea pământeană şi nemurirea cerească.

În exerciţiile pentru „nemurirea umană”, trupul este cuptorul, energia este remediul, inima este focul şi

organele genitale sunt apa. Folosind trupul drept cuptor, trupul este împărţit de-a lungul ecuatorului său în polul superior şi cel inferior. Folosind energia ca remediu, se rafinează energia în câmpul de elixir astfel că energia şi apa interacţionează şi se preschimbă în elixirul auriu. Folosind inima pentru foc şi organele genitale pentru apă, un cer şi un pământ, ei intră în comuniune şi se cultivă.

În exerciţiile pentru „nemurirea pământeană" spiritul este cuptorul, energia este remediul, soarele este focul şi luna este apa. Căutând comoara adânc în ocean, străbătând cerul contemplând luna, spiritul şi energia se combină şi cele trei câmpuri de elixir sunt stabilite. Referirea la soare şi lună înseamnă coordonarea soarelui şi lunii din corp cu soarele şi luna de pe cer.

În exerciţiile pentru „nemurirea cerească" spiritul este cuptorul, esenţa este remediul, concentrarea este apa, intuiţia este focul; cerul şi pământul gravitează veşnic în mod ciclic; Natura şi umanitatea asimilează.

Modelat de o lungă tradiţie de cunoaştere şi înţelepciune de la o sursă profundă, cufundat în curgerea omniprezentă a Naturii, îmbăiat în lumina soarelui şi lunii, cultivat şi purificat de izvoare pure de rouă suavă, îndrumat de cei trei învăţători din două generaţii, purificat de nenumărate greutăţi şi dificultăţi pe o perioadă de şapte ani, părăsind viaţa şi intrând în moarte, Wang Liping ajunsese la starea vehiculului superior a „eliberării transcendente şi duplicării corpului".

Wang Liping se schimbase, cu siguranţă. Faţa sa devenise ca o floare de piersică iar pielea îi era fină precum jadul; expresia îi era blândă, iar trupul emana o mireasmă sublimă. Înfăţişarea îi era delicată, dar înăuntru era ascuns un trup indestructibil, de neclintit; când stătea nemişcat, era ca o întindere de apă pură fără valuri; în acţiune, el zdruncina cerurile şi pământul, energia lui înghiţind munţi şi râuri.

Văzând că Wang Liping ajunsese la acest nivel, cei trei bătrâni vrăjitori fură peste măsură de bucuroşi. Călătorul Infinitului îi recită poemul Străbunului Lu, „Primăvara se strecoară în grădină”:

Elixirul restaurativ este în noi:
mai întâi acela trebuie să-şi rafineze sinele până la momentul potrivit.
Când un yang se mişcă la început
eternitatea sună la miezul nopţii.
Ceaunul de plumb încălzeşte
lumina penetrează ecranul.
Creaţia porneşte;
tigrul şi dragonul se împreunează:
aprinzând focul,
supraîncălzirea este periculoasă!
Peste râul şerpuit
vezi lumina lunii, pură şi clară –
e o pasăre singuratică zburând.

La acea vreme, tu însuţi bei
din lingura cu remedii;
şi cine ar fi crezut,
dar în neant ai crescut un copil!
Distinge puritatea şi poluarea la sursă

şi separarea lemnului de metal
cum pot fi cunoscute aceste lucruri
dacă nu prin îndrumările unui învăţător?
Esenţa Căii
este misterioasă şi subtilă;
mecanismul Naturii
este profund şi îndepărtat
dacă înţelegi să lucrezi la practică
este totuşi prea târziu.
Drumul către Penglai, insula nemuritorilor,
necesită îndeplinirea
a trei mii de fapte;
apoi te întorci ca şi norii,
păşind singur.

În această zi anume cerul era albastru, iar aerul era clar. Munţii şi râurile ieşeau clar în evidenţă; era o zi foarte bună.

Transmiţătorul din cea de-a şaisprezecea generaţie a ramurii Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete, Călătorul Infinitului; Transmiţătorii din a şaptesprezecea generaţie, Călătorul Liniştii Pure şi Călătorul Vidului Pur şi Transmiţătorul din cea de-a optsprezecea generaţie, Wang Liping, Cel Eficient Spiritual, cu toţii îşi purificară trupurile, arseră tămâie, oferiră respect cerului, pământului şi strămoşilor lor spirituali.

După acest ritual, Călătorul Infinitului îi spuse discipolului său, Wang Liping: „Calea îşi are sursa în nonfiinţare; despre orice s-ar vorbi în termeni de fiinţare nu este Calea. Calea îşi are sursa în vid; despre orice se vorbeşte în termeni de substanţialitate nu este Calea. Deoarece nu are substanţă, este imposibil să pui

întrebări şi să primeşti răspunsuri în legătură cu ea. Întrucât nu are formă, este imposibil să o vezi sau să o auzi. Dacă tu consideri că subtilităţile misterioase sunt Calea, chiar şi aceste subtilităţi misterioase nu scapă de povara întrebării şi răspunsului. Dacă tu consideri liniştea rafinată a fi Calea, chiar şi liniştea rafinată nu iese din domeniul văzului şi auzului. Dacă subtilităţile misterioase şi liniştea rafinată încă nu reprezintă Calea, atunci cauza, motivul Căi nu este cunoscut. A o numi Cale este oarecum forţat; ea poate fi înţeleasă doar din punct de vedere spiritual. De acum încolo, ori de câte ori auzi sunete sau vezi obiecte, nu asculta aşa cum auzi şi nu privi aşa cum vezi. Atunci sunetele se vor dizolva ele însele; obiectele vor dispărea ele însele. După ce ai experimentat acestea, Realitatea Completă va deveni atunci evidentă. Aminteşte-ţi aceasta!"

Urmând instrucţiunile marelui maestru, Wang Liping se aşează cu ochii închişi. Nu după mult timp, marele maestru şi mentorul dispărură treptat; munţii, râurile şi copacii se evaporară şi ei treptat. Tot ceea ce simţi Liping fu o senzaţie de plutire la depărtare; el nu mai avea deloc niciun simţ al spaţiului şi timpului. Când, unde, cine, ce – de unde venea, unde mergea – nu mai ştia nimic de acestea. Părea a fi o particulă infinitezimală suspendată într-un univers vast, şi apoi chiar şi acest mic punct dispăru, lăsând claritatea deplină peste tot.

Dintr-o dată simţi un vânt rece izbucnind, val după val de aer rece. Într-o clipă cerul şi pământul deveniră întunecate; norii negri se tulburară, o furtună puternică trimise nisip zburând şi pietricele rostogolindu-se, urlând ca o *banshee*. Fără a-i fi frică absolut deloc, Wang Liping intră direct în tărâmul nimicului (nici unui lucru).

Apoi auzi vocea aprigă a unei tinere femei spunând: „Drumul e lung – încetineşte puţin! Am ceva pentru tine!” Wang Liping nu privi şi nu ascultă, iar vocea se dizolvă treptat.

Acum, un ţăran cu un ulcior de vin apăru înaintea lui Wang Liping. Clătinându-se în toate părţile, îl invită pe Liping să-l bea împreună. Ţăranul era beat, făcut praştie. Închizându-şi ochii, Wang Liping trecu de el.

Dintr-odată, un copac enorm apăru în drum, atât de înalt încât ajungea la cer. Într-o clipită, copacul se transformă într-un şarpe uriaş cu o înfăţişare înspăimântătoare. Deschizându-şi gura precum o sferă de sânge, şarpele se năpusti către Wang Liping. Fără a-i fi teamă absolut deloc, Wang Liping trecu direct peste el. Imediat văzu un foc uriaş, care se transformă treptat într-o întindere de lumină strălucitoare.

Wang Liping se simţea ca şi când ar fi zburat; ateriză undeva, dar nu ştia exact unde era. Văzu clădiri, păduri şi cete de bambus, oameni distrându-se, cai nechezând, tobe, muzică. Era ca o utopie dincolo de lumea pământeană obişnuită, un ţinut al căldurii, blândeţi, abundenţei şi generozităţii. Mai mulţi oameni veniră la el şi îi spuseră că era un loc unde trăiesc Oamenii Adevăraţi şi îl rugară să le povestească despre Cale. Wang Liping nu-şi putu da seama dacă era real sau ireal; dar simţi o mişcare foarte uşoară în mintea sa, ca şi când vocile învăţătorilor săi veneau către el.

„Când contempli mintea din interior, nu există asemenea minte în minte. Când vizualizezi trupul din exterior, nu există asemenea trup în trup. Când vizualizezi lucrurile din jurul tău, nu există asemenea lucruri în lucruri. Când înţelegi aceasta, există un singur vid.” Fusese vocea mentorului Vidului Pur.

„Contemplarea vacuităţii este, de asemenea, vid; vacuitatea goleşte nimicul. Întrucât nimicul este golit, neantul inexistent de asemenea nu este acolo. Întrucât nu există neant inexistent, există doar pace profundă şi perpetuă. Când liniştea nu trebuie să liniştească nimic, cum poate apărea dorinţa? Întrucât dorinţa nu mai apare, aceasta este adevărata linişte. Fiind cu adevărat simţitor la toate lucrurile, cu adevărat realizezi esenţa, întotdeauna. Mereu sensibil dar mereu liniştit, eşti întotdeauna pur şi liniştit". Fusese vocea mentorului Liniştii Pure.

„Astfel, pur şi liniştit, intri treptat pe adevărata Cale. Intrarea pe adevărata Cale se numeşte a atinge Calea. Cineva care înţelege aceasta poate transmite Marea Cale." Fusese vocea maestrului Infinitului.

Wang Liping luă cuvântul „linişte" în inima sa, şi totul deveni nimic.

Când deschise ochii, păruse ca un vis. Când privi la tot ce se afla în faţa sa, totul era destul de real. „Când există apă în o mie de râuri, luna se reflectă în o mie de râuri; când nu există nori pe o distanţă de zece mii de kilometri, este un cer de zece mii de kilometri."

Trecând prin această experienţă, Wang Liping simţise o mişcare în poarta cerului; o rază de lumină aurie sclipi, şi un alt Wang Liping apăru. Dintr-o dată auzi o voce în cer spunându-i: „Te rugăm, urmează-ne", adresându-i-se ca unui Om Adevărat.

Privind în sus, Wang Liping văzu trei Călători în veşminte taoiste plutind în linişte pe cer; el îi auzi cântând:

Fără minte, lucru, trup,

poţi înţelege gazda primară.

Totuşi, aici, un lucru este lăsat la o parte;

Piedestalul spiritului adună nisip roşu.

Zburând alături de ei, Wang Liping se avântă în vastitatea universului. Pătrunzând dincolo de „vidul" întunecat, el văzu o autostradă enormă de lumină apărând în faţa sa.

Partea a III-a

Participarea la evoluţie

道

17

Învăţătorii şi discipolul se despart

Anul 1976 a fost un an de neuitat pentru poporul chinez. În 1976 au avut loc mai multe evenimente importante. Unii lideri naţionali au decedat, unul după altul. Un cutremur violent a zguduit regiunea Tangshan, omorând şi rănind câteva sute de mii de oameni, iar societatea a fost şi ea zguduită. În aprilie sute de mii de oameni s-au adunat în Piaţa Tiananmen şi au fost imediat oprimaţi. În octombrie, un alt val răsări dinspre eşaloanele superioare; carierele politice ale „Bandei celor Patru" se terminaseră iar "Marea Revoluţie Culturală" se încheiase.

După un deceniu de calamităţi şi lovituri ale sorţii, era o minune cum ţărănimea chineză era în stare să suporte impactul acestor evenimente majore care apăruseră succesiv în decursul unui an.

Privaţiunile în China erau extrem de severe. Pentru un chinez, viaţa nu este uşoară.

Disputele politice nu s-au limitat la eşaloanele superioare; s-au extins la familiile obişnuite, făcând să tremure inima fiecărui individ. Şeful statului muri în amărăciune şi mulţi ţărani simpli îşi pierdură casele, şi chiar vieţile. Întreaga naţiune era dată peste cap de aceste conflicte, ce afectau un miliard de oameni cu o sărăcie de nedescris.

Dar, în cele din urmă, toate acestea avură un sfârşit.

Însă în acel an final 1976, modul în care aceste necazuri se sfârşiră fu atât de emoţionant, atât de tragic încât înfioră cerurile şi scutură pământul, făcând inimile să tremure şi lacrimile să curgă.

ꕥ

Într-o noapte adâncă şi întunecată, către sfârşitul toamnei acelui an, cei trei bătrâni vrăjitori stăteau în jurul unei lămpi în vechiul atelier de fierărie abandonat, vorbind despre lucruri trecute şi prezente, deplângând greutăţile maselor şi subliniind schimbările din îndeletnicirile lumeşti. Pe măsură ce lampa pâlpâia, umbrele pe care le proiecta pe pereţi creşteau sau păleau, venind şi plecând. Se făcuse târziu, dar cei trei vrăjitori erau cufundaţi încă în discuţie.

La un moment dat vrăjitorii discutară despre Călătorul ce Hoinărea pe Nori, amintindu-şi ce spunea acesta despre treburile ţării. Doi giganţi ce influenţaseră dezvoltarea istoriei moderne a Chinei decedaseră în ultimii câţiva ani, dar influenţa lor va rămâne pentru o vreme. Unificarea naţiunii şi reconstrucţia poporului mai avea însă mult de aşteptat.

Cei trei bătrâni vrăjitori deja fuseseră martori şi trecuseră prin multe mişcări şi schimbări sociale de la încheierea dinastiei Qing, la începutul secolului douăzeci. Deşi acest val de turbulenţă ţinuse zece ani, mai avea puţin şi se apropia de sfârşit.

Vrăjitorii simţiră o senzaţie de uşurare că reuşiseră să evite dezastrul şi să-şi ducă la bun sfârşit sarcina, chiar dacă ţara fusese în suferinţă şi atât budismul cât şi

taoismul fuseseră supuse la mari persecuţii şi jafuri. Ei terminaseră marea lucrare a transmiterii cunoaşterii către un succesor, astfel încât secretele Porţii Dragonului, intacte de o mie de ani, să-şi poată continua existenţa fără întrerupere. Discipolul lor, atât de atent crescut, învăţase toate practicile; paisprezece ani de antrenament produseseră rezultate extraordinare, iar propagarea Marii Căi în întreaga ţară aştepta doar o schimbăre viitoare a condiţiilor.

Iar cei trei bătrâni vrăjitori se pregăteau pentru lucrurile ce aveau să vină.

Wang Liping este un Transmiţător cheie, un Transmiţător special în istoria grupării Porţii Dragonului. Sunt mai multe lucruri pe care el trebuie să le facă.

Studiul lui Wang Liping asupra Căii nu s-a realizat pe un vârf de munte; a fost în munţi, dar în acelaşi timp în afara munţilor. El nu a fost niciodată separat de învăţătorii săi, dar în acelaşi timp niciodată despărţit de părinţi şi familie. Era un taoist, dar şi un om al lumii; pe dinăuntru taoist, pe dinafară lumesc.

Când s-a întors din călătorie, Wang Liping părea din nou un membru obişnuit al societăţii. Venitul părinţilor săi era foarte mic, iar ei aveau destule griji în a-i hrăni pe toţii membrii unei familii atât de mari. Nu după mult timp, Wang Liping îşi luă o slujbă ca ucenic lucrător, pentru a se întreţine şi a reduce povara de pe umerii părinţilor săi.

Wang Liping avea două rânduri de părinţi: tatăl şi mama care îi dăduseră viaţă şi îl crescuseră şi învăţătorii care îi oferiseră ocazia de a se „renaşte”. El le datora enorm ambelor rânduri de părinţi, dar deoarece părinţii „renaşterii” sale, învăţătorii taoişti, aveau peste optzeci de ani, ei meritau tratament preferenţial.

Salariul lunar al lui Wang Liping era foarte mic, iar traiul său era destul de simplu; dar deja era obişnuit cu acesta. Primul lucru pe care îl făcea când îşi lua salariul era să cumpere lucruri pentru învăţătorii săi, lucruri necesare traiului de zi cu zi, şi să le aducă bătrânilor vrăjitori la atelierul de fierărie abandonat, de pe dealuri. Părinţii săi îl sprijineau în acest obicei şi chiar îl încurajau. În acele zile toate lucrurile necesare vieţii, inclusiv hrana şi combustibilul, erau strict raţionalizate; şi Mama şi Tatăl Wang puneau de-o parte din raţia lor pentru a i-o da lui Liping, pentru învăţătorii de pe dealuri. Soţii Wang ştiau că nu puteau face mult, dar recunoştinţa lor faţă de bătrânii vrăjitori era nelimitată. Inimile lor se aflau la locul potrivit; toată lumea suferea foarte mult.

De partea lor, cei trei bătrâni vrăjitori erau atât de obişnuiţi cu traiul în peşteră încât se deprinseseră cu traiul simplu. Atunci când călătoreau, ei nu-şi făcuseră un obicei din a accepta bani sau mâncare de la oameni pentru propriul interes; ei nici măcar nu cereau vreo recompensă pentru munca de vindecare şi uşurare a durerilor. Acum, trăind pe dealuri, ei încă îşi cultivau propria hrană şi îşi adunau propriul combustibil pentru a se întreţine prin munca proprie. De fiecare dată când Wang Liping le aducea hrană şi provizii bătrânii vrăjitori îi mulţumeau, dar întotdeauna îl şi certau, temându-se să nu împovăreze familia Wang. Liping râdea întotdeauna şi spunea: „Avem destul acasă. Ar trebui să aveţi ceva şi din partea inimilor oamenilor – şi aceasta constituie una din plăcerile vieţii.”

Wang Liping purta aceleaşi haine de muncă indiferent că era primăvară sau vară; dar acestea erau întotdeauna curate şi îngrijite, nu murdare şi unsuroase ca ale altora. Hrana sa era simplă, constând în principal în vegetale. Se înţelegea uşor cu ceilalţi oameni, fără să

vorbească prea mult. Mintea sa era eliberată de impurităţi, nu învăluită în dorinţe materiale. Una cu Natură, el revenise la puritate şi calm, iar faţa îi strălucea cu o lumină trandafirie.

Curând, iarna se sfârşi, iar pământul întâmpină o nouă primăvară. Supravieţuind unor greutăţi de nedescris, oamenii văzură din nou cerul albastru, pământul înverzit, lumina speranţei. Există o constanţă în mişcările şi schimbările de energie dintre cer şi pământ; adevărata blândeţe şi frumuseţe nu pot fi niciodată distruse total în lumea umană.

Vechea cocioabă cu atelierul de fierărie reveni la modul în care arăta înainte, când vrăjitorii locuiseră acolo, în trecut. Bătrânii taoişti nu mai aveau de ce să se ascundă; în fiecare zi veneau oameni care-i rugau pe „bătrânii doctori" să le trateze bolile. Bătrânii vrăjitori plantaseră din nou grădini de flori şi legume în jurul clădirii.

Wang Liping mergea la muncă ziua; apoi, seara, el mergea la învăţătorii săi pentru a-şi continua practica taoistă, ca mai înainte.

Ploaia de primăvară căzu într-o noapte, apoi în următoarea zi vântul împrăştie norii, iar vremea deveni extraordinar de frumoasă.

Wang Liping mergea voios la muncă. Tovarăşii săi de muncă erau mult mai relaxaţi în aceste zile, şi vorbeau mult între ei. În final, auzi un lucrător vorbind despre budism şi taoism, spunând despre călugării din temple că fuseseră invitaţi să se întoarcă şi că guvernul numise anumite persoane în funcţia de „călugări". Aceşti „călugări" deţineau slujbe, mergând ziua la lucru şi întorcându-se seara acasă.

Auzind acestea, Wang Liping rămase calm în exterior, dar inima sa se entuziasmă. După ce termină lucrul se grăbi să aducă vestea învăţătorilor, pentru ca bătrânii vrăjitori să-i împărtăşească bucuria.

Liping se îndreptă către dealuri cu paşi repezi. Munţii îndepărtaţi atingeau uşor orizontul; apusul împurpurat lumina pământul înnegurat. Un bivol galben stătea lângă râu, oglindindu-se în curentul limpede. O ceată de gâşte veni dinspre sud, dispărând treptat în cerurile dinspre nord.

Pe când Wang Liping se bucura de peisajul colorat de primăvară, câteva versuri dintr-un vechi poem îi apărură pe neaşteptate în minte:

Mergând, mergând, o mie de mile pe zi;
nelimitat, vast, un colţ de cer.

Nu-şi putu aminti cine scrisese versurile; straniu era motivul pentru care îi apăruseră.

Marele maestru ştia pe de rost o mulţime de poeme vechi, şi îl învăţase destule şi pe Wang Liping. Un poem mai voios despre primăvară ar fi fost mult mai potrivit:

Înflorirea din aprilie se sfârşi, în lume;
bobocii de piersică de la templul montan
tocmai se transformă în flori.
Întotdeauna deplângem momentul când primăvara se întoarce.
Nu ai unde să o cauţi,
nu-ţi dai seama că deja a venit.

Primăvara intrând într-un templu montan – primăvara venise pentru budism şi taoism.

Înainte, zăpada era precum florile;
acum florile sunt precum zăpada.

În regulă. Primăvara înseamnă flori, florile înseamnă primăvară: sutele de flori înfloresc; primăvara umple cerul şi pământul. Cui îi aparţine acest vers? Cum poate fi atât de perfect? Liping se gândi că era lucrarea lui Fan Yun, poet aparţinând dinastiilor de sud. Titlul era „Poem de despărţire" – cum poate un vers atât de frumos să aibă un asemenea titlu?

Lui Wang Liping nu i se mai păru straniu că acest vers îi apăruse în minte. Pur şi simplu îşi închipui că maeştrii urau bun venit primăverii muncii lor, iar aceasta îl tulbură.

Bătrânii vrăjitori nu făcuseră decât un singur lucru toată viaţa: îşi cultivaseră cu sârguinţă practicile sperând că Marea Cale va fi continuată de un succesor şi răspândită în lume. Singura ţintă a căutărilor lor fusese ca toată omenirea să afle adevărul ce umple universul, să înţeleagă cum rasa umană are locul şi valoarea sa în univers şi să înţeleagă că există un drum de lumină ce duce către destinul nostru ultim. Dar câţi oameni pot înţelege adevărul şi îl pot practica în propriile lor trupuri? Îndeosebi atunci când omenirea este tulburată de conflicte interne, spiritul viu este impurificat, când distrugem mediul înconjurător natural în mod liber iar tehnologia şi inteligenţa au devenit, în unele privinţe, instrumente de distrugere a rasei umane; cine mai rămâne să caute marea cunoaştere şi marea înţelepciune înfăţişate de budism şi taoism?

Transformările primăverii păreau că aduc oamenilor noi speranţe.

Pierdut în gândul său, înainte de a-şi da seama, Wang Liping se apropie de cocioaba cu atelierul de fierărie unde locuiau bătrânii vrăjitori. Adunându-şi puţin mintea, el intră râzând.

În acel moment, Călătorul Liniştii Pure tăia plantele de lângă uşă. Văzându-l pe Liping venind se întoarse şi îi chemă şi pe ceilalţi vrăjitori.

Marele maestru ieşi, ţinând în mâini o piesă de îmbrăcăminte pe care o cârpea. Celălalt mentor, Călătorul Vidului Pur, ieşi din grădiniţa cu legume din spate, cu mâinile pline de pământ, spunând: „Marele maestru tocmai se gândea la tine. Mi-a spus să culeg câteva legume să mă pregătesc, şi iată-te!”

Wang Liping scuturǎ un castron pe care-l ţinea în mâini. „V-am pregătit ceva gustos pentru azi“ le spuse învăţătorilor, „orez sărat cu arahide. Puţină desfătare!”

Marele maestru îl invită pe Liping înăuntru, în timp ce mentorii pregătiră repede o masă. Wang Liping luă articolul de îmbrăcăminte de la marele maestru, spunând că îl va cârpi el.

Călătorul Liniştii Pure spuse: „Când l-ai învăţat pe Liping să facă aceasta?”

Călătorul Vidului Pur îi răspunse: „Aceasta se înţelege prin zicala «Aşa tată – aşa fiu.»”

„Aceasta se înţelege prin «A te pricepe de unul singur, fără un învăţător»”, replică Wang Liping, urmărind cu atenţie acul de cusut.

Observându-l îndeaproape pe acest discipol isteţ şi energic, marele maestru spuse: „De ce nu ai venit ieri?”

Wang Liping se îndoi de râs. „Maestre, eşti atât de bătrân că o să devii senil! Aseară am mers la plimbare în munţi cu tine, şi am stat împreună cu tine când ne-am întors, ascultând ploaia de primăvară. Deja ai uitat?”

Cei doi mentori îi aruncară o privire marelui maestru, fără a spune un cuvânt.

„M-am gândit că aceasta s-a întâmplat, dar a părut ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Nu pot distinge între ziua de ieri şi cea de azi. Chiar că sunt senil!” Când vorbi, ochii marelui maestru fură permanent aţintiţi asupra lui Wang Liping.

„Ce-ar fi dacă mâine ţi-aş cumpăra un caiet de notiţe?” îi sugeră Liping cu evidentă seriozitate, „ca să poţi face însemnări?”

„Nu e nevoie” răspunse maestrul. „În plus, caietul costă bani şi trebuie să-ţi economiseşti banii pentru că ai altceva de făcut cu ei.” Maestrul păru un pic abătut.

Wang Liping nu prinse starea marelui maestru. Doar remarcă, în timp ce cosea: „Banii sunt ceva exterior. Pentru ce trebuie să-i economisesc?”

Mentorul Liniştii Pure interveni în grabă: „Maestrul vrea să spună că, totuşi, trebuie să ai grijă de familia ta. Ce vei face dacă nu vei avea bani atunci când te vei însura?”

Wang Liping se opri din cusut şi privi în sus, roşind. „Râzi de mine”, exclamă el.

Cu toţii râseră. Mentorul Vidului Pur se întoarse, ştergându-şi cu mâna colţul ochilor.

„Supa e gata!” strigă mentorul Vidului Pur, aranjând vesela şi câteva feluri de mâncare simple.

În timpul mesei, marele maestru spuse: „Grădina de legume merge destul de bine. Nu va mai trebui să cumpărăm legume, doar să cerşim ceva orez.” Cei doi mentori îi spuseră lui Liping: „Când terminăm masa, mergi şi spune-le părinţilor să nu te aştepte.”

Wang Liping fu de acord. După ce masa se termină şi vesela fu spălată el îi anunţă în mod solemn pe cei trei învăţători că are să le dea unele veşti.

Marele maestru îl opri grăbit, spunând: „Nu e nevoie să spui nimic. Ştim deja. Noi trei suntem oameni din afara societăţii convenţionale. Tot ce trebuie să facem este să păstrăm Marea Cale cu integritate. Este încă devreme. Treci pe la părinţii tăi, ca să nu se îngrijoreze.”

Liping plecă imediat. Când se pregătea de plecare, marele maestru îi spuse: „Când vii, în fiecare zi, pleacă devreme şi mergi acasă devreme.”

Astfel că, timp de mai multe zile la rând, Liping se grăbea către locuinţa vrăjitorilor imediat după muncă. Bătrânii învăţători întotdeauna făceau curat şi îl aşteptau să vină. De îndată ce ajungea, vrăjitorii se ocupau cu o grămadă de activităţi ca şi când era ceva ce aveau de făcut, dar nimic din ce puteau să facă. Era ceva ce trebuia spus, dar era imposibil să spui ceva.

Wang Liping simţise că ceva se întâmpla, dar nu ştia ce era. De când marele maestru începuse să dea semne de „senilitate” Liping avusese asemenea senzaţii inexplicabile. Versurile care îi apăruseră în minte, în mod misterios, cu zile în urmă, erau, de asemenea, manifestări ale acestor senzaţii.

Ce avea să se întâmple? Poate că, acum când timpurile se schimbaseră, vrăjitorii doreau să se întoarcă la locuinţele lor din peşteră. De ce mentorul Liniştii Pure glumea, sugerându-i lui Liping că ar trebui să se căsătorească? Poate că învăţătorii urmau să plece, lăsându-l acolo de unul singur.

Wang Liping înţelese că senzaţiile intuitive erau destul de precise când ajunse la un anumit nivel de dezvoltare. Nu putea ascunde nimic de învăţători, şi nici ei nu puteau ascunde nimic de el. Dar toţi erau, la urma urmei, oameni, carne şi sânge, cu emoţii umane: iar sentimentele lor erau extrem de curate, de bogate şi profunde. Aveau oare ei să se despartă? Wang Liping nu credea, nu spera, nu-şi dorea ca acest lucru să se întâmple. Ar fi fost prea greu de suportat. Durerea spirituală din aceste senzaţii era mult mai rea decât durerile antrenamentului. Wang Liping trecea acum printr-un alt fel de chin.

De partea lor, bătrânii vrăjitori experimentau acelaşi lucru. Deja la apusul vieţii, ei nu aveau familii, copii, dar sentimentele lor pentru rasa umană erau extrem de profunde, bogate şi autentice. Aceasta era adevărat în special când venea vorba de ucenicul şi succesorul lor, Wang Liping, asupra căruia ei îşi îndreptaseră atenţia aproape cincisprezece ani, văzându-l crescând din copilărie spre adolescenţă, conducându-l pas cu pas în procesul dezvoltării sale. Sentimentele lor puteau fi cu greu exprimate; acum că învăţătorii şi discipolul urmau să se despartă, cum ar fi putut să nu fie dureros?

Dar acest lucru fusese deja hotărât, iar pregătirile fuseseră deja făcute pe tăcute. Nimeni nu spusese nimic

despre aceasta; toţi îşi păstrau sentimentele strict sub control.

În acea zi deosebită Wang Liping îşi termină munca mai devreme. Părăsind fabrica, merse la cumpărături. Cumpără două perechi de pantofi din pânză rezistenţi pentru mentorii săi şi un costum de haine pentru marele maestru. Le împachetă şi se îndreptă către dealuri.

Cerul vestic avea o nuanţă purpurie datorită soarelui de seară; aerul montan era extraordinar de clar şi proaspăt.

Cei trei bătrâni vrăjitori stăteau în faţa uşii, aşteptându-l pe Wang Liping să sosească. Pe măsură ce se apropia, el vedea umbrele bătrânilor. Mai văzu şi sălciile pe care le plantaseră în faţa uşii cu ani în urmă, copaci laolaltă cu care crescuse, acum cu movile proaspete de pământ împrejurul lor. Cei patru bărbaţi priviră în gol la aceşti copaci, fără să spună vreun cuvânt. Era ca şi cum fiecare îşi amintea cum fusese atunci când plantaseră copacii, cu mai bine de zece ani în urmă. Timpul zburase iar copacii crescuseră deja, înalţi şi luxurianţi. În acelaşi timp, Wang Liping se transformase într-un bărbat, iar învăţătorii săi deveniseră străbuni taoişti venerabili.

Cu pachetul în mână, Liping se îndreptă către bătrânii vrăjitori şi îngenunche în faţa lor în tăcere. Mentorul Liniştii Pure îl ridică repede de umeri şi spuse: „De ce vii aici din nou? Şi de ce ai cheltuit atât de mult, în ciuda a ceea ce ţi-a spus marele maestru?”

„Vă rog să acceptaţi aceste daruri neînsemnate”, insistă Liping, cu vocea sugrumată de emoţie.

„Vino înăuntru”, spuse mentorul, şi toţi cei patru bărbaţi intrară în cocioabă.

Stând aşezaţi, cei patru continuară să se privească unul pe altul în tăcere. Toţi ştiau că ceea ce trebuia să se întâmple era pe punctul de a se întâmpla.

Marele maestru îi strânse mâna lui Liping, îl mângâie uşor pe păr şi spuse cu voce joasă: „Ai avut o zi grea. Mergi acasă şi odihneşte-te.”

Cei trei bătrâni se ridicară laolaltă. Liping se ridică şi el, îşi salută învăţătorii şi îşi luă rămas bun pe o voce joasă. Aruncând o privire pe când pleca, Liping se întoarse şi-i văzu pe cei trei învăţători stând nemişcaţi. În final, coborî dealul.

Cerul era negru ca smoala; Wang Liping nu-şi putu da seama încotro mergea. Dintr-odată auzi un cântec în şuieratul sălciilor:

În afara hanului,
lângă vechiul drum,
culoarea albastru-verde a ierbii parfumate
ajunge până la cer.
Pe măsură ce adierea de seară perie uşor sălciile,
un sunet şuierător rămâne;
în soarele care a apus, sunt
munţi în spatele munţilor.
La hotarul cerului,
la colţul mării,
tovarăşii aproape au dispărut,
o ploscă de vin curat
e toată bucuria mea;
în seara aceasta, visurile de despărţire sunt reci.

Wang Liping îşi dădu seama că acest cântec fusese compus de Li Shutong, care mai târziu a devenit preotul budist Hongyi. Doar Călătorul Liniştii Pure putea cânta acest cântec; nu se mai cânta de multă vreme în mod obişnuit. Liping fu serios întristat la auzul acestui cântec de despărţire.

Cu ochii plini de lacrimi, Wang Liping nu-şi mai putu controla picioarele; ar fi putut, la fel de bine, să le lase să meargă în continuu către „hotarul cerului, colţul mării”! Dar picioarele îi deveniră prea grele pentru a le mai putea mişca – hotarul cerului era chiar acolo; acela era colţul mării. Înaintea sa era o vastă întindere de întuneric.

Căzând la pământ, Wang Liping se cufundă într-un somn adânc.

Nu avea nicio idee cât timp trecuse sau unde se afla; tot ce simţea Wang Liping era o extraordinară uşurinţă. Peste tot era linişte, aer curat şi clar. Înaintea sa se afla un munte verde şi întunecat. Wang Liping urcă muntele, urmând o veche cărare; părea că acest lucru nu-i cere niciun efort. Nu departe de unde se afla văzu un pin sub care stăteau trei oameni cu o înfăţişare eterică. Luându-i drept adepţi taoişti, Wang Liping merse către ei pentru a le oferii omagii.

Cei trei bărbaţi nu-i răspunseră la salut; se purtau ca şi când nu ar fi venit nimeni la ei. Acum Liping privi atent şi fu peste măsură de bucuros când îşi dădu seama că aceştia erau mentorii şi marele maestru! În grabă, Liping îi întrebă pe bătrânii vrăjitori ce făceau în acel loc, şezând în tăcere.

Marele maestru îl invită să stea jos, apoi îi explică încet: „Am coborât din munţi cu o misiune, pentru a te

pregăti să devii Transmiţătorul din a optsprezecea generaţie a grupării Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete. Facem acest lucru de cincisprezece ani, urmând tradiţiile străbunilor noştri spirituali de a te învăţa toate regulile şi principiile de practică, metodele de practică şi artele secrete. Procesul tău de învăţare a Căii a fost un succes, deci misiunea noastră s-a încheiat. Acum că munca noastră s-a realizat şi ţara este în sfârşit liniştită ne vom întoarce la locuinţele noastre din peşteră. Rămâi acasă acum. Când realizările şi virtuţile îţi vor fi complete poţi urca în munţi din nou şi aduna oameni. Aceasta este porunca învăţătorului, pe care nu trebuie s-o încalci. Deşi sunt multe sentimente între noi, tot ce putem face acum este să suportăm durerea şi să ne detaşăm de sentimentalism."

La acest punct, când discursul atinse ceea ce îi provoca suferinţa, Wang Liping începu involuntar să-şi înghită lacrimile. „Recunoştinţa mea către voi este uriaşă. Cum aş putea îndura despărţirea? Voi trei sunteţi atât de vârstnici. Mai mult, aţi ajuns la vârsta la care ar trebui să aveţi un îngrijitor. Nu aş putea niciodată să vă dau înapoi nici cea mai mică părticică din datoria mea către voi pentru că mi-aţi favorizat renaşterea şi dezvoltarea. Nu pot suporta despărţirea. Vă rog, lăsaţi-mă să merg cu voi."

În acest moment, şi cei trei bătrâni plângeau.

Ştergându-şi lacrimile şi arborând o figură serioasă, mentorul Liniştii Pure spuse: „Am trecut prin numeroase necazuri şi greutăţi, şi totuşi iată-ne acţionând ca o adunătură de plângăcioşi! Liping, tu nu eşti ca noi – ai părinţi, fraţi, surori. Chiar dacă te-ai dăruit pentru a intra pe Cale, normele sociale umane nu trebuie neglijate. Povara asupra ta este mai mare decât cea

asupra noastră. Cum o vei putea suporta dacă vei fi atât de mâhnit? Nu-ţi fă griji în privinţa noastră – fă ca această despărţire să fie un model de eroism!"

Lacrimile celor patru bărbaţi se opriră. Mentorul Vidului Pur spuse: „În realitate, este de nesuportat şi pentru noi să te lăsăm singur pe lume. Dar aceasta e o problemă serioasă, care depinde în întregime de tine; nimeni nu-ţi poate lua locul şi nimeni n-o poate face în locul tău. Înăuntrul învăţăturii, în afara învăţăturii, părăsind lumea, revenind în lume, fiecare gen de investigaţie şi experiment este complet responsabilitatea ta individuală. Depinde în întregime de tine să o duci la bun sfârşit. Va trebui să ai un spirit indestructibil şi putere pentru a-ţi duce la îndeplinire sarcina."

Marele maestru se ridică, făcându-i semn lui Wang Liping să vină cu ei; toţi patru merseră să se plimbe în jurul vârfului muntelui. Dintr-odată, un cocor alb cu creastă roşie zbură de pe un bătrân pin, avântându-se în văzduh cu un strigăt prelung. Atunci văzură un şuvoi de lumină plin de culori şi auziră sublimele sunete ale muzicii nemuritoare; toţi patru erau acum într-o stare diferită a minţii. Călătorul Infinitului începu să recite din „Primăvara se furişează în grădină", poemul străbunului spiritual Qiu Chuji:

Marea înţelepciune este nestingherită,
liberă şi limpede, neîngrădită,
lăsând-o să fie naturală, cum e ea,
ei îi încredinţez
sentimentele mele cele mai sublime şi bucuria mea ascunsă.
Printre pini, pe pietre,
cânt cu voce tare şi beau până mă îmbăt

sub lună, în faţa adierii
o fată de jad cântă la nai
un băiat auriu execută un dans,
trimiţându-l pe acela îmbătat
în marele mister.
Principiile dinăuntrul misterului
se leagănă cu toate într-o curgere
ce vine din propria sa continuitate.

Minunată, această scenă sublimă
este greu de exprimat în cuvinte;
poate că este un cer deosebit
pentru lumea umană.
Ţeapăn, solid,
muntele este şlefuit de timp
suportând desconsiderarea oamenilor,
o mare se poate transforma într-o grădină.
Cu spiritul şi energia armonizate,
yin-ul şi yang-ul urcă şi coboară.
Obţinând magia
de a hoinări liber pe pământ
nu mai am greutăţi
deci îmi deschid inima şi scriu
poeziile compuse nebuneşte.

Un nor prielnic pluti în jos şi îi luă pe cei trei vrăjitori. Wang Liping îşi împreună mâinile în semn de respect, acompaniindu-i.

Când Liping se trezi, era la el acasă. Îşi aminti tot ce se întâmplase în visul său, cu claritate desăvârşită. Înţelegând că totul fusese deja aranjat şi tot ce avea de făcut era să urmeze cursul natural al lucrurilor, se simţi ceva mai bine. Dar era încă preocupat în legătură cu lunga călătorie a învăţătorilor către Muntele Lao, la vârsta

lor înaintată. În final merse la gară şi cumpără bilete de tren. Cumpărând şi nişte fructe, alergă către tabăra de pe dealuri. Cei trei bătrâni deja strânseseră totul, pe dinăuntru şi pe dinafară; lăsaseră locul la fel de gol precum fusese când au venit.

Wang Liping spuse: „De ce să nu includeţi o altă nouă experienţă pe drumul de întoarcere – ce-ar fi să mergeţi cu trenul?" El înmânâ biletele Călătorului Liniştii Pure.

Cei trei bătrâni vrăjitori râseră. „În regulă" spuse marele maestru, „să urmăm pregătirile discipolului. Suntem provinciali bătrâni, hai să profităm de ceea ce Călătorul Ce Hoinăreşte pe Nori le numeşte picioare rotunde de oţel!"

Era încă devreme, aşa încât Wang Liping merse acasă şi îşi rugă mama să coacă nişte biscuiţi. Când află că cei trei bătrâni erau pe punctul de a pleca Mama Wang nu se putu abţine să nu plângă şi ea.

Când se întoarse în munţi Liping îi găsi pe cei trei vrăjitori stând în faţa uşii, cu toate lucrurile împachetate şi gata de plecare. Marele maestru îi înmână lui Wang Liping ţestoasa spirituală, instruindu-l să aibă mare grijă de ea, acasă. Luând ţestoasa ce rămăsese complet nemişcată, Liping o apropie de faţă, apoi o puse în palmă pentru a putea spune „la revedere" celor trei vrăjitori.

În final, toţi patru îşi îndreptară încă o dată privirea către bătrâna cocioabă de fierărie, către flori, plante, copaci, către liniştea tainică a înălţimilor. Împreunându-şi mâinile în semn de respect, cu adânci sentimente, ei îşi luară rămas bun de la acest loc şi îşi croiră drum în josul dealului.

Când cei patru bărbaţi ajunseră la gară întreaga familie Wang se afla deja acolo, aşteptându-i în tăcere. Cei trei bătrâni vrăjitori îl urmară pe Wang Liping în tren. După ce le explică sumar cum să schimbe trenurile Liping coborî şi rămase pe peron. Mama Wang le înmână bătrânilor biscuiţii pe care îi făcuse, nefiind în stare să se oprească din plâns.

Pe măsură ce trenul ieşea încet din gară, cei trei bătrâni vrăjitori le făceau cu mâna, cu ochii plini de lacrimi. Mama Wang, susţinută de fiicele sale, plângea încă. Şi fetele începură să plângă. Pe măsură ce trenul se îndepărta Wang Liping stătea acolo nemişcat, ca o statuie din lemn; nu spuse nimic şi nu vărsă nicio lacrimă – în creierul său era vid complet.

Timp de aproape cincisprezece ani cei trei învăţători şi discipolul fuseseră împreună în fiecare zi; sentimentele lor, unii faţă de ceilalţi, erau profunde ca marea. Acum, în tren, fără ucenicul lor, cei trei bărbaţi simţeau zgomotul trenului creştea starea de apăsăre. Niciunul dintre ei nu părea că se bucură de peisajul drumului; privindu-se unul pe altul, fără să spună niciun cuvânt, ei stăteau liniştiţi pe măsură ce trenul gonea înainte.

Drumul fu uşor. Oriunde părea a se ivi o dificultate, cineva îi ajuta imediat. Pe cei trei bătrâni nu-i interesa cine îi ajuta. Ei doar aveau intenţia să ajungă unde voiau, fără prea multă tevatură.

Foarte curând ajunseră la Tsingtao. De acolo o apucară spre est. Deja puteau vedea Muntele Lao.

Se împlineau cincisprezece ani lungi de când îşi părăsiseră vechiul lor tărâm. Scurta escală din timpul călătoriei lor împreună cu ucenicul fusese cu şapte ani în

urmă. Acum că se întorseseră, sentimentele lor erau agitate ca valul unui ocean. Dar fără ucenicul lor cei trei vrăjitori se simţeau singuri deşi călătoreau împreună.

Bătrânii se îndreptară direct către Peştera Eternei Primăveri; nu simţeau că ar dori să ia cu ei peisajul de-a lungul călătoriei. Deşi drumul le era cunoscut, îşi simţeau paşii grei. Când ajunseră la intrarea în peşteră, Călătorul Infinitului spuse, dintr-odată: „E cineva înăuntru!"

Cum termină de vorbit marele maestru, cineva ieşi din peşteră. Privindu-l cu atenţie, cei trei bătrâni fură uimiţi şi încântaţi să vadă că nu era altcineva decât discipolul lor, Wang Liping! La început crezură că era o proiecţie a spiritului său yang. Când el înaintă şi le luă bagajele din mână îşi dădură seama că cel care stătea înaintea lor era adevăratul Liping. Ei îl întâmpinară cu căldură. Deşi trecuse doar o zi, simţeau ca şi când nu l-ar mai fi văzut de trei toamne!

Călătorul Infinitului îl întrebă: „Am venit cu trenul. Cum ai putut ajunge aici înaintea noastră?"

Conducându-i pe cei trei bătrâni în peşteră, Liping le explică: „V-am însoţit tot drumul, având grijă de voi. Nu m-aţi văzut?"

Cei trei bătrâni se treziră ca dintr-un vis. Acum îşi dădură seama că cineva avusese într-adevăr grijă de ei de-a lungul călătoriei; doar că ei fuseseră atât de cufundaţi în propriile gânduri încât niciodată nu fuseseră suficient de atenţi ca să observe cine era. Cei trei bătrâni vrăjitori priviră unul către altul şi râseră.

Apoi ei priviră împrejur. Totul era curăţat în peşteră, şi toate uneltele erau aranjate. Chiar şi pernele pe care şedeau erau aranjate în mod îngrijit. Evident, Wang Liping fusese acolo de ceva vreme.

Marele maestru deveni serios şi spuse: „Deja avem drumuri separate. De ce te-ai întors?”

Wang Liping le ceru mai întâi bătrânilor să se aşeze şi să se odihnească după călătorie. Apoi le explică: „bineînţeles că Voi urma modul în care lucrurile s-au rânduit, dar există doar un singur lucru pe care nu-l prea înţeleg, şi m-am întors să vă rog să-mi explicaţi.”

Toţi patru se aşezară. Marele maestru îl întrebă apoi pe Liping: „Ce nu îţi este clar?”

Wang Liping spuse: „De când am început studiul taoismului voi toţi m-aţi îndrumat pe Marea Cale, învăţându-mă liniştea pură şi neantul, eliminarea dorinţelor materiale, întreruperea gândurilor false, terminarea cu treburile lumeşti, venirea cu nimic şi plecarea cu nimic. Am trecut prin multe încercări, studiind Calea ani de zile înainte de a înţelege principiul său. Deci, de ce mi-aţi spus să trăiesc acasă şi să îndeplinesc calea umanităţii, chiar în timp ce continui să merg pe Marea Cale? Nu pot înţelege aceasta.”

Cei trei bătrâni vrăjitori priviră unul către celălalt. Zâmbiră şi încuviinţară din cap.

Vorbind încet, Călătorul Infinitului explică: „Chiar că ai mintea dezgheţată! Acum gândeşte-te: în afară de gruparea noastră, a Porţii Dragonului, unde, în această lume, mai întâlneşti două generaţii de vârstnici învăţători cu un singur discipol? Iată un alt lucru la care să te gândeşti: în timpul acestor zece ani de haos de pe întreg cuprinsul ţării, când nimeni nu putea fi sigur dimineaţa că seara va mai fi în viaţă, câţi oameni şi-ar fi dorit să intre în şcoala noastră dar nu au putut? Ai studiat Calea mulţi ani; am profitat de această ocazie pentru a te lua în munţi şi a tăia legăturile lumeşti - e perfect normal, nu-i aşa? Şi

de ce te-am fi luat în călătoria de şapte ani iar apoi să te aducem acasă şi să te punem să experimentezi din nou încercările vieţii obişnuite? În ceea ce priveşte sentimentele noastre şi simţul datoriei, există o relaţie mai profundă între învăţător şi discipol decât între părinte şi copil. Deja suntem la vârsta de optzeci, nouăzeci de ani; aproape că nici noi nu putem suporta durerea despărţirii. Nu am mai fost atât de trişti de zeci de ani! A te lăsa în lumea pământească pentru a îndeplini calea omenirii nu este de fapt rânduiala noastră. Pur şi simplu este modul în care trebuie să stea lucrurile."

Călătorul Infinitului vorbi cu sentiment şi raţiune; cu toţii ascultară în tăcere, iar el continuă: „Lucrările cerului şi pământului au tiparele şi ecuaţiile lor proprii. Mecanismele sunt atât de subtile încât nu pot fi explicate în amănunţime. Sunt peste opt sute de ani de la înfiinţarea şcolii noastre. Deşi a înflorit şi a decăzut în această perioadă, ea a continuat, cu toate acestea, în ritm neîntrerupt. Calea acţionează în întreg universul, circulând prin spaţiul cosmic; este vastă, cuprinzătoare şi profundă, subtilă şi atotpătrunzătoare în mod misterios. Prin diferite împrejurări am ajuns să părăsim lumea pământeană, trăind izolaţi în pădurile montane, cultivând abilitatea de a practica Calea şi de a căuta să o înţelegem. Tot ce am făcut în viaţă a fost doar pentru Cale. Dar niciunul dintre noi nu a avut vreo contribuţie deosebită la propagarea pe scară largă a Marii Căi. Nu că nu am fi făcut nimic în această privinţă, dar timpurile nu au fost potrivite. Am practicat taoismul zeci de ani, făcând doar aceasta toată viaţa. Şi ne-a luat cincisprezece ani pentru a-ţi transmite Calea. Acum, este momentul potrivit pentru ca tu să transmiţi Marea Cale. Această responsabilitate îţi aparţine ţie."

Aţintindu-l pe Wang Liping cu privirea profundă a celor vârstnici, marele maestru continuă cu un ton plin de speranţă: „După câţiva ani, conştiinţa religioasă a lumii se va redeştepta, iar relaţia dintre cer şi umanitate va deveni punctul central al cercetărilor. Civilizaţia chineză are un depozit adânc de cunoaştere privitor la acest lucru. Cultura taoistă este plină de lucruri funcţionale bine fondate care vor fi redescoperite când va fi timpul, eliberând o uriaşă cunoaştere iluminată. Cel care va răspândi cultura taoistă trebuie în primul rând să aibă o transmisie autentică a culturii taoiste şi trebuie să aibă şi experienţa personală a treburilor lumeşti. Fără aceste două condiţii nimeni nu poate duce sarcina la bună îndeplinire. Mă auzi?”

Wang Liping se simţi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. El spuse, politicos: „Cuvintele tale au fost ca o adiere măturând rămăşiţele norilor. Acum înţeleg.”

Cu mare blândeţe, marele maestru adăugă: „Acum, când te vei întoarce, trebuie să-ţi ascunzi lumina şi să o hrăneşti cu modestie. Armonizează iluminarea cu lumea, comportându-te ca un om obişnuit, onorându-ţi părinţii şi fiind bun cu fraţii şi surorile tale, înţelegându-te bine cu vecinii, fiind flexibil şi modest, fără a fi certăreţ, având grijă de gospodărie în mod economic, cu sârguinţă şi cumpătare, făcând bine altora, construind o mulţime de virtuţi ascunse. Fii cu adevărat sincer cu alţii; fii credincios şi cordial în relaţia cu oamenii. Fii cu vederi largi şi nonconformist; fii rezervat şi dezvoltă-ţi voinţa. Întoarce-te la inocenţă, revino la puritate şi bucură-te de realitatea naturală. Simplu spus, fă-ţi treaba bine, fii o fiinţă umană decentă; după ce vei avea o familie, trăieşte-ţi viaţa bine, salvează-i pe cei aflaţi pe moarte şi ajută-i pe cei răniţi, du la îndeplinire Calea în numele

cerului. Dacă te vei gândi la noi, urcă aici, în munţi, pentru a ne vizita. Aici este şi casa ta.”

Aprobând, din cap, în mod repetat, Wang Liping spuse: „O să-mi amintesc.”

Apoi vorbi Călătorul Vidului Pur, adresându-i-se lui Wang Liping: „Când marele maestru a început să mă înveţe, pe mine şi pe fratele meu spiritual de aici, celălalt mentor al tău, întotdeauna obişnuia să spună că e greu să fii deştept, greu să fii prost dar este şi mai greu să treci de la deşteptăciune la prostie. Lasă prima mişcare să pornească, apoi retrage-te un pas înapoi şi doar atunci vei obţine pacea minţii. Acum ştii prea mult, prea multe lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu au cum să le accepte şi nu sunt capabili să înţeleagă. Eşti tânăr şi plin de energie, şi trebuie să eviţi discuţiile în contradictoriu cu oameni obişnuiţi. Acesta este un proces de şlefuire a minţii, de a învăţa să te comporţi natural în prezenţa tuturor categoriilor de oameni. După cum spune Lao-tzu: «Calea spre iluminare pare întunecată.» Lăsându-te să duci la îndeplinire Calea acasă este, de asemenea, exact principiul de a urma ceea ce este natural. A te lăsa să înţelegi treptat aceasta în cursul vieţii de zi cu zi, fără a-ţi da vreo explicaţie cu privire la serioasele tale responsabilităţi perpetuează, de asemenea, sensul de bază al naturaleţei. La început aveam de gând să lăsăm problema aşa cum este, fără a o comenta, pentru a putea fi dedusă. E mai bine să nu fie explicată prea clar. Dar tu eşti prea isteţ! Cum te-ai putea ridica la un nivel mai înalt dacă nu ai fi ignorant?”

Wang Liping râse şi spuse: „Cu această îndrumare din partea voastră, voi fi şi mai puţin ignorant!”. Cei trei bătrâni vrăjitori începură să râdă.

Călătorul Liniştii Pure spuse: „Vei fi foarte singur, lăsat de unul singur în lume, deci ce-ar fi să te numim Mireanul Singuratic?” Ceilalţi trei bătură din palme şi îşi exprimară aprobarea.

Apoi cei patru bărbaţi părăsiră peştera, ieşind afară. Tot ce vedeau cu ochii erau siluetele munţilor, pinii verzi şi cedrii de smarald, norii şi marea întinzându-se către infinit. Auzeau valurile spărgându-se de stânci, rafalele vânturilor montane, ciripitul păsărilor. Călătorul Infinitului îşi reaminti un alt poem al Maestrului Eternei Primăveri, intitulat „Fără gânduri lumeşti” pe care îl recită, pentru a-i fi de folos lui Wang Liping:

Când roata învăţăturii începe să se învârtă,
vântul înţelepciunii se stârneşte;
dintr-odată simţi un aer răcoros infinit de clar.
Lumina albă se coagulează în vid;
energii benefice se adună,
curăţindu-ţi inima,
umplută mai înainte de praf.
Cei cinci tâlhari fug
cei trei paraziţi dispar;
înăuntru şi afară, nu există nicio urmă;
mintea şi gândul sunt calme, în pace,
senin, liniştit, fără probleme.
Cutreierând prin praful roşu al Capitalei,
mâncând când ţi-e foame, bând când ţi-e sete,
în fiecare zi caut, în funcţie de condiţii
în libertatea dincolo de lucruri
comorile cerului şi pământului;
din nou şi din nou mă joc cu ele ca şi cu clopotele.

Dacă ai întârziat, cheamă un îndrumător;

ceea ce se aşterne în faţă este drumul către casă.
Există, prin ea însăşi, o informaţie reală;
răvaşul unui cocor apare cu un strigăt
de a urca, de a se înălţa
şi de a călători prin văzduh.

Cei patru taoişti intrară înapoi în peşteră pentru a aduce omagii străbunilor lor spirituali. Wang Liping le aduse apoi omagii fiecăruia din cei trei învăţători şi plecă, coborând muntele.

18

Transcenderea înţelepciunii pentru a intra în lumea obişnuită

În timpul mai multor lungi conversaţii cu noi, Maestrul Wang Liping nu a spus niciun cuvânt despre despărţirea de învăţătorii săi. În final, după rugăminţi repetate ne-a povestit, pe un ton slab al vocii, cum a fost de fapt. La acel moment ajunsese într-un punct scăzut al vieţii sale, cum se întâmplase după ce trecuse prin întreruperea funcţiilor vitale, moarte şi înviere. Când îşi însoţise învăţătorii înapoi, către Muntele Lao, niciunul dintre ei nu scosese niciun cuvânt şi nu vărsase nicio lacrimă; dar după ce s-a întors acasă el devenea din ce în ce mai trist pe măsură ce îşi amintea. De obicei oamenii nu plâng atunci când sunt în cea mai adâncă stare de tristeţe; aceasta se întâmplă mai târziu. După ce Wang Liping s-a întors acasă, de pe Muntele Lao, el se îmbolnăvi foarte grav, atât de grav încât gravitatea bolii nu a scăzut mai bine de douăzeci de zile. În acelaşi timp, şi maeştrii taoişti de pe Muntele Lao se îmbolnăviră.

În timp ce ne povestea acestea, ochii maestrului Wang Liping se înroşiră.

Oamenii ce citesc acestea pot gândi că detaşarea bătrânilor taoişti poate fi pusă în discuţie. Dar cei ce au participat la cursurile Maestrului Wang Liping nu pot uita cum un fel de influenţă emoţională apare după ce învăţătorul şi elevii au luat masa împreună, au locuit împreună şi au practicat exerciţii împreună. Indiferent că

elevii sunt persoane vârstnice slăbite, oameni între două vârste cu dureri cronice sau tineri cu probleme psihologice, cu toţii simt că au fost periaţi de o adiere uşoară de primăvară ce îndepărtează toată durerea, supărarea, confuzia şi dezamăgirea, şi toţi devin inexplicabil de voioşi şi fericiţi, ca o ceată de copii, cu toţii înnoiţi. Ce este şi mai interesant, între învăţător şi elevi pare a avea loc o sincronizare a „ceasurilor biologice" astfel că dacă Maestrul Wang Liping nu doarme elevii nu au nicio şansă să se odihnească bine noaptea; iar dacă elevii nu dorm, Maestrul Wang Liping nu doarme nici el în linişte. Aceasta a început să producă un oarece conflict până când Maestrul Wang Liping exercită o influenţă reală şi îşi trată elevii astfel ca ei să poată dormi.

Conform Maestrului Wang Liping, taoismul înfăţişează contopirea microcosmosului cu macrocosmosul; luând în considerare rasa umană, aceasta reprezintă contopirea umanităţii şi universului. Din punctul de vedere al individului, aceasta nu înseamnă doar comuniunea cu Natura; ea necesită şi comuniunea cu ceilalţi oameni. Cultivarea colectivă a rafinării este un mod de comunicare interpersonală non-verbală, o activare în comun a gândurilor, o îmbinare tăcută a spiritelor, o comuniune a sentimentelor. Cultivarea rafinării armonizează relaţiile interpersonale şi este o bună metodă de a aduce oamenii mai aproape, ca prieteni şi tovarăşi ce se pot baza unii pe alţii.

Maestrul Wang Liping a practicat rafinarea cu cei trei învăţători ai săi timp de cincisprezece ani. Comuniunea lor a fost nu doar emoţională şi intelectuală; a fost o comuniune a completitudinii vieţii. Prin urmare, când s-au despărţit, acest lucru a însemnat o reorganizare a vieţii pentru cei implicaţi, astfel că

suferinţa prin care au trecut în acele momente trebuie înţeleasă în acest sens.

Aceasta poate fi un fel de filozofie despre oameni.

Pe parcursul educaţiei noastre şcolare, în special în şcoala primară şi cea gimnazială, învăţătorii şi elevii sunt împreună întreaga zi, dar acest lucru nu produce, în mod necesar, acelaşi efect ca al prezenţei Maestrului Wang Liping la un seminar ce durează doar douăzeci de zile. De ce se întâmplă aceasta? Deoarece Maestrul Wang Liping nu comunică cu elevii doar verbal şi în scris; el caută şi comuniunea inimilor şi a vieţii. Dacă educaţia noastră şcolară ar putea obţine idei folositoare din aceasta, am spera să putem găsi un drum „fără formă, imaterial" în metodele noastre educaţionale. Acest gen de metodă ar fi extrem de benefic în dezvoltarea afectivităţii la copiii mici.

ꕥ

Ştiinţa rafinării prin muncă internă aruncă o privire foarte serioasă dezvoltării trăsăturilor de caracter. Unii practicanţi interpretează relaţia dintre munca internă şi virtuţi în acest fel: dacă faci multe fapte bune şi acumulezi multe virtuţi, vor fi atunci din ce în ce mai mulţi oameni care te vor încuraja în tăcere în inimile lor, dorindu-ţi bunăstare; şi când practici cultivarea în mijlocul acestui câmp mental fără formă creat de o multitudine de oameni, atunci realizările tale vor creşte rapid, în mod natural. În realitate, aceasta se referă doar la un mic aspect al problemei; cultivarea rafinării prin muncă internă se referă la şlefuirea minţii, hrănirea firii naturale şi purificarea inimii. În meditaţiile zilnice, întregul, format

din minte şi trup, intră treptat într-o stare de pace, armonie, echilibru, claritate, puritate şi comuniune altruistă cu toate lucrurile. Toată agitaţia, tot conflictul, caracterul distrugător, murdărirea, egoismul sunt îndepărtate. Când trupul şi mintea sunt cufundate în mod constant în această senzaţie, în această stare, atunci tot ceea ce este bun, frumos şi pur se va ivi, pe tăcute, în mod natural, neafectat de lucrurile lumeşti.

Când Maestrul Wang Liping vorbea despre impresiile sale din lungii ani de practică el spunea că ceea ce l-a impresionat cel mai profund a fost felul în care inima i-a devenit din ce în ce mai blândă, fără a-şi da seama, astfel că abia putea suporta existenţa răului şi nefericirii.

Cele cinci mii de caractere ale cărţii lui Lao-tzu, **Dao De Jing**, vorbesc despre Cale şi virtute. Calea reprezintă esenţa primordială, sursa universului. Din Cale apar toate lucrurile şi toate fiinţele. Cât despre natura esenţială a Căii, taoiştii din epocile ulterioare au rezumat-o în zece caracteristici majore: nepotrivnică, pură, naturală, curată, simplă, uşoară, clară, ne-artificială, flexibilă şi necontroversată.

Aceste caracteristici reprezintă virtutea superioară când ele sunt manifestate în trupul uman. Virtutea superioară reprezintă o umanizare a Căii, în care este exprimată ca morală. Manifestarea concretă a Căii în oameni este numită virtute.

Lao-tzu spune: „Virtutea superioară nu este linguşitoare; acesta este motivul pentru care ea este puternică.” De asemenea, „Pentru exprimarea marii virtuţi, doar Calea trebuie urmată.” Aceasta înseamnă că cea mai înaltă virtute este spontană, fără formă, invizibilă, imperceptibilă; este internă, păstrată înăuntru,

nu arătată în mod evident. Nu este intenţională, ci naturală.

Tot ceea ce este artificial, deliberat, evident sau formal reprezintă o virtute inferioară. „Virtuţii inferioare îi pasă de recompensă, deci îi lipseşte puterea.” A te arăta peste tot ca fiind foarte virtuos nu duce în mod real la virtute.

„Virtutea superioară nu este prefăcută şi nu există nimic din ceea ce ea nu poate obţine.”

Marele maestru îi spunea mereu lui Liping că a face fapte bune sperând la recompensă nu reprezintă acţiune virtuoasă. A face fapte bune fără preocupare pentru recompensă, dar amintind-o ţie însuţi se numeşte virtute evidentă. A face fapte bune fără a fi conştient de ele se numeşte virtute ascunsă.

Am dorit să preluăm câteva povestiri deosebite din cei nouă ani de viaţă obişnuită de familie a Maestrului Wang Liping, pentru a ilustra cum a îndeplinit Calea în numele Cerului, cum a ajutat societatea şi oamenii, dar când am adus aceasta în discuţie maestrul ne-a aruncat o privire amuzată ca şi când ar fi spus: „E oare necesar să abordăm şi acest subiect? Toate acestea sunt destul de naturale.”

Mai târziu am ajuns să înţelegem că lucrurile mai pure precum blândeţea, compasiunea, afecţiunea şi ajutorarea sunt complet subconştiente la oamenii cu o virtute superioară, chiar până la punctul în care se poate spune că aceste calităţi sunt un fel de instinct pentru ei.

Lao-tzu spune: „Calea dă naştere, virtutea hrăneşte, lucrurile împrumută formă, impulsul desăvârşeşte. Prin urmare toate fiinţele onorează Calea şi îi preţuiesc virtutea. Respectarea Căii şi preţuirea

virtuţii nu sunt admise de către oricine ca fiind adevărate dar pentru totdeauna este aşa, în mod natural. Astfel Calea dă viaţă şi virtutea hrăneşte, crescând şi dezvoltând, desăvârşind şi maturizând, construind şi dărâmând, producând dar nu posedând, acţionând fără motiv, încurajând fără despotism; acestea sunt numite virtute ascunsă."

Lao-tzu mai spune: „Înţelepţii nu au mintea rigidă; ei fac din mintea oamenilor mintea lor."

Cei impregnaţi de virtute înaltă sunt înţelepţi. A trece prin viaţa obişnuită cu virtutea unui înţelept, amestecându-te cu lumea pământească, este un nivel şi mai înalt al vieţii, cunoscut sub denumirea „transcenderea înţelepciunii pentru a intra în lumea obişnuită."

După cum spunea un budist, „După ce ai înţeles Ceea Ce este Dincolo, întoarce-te pentru a acţiona în aici şi acum."

Plin de iubire pentru toţi oamenii din lume şi pentru toată viaţa, „îmbătat" de Natură, căutând secretele tainice ale universului, societăţii şi vieţii umane, Maestrul Wang Liping începea viaţa de zi cu zi din lumea obişnuită într-o stare de naturaleţe şi simplitate.

Acasă, Maestrul Wang Liping era extrem de respectuos faţă de părinţi, cu sentimente adânci şi curate. Când stătea în tăcere practicând rafinarea gândurile sale se întorceau deseori în timp către spiritul iubitor al mamei sale care îl îngrijea; scene ale corvoadelor sale de a creşte şase copii îi apăreau în faţa ochilor. Aceste viziuni erau atât de clare şi de reale încât nu puteau decât să-l afecteze. Când copiii se scaldă în dragostea părinţilor, li se pare că acest lucru este

complet normal, în întregime natural, ca o îmbăiere în lumina soarelui; nimic nu poate zgâlţâi ataşamentul lor emoţional. Când oamenii îşi reamintesc grija părinţilor, atunci când cresc, cum ar putea ei să nu fie mişcaţi de dragostea părintească? Deoarece Wang Liping era capabil să-şi amintească perioada când era sugar, fiind de fapt martor la viziuni ale copilăriei sale, simţea o afecţiune şi mai profundă pentru părinţii săi decât o fac oamenii obişnuiţi.

Întrucât cei trei învăţători devotaseră multă atenţie şi grijă dezvoltării sale, Wang Liping dorea să-i răsplătească făcând mai mult decât să trăiască la înălţimea aşteptărilor lor, dar după terminarea sarcinii de transmitere a învăţăturii, bătrânii plecaseră.

Marele maestru îi spunea deseori lui Liping: „A-ţi respecta părinţii înseamnă a-ţi respecta învăţătorii." Astfel că Liping pusese exprimarea afecţiunii sale pentru bătrânii săi învăţători în afecţiunea pentru părinţi şi pentru toate persoanele vârstnice din lume. El considera viaţa părinţilor săi ca o parte din propria sa viaţă. Viaţa prezentă este temporară, dar viaţa primară în cel mai timpuriu stadiu depinde direct de hrana din partea părinţilor. Chiar dacă oamenii sunt independenţi de trupul părinţilor după naştere, rădăcinile lor sunt încă acolo şi destinul le este încă acolo, aşa că respectarea părinţilor înseamnă în realitate întărirea fundaţiei propriei vieţi.

Prin urmare, când taoiştii vorbesc despre respect pentru vârstnici, acest lucru nu are doar un înţeles umanist, etic; conţine şi un înţeles încă şi mai profund conectat cu viaţa însăşi. Din punct de vedere taoist viaţa unui individ ia fiinţă prin intermediul Naturii şi evoluţia numeroaselor elemente în timp şi spaţiu; viaţa nu este o entitate independentă şi izolată ci un stadiu în lunga linie

de cauze şi efecte, un punct singular într-o reţea sau glob de miliarde de elemente întrepătrunse.

Wang Liping trăia cu mai mulţi oameni în vârstă, incluzând părinţii şi socrii. Deseori spunea poveşti pentru a-i amuza pe bătrâni şi uneori când era obosit dormea cu capul în poala mamei sale, ca atunci când era mic.

ꕥ

Când avea douăzeci şi nouă de ani Wang Liping se căsători cu o tânără femeie, o colegă de muncă pe nume Dong Bin. Fu o căsătorie de modă veche.

Mama lui Wang Liping şi mama lui Dong Bin crescuseră împreună şi erau apropiate ca două surori. De la început au avut o înţelegere particulară că vor deveni rude cu adevărat, în viitor. Şi Cerul le îndeplini dorinţa, într-adevăr, întrucât zece ani mai târziu familia Wang avu un băiat iar familia Dong avu o fată. Astfel că cei doi copii crescură împreună şi erau foarte apropiaţi. Când Wang Liping începu mai târziu să studieze taoismul, Dong Bin crezu că el învăţa îndeletniciri manuale de la bătrânii „doctori". Ea nu ştia că micul „spiriduş" cu care obişnuia să se joace de-a v-aţi ascunselea intrase deja pe poarta Căii; îl iubea ca pe o persoană obişnuită.

Când Wang Liping se întoarse în lumea obişnuită, ascultând îndrumările învăţătorilor săi, dori să se căsătorească şi să aibă o familie, ca oamenii obişnuiţi. El cunoştea şi gândurile tinerei, dar îi fu dificil să discute această problemă în mod limpede. Ca urmare, el deveni oarecum disperat dar, din fericire, voinţa Cerului conlucră şi îndrăgostiţii ajunseră împreună. În ziua nunţii bătrânii vrăjitori, învăţătorii lui Wang Liping, veniră, în mod

normal, să-l felicite, dar nu se arătară la faţă, pentru a nu lua mulţimea prin surprindere. Doar Liping putu să-i vadă. După ceremonie vrăjitorii plecară, întorcându-se în munţi, dar înainte de a pleca marele maestru îi şopti lui Liping că va avea un fiu anul ce va urma.

În luna de miere Wang Liping fu un soţ perfect, cald şi atent. Totuşi, modul de viaţă deprins în cei cincisprezece ani de antrenament taoist era greu de schimbat. În fiecare seară, foarte târziu, el se ridica în tăcere şi stătea cu faţa la perete până se crăpa de ziuă.

În cele din urmă soţia sa află de acest lucru. La început nu-i acordă atenţie, dar când aceasta se repetă în fiecare zi ea se îngrijoră. Nu putea face altceva decât să stea întinsă cu capul pe pernă, noapte de noapte, şi să-l privească pe Liping. Acesta nici nu se certa cu ea, nici nu-i explica, ci asculta, de bună voie. Cu inima împăcată, ea adormea liniştită.

Într-o seară, cei doi dormeau lin. Noaptea târziu, simţind că soţia îi era adormită, Wang Liping se ridică din nou în tăcere şi se aşeză pentru a-şi practica exerciţiile interioare. La un moment dat soţia se trezi, descoperind că soţul său nu mai era lângă ea. Aprinzând lumina, îl văzu stând nemişcat, ca mai înainte. Văzându-l atât de drept, cu ochii închişi, ea se îndreptă spre el să-i simtă respiraţia. Aparent nu respira deloc! Complet zăpăcită, ea începu să se tânguie.

Wang Liping îşi deschise ochii şi râse ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. „De ce plângi? Nu e în regulă?”

În acele momente Liping nu-şi prea găsea cuvintele. Cum ar trebui să-i explice? Nu era ceva ce putea fi explicat atât de uşor! Toată lumea ştia că umbla împreună cu bătrânii „doctori” care veniseră din inima

ţării fugind de foamete, dar atunci era abia un adolescent, şi nici măcar părinţii săi nu cunoşteau secretele pe care le aflase el. Alţi oameni erau complet străini de realizările sale interne. Când învăţătorii plecaseră marele maestru îl sfătuise să nu spună nimic până la momentul potrivit. Când soţia îl întreba ceva în legătură cu lecţiile taoiste el îi răspundea vag, închipuindu-şi că nu va mai pune astfel de întrebări când se va obişnui cu modul său de viaţă.

Dar uluirea soţiei sale crescu. Întrucât soţul nu îi explica limpede nimic, începu să-şi facă idei. În timpul zilei se odihnea cât putea de mult la lucru pentru a-l putea ţine sub observaţie noaptea, să vadă ce făcea.

Cu o anumită ocazie Wang Liping dormi profund până dimineaţă. Soţia sa fu încântată. Ea începu să se învinuiască pentru că în trecut dormea buştean şi îşi înghesuia soţul în pat. Dar tocmai când se bucura uşa se deschise şi Wang Liping intră în cameră. Ea privi în grabă către pat – era gol! Apoi privi din nou către soţul său, ce stătea în faţa ei; papucii îi erau plini de noroi, iar picioarele erau ude de rouă.

Văzându-şi soţia atât de uluită Wang Liping râse involuntar. Scoţându-şi papucii, el îi spuse că a ieşit puţin pentru a-şi face nevoile. „Roua este destul de grea”, spuse el. Soţia nu-şi putu da seama ce a fost real şi ce a fost iluzie. Destul de nedumerită ea se minună în legătură cu soţul său şi deveni suspicioasă din nou.

„Omul ăsta e cu adevărat straniu!” obişnuia ea să-şi spună. Ea observă că el citea foarte puţin dar deseori scria ceva într-un carneţel. Întrucât un bărbat nu ar trebui să aibă secrete faţă de soţia sa, i se părea normal ca ea să vadă ce scria. El niciodată nu făcuse un secret din aceasta; carnetul era pus la vedere într-un sertar dintr-un

mic dulap. Dar nici ea, nici altcineva din familie nu se gândiseră să se uite în acest carnet. Când termina un carnet începea să scrie în altul. În închipuirea soţiei sale, Liping părea a fi un om foarte studios. În mod obişnuit nu cerea nimănui vreo informaţie, dar părea că nimic nu îi scapă. Ori de câte ori se întâmpla să facă vreo remarcă referitoare la o anumită problemă la serviciu, acasă, cu privire la prietenii săi sau chiar la treburile statului, întotdeauna mergea direct la ţintă. Îndeosebi afirmaţiile sale cu privire la evenimentele viitoare erau mereu precise. Când primeau oaspeţi acasă, Liping ştia întotdeauna înainte; el îi spunea soţiei că ar trebui să cumpere mai multă mâncare şi când se întorceau acasă se dovedea că oaspeţii sosiseră deja.

Într-o după-amiază când cuplul mergea la piaţă să cumpere câte ceva Wang Liping se opri brusc. Îndemnându-şi soţia să se grăbească înspre casă îi spuse că mama sa se îmbolnăvise grav şi era pe punctul de a fi dusă repede la spital. Auzind aceasta, soţia sa fu extrem de supărată. Tocmai luase prânzul împreună cu ea, şi bătrâna se simţea foarte bine. Cum s-ar fi putut îmbolnăvi atât de grav în acest interval scurt de timp? Totuşi, văzu că soţul său era serios cu privire la ceea ce afirma şi chiar el însuşi se întorsese şi se grăbea către casă, astfel că ea îl urmă, jumătate încrezătoare, jumătate îndoielnică.

Când ajunseră la uşa casei lor auziră o agitaţie înăuntru; familia tocmai se pregătea să o ducă pe mama lui Dong Bin la spital. Văzând această scenă Dong Bin fu atât de tulburată încât putu doar să plângă. În schimb, Wang Liping rămase calm tot timpul. Strângând mâna soacrei sale, el îi spuse „Mamă” şi ochii strâns închişi ai bătrânei se deschiseră încet, iar respiraţia îi deveni mai

uşoară. Wang Liping spuse apoi: „Te simţi mai bine? De ce nu te ridici, să încerci să mergi puţin?”

Bătrâna chiar se ridică, sprijinindu-se de mâna lui Liping. Apoi se îndreptă şi merse câţiva paşi. Mersul îi era stabil şi arăta mult mai bine. Ochilor le revenise spiritul, părând chiar mai vii ca înainte.

La început toţi fură surprinşi; apoi se bucurară cu toţii. Spuseră că femeia are o constituţie rezistentă şi, într-adevăr, n-ar trebui să se îmbolnăvească. Doar Dong Bin rămăsese zăpăcită. Wang Liping îi zâmbi şi spuse: „Ce s-a întâmplat? Nu înţelegi? Mama ta s-a îmbolnăvit pentru că îi era dor de tine. Nu s-a însănătoşit când ai apărut tu?” Dong Bin nu putu nici să plângă, nici să râdă.

În al doilea an al căsătoriei cuplul avu un fiu, aşa cum profeţise bătrânul maestru. După naşterea iubitului lor copil lucruri extraordinare se întâmplară, unul după altul. Când micuţul se afla la creşă Wang Liping ştia imediat dacă băiatul plângea sau se agita. Imediat îi spunea soţiei, care lucra la aceeaşi linie de producţie să meargă să vadă de copil. La început Dong Bin crezu că îngrijitoarele îl informau pe soţul său în asemenea ocazii dar întrebând află că ele niciodată nu făceau aceasta. Dar el avea dreptate de fiecare dată când îi spunea să meargă să vadă de fiul lor.

Dong Bin se hotărî în final să-şi întrebe soţul cum făcea aceasta. În mod ironic, acum Liping îi răspunse destul de sincer: „Chiar că nu pot să-mi dau seama cum fac aceasta. E ca şi atunci când ne jucam de-a v-aţi ascunselea când eram copii – te găseam, într-un fel sau altul. Când oamenii cresc, capacităţile lor sunt, în mod natural, mai mari decât în copilărie şi, pe deasupra, există o relaţie de sânge între tată şi copil.”

Gândindu-se la trecut, Dong Bin îşi dădu seama că era adevărat; indiferent de cât de bine se ascundeau colegii săi de joacă Wang Liping avea o abilitate neobişnuită de a-i găsi. Era inteligent încă din copilărie. De îndată ce se gândi la acele lucruri totul îi păru perfect normal. Şi totuşi părea încă să existe un fel de senzaţie indescriptibilă de mister. Soţul său era o persoană bună la inimă, cinstit şi integru, minuţios şi respectuos, un bărbat încântător, bucuros să le întindă altora o mână de ajutor. Dar mai era ceva ce ea nu putea pricepe.

ꕥ

Chiar fiind în vâltoarea sentimentelor umane şi treburilor lumeşti este posibil să le transcenzi şi să rămâi neafectat, fără să te ataşezi de ele, fiind calm şi limpede, astfel ca adevărul spiritual să fie mereu activ. Şi, cu toate acestea, nu pari a fi puritan, ci eşti ca gheaţa în lumina soarelui, topindu-te fără nicio urmă. Când lumea întortocheată şi Calea larg deschisă sunt unificate este precum peştele în apă, precum apa cu peşti, formând o deplinătate naturală, reflectându-se unul pe celălalt într-o realitate completă.

Practica taoistă acasă este destul de diferită de practica taoistă din munţi. Când se practică în munţi, multe zile sunt petrecute în compania cerului şi pământului, soarelui şi lunii; iar când se practică în mijlocul lumii obişnuite, se realizează îndeosebi o asociere cu oamenii, în general. Taoismul are idei foarte înalte privind administrarea relaţiilor cu alţii; acesta este obiectul „**Artelor Camerale**” taoiste.

Artele Camerale reprezintă sociologia taoistă, studiul vieţii umane, o doctrină şi practică sistematică reglementând relaţiile interpersonale.

Artele Camerale sunt împărţite în douăsprezece secţiuni, printre care cele mai importante se ocupă de subiecte precum Calea şi virtutea, vastitatea, infinitul, relaţia dintre cer, pământ şi umanitate, viaţa umană, părinţi, soţi şi soţii, fraţi şi surori. **Artele Camerale** se ocupă în principal de sistematica şi ritmurile universului trupului uman, cu schimbările în viaţă, cu igiena şi cu structurarea vieţii. Aceste elemente componente principale se întrepătrund formând un sistem complet de filozofie taoistă de viaţă. Aceasta este o parte importantă a culturii taoiste.

Artele Camerale de care vorbim aici nu se referă la „arta din dormitor" în sensul îngust pe care-l atribuie oamenii astăzi. În acest sens îngust, arta din dormitor se referă doar la relaţiile sexuale dintre bărbaţi şi femei, dar aceasta este doar o parte a secţiunii despre soţ şi soţie din **Artele Camerale**.

Teoria despre sistematica vieţii studiază amănunţit întregul proces al vieţii umane de la naştere la moarte. Este împărţită în trei secţiuni: despre perioada sarcinii, despre creştere şi dezvoltare şi despre îmbătrânire. Secţiunea despre perioada sarcinii se ocupă de concepţie şi gestaţie, şi ceea ce ar trebui să practice bărbatul şi femeia pe timpul fiecărei luni a procesului. Secţiunea despre creştere şi dezvoltare distinge între diferite stadii fizice, fiecare dintre ele necesitând metode diferite de cultivare. Secţiunea despre îmbătrânire acoperă cauzele deteriorării şi metode de amânare a ei.

Teoria ritmurilor vieţii studiază amănunţit regulile ce guvernează schimbările naturale din trupul uman şi

variaţii în procesul muncii interne, cultivate pentru a se adapta la aceste schimbări. Taoiştii au venit cu o regulă referitoare la cinci tipuri de valuri periodice. Aici, pentru moment, vom prezenta trei tipuri: linia vieţii, linia emoţiei şi linia sexualităţii.

Marea Cale este infinită; linia vieţii nu are început şi sfârşit. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe individ, întrucât există naştere şi moarte, există un început şi un sfârşit al liniei vieţii, delimitând durata vieţii unui individ. Cât timp oamenii nu au murit linia vieţii continuă neîntrerupt iar linia sexualităţii şi emoţiei funcţionează împreună cu linia vieţii. De îndată ce linia vieţii se opreşte linia emoţiei şi cea a sexualităţii se opresc împreună cu ea. În afara acestor trei linii mai există încă două linii, care funcţionează când oamenii sunt încă în viaţă şi care sunt operative şi după ce oamenii au murit. Aceasta este teoria taoistă.

Începutul liniei vieţii, conform calculelor taoiste, este momentul în care cordonul ombilical este retezat. În acest moment o persoană intră din primordial în temporal. Starea dinaintea tăierii cordonului este jumătate primordială şi jumătate temporală.

Cele două linii în plus faţă de liniile vieţii, sexului şi emoţiei continuă să fie active chiar şi după moartea persoanei, ajungând la înţelegerea existenţei umane şi modului de acţiune în univers şi atingând recunoaşterea naturii fundamentale a vieţii.

Linia sexualităţii reflectă dorinţa sexuală a unei persoane şi capacitatea sa procreativă; ea reflectă şi inteligenţa sa. Îmbătrânirea şi întinerirea au loc ambele de-a lungul acestei linii. Când elementul trezirii sexuale nu mai este prezent, se instalează bătrâneţea. Conform **Artelor Camerale**, munca de rafinare cultivă în primul

rând linia sexualităţii, pentru a stimula elementul trezirii sexuale, prelungind astfel viaţa. Pentru o femeie începerea perioadei menstruale reprezintă cel mai coborât punct al dorinţei sexuale. Cea de-a douăsprezecea sau a cincisprezecea zi după aceasta, chiar la limita ovulaţiei, reprezintă cel mai ridicat punct al dorinţei sexuale. Pentru un bărbat, determinarea trebuie făcută prin observaţie.

Linia emoţiei indică periodicitatea undelor emoţionale ale oamenilor. Taoiştii au descoperit că emoţiile variază împreună cu dorinţa sexuală, cu doar un mic decalaj de timp între ele. Chiar după cel mai coborât punct al dorinţei sexuale apare punctul emoţional cel mai coborât; iar punctul emoţional cel mai ridicat urmează după vârful dorinţei sexuale.

Liniile vieţii, sexualităţii şi emoţiei au fiecare valuri periodice de urcare şi coborâre. Această fluctuaţie poate fi observată în contextul unei întregi vieţi şi poate fi observată şi în termeni de luni ale anului şi zile ale lunii. Când sunt calculate conform unui standard uniform, periodicitatea şi lungimea de undă a fiecărei linii diferă în funcţie de individ şi trebuie determinată de practicant prin ţinerea unor înregistrări continui.

Dacă desenăm liniile vieţii, sexualităţii şi emoţiei luând ca mostră o lună din viaţă vom vedea că fiecare din cele trei linii are extreme şi ele se şi intersectează. Momentele în care cele trei linii se intersectează toate deodată sunt cele mai instabile momente pentru un individ.

După descoperirea ritmurilor de variaţie a celor trei linii în trupul uman, taoiştii au venit cu diferite metode de cultivare la vârfuri, văi şi intersecţii; este un fel de „proces de aprindere a focului” sau proces de rafinare.

De exemplu, la vârful dorinţei sexuale o persoană este cel mai uşor excitată şi incapabilă de auto-control. În acest moment, în practică este necesar lucrul intens cu „focul marţial” pentru a aduna şi rafina energia. Bărbatul execută exerciţiul deschiderii canalului extern al celor cinci elemente, sfera mentală a celor opt trigrame şi îmbăierea ce hrăneşte mintea. Femeia execută exerciţii active pentru a deschide canalele energetice şi face al doilea pas al „muncii alchimice feminine” în nemişcare.

În punctele joase ale liniei emoţiei oamenii sunt cel mai susceptibili de o depresie de nedescris. La tineri aceasta poate deveni atât de severă încât produce sentimente de disperare. În asemenea momente este necesară folosirea unor metode de cultivare calde, blânde, colectarea minţii şi cultivarea naturii esenţiale, efectuând „tehnica inducţiei nemuritoare”.

Prin cultivare periodică în mod adecvat regularitatea variaţiei naturale în trupul uman este întărită, astfel că toate felurile de contradicţii şi conflicte din interiorul trupului pot fi soluţionate într-o manieră oportună, permiţând menţinerea echilibrului intern la un nivel maxim, astfel încât este natural să fii optimist, inteligent, sănătos şi longeviv.

În armonizarea relaţiilor personale este foarte folositor, de asemenea, să sesizezi ritmurile fluctuaţiilor naturale ale oamenilor din jurul tău. După cuvintele Maestrului Wang Liping, acesta este ceva foarte folositor în viaţa de zi cu zi, în viaţa de familie. De exemplu, în momentele de vârf ale dorinţei sexuale bărbaţii ar trebui să găsească ceva de făcut, la modul activ, în timp ce femeile ar trebui să meargă cu persoane în vârstă afară, la plimbare. La copii acesta este momentul cel mai probabil în care pot apărea certurile şi luptele, astfel că

adulţii trebuie să acorde atenţie în plus pentru a evita vreun accident.

Bineînţeles, când îngrijim bolnavi este şi mai necesar să se ia în considerare periodicitatea fluctuaţiilor din vieţile oamenilor. În general este necesară determinarea a patru stadii ale unui ciclu: stadiul creşterii yang-ului, stadiul descreşterii yang-ului, stadiul acumulării yin-ului şi stadiul producerii yang-ului. Aceasta facilitează adoptarea diferitelor metode de vindecare.

În anii ’50 – ’60 cercetătorii vestici au descoperit bioritmurile, valuri periodice în corpul uman; ei au venit cu ideea celor trei linii – forţa fizică, starea emoţională şi puterea mentală. Ei au aplicat această descoperire prevenirii accidentelor din aer şi de pe mare. În ultimii câţiva ani, această teorie a devenit populară în China chiar până la punctul în care a fost introdusă în maşinile de calcul, ceea ce reprezintă o noutate. Cu toate acestea, **Artele Camerale** taoiste formulaseră deja un sistem complet pe vremea Celor Şapte Oameni Adevăraţi din Nord. Secţiunea despre ritmurile vieţii umane din cadrul **Artelor Camerale** se ocupă de cinci feluri de ritmuri; aceasta reprezintă o cercetare mult mai profundă în natura vieţii. Din păcate, această doctrină strălucitoare nu a fost accesibilă societăţii timp de unsprezece secole.

După ce au studiat sistemele şi ritmurile vieţii umane, taoiştii s-au concentrat asupra viitorului, venind cu teorii despre schimbările din viaţa umană, prezicerea schimbărilor dăunătoare sau benefice ce pot apărea în viitorul vieţii obişnuite a oamenilor, în relaţiile sociale, în relaţiile dintre lumea umană şi cea naturală, şi aşa mai departe, oferind, de asemenea, şi căi de prevenire a necazurilor, de a se îndrepta către noroc şi de a evita

ghinionul. Acestea ating şi divinaţia, deşi divinaţia este, prin ea însăşi, o doctrină completă şi independentă. În contextul doctrinei schimbărilor vieţii divinaţia studiază în principal ceea ce taoiştii numesc schimbări ale formei, însemnând schimbări ce pot fi profeţite prin experienţă obişnuită şi cunoaştere. De exemplu, conform unei lucrări despre ciclul de 60 de ani, anul 1989 este un an yin aparţinând „lemnului marii păduri", iar lemnul „yin" corespunde vezicii biliare umane. 1990 este un an yang aparţinând „pământului de lângă drum", iar „pământul" yang corespunde stomacului. Acestea indică practicantului taoist să se ocupe de o parte specifică a trupului în cultivare şi să prevină indispoziţiile ce pot apărea.

Bazându-se pe o fundaţie a recunoaşterii sistemului, regulilor şi variaţiilor vieţii taoiştii practică igiena regulată şi intenţională. Cultivarea este atunci asemănătoare cu ceea ce doctorii chinezi numeau tratament dialectic, practicarea diferitelor metode conform diferitelor situaţii, stăpânind diferite procese de „aprindere a focului". Acesta este motivul pentru care doctrina igienei este foarte practică şi precisă.

În final, **Artele Camerale** elucidează o teorie a structurării vieţii umane. Prin cultivare îndelungată structura şi capacităţile trupului trebuie să treacă prin schimbări enorme, din ce în ce mai multe elemente temporale şi spaţiale devenind implicate în activităţile de viaţă. De exemplu, când Wang Liping a început să cultive rafinarea, el se contopea doar cu mediul natural al împrejurimilor apropiate; apoi, treptat, intra în comuniune cu soarele şi luna; şi mai târziu practica interacţiunea cu sistemul solar şi cele douăzeci şi opt de constelaţii. Deci activităţile sale de viaţă s-au desfăşurat într-un univers din ce în ce mai vast. În ultimul stadiu al cultivării trebuie

transcens spaţiul şi timpul, intrând într-un univers multidimensional. În acest fel, elementele ce participă şi exercită efecte asupra activităţilor de viaţă ale unei persoane suferă o schimbare fundamentală, necesitând o restructurare conştientă a diferitelor forţe şi capacităţi ale vieţii, astfel că viaţa continuă cu un proces neîntrerupt de sublimare.

Conţinuturile celor cinci faţete ale **Artelor Camerale** menţionate mai sus sunt interconectate, formând o doctrină taoistă asupra vieţii umane care nu a fost răspândită în aceste mii de ani.

În ultimii câţiva ani au existat, din când în când, persoane sau cărţi de pe piaţă care răspândeau ceea ce ei numeau artele de dormitor, pretinzând că **Artele Camerale** sunt „rafinarea în cuplu a bărbatului şi femeii". Astfel, o respectabilă tradiţie culturală a avut reputaţia pătată de câteva persoane indecente.

În realitate, rafinarea dual㠹i femeii constituie doar o parte a secţiunii despre soţ şi soţie din **Artele Camerale** şi, mai mult, această secţiune despre soţ şi soţie reprezintă doar o parte din subiectul mai mare „bărbatul şi femeia, yin-ul şi yang-ul". Primul pas se ocupă cu modul de cultivare a bunelor sentimente între soţ şi soţie, pentru a se înţelege între ei în armonie spontană. Doar la al doilea pas este luată în discuţie cultivarea dual㠹i femeii, cuprinzând laolaltă o sută opt tehnici. Armonizarea reciprocă a bărbatului şi femeii poate întări corpul şi vindeca o mulţime de dureri uşoare. Este inclusă şi cea mai bună metodă naturală de contracepţie. Întregul sistem de practică a fost adus la perfecţiune de doi dintre Cei Şapte Oameni Reali din Nord, Maestrul Danyang şi Sun Bu-er, care au fost soţ şi soţie.

Din cauza restricţiilor în gândirea tradiţională Maestrul Wang Liping s-a abţinut pentru moment de la ţinerea de prelegeri pe marginea acestui subiect. Odată a expus puţin unor prieteni din străinătate care l-au înconjurat entuziasmaţi, sâcâindu-l să scrie tot, pentru a fi publicat peste hotare. Maestrul Wang Liping respinse ideea, râzând. După cum ni s-a confesat: „Să nu credeţi că sunt meschin. Sentimentul mândriei naţionale este foarte puternic la mine."

În **Artele Camerale**, secţiunea referitoare la părinţi, soţi, unchi şi mătuşi se ocupă cu metode de cultivare a rafinării în casă şi printre rude şi prieteni. Taoiştii acordă o importanţă maximă folosirii relaţiilor de sânge. Mulţi oameni au trecut prin experienţe în care au avut un sentiment sau o senzaţie inexplicabil de ciudate chiar în momentul când cineva apropiat a fost implicat, departe, într-o împrejurare critică serioasă. Acest gen de experienţă ilustrează existenţa unei senzitivităţi neobişnuite între persoanele foarte apropiate, o senzitivitate neafectată de timp sau distanţă. Oamenii de ştiinţă abia acum au început să acorde atenţie unor astfel de fenomene, dar taoiştii din China au utilizat de mult timp în mod conştient acest gen de senzitivitate. Deşi niciodată nu au indicat ce fel de „undă" este, ei au investigat acest fenomen cu detalii minuţioase. Chiar dacă sunt din aceeaşi mamă, cultivarea practică a relaţiilor dintre fraţi şi surori nu este identică. Prin cultivarea reciprocă cu persoane apropiat înrudite sentimentele sunt adâncite şi îmbogăţite, intensificând toate aspectele comunicării. După cum spune Maestrul Wang Liping, „Viaţa este o practică: cultivarea rafinării dispoziţiei, cultivarea rafinării armoniei în casă cu voioşie, atenţie şi conectare de la inimă la inimă."

La început Maestrul Wang Liping a ţinut ascunse toate acestea, doar administrându-le pe neobservate. Mai târziu marele maestru i-a spus că le poate verifica în practică în cadru restrâns, astfel că, treptat, el a predat o parte membrilor familiei sale şi vecinilor mai bătrâni. Aceste persoane în vârstă au practicat destul de bine, până la punctul în care unii dintre ei au putut chiar sta în zăpadă.

ꕥ

Părinţii şi socrii Maestrului Wang Liping, bătrâni de peste şaptezeci sau optzeci de ani, practică meditaţii şi fac exerciţii în fiecare zi; cu toţii sunt sănătoşi, cu vederea şi auzul limpezi, voioşi şi deschişi, sprinteni şi capabili să se deplaseze cu uşurinţă. Din vreme în vreme ei ies afară căutând să facă vreo faptă bună. Nici acasă nu rămân inactivi, ci fac diverse munci casnice.

Maestrul Wang Liping şi soţia sa duc o viaţă simplă susţinând cinci persoane în vârstă, rude apropiate, ca şi pe fiul lor. Îmbrăcămintea de zi cu zi a Maestrului Wang Liping este obişnuită şi simplă, iar hainele sale de lucru sunt mari şi largi, arătând adevărata sa delicateţe. Dacă ar fi purtat haine extravagante ar fi fost, dimpotrivă, excesiv, şi ar fi părut ciudate pe el.

Hrana Maestrului este şi mai simplă. El niciodată nu gustă din carne, tutun, vin sau ceai; mai târziu, imitându-şi învăţătorii, el a renunţat şi la lucruri mai picante precum ceapa, usturoiul, ghimbirul şi prazul. Mănâncă hrană simplă, vegetale crude, şi atunci doar puţin, ca şi când nu i-ar păsa deloc de mâncare. O dată, când eram la masă cu Maestrul Wang Liping, gazda a

oferit o masă îmbelşugată cu pui, raţă, peşte şi crevete, dar Maestrul a băut doar un pahar cu apă şi a mâncat câteva bucăţele de tofu şi câţiva muguri fasole. După masă l-am întrebat pe Maestrul Wang Liping dacă niciodată nu s-a gândit să mănânce carne. Ne-a răspuns: „Nu se pune problema că nu m-am gândit niciodată. Uneori mă gândesc să gust ceva delicios, dar elimin gândul pe baza unui anume tip de credinţă."

Iubirea universală, compasiunea, spiritul de altruism şi sacrificiul de sine – nu sunt acestea exact cele mai mari nevoi ale societăţii actuale, plină de dorinţe materiale dar insensibilă emoţional? Dacă fiecare ar avea o inimă iubitoare, lumea noastră ar avea mai puţină singurătate, injustiţie şi crimă. Atunci, chiar dacă mijloacele noastre materiale de trai nu ar fi exact aşa cum am dori, am simţi totuşi cum suntem învăluiţi într-o adiere caldă de primăvară. În declaraţiile publice este mai eficient să pui accent pe iubire şi dreptate decât pe duşmănie. Primele hrănesc o inimă iubitoare; iar ultima stimulează ostilitatea. Ar trebui să avem compasiune pentru toate fiinţele; cu siguranţă lumea ar fi un loc mult mai bun, cu iubirea umană universală.

Într-o după-amiază liniştită am mers la casa Maestrului Wang Liping. Soacra Maestrului ne-a invitat prieteneşte să luăm loc, apoi se grăbi să pregătească un ceai. Între timp am profitat de ocazie pentru a observa sufrageria Maestrului Wang. Este o casă mai mult decât obişnuită, cu două camere nedecomandate, destul de învechite. Camera largă are circa cincisprezece sau şaisprezece metri pătraţi. Prin uşa deschisă a camerei mici se poate vedea jumătate dintr-un pat larg. Există şi un pat mare în camera largă cu un televizor instalat lângă perete şi un radio din 1970 lângă TV. Mai există şi un dulap învechit pentru haine. În afara acestor obiecte nu

mai există nimic în sufragerie; dacă televizorul nu ar fi fost acolo, ar fi părut ca o gospodărie a anilor ’50.

Maestrul Wang Liping luă un scaun pliant din colţ şi se aşeză. Soacra sa aduse ceaiul. Am băut din ceşti de porţelan în timp ce Maestrul folosea un vas de sticlă în care fusese mai demult băutură. Acestea erau obiectele pe care le folosea acasă în mod obişnuit!

„Deci aceasta este casa dumneavoastră?”

„Nu-i aşa că e minunată?” Maestrul Wang Liping examină casa cu satisfacţie. „Doi dintre bătrâni trăiesc în camera mare din faţă, iar eu cu soţia locuiesc în camera mică dinăuntru.”

Am aruncat o privire în camera mică. Avea cam nouă metri pătraţi, mare parte din ea fiind ocupată de un pat. La capul patului era o etajeră cu un manuscris taoist aşezat pe ea. La picioarele patului, sprijinită de perete era o măsuţă de toaletă pe care se găseau obiecte mici. O oglindă pătrată atârna pe perete. Aceasta era tot ce se găsea în cameră.

„Unde locuieşte fiul dumneavoastră?”

Invitându-ne să servim ceai, maestrul Wang Liping răspunse: „Fiul meu locuieşte în casa bunicii sale. Casa are două camere, ca aceasta. Părinţii mei locuiesc în camera exterioară; sora mea mai mică locuieşte cu fiul meu în camera interioară. Dacă vrem să mergem acolo, amândoi trebuie să ne aştepte pe canapeaua din camera exterioară”.

„Unde scrieţi?” Nicăieri nu vedeam un birou la care să se poată scrie în voie. Ne întrebam unde îşi redacta lucrările prin care corecta lipsurile din

manuscrisul taoist, lucrări pe care plănuia să le lase generaţiilor viitoare.

Maestrul Wang Liping arătă către marele pat din camera mică şi spuse: „Scriu pe pat. Există suficient spaţiu pe un «birou» atât de mare!" Vorbea extrem de relaxat, cu uşurinţă.

Cititorii se pot întreba dacă situaţia este cu adevărat atât de extremă. Astăzi, în anii '90, o casă obişnuită se presupune că este pe jumătate „modernizată" – cum ar putea un Transmiţător taoist cunoscut pe plan mondial să trăiască în asemenea condiţii umile?

Dacă noi înşine nu am fi vizitat casa maestrului nu am fi îndrăznit să scriem acestea, chiar dacă ne menţionase mai înainte de situaţia sa de acasă. La acea vreme ne-a spus: „Comparativ cu casele majorităţii oamenilor, am foarte puţină mobilă, chiar dacă am un televizor color. Când vin prea mulţi oameni în vizită, chiar trebuie să împrumut băncuţe de la vecini."

Făcând comentarii asupra situaţiei sale referitoare la casă, maestrul ne-a spus: „La urma urmei, confortul material este secundar şi superficial; în principal, el depinde de persoană. Dacă persoana este într-o stare mentală bună, totul este în regulă. Când am mers în călătorie cu învăţătorii mei, pe timpul Revoluţiei Culturale, chiar atunci când nu aveam nimic de mâncare şi de băut şi hainele ne erau rupte eram totuşi veseli toată ziua. Chiar şi atunci când ploua atât de mult încât alunecam, cădeam şi eram complet acoperiţi cu noroi, cântam pe drum."

Ori de câte ori îi amintea pe învăţătorii săi faţa maestrului Wang Liping se lumina cu voioşie. „Acei ani au fost cu adevărat cei mai fericiţi ani ai vieţii mele."

Spunând acestea, maestrul Wang remarca, pentru a încheia: „Ţelurile oamenilor sunt diferite, aşa încât vieţile lor sunt diferite. Dorinţele lor sunt diferite, astfel că ei caută în direcţii diferite. Aspiraţiile lor sunt diferite, aşa că ei merg pe drumuri diferite."

Pe când eram cufundaţi în reflecţie, maestrul Wang Liping ne-a adus două albume cu timbre din camera din spate şi ne-a invitat să ne delectăm cu hobby-ul său. Şi lui şi fiului său le plăcea să colecţioneze timbre. Privindu-le, am observat că nu era nici măcar un timbru de valoare; majoritatea erau apariţii recente. Totuşi, includerea câtorva timbre străine o transforma într-o colecţie inedită. Cu toate imaginile de peisaje, oameni şi animale, de toate culorile şi varietăţile, privirea timbrelor este ca privirea schiţelor din poveştile copiilor printr-o fereastră mică. Iar maestrul Wang Liping era extrem de încântător, pentru că uita de sine când ne arăta unul sau altul din aceste timbre. Părea ca şi când ar fi primit foarte multe scrisori în acelaşi timp şi nu putea suporta să arunce aceste imagini frumoase, aşa că le păstra cu grijă.

Nu ne-am imaginat niciodată că acest taoist al Realităţii Complete are un asemenea hobby. Ştiam că este foarte ataşat de copii şi că, într-un fel, va fi indispus dacă trec prea multe zile fără să aibă ocazia de a se juca cu copii. Dacă oamenii veneau în vizită la el cu copii, deseori maestrul, în mod inconştient, îi neglija pe adulţi pentru a se ocupa mai întâi de copii. El iubeşte inocenţa şi este foarte întristat de lucrurile care îi rănesc pe copii.

O dată, pe când îşi conducea bicicleta către oraş, maestrul Wang Liping dădu peste un episod în care un grup de copii de şcoală primară măturau străzile şi curăţau faţada magazinelor în timp ce adulţii stăteau şi îi

priveau. Faţa maestrului se încruntă în timp ce încetinea. La următorul colţ erau copii ce pompau aer în cauciucurile bicicletelor trecătorilor, mulţi dintre ei oprindu-se pentru aceasta chiar dacă nu aveau nevoie. Văzând copiii gâfâind şi pufnind în timp ce adulţii stăteau lângă ei şi gesticulau, maestrul Wang Liping s-a oprit şi şi-a făcut loc prin mulţime. Luând o bucată de pânză pentru a şterge sudoarea de pe fruntea unei fetiţe, îi spuse: „Hei, micuţo, eşti obosită. Ce-ar fi să te odihneşti iar unchii tăi să-ţi ia locul pentru o vreme.” Pierzându-şi interesul, adulţii se împrăştiară, împingându-şi bicicletele care oricum nu aveau nevoie de aer.

Credem că impresia lăsată de maestrul Wang Liping asupra copilului în acea zi a fost mai măreaţă, mai adevărată, mai plăcută şi mai frumoasă decât impresia lăsată asupra ei de îndatorirea sa de muncă.

Să sperăm că în această lume vor exista mereu inimi inocente!

19

Ieşind la iveală cu o misiune

În ultimii ani China a fost martora unui val fără precedent de interes în cultura tradiţională, cu popularizarea artelor marţiale tradiţionale şi tuturor felurilor de practici benefice pentru oameni.

În timp ce acest avânt avea loc în întreaga ţară maestrul Wang Liping rămânea ascuns. Încă mergea la lucru în fiecare zi, ca oricine. Vorbea puţin şi întotdeauna avea un zâmbet prietenos pe faţă. În ceea ce-i priveşte pe tovarăşii săi de lucru, el le părea lor un lucrător obişnuit şi sârguincios. Când ajungea acasă el avea grijă de bătrâni, făcea unele munci casnice şi din când în când ieşea să facă unele cumpărături, împreună cu fiul său care stătea pe umerii săi. Pentru vecini el părea a fi un tânăr plăcut, mulţumit de soartă şi întotdeauna fericit, respectuos cu bătrânii şi blând cu tinerii.

Uneori, când o boală mai gravă sau un necaz mai mic apăreau prin împrejurimi sau când un coleg de lucru avea o problemă, maestrul Wang Liping apărea întotdeauna cu vorbe de alin. Lucrul ciudat era că aceste boli, necazuri, probleme, orice, toate dispăreau într-un mod necunoscut. În cele din urmă oamenii au început să se minuneze în legătură cu acestea şi îi puneau întrebări maestrului Wang Liping, dar el evita să răspundă, astfel că nimeni nu ştia sigur dacă exista sau nu vreun „leac în sticluţă”.

Dar acest Călător al Realităţii Complete privea cu mare atenţie popularizarea culturii tradiţionale chineze,

observând direcţia. Uneori profesorii de practici energetice Qigong ofereau cursuri prin apropiere iar maestrul Wang participa la ele, plătind taxa din salariul său mic şi stând în linişte în sală. Nici măcar o dată aceşti profesori de Qigong nu au distins prezenţa unui discipol autentic în rândul celor prezenţi.

Maestrul Wang Liping examina şi studia starea de lucru actuală. Prin interacţiunea cu ceilalţi membri ai audienţei el ajunsese să înţeleagă mai mult despre stările predominante şi modul în care gândesc oamenii din ziua de azi. Un plan măreţ se contura în inima sa. Comunicările cu învăţătorii săi de departe deveniră acum mai frecvente. Aceste comunicări nu erau scrise. Chiar în timp ce îşi făcea munca, în inima sa primea comunicări spirituale de la distanţă şi, de asemenea, trimitea constant înapoi propriile sale gânduri.

Dar se ivi un moment critic.

Un număr de metode tradiţionale de antrenament fizic au fost popularizate sub numele de Qigong sau practici energetice, aşa încât Qigong a devenit treptat un aspect acceptat pe plan social.

Condiţiile erau propice pentru a prezenta oamenilor nivele şi mai înalte.

Venise timpul pentru revelarea metodelor avansate ţinute în secret timp de mii de ani în gruparea Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete.

Până în anul 1985 confuzia şi crizele existau ascunse în popularizarea Qigong-ului. Amestecându-se peşti şi dragoni, era greu de spus ce era fals şi ce era adevărat. În unele locuri erau chiar impostori neruşinaţi care pretindeau că reprezintă şcoala Porţii Dragonului, furând acest nume pentru a păcăli lumea.

Maestrul Wang Liping aştepta în linişte ordinul învăţătorilor săi, pregătindu-se să iasă din tăinuire. Călătorul Infinitului, acum în vârstă de o sută cinci ani, îi trimise mesajul lui Wang Liping: ieşi pentru a îndeplini Calea, întemeiată, cum se cuvine, pe sursa ei pură. Propagă metodele clasice ale muncii interne transmise în gruparea Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete, răspândind Marea Cale în toată ţara.

Acum Transmiţătorul din a optsprezecea generaţie din cadrul Grupării Porţii Dragonului, moştenitorul artelor clasice ale Nestematei Spirituale privind munca internă pentru dezvoltarea capacităţilor mentale, care a studiat şi practicat timp de cincisprezece ani şi a păzit Calea timp de opt primăveri şi toamne, care a trăit tăcut, în anonimat, timp de douăzeci şi trei de ani în total – Wang Liping, apăru în lume, în sfârşit, drept cine era el cu adevărat.

În zona de sud-vest a Beijingului, impresionanta capitală a Chinei, se află Observatorul Nor Alb, cea mai mare aşezare taoistă din nordul Chinei. Observatorul Nor Alb este una din cele trei mari reşedinţe ale grupării Porţii Dragonului din cadrul Taoismului Realităţii Complete. Aproape de sfârşitul dinastiei Song şi începutul dinastiei Yuan, Maestrul Eternei Primăveri, Qiu Chuji, fondatorul grupării Porţii Dragonului, a început să predice Calea aici, popularizând învăţătura Realităţii Complete. Opt secole mai târziu, succesorul Maestrului Eternei Primăveri din cea de-a optsprezecea generaţie, Wang Liping, sosi în acest loc, oferind omagii străbunului său spiritual, apoi merse către cele opt mari locuri de pe dealurile de vest, unde dori să organizeze cursuri pe scară largă despre artele clasice ale Nestematei Spirituale referitoare la munca internă pentru dezvoltarea capacităţilor mentale.

La Templul Lumii Înmiresmate, unul din cele opt mari locuri, s-a organizat un loc de practică. Împrejmuit pe toate cele patru laturi de munţi înverziţi, încercuit de nori şi ceaţă, Templul Lumii Înmiresmate se ivea din ceaţă în lumina zorilor. Templul a stat mult timp fără un stareţ care să-l îngrijească, astfel că era plin de pânze de păianjen şi praf. Maestrul Wang Liping merse acolo şi curăţă camerele, iar apoi obişnuia să stea acolo toată noaptea în fiecare dintre clădiri, examinându-le cu atenţie, eliminând anii de umezeală acumulată, astfel ca templul să poată întâmpina, pentru cursuri, mai mult de o sută de elevi.

Transmiterea exerciţiilor de meditaţie în nemişcare unui grup atât de mare de oameni diferiţi, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, fiecare diferit mental şi fizic, era o muncă fără precedent. Întâmpinând elevi din regiuni diferite din China, maestrul Wang Liping dori mai întâi să clarifice anumite percepţii încâlcite, prezentând oamenilor sursa esenţială. Exprimând pe scurt îndoiala asupra Qigong-ului popularizat în masă, maestrul continuă definind cele trei stadii ale energiei:

„Cel mai important lucru în artele igienei taoiste este înţelegerea Naturii şi respectarea legilor naturale. Oamenii se nasc în Natură şi există între cer şi pământ, aşa că avem o relaţie inseparabilă cu Natura. Principala modalitate prin care se realizează această relaţie este energia. Astfel că Lao-tzu a extras următoarea formulă: umanitatea imită pământul, pământul imită cerul, cerul imită Calea, Calea imită Natura.

În zilele noastre toată lumea vorbeşte despre practici energetice, dar în vechime nu exista acest termen. Mai mult, există diferenţe în folosirea cuvântului «*energie*». Concret, există trei tipuri de energie.

Primul tip este energia respiraţiei, energia din atmosfera naturală. Aceasta nu are formă, nu are reguli ce o guvernează sau un curs stabil. Este o energie ce există în trupul uman, ca şi în Natură, fiind în strânsă legătură şi circulând pe interior şi în exterior.

Al doilea tip de energie este o substanţă subtilă proprie corpului uman; reprezintă fluxul puterii dinăuntrul corpului. Deşi este imperceptibilă şi intangibilă, cu toate acestea are masă şi conţine particule care pot fi măsurate mecanic. Aceasta este materie plină de substanţă dar fără formă. Această energie este aşa-numita «energie adevărată» de care vorbim în mod obişnuit.

Al treilea tip de energie este o energie luminoasă, care este, de asemenea, un flux de putere din trup, ce conţine particule. Această energie luminoasă are strălucire şi degajă căldură; când emană este perceptibilă de către alţii şi poate fi folosită la transmiterea undelor electromagnetice, formând un «*câmp magnetic*» utilizat în vindecarea bolilor.

Aceste trei tipuri de energie, reprezentând diferite nivele ale realizării practice, pot fi făcute, de asemenea, să se transforme una în alta şi să interacţioneze una cu alta. Practica începe prin antrenarea energiei naturale, ajungând să percepi realitatea trupului uman în contextul legilor Naturii. Când puterea muncii tale interne ajunge la un anumit nivel, primul tip de energie se transformă în cel de-al doilea. Prin practică continuă al doilea tip de energie se transformă în al treilea. Atunci practica a ajuns la un nivel avansat.

Când al doilea tip de energie se transmută în al treilea tip pot apărea unele reacţii precum reţinerea de la consumul de cereale, carne, tutun, alcool, ceai şi altele.

La un asemenea moment este necesară o administrare atentă; altfel, este uşor să risipeşti efortul pe care l-ai făcut şi să renunţi la jumătatea drumului. Pe scurt, dacă doreşti în fapt să transmuţi al doilea tip de energie în al treilea tip trebuie să practici exerciţii statice deoarece nu poţi obţine aceasta prin exerciţii active.

În practicarea exerciţiilor statice principalul lucru este cultivarea celor «*patru direcţii*» ale trupului uman – faţă, spate, stânga şi dreapta. Ceea ce vine din exterior este combinaţia spiritului, intenţiei şi primului tip de energie. Ceea ce iese din interior este combinaţia spiritului, intenţiei şi celui de-al doilea tip de energie. Emiterea energiei în exterior este combinaţia spiritului, intenţiei şi celui de-al treilea tip de energie.

Concentrând punctele anterioare, primul tip de energie reprezintă respiraţia naturală în corpul Naturii. Al doilea tip de energie reprezintă misterul universului în corpul uman. Al treilea tip de energie reprezintă secretul cultivării realităţii şi obţinerii vrăjitoriei.

Minunile igienei taoiste se găsesc în extraordinarele energii infinite ale primului, celui de al doilea şi celui de al treilea nivel."

La auzul acestor cuvinte, minţile elevilor s-au deschis. Maestrul Wang Liping ştia că teoriile taoiste se bazează pe o practică îndelungată ce foloseşte atât trupul cât şi mintea, descoperite prin observare amănunţită şi înţelegere directă. Doar ascultarea principiului reprezintă încă ezitarea din faţa porţii; dacă doreşti să intri pe poartă şi să urci în hol pentru a intra în cameră, realizând înţelesul profund în cuvinte puţine nu există un alt mod decât prin cultivarea intensă a rafinării .

Dimineaţa maestrul Wang Liping ţinea cursuri teoretice; apoi, după-amiaza şi seara îşi conducea elevii în practică. Pe cât posibil el îşi învăţa elevii folosind metodele pe care le învăţase el însuşi de la mentorii săi. În general vorbind, în exerciţiile statice care reprezintă lucrul asupra esenţei, meditaţia şezând cu picioarele încrucişate este cea mai dificilă şi dureroasă. Este necesară menţinerea unui corp relaxat, a unei poziţii relaxate, a unor oase relaxate, a unei gândiri relaxate, a unei atenţii relaxate şi a unei perspective relaxate, chiar în mijlocul celei mai intense dureri; cu siguranţă nu este un lucru uşor. Când ei începeau această practică, unii elevi nu înţelegeau fineţea sa interioară; nu după mult timp de la începerea meditaţiei şezând în această poziţie începea să-i doară atât de tare încât nu-şi puteau stabiliza voinţa. Încurajându-i pe toţi să persevereze şi să nu renunţe la postură maestrul Wang Liping le oferea o explicaţie în următorii termeni:

Meditaţia şezând cu picioarele încrucişate pentru a practica lucrul interior este cea mai dificilă; meditaţia şezând până când leşini reprezintă limita. În ***Lucrurile esenţiale ale realizării*** se spune că până şi bărbaţilor puternici le este greu să o suporte, deoarece este mult mai dureroasă decât orice altă durere. Durerea nu te omoară dar nici nu te lasă să trăieşti. Deci care este avantajul de a trece prin asemenea durere? Este aceea de a face cunoscut oamenilor că dincolo de această lume a persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor, în care am venit în mod dureros, există lumea cerului, pământului şi umanităţii, care trebuie, de asemenea, parcursă în mod dureros. Ar trebui să experimentăm această durere o singură dată. Dacă putem suporta această durere, atunci putem suporta orice durere. De fapt, oamenii pot să o suporte. Atunci când nu pot înseamnă că au o voinţă

şovăitoare şi trebuie să-şi folosească gândirea pentru a controla voinţa. Când meditaţia şezând cu picioarele încrucişate se află la început, este esenţială cultivarea oaselor şi măduvei şi schimbarea calităţii sângelui, ca pregătire pentru exerciţiile de rafinare a celor cinci elemente interioare şi deschiderea măduvei. După un an sau doi de meditaţie şezând, din durere apare plăcerea şi îţi pare cu adevărat că ai intrat într-o altă lume.

Aceste cuvinte sunt destul de uşor de înţeles la suprafaţă, dar conform maestrului Wang Liping, principiile din spatele lor pot fi stăpânite doar trecând mereu prin dificultăţi, murind şi renăscând de mai multe ori. El preda bazându-se pe propria sa experienţă, deci părea extraordinar de intim şi neobişnuit de simplu. Vorbind şi râzând, îi conducea pe oameni pe poarta minunilor misterioase.

Cultivarea rafinării este extrem de dureroasă şi nu poate fi făcută într-o singură zi. Bazându-se pe metodologia experienţială transmisă timp de peste unsprezece secole maestrul Wang Liping preda într-o manieră corespunzătoare începând cu bazele, spre deosebire de aşa numiţii auto-proclamaţi „maeştrii de Qigong" care pretindeau că-i învaţă pe oameni un fel de metodă rapidă de practică energetică. Wang Liping era preocupat şi de faptul că noii elevi pot fi extrem de nerăbdători şi incapabili de a suporta durerea singurătăţii, aşa că din timp în timp el executa unele trucuri spre folosul elevilor, adăugând ceva amuzament practicii şi oferind o ocazie celor atenţi de a ajunge la o înţelegere a anumitor principii.

În iunie, în Beijing este o zăpuşeală extremă, aşa că transpiri chiar fără să mergi sau să te mişti prea mult. Locul de practică era o cameră din templu aproape la fel de mare ca o sală de cursuri, în care se îngrămădeau şezând peste o sută cincizeci de oameni. Uşile şi ferestrele erau ermetic închise, astfel că sala era închisă oricărei circulaţii a aerului, ca şi groapa din pământ în care maestrul Wang Liping stătea şi practica, atunci când era tânăr. Elevii erau cu toţii uzi de transpiraţie, ca şi când ar fi intrat într-un aburitor. Chiar şi pernele pe care şedeau se umeziseră. Tuturor le era greu întrucât gâfâiau şi mureau de sete.

Maestrul Wang Liping îi puse pe toţi să-şi deschidă mâinile şi să le pună cu dosul palmei pe genunchi, fiind atenţi la schimbările de temperatură ce înconjura universul propriilor lor trupuri. Când vorbea se apleca uşor şi îşi mişca uşor mâinile înainte şi înapoi, ca evantaiele mici, mormăind ceva în timp ce respira.

După circa unul sau două minute un curent de aer începu să se facă simţit în cameră. În foarte scurt timp fu ca şi cum toate uşile şi ferestrele fuseseră larg deschise şi adieri răcoroase treceau prin cameră, de fiecare dată fiind din ce în ce mai răcoroasă. După şapte sau opt minute căldura teribilă se dispersase iar transpiraţia de pe faţa şi trupul elevilor se uscă treptat. Într-o clipă camera înfierbântată deveni rece ca o peşteră montană cu un izvor ce curge neîncetat. Unora dintre elevi nu le venea să creadă că aceasta se întâmplase cu adevărat; deschizându-şi ochii pe furiş şi privind împrejur, văzură că uşile şi ferestrele erau ermetic închise, ca mai înainte; nicio gură de aer nu pătrunsese. Toţi ceilalţi elevi stăteau cu ochii închişi, cu zâmbete de relaxare pe feţe.

Unul din noi se număra printre cei ce au tras cu ochiul. La acea vreme nu ne puteam imagina cum o persoană poate coborî temperatura într-o cameră atât de largă într-un timp atât de scurt. Mai târziu, învăţând exerciţii de echilibrare, am descoperit că atunci când cineva practică cu o fiinţă de yin pur, precum un şarpe, până la punctul în care atinge echilibrul, abia atunci este plauzibil, teoretic, ca o persoană să preia energia yin pură a şarpelui şi să o radieze, sau ca un om să imite capacitatea şerpilor de a emite energie yin şi a răcori aerul.

Având loc din ce în ce mai multe întâmplări extraordinare, perspectiva elevilor se extinse foarte mult. Dar nu totul putea fi digerat şi înţeles. Destul de multe persoane aveau visuri care în mare parte aveau legătură cu maestrul Wang Liping. Ciudat era că atunci când subiectul visurilor se ivea în discuţie în ziua următoare se dovedea că mai multe persoane avuseseră acelaşi vis. Uneori, mai multe nopţi la rând, erau visuri ca un roman în serie, un capitol urmând altuia. Când era întrebat despre acestea maestrul Wang spunea râzând: „Poate că faceţi munca în vis împreună. Când gândul este exersat în unison şansa ca oamenii să aibă acelaşi vis este într-un fel crescută."

Majoritatea elevilor veneau doar în scopul de a-şi îmbunătăţi starea fizică şi nu păreau foarte preocupaţi de acest fenomen, ignorând astfel o experienţă de o mare valoare ştiinţifică. În realitate, folosirea visurilor pentru a transmite conştienţa este una din artele superioare ale grupării Porţii Dragonului. Maestrul Wang Liping profită de ocazia oferită de clasă pentru a executa un experiment, făcând mai multe persoane să aibă acelaşi vis în acelaşi timp. Mai devreme el dusese la îndeplinire asemenea experimente doar cu învăţătorii săi; întrucât atât bătrânii maeştri cât şi succesorul lor aveau un înalt

nivel de realizare ei puteau schimba gânduri în timpul visurilor şi puteau purta conversaţii tăcute. Dar niciunul dintre predecesorii săi nu efectuase un experiment concret de control simultan al gândirii mai multor persoane; această responsabilitate căzu pe umerii maestrului Wang Liping. Chiar şi în zilele de astăzi el este implicat în cercetarea şi investigarea acestui lucru.

Am întâlnit asemenea situaţii de mai multe ori; era evident că maestrul Wang Liping intra în visurile noastre, acţionând şi vorbind cu o deosebită claritate. Ne puteam aminti ceea ce făcuse şi spusese, şi descopeream că toate visurile se dovedeau ulterior adevărate; deci am presupus că maestrul Wang transmitea cunoaşterea prin visuri. Când am mers la el şi l-am întrebat el a spus că nu ştie nimic de aceasta.

Noi credem că orice persoană care a avut un contact la fel de puternic cu maestrul Wang Liping ar fi putut avea asemenea experienţe. Aceste fenomene ilustrează modul în care oamenii cu realizări înalte pot face anumite lucruri în mod conştient în timp ce se află într-o stare inconştientă. Cum ar trebui să clasificăm asemenea fenomene spirituale? Se pare că unele concepte ale psihologiei vestice precum conştient şi subconştient sunt insuficiente pentru a analiza nivelele de conştiinţă ale creierului oamenilor cultivaţi.

ꕥ

După o jumătate de lună de practică la templul montan maestrul Wang Liping le-a spus elevilor că vor apărea prin preajmă o mulţime de animale mici. El îşi instrui elevii să nu se teamă de micuţele creaturi; le

spuse să fie blânzi cu animalele şi să nu le facă niciun rău. După câteva zile, adăugă el, animalele vor pleca ele însele. Elevii, pe jumătate crezură şi pe jumătate se îndoiră; dar până a doua zi templul devenise ca o menajerie. Unul câte unul, şoareci şi nevăstuici apărură practic de nicăieri, zburdând fără teamă în plină zi. Ele invadară şi sala de practică; după ce clasa petrecu un scurt timp în meditaţie şezând în linişte, o adunătură de rozătoare o zbughiră înăuntru, fugind în jurul pernelor de şezut, unii dintre ei întinzându-se înăuntrul pantofilor ca şi când ar fi găsit ceva delicios acolo. Şerpii se prelinseră pe geam, unii dintre ei vârându-se prin crăpăturile de la colţurile camerei pentru a cerceta, ca şi când ar fi fost absorbiţi în a mirosi ceva. Apărură şi un număr uimitor de mare de bursuci, suspicioşi şi nervoşi. Unii elevi ce practicau meditaţia în acea seară, şezând sub copaci, atunci când şi-au încheiat exerciţiul şi au deschis ochii chiar au găsit bursuci ce stăteau în faţa lor.

Maestrul Wang Liping le-a explicat elevilor că practica muncii interne poate atrage animale mici. Aceasta nu este o superstiţie; există un principiu ştiinţific al acestui fenomen. Tot ceea ce există în tărâmul „persoanelor, lucrurilor şi evenimentelor” şi în cel al „cerului, pământului şi umanităţii” are propriul său „câmp”, care poate emite „unde” de o frecvenţă specifică, ce intră în relaţie cu mediul. Aceste nenumărate câmpuri diferite reprezintă o totalitate, dar, de asemenea, sunt şi independente, în mod individual. Datorită unimii lor, întreg universul este un tot; datorită individualităţii lor independente, toate lucrurile şi fiinţele sunt distincte. Când un grup de practicanţi au cultivat împreună rafinarea timp de mai multe zile, constituţia şi capacităţile corpului uman suferă modificări, şi la fel se întâmplă şi cu frecvenţa undelor de energie pe care le emite. Când

frecvenţa acestor unde de energie corespunde cu frecvenţa energiei emisă de micile animale, acestea se vor aduna în mod spontan, ca şi când ar fi mirosit hrană atractivă pentru ele.

În realitate, aici sunt implicate principii de chimie, fizică şi biologie. Extinzând principiul, dacă oamenii, atunci când stau cu picioarele încrucişate, ar fi atenţi la schimbările subtile şi detaliate dinăuntrul corpului, acest lucru le-ar permite să simtă schimbările subtile în frecvenţele vibratorii de pe suprafaţa pământului. Exerciţiul de echilibrare stând cu spatele la un copac, îmbăindu-te în energia sa, caută să integreze „câmpul" tău în „câmpul" copacului; dacă animalele mici practică şi ele cultivarea în prezenţa oamenilor, aceasta înseamnă că şi ele îşi armonizează „câmpul" lor energetic.

Astfel că oamenii din timpuri străvechi foloseau în mod conştient variabilitatea şi consistenţa câmpurilor energetice pentru a stimula capacităţile latente din fiinţele umane.

Ca un taoist modern al Realităţii Complete, un maestru care a ajuns la o realizare profundă a esenţei gândirii taoiste, Wang Liping foloseşte un limbaj inteligibil modern pentru a exprima ideile despre Cale. În procesul absorbţiei teoriei ştiinţifice moderne şi la un moment în care civilizaţia estică şi cea vestică converg, el a ajuns să simtă şi mai pătrunzător limitările ştiinţei moderne, şi chiar acolo se află avântul dedicării sale în propagarea culturii taoiste.

După încheierea cursurilor de la Templul Lumii Înmiresmate din Beijing, maestrul Wang Liping se ăntoarse în secret la Peştera Eternei Primăveri de pe Muntele Lao, unde le vorbi învăţătorilor săi despre această experienţă, despre noile sale impresii şi înţelegeri. El ceru, de asemenea, sfaturi privind unele cazuri de boli mai deosebite pe care le întâlnise. Bătrânii maeştri fură încântaţi să vadă felul în care se maturizase discipolul lor şi modul de succes în care îşi asumase marea sa responsabilitate.

Wang Liping rămase cu bătrânii învăţători câteva zile. În timpul cursului el condusese exerciţiile, vindecase unele boli, ţinând prelegeri, cheltuind foarte multă energie. După câteva zile el îşi reveni. Când plecă îi înmână marelui maestru toţi banii pe care îi primise ca taxă de curs, pentru realizarea dorinţei acestuia de a construi un loc în care Calea să poată fi propagată.

Marele maestru îl certă: „Deşi ai realizat Calea, încă nu ai părăsit societatea obişnuită. Trăieşti în lumea obişnuită şi ai o familie numeroasă cu nevoi materiale. Mai mult, după acest început va trebui să ai de-a face cu un număr din ce în ce mai mare de oaspeţi, lucru care te va supune la cheltuieli considerabile. Lucrarea noastră este deja dincolo de lume; trăim în lumea Căii. Cerul şi pământul ne oferă suficient sprijin. De ce am avea nevoie de bani?” Marele maestru dori să-i înapoieze banii lui Wang Liping, dar acesta refuză.

După aceasta, la terminarea fiecărui curs, brigada comunistă însărcinată cu aceasta lua majoritatea venitului, dar Wang Liping lua puţinul venit câştigat cu greu care rămânea după cheltuieli şi îl ducea în munţi pentru a i-l înmâna personal marelui maestru. Incapabil să-l facă să-şi schimbe părerea, marele maestru nu

putea decât să accepte; era mişcat de caracterul lui Wang Liping, care îşi respecta învăţătorii şi era în slujba Căii.

ꕥ

Asumându-şi însemnata responsabilitate de a răspândi cultura taoistă, conştient de aşteptările pe care învăţătorii le aveau din partea sa, maestrul Wang Liping nu mai putea fi oprit atunci când începea ceva. Ani de zile călători în nord şi sud, predând nenumărate cursuri şi seminarii în Wushun, Shenyang, Beijing, Shijiazhuang, Sian, Wuhan, Guangzhou, Nanjing, Jinhua, Shanghai şi în alte locuri, oferind esenţa culturii tradiţionale pe care o asimilase prin dificultăţi uriaşe cu douăzeci de ani mai înainte, pe drumul parcurs împreună cu învăţătorii săi, şi lucrând cu sârguinţă pentru relansarea culturii tradiţionale chineze în lume.

Având puternice sentimente pentru oraşul său natal, curând după întoarcerea de pe Muntele Lao maestrul Wang Liping organiză al doilea curs de arte interne ale Nestematei Spirituale pentru dezvoltarea capacităţilor mentale. De această dată, cu peste patru sute de bătrâni în rândul audienţei, maestrul Wang Liping îşi exercită întreaga putere pentru a crea un câmp de energie pentru toţi şi pentru a-i conduce în exerciţiile interne conectându-i la puterea sa internă. În ultima parte a cursului, un sfert dintre studenţi au experimentat trezirea în ei a unor grade diferite de capacităţi latente, obţinându-se o reacţie relativ sensibilă la deschiderea ochiului celest. Mai târziu, maestrul Wang Liping şi-a dus aceşti elevii într-un un loc pitoresc unde i-a pus să stea

liniştiţi în jurul vârfului unui deal cu o privelişte deschisă. Apoi le-a spus să-şi închidă ochii, să privească drept înainte şi să-şi amintească ce vor vedea. După câteva ore maestrul Wang Liping le-a spus să-şi încheie exerciţiul; fără a le permite să vorbească, el îi puse să-şi scrie viziunile. După o vreme, mai mult de o sută de elevi îi înmânară relatările lor. După cum s-a demonstrat, majoritatea văzuse o scenă de luptă. Mai mult de treizeci au oferit descrieri detaliate ale oamenilor, uniformelor, steagurilor, trupelor de luptă şi schimbărilor în cursul luptei, ca şi când le-ar fi trăit chiar ei înşişi. Mai mult, aceste treizeci de relatări neobişnuite au descris, în esenţă, aceleaşi scene; fără a discuta deloc înainte, mulţi oameni au folosit termeni asemănători, spunând că a fost ca un coşmar, o scenă de violenţă teribilă.

Un asemenea eveniment a fost înregistrat în cărţile de istorie. În anul 1618, Manchu Nurhachi au atacat trei citadele chineze în temeiul celor „şapte plângeri majore" împotriva guvernării Ming. În acea lună de aprilie, preşedintele chinez al ministerului apărării a condus o armată împotriva trupelor Nurhachi, intrând într-o luptă sângeroasă. Armata Ming a fost înfrântă atât de rău încât „mai bine de zece mii au murit, unul sau doi din zece supravieţuind." Cele trei citadele şi teritoriul din împrejurimi au căzut în mâinile duşmanului iar puterea dinastiei Ming a început să decadă rapid.

Există o înregistrare destul de detaliată a acestei bătălii, şi comparând descrierile uniformelor şi steagurilor cu cele văzute de elevi în viziunea lor internă s-a dovedit că viziunile erau de fapt scene ale unei părţi din această luptă.

Maestrul Wang Liping ne-a povestit următoarele despre acest incident: „Există trei posibilităţi pentru re-

apariţia acestui vechi câmp de luptă. Una este aceea conform căreia elevii, sub îndrumarea mea, au inversat cursul timpului sărind peste trei sute şapte zeci de ani pentru a fi martori la o scenă de luptă din acea epocă. A doua este că scenele din războaiele trecute rămân încă în univers într-un anume fel, şi le putem înţelege printr-o metodă specială. A treia este că am folosit o artă taoistă de a proiecta o scenă înaintea elevilor, ca şi când le-aş fi provocat un vis. Ce vreau să spun este că, în mod sigur, nu am proiectat nicio scenă; şi chiar dacă aş fi făcut-o, de unde venea scena pe care am proiectat-o? Prin urmare, puteţi elimina a treia posibilitate şi puteţi scrie despre conceptele de timp şi spaţiu şi modalităţile existenţei materiale."

ꕥ

În mai 1986, la invitaţia Asociaţiei pentru Cercetări Ştiinţifice referitoare la Practicile Energetice din China, maestrul Wang Liping a ţinut din nou un seminar în munţii de la vest de Beijing, la care au participat peste trei sute de persoane din întreaga ţară. În decursul a patruzeci de zile de predat cursuri şi condus exerciţii maestrul Wang Liping lua masa împreună cu elevii şi stătea tot timpul împreună cu ei. Elevii îi spuneau toate problemele, mari sau mici, de la boli cronice la subiecte ce ţineau de familie. Există o apropiere şi o sensibilitate foarte profundă între învăţător şi elevi. Cu compasiunea, voioşia, înţelepciunea, sinceritatea şi caracterul său taoist elevat, maestrul Wang a plantat în inimile elevilor credinţa fermă că a învăţa Calea este un lucru bun.

Mai târziu, vorbind despre ceea ce a ajuns să înţeleagă din anii săi de experienţă în predare, maestrul Wang Liping spunea că pentru a fi învăţător este necesar să fii una cu elevii; trebuie să predai din sensibilitatea trăirii.

Într-una din zilele workshop-ului, mai mulţi oameni urcară muntele aducând o bătrână paralizată de mai mulţi ani. În vârstă de peste optzeci de ani, femeia cu părul argintiu îl strigă pe maestrul Wang Liping în momentul în care îl văzu, strigând: „Salvează-mă, Bodhisattva!”

Această bătrână crezuse mereu în budism şi respectase taoismul. Fusese o femeie evlavioasă şi prezentabilă, dar în 1982 îi apăruse un cheag de sânge pe creier care o lăsase complet paralizată. După ce mersese la multe clinici de specialitate pentru a se trata, îşi mai revenise puţin, dar era încă paralizată pe o parte.

Deschizându-şi ochiul celest maestrul Wang Liping văzu că starea sa nu era extrem de gravă, dar ea nu fusese tratată la timp şi într-o manieră corectă. El le spuse rudelor bătrânei că trebuia încă să aibă grijă de câteva sute de elevi deci nu putea merge la ea acasă pentru a o trata, dar dacă ei ar putea s-o aducă la el în fiecare zi, tratamentul ei ar dura o săptămână. Rudele sale fură de acord imediat.

Astfel că bătrâna venea în fiecare zi în care maestrul Wang Liping ţinea cursuri şi stătea lângă podium. În momentul în care acesta preda el îi difuza putere internă în mod invizibil, pentru a o trata pe bătrână. Absorbită în ascultare, fără să-şi dea seama ce se întâmpla, bătrâna fu în stare să se ridice şi să meargă după două zile, fără sprijin din partea familiei. După trei zile ea putu să se deplaseze singură, încet, cu ajutorul

unui baston. După cinci zile ea putea să se descurce de una singură. După şapte zile era total refăcută, capabilă să se plimbe pe terenul din jurul templului.

La încheierea seminarului bătrâna veni împreună cu întreaga familie, aproape douăsprezece persoane, pentru a-şi exprima mulţumirea. Luând mâna maestrului Wang Liping, ea spuse: „Această boală chinuitoare a mea nu putea fi vindecată de o persoană obişnuită. În ziua în care te-am întâlnit, părea ca şi când aş fi văzut lumina lui Buddha; atunci am ştiut că voi fi salvată. Când eram tânără am suferit de o altă boală ce a fost vindecată chiar aici, în acest templu, de către un stareţ budist care mi-a oferit energie spirituală. Acum, că am primit energie spirituală din partea ta, aceste oase bătrâne se pot ridica din nou!" Când vorbea îşi puse familia să îngenunchezi în semn de respect. Oarecum tulburat, maestrul Wang îngenunche şi el în grabă pentru a o ajuta pe bătrână, repetând, „E prea mult, bunico, e prea mult!"

ꕥ

Cei peste trei sute de elevi stăteau cu picioarele încrucişate în două camere largi ce se învecinau formând litera T, cu maestrul Wang Liping aşezat la punctul de întretăiere, conducându-i cu puterea sa internă.

„Toată lumea să-şi lase libere hainele şi cureaua; cu întreg corpul relaxat, corectaţi-vă poziţia în mod corespunzător. Spatele să fie drept dar nu ţeapăn; relaxat, nu căzut. Lăsaţi limba să se odihnească pe palatul superior. După ce v-aţi format o postură de bază solidă, închideţi cele trei yin-uri inferioare. În regulă!

Acum ridicaţi capul şi priviţi în faţă, cu cât mai departe cu atât mai bine. Vedeţi dacă există vreun punct strălucitor, şi ce culoare are el. Bine! Adunaţi treptat lumina spirituală, adunaţi-o înapoi în punctul dintre sprâncene, care reprezintă «deschiderea» «deschiderii ochiului către cer». Apoi aduceţi-o şi mai adânc în interior..."

Elevii stăteau drepţi, fără a se mişca, astfel că locul era liniştit, calm, fără niciun sunet. Acum maestrul Wang Liping îşi extinse palmele, le ridică uşor deodată, apoi le scutură o dată către stânga şi dreapta. Dintr-odată aceşti trei sute de elevi începură să se balanseze incontrolabil, ca şi când ar fi stat într-o luntre pescărească pe o mare furtunoasă. Apoi, când maestrul Wang făcu o mişcare ca şi cum ar fi întors două monezi în mână, elevii se agitară şi mai intens. Unii se balansau înainte şi înapoi, unii îşi scuturau mâinile cu mişcări rapide, unii se băteau pe piept, unii făceau mişcări graţioase de dans, unii făceau serii rapide de mişcări cu mâinile, ca experţii vorbitului prin semne. Dintr-o dată, unii începură să se vaite cu jale, în timp ce alţii începură să râdă nebuneşte. Ambele camere erau într-o zarvă.

Maestrul Wang Liping stătea în centru, observând lucrurile stranii ce aveau loc în jurul său, cu un zâmbet inocent pe faţă. După o vreme el îşi ridică mâna dreaptă către camera aşezată de la est către vest în timp ce îşi împinse cealaltă mână uşor, în jos. Apoi se întoarse către camera aşezată de la nord către sud părând că manevrează două monezi în timp ce pronunţa nişte sunete.

Acum persoanele din jumătatea vestică a camerei aşezate de la est către vest înnebuniră, plângând şi văitându-se puternic. Între timp, se părea că cei din jumătatea estică erau epuizaţi de această transformare,

mişcările lor devenind din ce în ce mai slabe, ţipetele lor ascuţite transformându-se în gâfâieli, liniştindu-se apoi până se calmară. În camera aşezată de la nord la sud era deja linişte, cei peste o sută de elevi fiind cuminţi ca nişte oi docile. Unii moţăiau, alţi sforăiau, dormind fără a fi absolut deloc atenţi la vaietele şi râsetele din cealaltă cameră.

După treizeci de minute maestrul Wang Liping linişti oamenii ce se văitau şi făceau zgomot, apoi murmură un „descântec" după care cei ce adormiseră începură să se trezească. Maestrul Wang le spuse tuturor să-şi frece mâinile, să-şi maseze feţele, să-şi desfacă picioarele şi să încheie exerciţiul.

Când terminară, elevii vociferară către maestrul Wang Liping să le explice ce se întâmplase. Bucuros ca un copil maestrul le vorbi elevilor ce-l înconjurau despre acest fenomen: procesul construirii unui câmp de energie, amplasării unui aranjament şi efectuării împuternicirii, dezvoltat din învăţăturile străvechi taoiste şi budiste. Există trei modalităţi.

Prima modalitate este numită *sistemul aleator*. Aceasta înseamnă că la momentul împuternicirii nu există restricţii referitoare la oamenii implicaţi. Nu există reguli şi nu există vreo amplasare; puterii i se permite să curgă spontan. În cei afectaţi pot apărea vaiete şi râsete sălbatice, gesticulări şi dansuri, tot felul de comportamente stranii. Principalul scop din spatele acestora, pentru cel ce face împuternicirea, este de a folosi acest format pentru a observa natura, caracterul, mentalitatea şi viciile persoanelor afectate; astfel că, în mod intenţionat, se evită interferenţa.

Dar nu e nevoie de o persoană foarte evoluată pentru a produce efectul *sistemul aleator*. Forţe externe

precum reputaţia, prestigiul, statutul şi profitul pot face oamenii să-şi piardă natura lor esenţială, să uite ceea ce fac şi să-şi piardă controlul asupra lor înşile. Aceasta a zăpăcit elementele psihologice subiective ale multor oameni. De exemplu, cântăreţii moderni de muzică pop sau performanţele starurilor de cinema sau ale atleţilor intoxică mulţi tineri, ducându-i într-un fel de apatie. Deci nu trebuie considerat că inducerea unor acţiuni spontane pe scară largă este un lucru bun; când cel ce face împuternicirea este o persoană evoluată, în realitate acesta este un fenomen de nivel scăzut.

A doua modalitate se numeşte *amplasarea unui aranjament*. Aici, cel care efectuează împuternicirea delimitează diferite sectoare, locaţii şi unghiuri în conformitate cu naturile şi temperamentele diferite ale indivizilor implicaţi; doar atunci tehnica este utilizată, trimiţând oamenii în diferite sectoare, în diferite stări. Unii sunt făcuţi să se mişte, unii plâng, unii râd, unii dorm, unii stau liniştiţi, fiecare acţionând individual, fără a interfera cu ceilalţi. Cel care efectuează împuternicirea este ca un actor; membrii audienţei sunt cei asupra cărora se acţionează. Este de asemenea posibil să facă un loc răcoros şi un loc călduros în cadrul aceleiaşi camere, sau ca ceasurile unora să meargă ceva mai repede în timp ce ale altora merg ceva mai încet. Toate aceste efecte sunt derivate din acelaşi principiu.

Tărâmul modalităţii superioare de împuternicire este numit „mintea cuprinzând înţelegere spirituală”. Nici vorbitul, nici acţiunea nu mai sunt necesare; subtilitatea operaţiunii stă doar în minte. La acest punct de întretăiere există o tranziţie de la mişcarea externă către mişcarea internă, de la mişcarea internă către mişcarea spiritului; ambele părţi comunică mental prin intermediul

spiritului, combinându-se într-o comuniune lipsită de cuvinte.

În final, maestrul Wang Liping a explicat că atunci când apar mişcări spontane ale trupului în timpul practicii, aceasta înseamnă că energia se află în faţă iar spiritul se află în spate; spiritul merge mână în mână cu energia, astfel că trupul nu are stăpân. Practicantul trebuie să facă sinele conducător, transformând mişcarea externă în mişcare internă, examinând schimbările detaliate şi extrem de subtile din corp în mijlocul liniştii clare.

În ***Scriptura clarităţii şi calmului*** se spune: „A folosi întotdeauna intenţia pentru a observa deschiderea este mişcare; a folosi întotdeauna imperturbabilitatea pentru a observa rafinamentul în deschidere este nemişcare. A aduna remediul este mişcare; a obţine remediul este nemişcare." Se mai spune: „Cerul şi pământul din corp răspund în mod sensibil cerului şi pământului din exteriorul corpului, iar cerul şi pământul din exteriorul corpului răspund, prin urmare, cerului şi pământului din interiorul corpului; astfel, când cerul şi pământul din interiorul corpului au un stăpân, atunci energia cerului şi pământului din exteriorul corpului ajunge înăuntru. Dacă nu există niciun stăpân, energia cerului şi pământului din interiorul corpului ajunge în afară, având ca urmare incapacitatea de a atinge Calea; în schimb, are loc pierderea Căii." Taoiştii spun: „Destinul meu stă în mâinile mele, nu ale Cerului", dar este esenţial să concorde cu Calea în toate domeniile vieţii, fie că e vorba de personalitatea individuală, mijloace de trai, cultivarea de sine sau muncă. Ceea ce este important este ca „cerul şi pământul din interiorul corpului să aibă un stăpân", ca persoana să fie capabilă să se stăpânească pe sine, obţinând progrese şi iluminare prin propriul efort şi propria gândire, fără ca prin implicare în

adulare obtuză să piardă din vedere natura intrinsecă esenţială.

ꕥ

Activităţile de predare ale maestrului Wang Liping au atras din ce în ce mai mulţi oameni până când Templul Lumii Înmiresmate a devenit neîncăpător iar ei s-au extins la templele locuibile de pe munte. Când locurile de cazare de pe munte fură ocupate, erau elevi ce urcau pe munte dimineaţa şi coborau după cursuri şi practică pentru a se odihni. Veniră şi căutători ai Căii din Hong Kong, iar cercetători fiziologi din Japonia intrară în contact cu Asociaţia pentru Cercetări Ştiinţifice ale Practicilor Energetice Chinezeşti, pentru a efectua cercetări în domeniu.

20

Asumându-şi o însemnată responsabilitate

Una din cele mai importante sarcini pe care cei trei bătrâni vrăjitori i-o dăduseră lui Wang Liping era aceea de a suplimenta şi a redacta **Canonul taoist**. Maestrul Wang Liping vorbeşte despre **Canonul taoist** ca fiind un document al culturii chineze; el reprezintă, de asemenea, şi o enciclopedie a culturii chineze străvechi.

Canonul taoist nu este o carte de istorie ce consemnează urcuşurile şi coborâşurile dinastiilor şi erelor. Preocuparea sa o reprezintă relaţia dintre umanitate şi Natură: modul în care este constituit universul, cum se schimbă el, cum funcţionează, cum se dezvoltă umanitatea, care este sursa umanităţii, şi care este destinul acesteia, care este locul umanităţii în univers. Pe scurt, **Canonul taoist** se preocupă cu secretele interne ale universului şi vieţii umane. El investighează aceste mari probleme prin intermediul unui mod special de gândire, formând o formă culturală specială, ajungând la anumite concluzii unice care au devenit contribuţia de cunoaştere şi înţelepciune adusă de poporul chinez, sau de Orient, întregii rase umane. Acesta este sensul în care **Canonul taoist** poate fi numit o documentaţie a culturii chineze sau o enciclopedie a culturii chineze străvechi.

Sfera de întindere a **Canonului taoist** este enormă. În vremurile străvechi se spunea deja că „artele taoiste sunt complexe şi multiple.” Cine a spus acest

lucru nu a înţeles cultura taoistă; oamenii ce nu au înţeles-o au spus acelaşi lucru şi în vremurile ce au urmat.

Şi totuşi, având în vedere paleta largă de probleme cu care se preocupă taoismul, cu greu literatura sa istorică putea fi altfel decât variată şi complexă. Dar enorma bogăţie a literaturii istorice conservată în **Canonul taoist** o transformă într-o bogăţie culturală imensă pentru oamenii din vremurile ulterioare.

Istoria redactării şi organizării **Canonului taoist** îmbrăţişează peste o mie de ani, cu numeroase episoade. Profesorul Chen Guofu a scris ***Studiu asupra surselor Canonului taoist***, pentru care Profesorul Luo Changbei a scris următoarea prefaţă la prima ediţie:

„Redactarea **Canonul taoist** a trecut prin trei faze. Mai întâi a fost însemnat în consemnări de literatură în ***Documente ale dinastiei Han***; ulterior oameni precum Ge Hong, Lu Sinjing, Meng Fashi, Dao Hongjing, Yuan Siaozhu, Wang Yang şi Yi Wencao l-au sporit, redactat şi organizat. Dar chiar dacă tabla de materii era completă, compilarea efectivă nu era încă. Aceasta a fost prima fază.

Canonul taoist a fost menţionat prima dată când a fost redactat şi organizat în era Kaiyuan a dinastiei Tang, între 713 şi 742. Numit ***Colecţia preţioasă a celor trei canale deschise***, conţine 3.744 de pergamente. Aceasta a fost arsă şi împrăştiată în războaiele de la sfârşitul dinastiei Tang şi în epoca următoare a celor Cinci Dinastii. În timpul dinastiei Song, pe vremea împăraţilor Taizong (976-997) şi Zhenzong (998 – 1022), Xu Xuan, Wang Jing şi alţii au efectuat studii comparative prin ordin imperial şi au trimis curţii titlurile selectate.

Structura completă a colecţiei a fost totuşi dezorganizată şi au apărut discrepanţe, astfel că timpul a trecut fără o organizare radicală pe subiecte a **Canonului**. Apoi Zhang Junfang a comparat o multitudine de texte, a evaluat variantele şi în mai mulţi ani de muncă a organizat **Canonul** într-o colecţie de lucrări de 4.565 de pergamente. Aceasta a fost numită ***Comoara Palatului Celest a Marelui Cântec***, în care expresia «Palatul Celest» se referă la numerele din sistemul de enumerare din ***Clasicele celor zece mii de ideograme***. Zhuang Junfang a extras din textele esenţiale ale **Canonului**, care cuprind ***Cele şapte fâşii de bambus într-un săculeţ din nor***. Apoi, în epoca Chongning din domnia împăratului Huizong (1102 – 1106), a fost emis un decret imperial pentru căutarea cărţilor pierdute ale taoismului, la care consiliul guvernamental pentru cultură a adunat ediţii critice făcute de taoişti crescând numărul **Canonului** la 5.387 de manuscrise. Aceasta a fost cea de-a doua fază.

Cea mai veche ediţie critică a **Canonului taoist** este cea tipărită pe vremea împăratului Huizong, cunoscută drept ***Canonul taoist Wangshou*** din epoca Zhengho. În timpul epocii Zhengho (1111 – 1118), cărţi taoiste pierdute au fost, prin ordin imperial, adunate şi comparate, apoi tipărite şi puse în circulaţie într-o colecţie cuprinsă în 540 de tocuri. Plăcuţele din lemn existau încă pe vremea împăratului Zhangzong din dinastia Jin (1190 – 1208), dar ele erau deteriorate. Astfel că, prin ordin imperial s-a iniţiat căutarea textelor lipsă, pentru a îmbunătăţi colecţia, aducând-o la un total de 6.455. Aceasta a fost tipărită sub titlul ***Comoara Capitalei Ascunse a marii dinastii Yin***. Sculptarea plăcuţelor a început în 1190 şi s-a încheiat doi ani mai târziu.

Pe timpul dinastiei Yuan, Song Degang, urmând dorinţa învăţătorului său Qiu Chuji, căută cărţile pierdute, aducând **Canonul** la mai mult de 7.800 de pergamente. Sculptarea plăcuţelor şi confruntarea textelor paralele dură opt ani. Cartea ce rezultă fu, de asemenea, numită ***Comoara Capitalei Ascunse***. Apoi, sub domnia împăraţilor Xianzong (1251 – 1260) şi Shizong (1260 – 1295), discuţiile dintre budişti şi taoişti asupra problemei autenticităţii ***Hua-hu jing*** sau ***Scriptura conversaţiei barbarilor*** a dus la propagarea unei directive imperiale pentru arderea **Canonului taoist**. Acest extins dezastru a dus la pierderi considerabile.

Un **Canon** complet a fost reconstituit în 1445, şi o continuare a sa a fost adăugată în 1607. În total sunt 5.485 de pergamente în 512 tocuri. Aceasta a fost publicată şi încă este uzitată. Au existat şi unele cărţi în colecţii particulare, văzute de puţini oameni. Aceasta a reprezentat a treia fază." (***Studiu asupra surselor Canonului taoist***, Zhonghua Publishing Co., 1963).

Scrierea profesorului Luo este simplă şi scurtă, dar oferă o privire generală a istoriei de o mie de ani a redactării **Canonului taoist**. Acum hai să cercetăm mai mult toate acestea, dezvoltând într-un fel unele detalii.

Ge Hong a fost un faimos teoretician taoist al dinastiei estice Jin (317 – 419), autor al lucrării ***Naivul***. Conform acestei cărţi, au existat 670 de pergamente de texte taoiste ca şi peste 500 de pergamente cu vrăji, însumând circa 1.200 de pergamente.

Pe timpul dinastiei Liu Song (420 – 479) a existat un taoist faimos numit Lu Xiujing care a făcut o colecţie extinsă de cărţi taoiste, pe care le-a clasificat în ***Cele trei canale deschise***, creând fundaţia pentru **Canonul taoist** al generaţiilor viitoare. Conform cărţii ***Principii ale***

taoismului a Profesorului Li Yangzheng (Zhonghua Publishing Co., 1989), Lu Xiujing a obţinut învăţăturile scripturale ale Supremei Purităţi ale lui Yang Xi şi Xu Mi de la Shu Qizhen de pe Muntele Mao, în Prefectura Jurong, a obţinut învăţăturile scripturale ale Nestematei Spirituale de la Ge Cen din Jurong şi a obţinut şi învăţăturile scripturale ale Celor Trei Auguşti. El a publicat ediţii critice ale cărţilor taoiste ale dinastiilor Wei şi Jin, identificând în ele îndrumări şi sfaturi, prescripţii şi remedii, talismane şi descântece, enumerând 1.218 de pergamente, deşi numărul lor actual este de 1.090. El a împărţit scripturile taoiste în trei părţi, ***Canalul deschis către realitate***, ***Canalul deschis către mistere*** şi ***Canalul deschis către spirite***. ***Canalul deschis către realitate*** se concentrează asupra scripturilor Supremei Purităţi, ***Canalul deschis către mistere*** se concentrează asupra scripturilor Nestematei Spirituale iar ***Canalul deschis către spirite*** se concentrează asupra literaturii Celor Trei Auguşti. În anul 471 Lu Xiujing a redactat un cuprins, acesta fiind cel mai vechi cuprins al **Canonului taoist**.

În lucrarea sa ***Studiu asupra surselor Canonului taoist*** Profesorul Chen Guofu citează ***Scriptura stării originare*** astfel: „*Canalul deschis către realitate* înseamnă non-falsificare, *Canalul deschis către mistere* este numit după non-obstrucţie, iar *Canalul deschis către spirite* funcţionează remarcabil, într-o manieră de neimaginat. Astfel, «deschis» înseamnă comuniune; *cele trei canale deschise*, superioare şi inferioare, sunt în comuniune, în înţelesul lor ezoteric. *Canalul deschis către realitate* se referă la secretul spiritualităţii fără falsificare; de aici termenul «realitate». *Canalul deschis către mistere* se referă la crearea cerurilor şi stabilirea pământului, funcţie eficientă non-obstrucţionată; de aici

termenul «mister». *Canalul deschis către spirite* se referă la chemarea şi controlul fantomelor şi spiritelor; efectele fiind remarcabile, de neimaginat, ele se numesc spirituale. Aceste trei învăţături pot toate arăta drumul de la lumea obişnuită către sacru, contopindu-se cu Marele Vehicul; de aici numele *canal deschis*."

Cele trei canale deschise mai sunt numite şi cele trei vehicule: cel superior, cel mijlociu şi cel inferior. *Cele trei canale deschise* sunt fiecare împărţite în douăsprezece secţiuni, făcând în total treizeci şi şase de părţi. Cele douăsprezece secţiuni sunt următoarele:

1. texte principale
2. talismane pentru spirite
3. învăţături secrete
4. diagrame spirituale
5. înregistrări
6. percepte şi reguli
7. obiceiuri şi ritualuri
8. metodologie
9. arte
10. istorii
11. elogii şi imnuri
12. manifeste şi declaraţii

Acestea formează structura Canonului taoist ulterior.

Meng Fushi a fost un bărbat din dinastia sudică Liang (552 – 556). El a scris ***Indexul cărţilor din scripturile alcătuite din şapte părţi ale învăţării ezoterice***, adăugând ***Cele patru auxiliare*** la ***Cele trei canale deschise*** pentru a forma un total de şapte părţi. *Cele patru auxiliare* sunt numite Puritatea Absolută, Pacea Absolută, Misterul Absolut şi Unificarea Corectă;

acestea înfăţişează şi dezvoltă *Cele trei canale deschise*. Misterul Absolut este o anexă a *Canalului deschis către realitate*, Pacea Absolută este o anexă a *Canalului deschis către mistere* iar Puritatea Absolută este o anexă a *Canalului deschis către spirite*. Unificarea Corectă pătrunde *cele trei canale deschise* şi *cei trei absoluţi*.

Profesorul Chen Guofu scrie, la pagina 102: „De la sfârşitul dinastiei Han, trecând prin Cele Trei State, Două Jin-uri şi Dinastiile de Nord şi de Sud (circa 180 – 580) au fost realizate cărţi taoiste din abundenţă. Dar întrucât taoiştii îşi preţuiau cărţile şi le ţineau ascunse, mulţi taoişti ale acelor vremuri nu aveau prea multe cărţi în colecţiile lor. Totuşi, unii au întreprins de bună voie călătorii lungi şi dificile în căutarea cărţilor diferite sau neobişnuite; în timp ce alţii au cumpărat cărţi pentru colecţiile lor. Astfel, un anume Zhang Yin din dinastia Jin-ul de Est (317 – 419) a adunat 670 de pergamente, în timp ce Wang Daoyi din dinastia Wei-ul Târziu (220 – 264) a acumulat peste 10.000 de pergamente. În timpul dinastiei Tang acestea au fost aranjate într-un mod ordonat în scopul întocmirii unui **Canon**."

În reprezentarea Profesorului Li Yanzheng, „Dacă taoismul a fost plantat în Epoca Statelor Războinice, el a încolţit în Han-ul de Est, a înmugurit în Dinastiile Wei, Jin, Nordică şi Sudică, apoi a înflorit şi a dat roade în timpul Dinastiilor Sui, Tang şi Celor Cinci."

Canonul taoist Kaiyuan este numit astfel întrucât a fost redactat în timpul epocii Kaiyuan (713 – 742); în anul 748 au fost făcute copii prin ordin imperial pentru a fi răspândite. Acesta a fost un eveniment major în istoria culturii taoiste.

Ulterior, totuşi, prin revoltele lui An Lushan (755 – 757) şi Shi Siming (758 – 761), colecţiile de cărţi taoiste

din cele două capitale au fost distruse în majoritate. Mai târziu, după mai multe tulburări la sfârşitul Dinastiei T'ang şi în timpul Celor Cinci Dinastii, un bărbat numit Du Guangding, împreună cu alţii, au îmbinat din nou **Canonul**, dar au reuşit să conserve doar 30 – 40% din textele taoiste care mai existau la începutul Epocii celor Şase Dinastii. Redactări ale **Canonului taoist** au fost efectuate şi mai târziu în dinastiile Song (907 – 1278), Jin (1115 – 1234) şi Ming (1368 – 1644); şi acestea au fost distruse.

Când Qiu Chuji a reuşit să înveţe Calea el a fost chemat de ambasadori imperiali ai dinastiilor Jin şi Song, dar nu a mers la curte. Apoi, în 1121, când a fost chemat din ordinul lui Genghis Khan, el a călătorit către vest. Întâlnind-ul pe Han el i-a vorbit despre oprirea omorurilor, salvând nenumărate vieţi. Începând cu acest moment calea Realităţii Complete a înflorit.

Qiu Chuji a avut un discipol pe nume Song Defang care a fost, de asemenea, învăţătorul unei epoci. Song i-a vorbit odată lui Qiu despre dispariţia **Canonului taoist** şi despre modul în care acesta ar trebui restabilit. Qiu i-a spus lui Song: „**Canonul** este important, dar eu nu am timp. Tu ar trebui să te îngrijeşti de aceasta într-o zi." Urmând dorinţa învăţătorului său Song începu tipărirea **Canonului taoist** în 1237, punându-l pe Qin Zhi-an, discipolul său, să se ocupe de această lucrare. După opt ani, în decursul cărora au fost acoperite lipsurile şi au fost căutate textele lipsă, sarcina a fost încheiată în 1244 (conform studiului Profesorului Guo, paginile 161-62).

Ultima redactare importantă a **Canonului taoist** a fost publicată în timpul dinastiei Ming, în 1444, după patruzeci de ani de compilări; apoi, o continuare a **Canonului** a fost publicată în 1601. Împreună, **Canonul**

Ming şi **Canonul continuat** constau în 5.485 de pergamente în 512 tocuri. Aceasta este singura versiune istorică tipărită a **Canonului** care a rămas încă în totalitatea sa.

Canonul Ming s-a descompus în timpul dinastiei Qing; apoi, când armatele celor opt naţiuni aliate au invadat Beijing-ul în 1900 **Canonul** a fost, în final, distrus în întregime. Curţile imperiale Ming şi Qing distribuiseră către sanctuare şi observatoare taoiste multe copii ale **Canonului**, dar foarte puţine au supravieţuit focurilor războiului.

Din 1923 până în 1926 o anumită editură a realizat o versiune reprodusă fotografic a **Canonului** şi a **Canonului continuat** ţinute în Observatorul Nor Alb din Beijing. Din 1957 până în 1977 Asociaţia Taoistă Chineză din Taiwan a retipărit această versiune. Totuşi, întrucât din textul Observatorului Nor Alb lipseau mai multe pagini, niciuna din ediţiile întemeiate pe el nu este completă. Apoi, în 1988 a fost publicată o versiune fotografică completă a **Canonului Ming**, înlocuindu-se paginile ce lipseau.

Canonul taoist complet pe care oamenii îl văd astăzi este o colecţie de texte ce existau înainte de 1601, astfel că lipsesc unele lucrări. De exemplu, există numeroase texte scrise după 1601. O sută zece din aceste lucrări, în două sute optzeci şi opt de pergamente, au fost incluse în ***Lucrări esenţiale adunate ale Canonului taoist*** din timpul epocii Kangxi (1662 – 1722). Există şi texte lipsă din colecţiile canonice timpurii şi s-au descoperit multe texte importante în 1899 în peşterile din Dunhuang, care au fost furate de exploratorii englezi şi francezi. De asemenea, în 1973 la Mawangdui au fost descoperite un număr de texte importante imprimate pe

mătase. Unele texte sunt, de asemenea, păstrate în ceea ce a rămas din ***Enciclopedia Yongluo*** din timpul dinastiei Ming.

Existe câteva probleme privind clasificarea textelor din cadrul **Canonului**. După cum explică Profesorul Chen Guofu, de-a lungul vremurilor au existat cărţi taoiste care nu s-au încadrat în categoriile ***Celor trei canale deschise*** şi ***Celor patru auxiliare***, dar în colecţia dinastiei Tang toate cărţile taoiste au fost aranjate în aceste categorii, chiar dacă nu toate aveau legătură cu textele din aceste şapte grupuri. De exemplu, comentariile asupra scripturilor Supremei Purităţi şi scrierile bazate pe ele erau incluse cu toate în secţiunea ***Canalului deschis către realitate***; dar este foarte greu de hotărât unde să atribui scrierile taoiştilor din dinastiile Tang, Song şi cele ulterioare, ca şi cărţile taoiştilor din Şcolile Sudice şi Nordice.

Canonul taoist a fost redactat din nou de mai multe ori după dinastia Tang, dar a fost mereu distrus în războaie şi în timpul arderii cărţilor din dinastia Yuan. Versiunea **Canonului** din dinastia Ming, pe care o avem acum, este o parte a ***Celor trei canale deschise*** şi a ***Celor patru auxiliare***, dar scripturile taoiste ale celor Şase Dinastii au fost amestecate, astfel încât ele nu seamănă cu ceea ce a fost la început în dinastia Tang. Alte cărţi taoiste au fost, în mod asemănător puse unde nu le era locul.

Există unele exemple uimitoare de confuzie în **Canonul Ming**. Scripturile Supremei Purităţi ar trebui să fie plasate în secţiunea ***Canalului deschis către realitate***, dar acum multe din ele au fost plasate, în mod eronat, în secţiunea ***Unificării Corecte***. Comentariile asupra scripturilor Eliberării Umanităţii ar trebui să fie în

secţiunea ***Canalului deschis către mistere***, dar au fost plasate, în mod eronat, în secţiunea ***Canalului deschis către realitate***. Comentariile asupra lucrărilor maeştrilor clasici taoişti ar trebui să existe în secţiunea ***Misterului Absolut*** dar şi ele au fost atribuite în mod eronat în secţiunea ***Canalului deschis către realitate***.

Aceste probleme reprezintă deficienţe ale **Canonului taoist**, aşa cum există el în prezent. Elevii studiază aceste probleme la fel ca şi Transmiţătorii taoişti, care le iau şi mai serios şi lucrează pentru a reglementa aceste deficienţe. Prima cerinţă o constituie sporirea, a doua este reorganizarea iar a treia este indexarea. Din punctul taoiştilor de vedere aceasta este o parte a muncii lor; este un eveniment major în cultura taoistă, şi în acelaşi timp un eveniment major în cultura umană.

ଌ ଓ

Asumându-şi o asemenea responsabilitate însemnată maestrul Wang Liping şi învăţătorii săi au, în mod corespunzător, un spirit şi un curaj măreţ. Ei deja au început să lucreze neostenit la această sarcină.

În decursul călătoriilor lor ei au descoperit într-o peşteră o parte a uneia dintre lucrările ascunse ale lui Lu Dongbin; aceasta este o lucrare ce trebuie inclusă în **Canon**.

După cum scrie Profesorul Chen Guofu, taoiştii obişnuiau să-şi ţină cărţile ascunse şi nu le dădeau din mână cu uşurinţă; deşi unii căutau peste tot anumite cărţi, ei încă se bazau pe explicaţiile maeştrilor. Din acest

motiv şi transmisia era importantă. Aceasta era o caracteristică a culturii în timpurile feudale; era, de asemenea, unul din obstacolele majore în dezvoltarea culturii. Dar mai există o modalitate de a o privi. Sub asprimea dictaturilor feudale colecţii întregi de cărţi au fost arse la comandă; şi numeroase s-au pierdut datorită războiului şi dezastrelor naturale. În aceste condiţii, una din metodele de urgenţă pentru conservarea culturii era ascunderea cărţilor în munţi sau transmiterea lor de la învăţător la discipol sau de la tată la fiu sub legământul cel mai strict.

În prezent metodele de răspândire a culturii sunt uşor disponibile, „Marea Revoluţie Culturală" ce a distrus de fapt cultura s-a sfârşit, iar oamenii au ceva mai multă apreciere pentru cultura umană. În aceste condiţii trebuie acum considerat ca fiind extrem de important marele efort de a căuta, aduna şi dezgropa comorile culturale, incluzând comorile culturii taoiste ascunse în munţi, sub pământ, între oameni sau în inimi.

Maestrul Wang Liping şi învăţătorii săi se află acum în procesul ducerii la îndeplinire a acestei sarcini spre beneficiul umanităţii. Ei doresc să umple golurile din **Canonul taoist**.

Munca lor deja a început să dea roade. Urmând instrucţiunile învăţătorilor, maestrul Wang Liping a creat deja o carte despre practica taoistă pentru femei. Primul proiect avea 170.000 de ideograme; după condensare şi şlefuire, varianta finală avea 120.000 de ideograme. Aceasta va apărea în curând pe piaţă.

Metodele taoiste de practică au fost, de-a lungul vremurilor, create pentru bărbaţi, fără a se face referire la femei. În vremurile străvechi au existat femei care au realizat Calea, dar ele au fost relativ puţine la număr, iar

din **Canonul taoist** lipsesc lucrări special pentru practica feminină. În ultimii ani femeile de pretutindeni, atât din China cât şi de peste hotare au început să se intereseze de practicile taoiste, dar nu există cărţi despre practica feminină pe care să le poată utiliza. Uneori se pot găsi pe piaţă cărţi vechi despre practici feminine dar nu te poţi baza pe ele pentru exerciţii concrete. Aceasta este o problemă pe care maestrul Wang Liping şi învăţătorii săi au observat-o şi este unul din subiectele pe care doresc să-l abordeze.

Calea Realităţii Complete a dezvoltat un sistem de practică taoistă pentru femei, luând în considerare diferenţele biologice dintre bărbaţi şi femei şi experienţele femeilor practicante din vremurile timpurii. Lu Dongbin a transmis sistemul lui Wang Chongyang, iar el a învăţat-o pe Sun Bu-er, care a desăvârşit practica şi a devenit unul din Cei Şapte Oameni Adevăraţi din Nord.

Organizând practica feminină taoistă într-o carte, conform instrucţiunilor învăţătorilor săi, Wang Liping a scris într-un limbaj uşor de înţeles, explicând clar principiile şi metodele, spre folosul femeilor practicante.

Condiţiile în care Wang Liping a scris cartea despre practicile feminine taoiste sunt greu de imaginat. Familia Wang trăia o viaţă simplă şi sărăcăcioasă, neavând altceva decât câteva piese de mobilă simplă; nu exista nici măcar un birou. Maestrul Wang este o persoană cunoscută pe plan mondial, purtătorul unei cunoaşteri de un nivel rar întâlnit; dar cine nu are nici măcar un birou simplu, în afara celor ce locuiesc în zonele cele mai îndepărtate şi sărace? Cu greu ne putem stăpâni emoţia profundă în timp ce scriem acestea, şi credem că oamenii de bună credinţă simt în acelaşi fel citind acestea. Dar pot exista şi oameni care se pot

întreba dacă nu cumva noi creăm acest mit modern. Ei nu cred că acestea sunt fapte adevărate.

De fapt, adevărul problemei este simplu. Maestrul Wang Liping a scris textul despre taoismul feminin, pagină cu pagină, fiind întins pe pat sau rezemându-şi cartea pe genunchi. În viitor, dacă cei destul de norocoşi să citească acea carte şi să o pună în practică vor ţine minte condiţiile în care ea a fost scrisă, acest lucru le va fi, cu siguranţă, de mare ajutor în practică.

Maestrul Wang Liping, marele maestru şi mentorul său (celălalt mentor, Călătorul Liniştii Pure, îşi părăsise corpul, care s-a menţinut intact) fac experimente, efectuează consemnări şi acumulează material, reorganizând şi sporind **Canonul taoist**.

În anumite circumstanţe marele maestru şi Călătorul Vidului Pur i-au propus lui Wang Liping să ducă la îndeplinire un experiment în cadrul societăţii, apoi au făcut consemnări asupra rezultatelor obţinute. De exemplu, ţinerea seminariilor unor mase largi de oameni şi realizarea unor exerciţii de meditaţie pe scară largă cu mulţi elevi, cum face Wang Liping, este ceva ce marele maestru şi Călătorul Vidului Pur nu au experimentat niciodată, şi nu există asemenea consemnări în **Canonului taoist**, astfel încât este o problemă de acumulare a experienţei prin experimentare, căutând verificări. Cursurile maestrului Wang Liping sunt ţinute în diferite condiţii, având astfel ca scop obţinerea unor diferite resurse de material. De fiecare dată când predă, întotdeauna stabileşte exerciţii diferite, şi spune că el nu are experienţă în asemenea probleme şi nu ştie dacă este posibil să reuşească sau nu. Nu doar din modestie spune aceste lucruri; în realitate, aici este implicat un alt principiu.

O dată, pe când maestrul Wang Liping se afla în Sian, dădu peste un caz cu o boală rară. Îşi întrebă învăţătorii, dar nici ei nu întâlniseră asemenea caz, astfel că nu-l puteau învăţa pe Wang Liping o modalitate concretă de tratament. Apoi, Wang Liping a primit în vis instrucţiuni de la un mare maestru; şi când a aplicat metoda indicată, boala a fost alungată. Mai târziu Wang Liping a efectuat o cercetare textuală extinsă dar nu a putut găsi numele marelui maestru care îl instruise în vis. Oricum, el a efectuat o înregistrare detaliată a simptomelor şi tratamentului bolii, realizând un material de referinţă valoros.

Călătorul Infinitului şi Călătorul Vidului Pur sunt foarte înaintaţi în vârstă dar încă stăruie constant în practică, efectuând consemnări ale descoperirilor lor experimentale asupra practicii taoiste la vârste înaintate. Aceste consemnări constituie, de asemenea, o resursă valoroasă ce nu există în **Canonul taoist**.

Există deja unii studenţi universitari şi cercetători care au devenit foarte interesaţi de gândirea maestrului Wang Liping şi de metodologia sa practică. Împreună cu maestrul Wang ei cercetează noile probleme ce au apărut în dezvoltarea filozofiei şi tehnologiei.

ꕥ

Când am vorbit cu maestrul Wang Liping, unul din lucrurile care au produs asupra noastră o impresie profundă, de neuitat, a fost impresionanta sarcină de a reorganiza **Canonul taoist**, sarcină dată de către învăţătorii săi. El se plânge că este cufundat fără posibilităţi de scăpare în îndeletniciri zilnice. Sunt straturi

peste straturi de „cătuşe” şi „lanţuri” peste el. I-a fost atribuită o responsabilitate importantă la muncă, cea de ofiţer însărcinat cu paza fabricii. Vin la el oameni din toate părţile, de mai aproape sau de mai departe, cu boli, dificultăţi sau probleme de orice fel. Ei vin şi îl caută în fiecare zi, deranjându-l permanent, iar el nici nu-i poate evita şi nici nu se poate ascunde de ei. Timpul său preţios este ocupat în acest mod. Cu toate acestea, el râde către sine însuşi şi spune: „Taoiştii din munţi sunt oameni dinafara convenţiilor, care nu au experimentat o viaţă atât de limitată de alţi oameni. Poate că în viitor va fi consemnat în **Canonul taoist** şi ceea ce mi se întâmplă mie acum.”

Când l-am vizitat prima oară pe maestrul Wang Liping s-a nimerit să fie vremea prânzului. Maestrul Wang ne-a dus într-un local obişnuit. Acesta consta într-o singură cameră aranjată cu vederea către stradă, cu câteva mese pliante rotunde. Condusă de doi oameni, era unul din acele birturi private care au răsărit în ultimii ani. Maestrul Wang a fost destul de galant: „Am oaspeţi astăzi”, spuse el, „Aduceţi-ne ceva de mâncat!”. Înmână unuia dintre noi un meniu. După ce am comandat, a comandat şi el tofu şi a cerut nişte bere. Tofu este principala hrană a maestrului Wang; berea era pentru invitaţi. Era foarte bucuros că avea vizitatori de departe care nu-i vorbeau despre treburi lumeşti ci doar îl întrebau despre Cale. El spunea: „Până azi nu am învăţat să comand mâncare – vă rog să luaţi tot ce doriţi, fără a ezita.” El mâncă mai puţin decât ceilalţi, şi mai rapid; când termină, merse să achite consumaţia. Când se întoarse, ne spuse cu un zâmbet: „Astăzi mi-au venit o sută de dolari de la o revistă, ca plată pentru un articol, deci am bani şi nu am nevoie să împrumut. Altfel, aş fi

fost nevoit să împrumut ceva bani pentru a vă face cinste astăzi.”

Din acel moment ne-am dat seama cât de natural şi sincer este maestrul Wang Liping. Aceasta este una din faţetele vieţii sale de zi cu zi. Trebuia să meargă la Muntele Lao în fiecare an pentru a-şi vedea învăţătorii, şi mergea să-şi vadă şi unchii spirituali, Călătorul Ce Hoinăreşte pe Nori şi Călătorul Desculţ, o dată la doi – trei ani. Trebuia să aibă grijă de părinţi şi socri şi trebuia să-şi ajute fraţii şi surorile mai mici şi să-şi crească fiul; trebuia să îndeplinească toate responsabilităţile sale omeneşti personale. Cu toate acestea, cu el însuşi este extrem de cumpătat; este dincolo de dorinţe materiale. Acum, maestrul Wang Liping se gândeşte cum îşi poate îndeplini dificila sarcină aşezată atât de greu pe umerii săi. Au fost oameni care l-au căutat pe maestrul Wang Liping, şi vor mai fi şi alţii care îl vor căuta în viitor; maestrul Wang se dăruie lor. Sunt încă şi mai mulţi oameni care nu l-au găsit pe maestrul Wang Liping şi nu vor avea niciodată şansa de a se întâlni cu el; maestrul Wang se dăruie şi acestora. Responsabilitatea atârnând greu pe umerii săi ar trebui să fie şi responsabilitate noastră. Avem puterea de a adăuga o mână de pământ la un munte.

21

Întoarcerea la Sursă

Încă o dată ne-am aşezat în casa simplă a maestrului Wang Liping. Era prezent şi tatăl său, un bătrân prietenos pasionat de Cale, ascultând cu bucurie conversaţia noastră liberă despre Taoism. Vacanţa de vară nu începuse încă; afară, un grup de copii se jucau. Atras de ambianţa vioiciunii lor inocente maestrul Wang se întorcea din când în când şi le arunca o privire, apoi continua conversaţia cu entuziasm.

Privindu-l în faţă pe maestrul Wang Liping, cu zâmbetul său mereu radios, nu am simţit nimic din seriozitatea, tensiunea, precauţia şi atmosfera apăsător de sufocantă a teoriilor specifice investigaţiilor filozofice profunde. În schimb, ne-am simţit ca şi când am sta în voie în iarba verde privind norii albi de pe cerul albastru, complet nestingheriţi, total liniştiţi, învăluiţi într-o spiritualitate în care ne dizolvam în mod inconştient cu o senzaţie de relaxare, libertate şi claritate. În asemenea momente e ca şi cum totul s-ar fi deschis deja şi puteam privi în interiorul universului, şi totuşi încă doream să întrebăm cerul albastru în linişte: de ce sunt cerul şi pământul în acest fel, şi ce este dincolo?

Calitatea interioară şi lumina spirituală a unui individ care a cultivat realizarea cu succes se va manifesta în mod spontan în exterior, creând un „câmp magnetic" în jurul vieţii acelei persoane, influenţând şi afectând lumea înconjurătoare. În procesul examinării culturii taoiste putem simţi, subtil dar puternic, cum

cultura taoistă, care reprezintă o parte esenţială a culturii tradiţionale Chineze, are o valoare ce trece dincolo de cultivarea de sine şi arta vieţii, căutând armonia, pacea şi transcendenţa. Când trupul şi mintea intră într-o stare de linişte profundă oamenii pot deveni foarte conştienţi că stau la uşa înţelepciunii umane, simţind fascinaţia vechimii şi măreţiei sale.

Maestrul Wang Liping spune că în viitorul apropiat culturile orientale, incluzând cultura taoistă, vor atrage atenţia lumii mult mai serios, iar cultura Chineză va avea o şansă să renască. În studierea culturii taoiste se poate pune întrebarea care este esenţa şi care este funcţia. În procesul intervievării maestrului Wang Liping singurul nostru scop l-a reprezentat clarificarea ideii: care este cea mai bogată putere a vieţii din înţelepciunea taoistă? Este oare dialectica simplităţii pe care oricine o recunoaşte în **Dao De Jing**? Este oare complexul metodologiei de antrenament cunoscut drept igiena taoistă? Acestea au, cu siguranţă, o fascinaţie permanentă, dar ceea ce considerăm cel mai esenţial este efortul Taoismului de a dezvolta şi întrebuinţa capacitatea de gândire a creierului uman la nivelul maxim posibil. Oceanul creierului este vast şi adânc precum însuşi universul; oricine poate călători liber în acel cer şi pământ poate conduce valul inteligenţei umane.

Încă din prima zi în care au început să-l înveţe pe Wang Liping cei trei bătrâni vrăjitori făcuseră primul pas al muncii eliberării complete de lanţurile gândirii, reintegrând gândirea umană în starea sa originară. Pentru a lua modul de gândire al unui tânăr de treisprezece ani şi a-l întoarce de la curentul său obişnuit şi liniar la starea primordială ne-obişnuită şi ne-liniară, cei trei bătrâni vrăjitori s-au străduit la maximum, iar

Wang Liping, de partea sa, „a navigat împotriva curentului drept către sursă."

Când tânărul Wang Liping a practicat timp de doi ani "colectarea minţii şi cultivarea naturii esenţiale" marele maestru i-a vorbit doar de strunirea laturii ei sălbatice; principiile exerciţiilor sunt „întoarcerea la sursă" şi „construirea fundaţiei". Dar după practică îndelungată Wang Liping a înţeles în final că cultivarea exerciţiilor este secundară; antrenarea gândirii reprezintă baza. Pentru a te contopi cu Calea trebuie să atingi sensibilitatea şi eficacitatea în linişte profundă.

În Lao-tzu Dao De Jing există o teorie bine dezvoltată despre acest lucru. În capitolul 16 se spune:

Obţine punctul culminant al vacuităţii
Ocrotind ceea ce este cel mai liniştit:
Pe măsură ce mii de lucruri acţionează împreună,
Eu astfel observ reîntoarcerea.
Lucrurile se dezvoltă,
Apoi fiecare se întoarce la rădăcina lui.
Reîntoarcerea la rădăcină este numită nemişcare;
Aceasta este numită reîntoarcerea la Viaţă.
Reîntoarcerea la Viaţă este numită statornicie;
Cunoaşterea statorniciei este numită iluminare.
Acţiunile la întâmplare în ignoranţă sunt semn de boală.

În Capitolul 52 se spune:

Lumea are un început,
Aceasta este mama lumii.
Odată ce ai găsit mama,
De îndată îi vei cunoaşte copilul.

Odată ce-i cunoşti copilul,
Te reîntorci pentru a ocroti mama,
Nepierind, deşi corpul moare.

Aceste pasaje ilustrează în mod limpede tiparul păstrării gândului în starea sa originară, fiind astfel capabil să vezi în planurile subtile şi ascunse ale universului. „Punctul culminant al vidului" reprezintă esenţa Marii Căi a infinitului contopită cu elementalul, sursa cerului, pământului şi tuturor lucrurilor. Cuprinzând unitatea şi păstrând liniştea cea mai profundă, profund nemişcată, poţi atunci observa întoarcerea cerului, pământului şi tuturor lucrurilor. Deşi universul şi toate lucrurile se transformă în multe feluri, totuşi ele se întorc la începuturi în repaus şi vacuitate. Când gândirea a reuşit să stăpânească această bază fundamentală atunci el poate înţelege miliardele de lucruri şi fiinţe produse din ea.

Acesta este ceea ce se cunoştea în vechime drept „descoperirea principiului şi pătrunderea sursei, cunoaşterea minţii şi ajungerea la rădăcină". Un râu are o sursă; un copac are o rădăcină. Oamenii din lume se gândesc la orice; atunci care este rădăcina sursă a gândirii umane? Este această rădăcină sursă a gândirii un ochi de apă stătătoare, sau un mecanism pivotal conţinând însăşi Creativitatea? Este doar reacţie pasivă, sau are capacităţi de observare penetrantă şi conştienţă panoramică? Marea inteligenţă şi înţelepciune a civilizaţiei Estice se poate găsi în investigarea şi răspunsul la aceste întrebări.

În taoism se spune, „Pentru învăţat câştigi zilnic, pentru Cale pierzi zilnic. Pierzând şi pierzând chiar şi aceasta, astfel atingi starea fără efort, cu toate acestea,

lipsa de efort poate realiza orice. ”Se mai spune: „Curăţă oglinda tainică.” În budism se vorbeşte despre „trecerea dincolo de bariera obişnuinţei”, însemnând curăţarea sentimentelor şi dorinţelor care întunecă şi poluează mintea şi gândul, curăţarea cenuşii şi prafului vremurilor care întunecă gândirea noastră şi îndepărtarea diferitelor obstrucţii fără formă dintre adevărata minte şi lumea exterioară, făcând mintea precum o oglindă curată ridicată sus, precum luna de toamnă în mijlocul cerului, atât de lucidă încât poate percepe direct faţa originară a universului, ajungând în mod spontan la adevărul tuturor lucrurilor. Este o problemă de a renunţa la ataşamente şi legături, înţelegând direct, fără complicaţii sau încurcături.

ଌ ଌ

Când eram cu maestrul Wang Liping eram deseori uluiţi de ascuţimea şi rapiditatea cu care mintea lui răspundea. Când oamenii îi puneau întrebări referitoare la preocupările sau bolile lor el le răspundea imediat, aparent fără a trebui să reflecteze sau să-şi cântărească răspunsul. Conform însuşi maestrului Wang Liping în antrenarea taoistă a gândirii cheia stă în antrenarea intuiţiei. Intuiţia este un mod mai înalt de gândire, dar nu este învăţată prin experienţa sau cunoaştere; ea trebuie întărită treptat în cursul rafinării înainte de a fi utilizată în mod intenţionat. Învăţarea taoistă vine în principal din experienţa efectivă în cultivarea practică, astfel că dacă doreşti să intri pe poartă trebuie să cultivi rafinarea.

Conştienţa directă, înţelegerile spontane şi intuiţiile sunt experienţe reale pe care aproape oricine le-

a avut, deci nimeni nu le poate nega existenţa. Aceste capacităţi latente ale gândirii sunt ceea ce practicanţii taoişti consideră important. Nemişcarea poate produce intuiţie; mulţi oameni cu ani de practică în meditaţia aşezată şi cultivarea rafinării au avut acel gen de experienţă. Cuprinzând unitatea, menţinând nemişcarea, senin şi lipsit de agitaţie toate acestea nu se referă la o meditaţie moartă cu o minte goală ca o piatră sau o bucată de lemn. Vidul nu înseamnă că nimic nu există; stabilizarea nu înseamnă că totul este fără viaţă. Dimpotrivă, în punctul culminant al vidului şi în liniştea cea mai profundă sunt conţinute ingredientele de bază ale tuturor lucrurilor, potenţialitatea creaţiei; aceasta este starea originară a minţii, rădăcina esenţei. Datorită purităţii sale nefalsificate, seninătăţii calme, liniştii pure şi gradului înalt de unificare mintea nu rătăceşte în confuzie, nu se agaţă de ataşamente; în mod spontan şi fără efort, aceasta este, prin urmare, starea cea mai fină în care se poate găsi creierul uman, în care toate funcţiile sunt mobilizate. Uneori un gând va zbura peste oceanul calm al creierului – poate fi despre o persoană, sau un lucru, sau un eveniment – dar el apare în mod spontan şi dispare spontan, fără să întârzie sau să rămână. După exerciţiu, nu după mult timp poţi descoperi, oarecum surprinzător, că gândurile care ţi-au trecut prin minte în şederea în linişte au apărut şi în realitate. Uneori se poate întâmpla ca o persoană la care te-ai gândit chiar să te caute, sau ceva ce ţi s-a părut ţie chiar se şi întâmplă, sau poţi găsi un răspuns la o întrebare la care te gândiseşi mult timp fără să-i găseşti rezolvarea. Pe măsură ce astfel de lucruri se petrec din ce în ce mai mult chiar şi cei mai lenţi oameni vor începe să se trezească şi să-şi şlefuiască inimile. Cât despre oamenii foarte înrădăcinaţi în rafinarea practică, chiar şi când ei

nu se află în meditaţie, într-adevăr, chiar în mijlocul muncii lor intense şi agitate, cât timp vor menţine o stare a minţii senină, calmă, transcendentă, în minţile lor pot apărea neîncetat intuiţii.

Am avut multe conversaţii cu elevii mai vârstnici care au studiat Calea cu maestrul Wang Liping şi toţi au avut o înţelegere tacită a acestor lucruri, chiar dacă nu pot formula exact ceea ce cunosc în esenţă. Deocamdată putem împărtăşi cel puţin această înţelegere comună: „atinge punctul culminant al vidului, păstrează liniştea cea mai profundă" este un fel de stare a gândirii în creier de un nivel înalt, de unde se ivesc intuiţiile umane. Nu este imposibil de stăpânit gândirea intuitivă, deoarece ea poate fi cultivată. Când străbunii vorbeau despre a fi complet nemişcat în tăcerea eternităţii fiind sensibil şi eficient, aceasta era de fapt un grad avansat al gândirii intuitive.

Una din metodele exerciţiilor Porţii Dragonului pentru dezvoltarea capacităţilor mentale este să-ţi aminteşti totul până la pruncie, ceea ce implică a-ţi aminti în meditaţie profundă şi liniştită experienţele vieţii tale ca şi cum ai urmări un film aducându-le în faţa ochilor tăi. Când maestrul Wang Liping a predat această metodă la Templul Lumii Înmiresmate din afara Beijing-ului, destul de mulţi oameni şi-au reamintit experienţe uitate. Unii dintre bătrâni chiar au plâns ca nişte copii. Unde se sfârşeşte această reamintire? Maestrul Wang Liping spune că în funcţie de nivelul de cultivare şi de adâncimea nemişcării, pare a nu exista nicio limită a acestei reamintiri. Oamenii pot ajunge să cunoască tot felul de lucruri care s-au întâmplat înainte ca ei să se nască. Cu fiecare pas pe care îl urci în nivelul de cultivare, o altă carapace va cădea (autorii nu înţeleg precis la ce s-a referit maestrul Wang prin „căderea

carapacei"; pur şi simplu ei redau ceea ce au auzit), astfel încât poţi vedea o anumită perioadă din trecut. Când o altă carapace cade, poţi privi şi mai adânc în trecut. Aceasta poate însemna că inconştientul uman este împărţit în multe straturi, fiecare strat conţinând o anumită cantitate de conţinut, diferite straturi fiind aranjate într-o anumită ordine. Subconştientul uman este ordonat.

Maestrul Wang Liping spune că capacitatea pe care o foloseşte cel mai mult în mod normal este gândirea din vis. Uneori se întâmplă să întâlnească o suferinţă necunoscută pe care nu ştie cum să o trateze, sau poate primi o întrebare despre ceva ce nu a studiat sau întâlnit, sau poate vrea să conceapă şi să compună un articol pe care să-l scrie, sau poate doreşte să organizeze conţinutul unei lecţii pe care o va preda a doua zi: nu stă niciodată în faţa biroului frământându-şi creierii, în schimb, se duce la culcare, îşi pune acest subiect în mintea lui, apoi aţipeşte, în acest timp creierul părând că lucrează automat. Când se trezeşte, notează gândurile care au apărut în timpul visului; acesta este răspunsul la întrebare.

Un om de ştiinţă spunea odată că ceea ce blochează percepţia oamenilor despre lume este nu atât ceea ce nu cunosc ei, cât mai ales ceea ce ei cunosc. Cunoaşterea imensă pe care oamenii au acumulat-o de-a lungul sutelor şi miilor de ani, a permis apariţia unor forme de gândire destul de rigide. Lucrurile care pot fi înţelese prin aceste forme de gândire sunt incluse şi acceptate; orice altceva este respins şi anulat. Formele de gândire au devenit treptat ziduri de gândire. Aceasta a schimbat natura fluidă şi vioaie a creierului bogat în capacităţi latente într-o maşină de calculat care operează conform unui program fix. Budiştii numesc aceasta

obstrucţia cauzată de cunoaştere. Speculaţia şi logica au modurile lor specifice de a cunoaşte lumea, dar creierul uman poate avea moduri de gândire din ce în ce mai superioare şi mai perfecte. Taoiştii îşi propun să spargă opreliştile gândirii, astfel ca gândirea să devină deosebit de nestingherită şi liberă precum norii care călătoresc şi apa care curge, un cal celest galopând prin cer, radiind raze de lumină într-o abundenţă extatică.

ꕥ

Când vorbeam cu maestrul Wang Liping uitam de timp şi nu observam căldura înăbuşitoare. Sunetele străzii de dincolo de fereastră scădeau în intensitate, iar o ceaşcă de ceai dispersa fierbinţeala care mai rămânea.

Maestrul Wang ne-a invitat să bem apă şi îi spuse fiului său Boyang, ce se găsea afară, să aducă trei fructe. Băiatul aduse repede fructele într-o fructieră. Era încă puţin copilăros şi timid în preajma străinilor. Văzând patru oameni, el spuse: „Tată, sunteţi patru oameni şi mi-ai spus să aduc doar trei fructe. Nu e de ajuns."

Maestrul Wang îi spuse: „E suficient. Gândeşte-te la un mod de a le împărţi."

Boyang se ghemui pe podea privind intens la fructe.

Maestrul Wang îşi privi fiul cu un zâmbet. „Vezi cum gândirea sa a mers într-o direcţie: el se gândeşte că o persoană va mânca un fruct; el nu a luat în considerare şi că patru persoane vor mânca un singur fruct."

Cu acest pont Boyang îşi dădu seama imediat care era soluţia. Aţintindu-şi în mod repetat ochii asupra

tatălui său, băiatul apucă un cuţit de fructe de pe masă şi tăie fiecare fruct în patru bucăţi. În final, arătă către cele mai mici trei bucăţi şi spuse: „Tată, astea sunt pentru tine!”

Maestrul Wang mângâie băiatul pe cap şi îl aprobă râzând. Împărţind fructele, băiatul fugi înapoi la joacă.

Mâncând fructele, maestrul Wang ne-a întrebat: „Câte colţuri are camera?”

„Patru.”

Maestrul Wang zâmbi şi spuse: „Nu se pun şi cele de jos?”

„O! Opt.”

Maestrul Wang dădu din cap. „Mai multe. De ce numai opt? În tinereţea mea, am petrecut ceva vreme încercând să-mi dau seama câte colţuri are o cameră.”

Subiectul ne stârni curiozitatea şi i-am cerut să continue.

Maestrul Wang spuse: „Gândirea noastră obişnuită formează un cadru fix, care este centrat pe sine. Pe măsură ce se distanţează de sine pentru a examina şi contempla împrejurimile, cursul gândirii este unilateral. Totuşi, universul este omnidirecţional şi omnilateral; sau se mai poate spune că, în mod esenţial, nu are direcţie. Învăţătorii mei au improvizat destul de multe căi de a-mi schimba gândirea direcţională.”

La început, cei trei bătrâni vrăjitori i-au spus lui Wang Liping să înveţe să stea în cap. De obicei privim lumea în mod normal cu capul în sus; cum arată lucrurile când le privim de jos în sus? De îndată ce a putut sta în cap câteva minute a observat calm şi liniştit munţii,

copacii, casele, recoltele ce-l înconjurau. La început părea că totul era răsturnat. Această iluzie dispărea treptat şi totul se reîntorcea la starea originară. Din acest exerciţiu simplu, Wang Liping şi-a dat seama că ceea ce se schimbă este gândul, nu lucrurile exterioare. El spune întotdeauna că lucrurile sunt inerte şi gândul uman este cel care are viaţă. Aceasta intră în joc atunci când apare sentimentul intuitiv.

Mai târziu, mentorul l-a încuiat într-o cameră şi i-a spus să-şi dea seama câte colţuri are camera. Având pe atunci paisprezece sau cincisprezece ani, Wang Liping stătu în centrul camerei şi începu să numere. Prima oară s-a uitat la cameră iar şi iar; indiferent de modul în care o privea, erau opt colţuri. Mentorul râse de el şi îi spuse să numere din nou. Cu un efort extrem de hotărât Wang Liping a continuat să lucreze la problemă fără să se clintească. În acea perioadă, gândirea sa era unidirecţională, şi îi dăduse prin cap doar să vadă împrejurimile din locul unde stătea. Marele maestru, ce stătea în afara ferestrei îşi mângâie favoriţii şi îi spuse lui Liping, râzând: „Mă uit eu la tine sau tu te uiţi la mine?" Şi cu aceasta se îndepărtă.

Wang Liping era deştept şi înţelese aluzia pe loc. El îşi dădu seama imediat că mai există un colţ în exteriorul fiecărui colţ al camerei. Colţul unei camere fiind tridimensional, dinăuntru privind înspre afară el putea vedea doar colţurile interioare. În final el scăpă de gândirea simplistă unidirecţională şi fu capabil să inverseze direcţiile şi să le privească dinafară spre înăuntru.

Cea mai bună metodă prin care cei trei vrăjitori au dezvoltat gândirea lui Liping a fost că ei au evitat să-i ţină predici şi să-i transfere informaţie permiţându-i discipo-

lului să ajungă la propriile lui experienţe şi înţelegeri. Apoi, la momentul potrivit, ei îi aruncau un pont pentru a-l îndruma. Astfel îi antrenară gândirea pentru a funcţiona în orice mod în care poate fi descris universul.

Mai târziu, cei trei vrăjitori l-au închis pe Wang Liping într-un glob constituit din trei ramuri, sigilând bine globul cu un strat de noroi, astfel că înăuntru era întuneric beznă, fără nicio posibilitate de a-ţi da seama de direcţie. Apoi ei atârnară globul în aer. În continuare, unul din mentori făcu o mică gaură în glob, permiţând ca o rază de lumină să intre şi îi ceru lui Wang Liping să identifice direcţia. Bazându-se pe idei obişnuite, Liping spuse: „Deasupra". Mentorul învârti globul, făcu o altă gaură şi îl întrebă: „Ce direcţie e aceasta?" Bazându-se din nou pe concepţii obişnuite, Liping răspunse „Dedesubt." Apoi, de fiecare dată când mentorul făcea o gaură în glob, îl punea pe Wang Liping să ghicească direcţia. În final el învârti globul astfel ca Liping să devină ameţit şi dezorientat, iar răspunsurile sale deveniră confuze. După repetate învârtiri Wang Liping nu mai avea niciun sens al direcţiei. În final realiză un anume principiu: la origine, universul nu are nicio direcţie, nici deasupra nici dedesubt, nici dreapta nici stânga, nici înăuntru nici în afară, nici faţă nici spate. Direcţiile definite de oameni mai târziu au doar înţeles relativ.

Antrenarea ucenicului de către trei bătrâni taoişti nu consta doar în exerciţii speciale ci era integrat în viaţa de zi cu zi, deoarece toţi patru lucrau unul asupra altuia, fiind implicaţi într-o întrecere a isteţimii. În aceste condiţii gândirea lui Wang Liping nu a devenit niciodată contradictorie sau rigidă, ci era ţinută foarte ascuţită, eficientă şi activă.

Într-o dimineaţă marele maestru privi în rezervorul cu apă, apoi privi la Wang Liping şi spuse cuvintele: „O! De ce apa din container.....”, lăsând gândul neterminat. Wang Liping privi în container şi văzu că nu era apă în el. „Toată apa a dispărut”, spuse el. „Atunci mergi şi mai adu!” replică imediat marele maestru. Wang Liping nu avea cum să refuze; trebuia să meargă să aducă nişte apă.

Lucruri ca acestea se petreceau destul de des înainte ca Wang Liping să-şi dea seama că marele maestru îl acorda în mod intenţionat, văzând cum răspunde, observând dacă era sau nu atent.

Wang Liping de asemenea a învăţat cum să-şi ţină profesorii în alertă. Odata, când orezul era gata dar marele maestru încă zăbovea pe platforma meditaţiei iar Wang Liping îi spuse repede: „Nu-i nevoie să te agiţi, maestre, o să-ţi aduc eu nişte orez. Umplând un bol cu orez, Liping îl puse răutăcios în faţa maestrului puţin mai departe de el şi plecă. Marele maestru îl strigă, dar el se prefăcu că nu aude. După toate acestea, bătrânul vrăjitor nu avu de ales şi trebui să desfacă picioarele, să părăsească postura, pentru a-şi lua orezul.

Am ascultat cu mare interes pe măsură ce maestrul Wang Liping îşi amintea vremurile petrecute cu cei trei bătrâni vrăjitori. Chiar atunci, însă, bătrâna de vizavi sosi, târându-l după ea pe fiul lui Wang Liping. Cu un zâmbet îi spuse: „Liping, băiatul Boyang a săpat la baza peretelui casei mele.”

Boyang apăru, transpirat tot, cu o mică mistrie în mână. Maestrul Wang îşi ceru scuze grăbit faţă de bătrâna doamnă şi o invită să poftească şi să ia loc. Văzând însă că are oaspeţi, ea zâmbi şi plecă. Părea ca

şi cum relaţiile cu vecinii erau la fel de apropiate ca şi cu familia lui.

Când propriul tău copil sapă la baza peretelui casei vecinului tău, cum să cerţi oare un copil neînţelegător? Un părinte obişnuit i-ar fi ţinut o prelegere, i-ar fi luat mistria şi l-ar fi avertizat pe copil să nu cumva să mai sape. Un părinte mai strict, chiar ar fi plesnit copilul, ca şi avertisment şi lecţie. Maestrul Wang Liping, însă, fu mai întâi interesat să arunce o privire. Ieşind din bucătărie, puse la o parte coşul de verdeţuri şi arătând către un perete albicios îi spuse fiului lui. Du-te şi sapă acolo.

Băiatul îngenunche şi începu să sape.

Am fost surprinşi de scena aceasta neştiind care erau intenţiile maestrului Wang.

Boyang s-a oprit când a reuşit să decojească o parte din stratul superficial al zidului, acoperit cu murdărie. A exclamat fericit: „Am găsit, tăticule, am găsit!"

Maestrul Wang l-a întrebat: „Ce-ai găsit?"

Înăuntrul peretelui este cărămidă roşie şi între cărămizi este nisip.

Boyang aflase ce dorise să afle. În acest punct am înţeles abordarea maestrului Wang. El folosea metodologia taoistă pentru a-şi educa propriul fiu.

Maestrul Wang Liping a explicat că cel mai vârstnic profesor al său obişnuia să spună: „Profesorul meu este joaca alături de copii." El întrupa spiritul taoist al respectului pentru Natură. Întregul secret al cultivării taoiste este a reîntoarce temporalul din fiinţele umane înapoi către primordial. Aceasta este ceea ce oamenii

numesc reîntinerire, la care Lao-tzu s-a referit ca fiind abilitatea de a fi precum un copil. Dar aceasta nu este pur şi simplu o inversiune sau întoarcere; este manifestarea stării de copil la un nivel mai înalt. Aceasta este adevărată nu doar din punct de vedere fizic, ci şi spiritual.

Gândirea copiilor inocenţi este gândire naturală, care este cea mai reală şi mai liberă, nepoluată de artificialitate, nepătată de societate. Ceea ce ne arată este realitatea pură, naturală, neartificială. În creşterea copiilor deci ar trebui să stabilim metode de păstrare şi dezvoltare a acestei gândiri neîngrădite împreună cu spiritul investigaţiei curajoase şi lipsei de frică în ceea ce priveşte viitorul. Nu putem să o suprimăm sau să o limităm şi nu ne putem forţa obiceiurile noastre fixe de gândire asupra gândirii copiilor sau să creştem copiii conform predilecţiilor sau antipatiilor personale. Dimpotrivă, noi adulţii, care suntem atât de sofisticaţi în privinţa motivelor lucrurilor ar trebui să învăţăm de la copii ceea ce am pierdut în procesul condiţionării în temporalitate.

ꕥ

În ceea ce priveşte educaţia copiilor, maestrul Wang Liping respectă spontaneitatea lor naturală şi protejează autenticitatea naturală, stimulând dezvoltarea holistică a capacităţilor lor naturale. Exact din această cauză gândirea propriului lui copil este diferită de gândirea altor copii. Frecvent, el vine cu nişte gânduri extraordinare.

La şcoală, de exemplu, la lecţia despre cunoaşterea obişnuită, când învăţătorul a citit că soarele răsare în fiecare zi la est şi o nouă zi începe, ceilalţi copii au citit împreună cu profesorul, dar Boyang s-a ridicat şi a întrebat de ce soarele nu răsare la vest. Profesorul nu a putut răspunde la această întrebare şi nici cei mai mari oameni de ştiinţă nu pot răspunde.

Într-o zi, Boyang s-a întors de la şcoală cu o privire tristă. Maestrul Wang Liping l-a întrebat ce se întâmplase. Boyang i-a răspuns că atunci când toată clasa s-a aliniat în funcţie de înălţime profesorul le-a spus să se alinieze la dreapta. De ce nu la stânga? Ingenuitatea naturală a copilului şi inocenţa lui a încântat întreaga gospodărie. Maestrul Wang ştiu că exact acest gen de minte conţine seminţele înţelepciunii.

Odată, când la şcoală s-a ţinut o zi de activităţi de teren, toţi părinţii au venit să urmărească. Văzându-şi taţii şi mamele la distanţă, toţi copiii ţipau: „Mama! Tata!" Un singur copil striga: „Wang Liping! Wang Liping!" Maestrul Wang Liping şi-a recunoscut băiatul imediat în mijlocul adunăturii de copii. Altor părinţi şi copii li s-a părut ciudat. Când s-au întors acasă mai târziu, maestrul Wang l-a întrebat pe fiul său de ce l-a chemat Wang Liping, în timp ce ceilalţi strigau „mama" sau „tata". Copilul a explicat: „Toţi purtam aceeaşi uniformă şi toţi strigau mama şi tata, aşa că cine şi-ar fi dat seama care este care dintre noi? Imediat ce ţi-am strigat numele, m-ai găsit în mulţime." Maestrul Wang Liping a fost încântat cum fiul său şi-a păstrat propria gândire originală.

Însă maestrul Wang spune de asemenea, nu fără îngrijorare, că a fost atât de ocupat în ultimii ani, atât de mult departe de casă, încât nu a putut fi capabil să urmărească educaţia copilului său pe atât de aproape pe

cât şi-ar fi dorit; educaţia şcolară deja îi transformă gândirea copilului în rutină şi linearitate. Viaţa umană însăşi este, cu toate acestea, fundamental non-direcţională. Dacă vrei să mergi înainte, care din direcţii este înainte? Dacă te întorci, devine înapoi.

Acest subiect l-a condus pe maestrul Wang la o discuţie despre necazul cu educaţia modernă. Spectrul activităţii de gândire al celor care primesc o educaţie devine mai îngust şi mai îngust pe măsură ce ei devin mai şcoliţi. În şcoala primară şi şcoala gimnazială copiii învaţă cu toţii ceva astronomie, geografie, istorie, matematică, fizică, chimie, artă, muzică, zoologie, botanică, biologie ş.a.m.d. Când ajung în liceu, însă, ei sunt împărţiţi în departamente de ştiinţe umane şi ştiinţe reale, reducând perspectiva lor, făcând-o direcţională şi limitată. În facultăţi în continuare există o specializare care se concentrează pe un anumit câmp de cunoaştere. Când încep să citească pentru a-şi da masteratul sau doctoratul, studiul devine chiar şi mai specializat, focalizându-se pe o ramură sau un punct. Structura cunoaşterii şi fluxul gândirii sunt atunci ca o piramidă, devenind din ce în ce mai îngustă cu cât se urcă mai sus.

Dezvoltarea taoistă a tiparelor gândirii umane este exact inversă. Pe măsură ce ne ridicăm din cele trei tărâmuri inferioare către cele trei tărâmuri mijlocii, şi apoi către cele trei tărâmuri superioare, cu fiecare salt gândirea individului devine mai largă, mai vastă, mai adâncă atât în spaţiu, cât şi în timp. La început, individul studiază toate fenomenele şi principiile în lumea „persoanelor, evenimentelor şi lucrurilor” în care trăiesc în mod obişnuit. După aceasta, individul trece la studiul lumii „cerului, pământului şi umanităţii”. Cerul, pământul şi umanitatea cuprinde persoane, lucruri şi evenimente, dar sunt mult mai vaste şi mult mai profunde. În final,

transcende spaţiul şi timpul pentru a studia „timpul, spaţiul şi universul”. Gândirea este eliberată şi radiantă şi nu investighează doar universul extern. Cu cât este starea mai înaltă, cu atât este mai mare nevoia de a se preocupa de examinarea şi investigarea propriei lumi interioare, adică creierul.

În final, maestrul Wang Liping a explicat că problema educaţiei nu este o problemă de lărgime sau îngustime a programei de învăţământ. Cele trei lumi reprezintă diferite nivele ale aceluiaşi lucru. Cheia este a avea o gândire în „trei lumi”, ceea ce ne cere o nouă filozofie.

Aici am intercalat o zicală dintr-o sutră budistă: „Să vezi ţinuturile celor zece direcţii pe vârful unui fir de păr. Să învârţi roata adevăratei învăţături meditând în interiorul unui atom.”

Maestrul Wang Liping zâmbi şi încuviinţă.

Sfârşit